

Giới thiệu Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp

Thể loại: tình cảm, hiện đại, xuyên sách, HE

Độ dài: 52 chương + 2 phiên ngoại

Edit+Beta: LaStella

Bìa: Cái Xanh

Giới thiệu 1:

Nữ chính là Giang Kiều lại vô tình có được cơ hội xuyên thành nữ phụ, nhưng thật ra chỉ là một bìa đỡ đạn chỉ được cái có nhan sắc nhưng với hai bàn tay trắng. Ngoài ra khi đến diễn biến ở phần giữa truyện lại bị nhân vật phản diện tra tấn đến chết. Sau khi xuyên sách, Giang Kiều muốn trả lại tất cả những gì bọn họ đã làm với cô.

Ở trong toàn văn thì nhân vật phản diện lớn nhất chính là Phong Dịch, là một con người có tính cách lạnh lùng mà tới tâm anh cũng lạnh. Để thay đổi kết cục của bản thân, Giang Kiều chỉ có thể lấy lòng anh, trêu chọc anh, câu dẫn anh.

Sau một đêm tình, Giang Kiều mới ý thức được cô đã câu dẫn sai người rồi.

Sau khi Giang Kiều bỏ đi, Phong Dịch bắt đầu tìm khắp thế giới người phụ nữ ngu ngốc liền chạy, không chịu trách nhiệm kia.

Khi người phụ nữ tuyệt tình làm anh xao động mỗi đêm đứng trước mặt.

Phong Dịch kéo cà vạt, trầm thấp nói, “Chúng ta hình như vẫn còn nợ chưa tính.”

Giới thiệu 2:

Phong Dịch đối với ai cũng giữ thái độ xa cách, là người có tính cách lạnh lùng mà tới tâm anh cũng lạnh. Nhưng không ai biết, anh lại vì một người con gái mà động lòng. Mãi cho đến một ngày, Phong Dịch thua trong tay Giang Kiều.

Sau khi đóng cửa phòng, chỉ có Phong Dịch mới biết được đáng đáp mê hoặc của Giang Kiều.

Giang Kiều thật không ngờ, trong quá trình câu dẫn Phong Dịch, cô lại thích anh, hiểu được anh, cứu lấy anh.

Tình yêu của bọn họ là thân thể và trái tim đều hòa hợp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu

Edit: Tiểu Phiến

Bóng tối bao trùm lên cả căn phòng, cô có thể cảm giác được lòng bàn tay hơi thô ráp của anh.

Không khí lúc đó hơi lạnh lạnh nhưng nhiệt độ thân thể người đàn ông đó lại nóng bỏng. Còn có cặp mắt đen nhánh đang nhìn cô kia.

Giọng của anh cực kỳ trầm thấp, lặp đi lặp lại nhớ kỹ tên cô....

Đêm khuya, Giang Kiều chợt mở mắt, tỉnh lại từ trong mơ.

Cô dùng ngón tay xoa xoa mi tâm để bản thân tỉnh táo lại. Tất cả mọi thứ trong giấc mơ đó đều quá chân thực, phảng phất giống như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Trong phòng rất yên tĩnh, không khí sáng sớm cực kỳ lạnh lẽo.

Giang Kiều đứng dậy, xuống giường, đi vào nhà vệ sinh.

Cô cúi người mở vòi nước, dùng nước lạnh lau qua mặt. Nước và ban đêm yên tĩnh đều giống nhau, lạnh đến thấu xương.

Ý thức của Giang Kiều dần dần rõ ràng, cô đã rời khỏi Mặc thành lâu rồi. Chuyện xảy ra đêm hôm đó, chỉ có thể nói là một chuyện ngoài ý muốn.

Người đàn ông kia vốn không nên xuất hiện trong kế hoạch của cô.

Thế nhưng rõ ràng đã qua một tháng, Giang Kiều vẫn mơ thấy đêm hôm đó rất nhiều lần.

Trên giường mềm mại xuất hiện rất nhiều chỗ nhăn nhúm, mười ngón tay của bọn họ đan vào nhau, cảm giác ấm áp khi chạm vào nhau. Lòng cô không không chế được nhảy lên một cái.

.....

Nửa năm trước, Giang Kiều phát hiện bản thân đã xuyên vào cuốn tiểu thuyết < Hào môn ân cừ ký >.

< Hào môn ân cừ ký > là một cuốn tiểu thuyết đầu đá hào môn, trong đó có một nữ phụ tên là Giang Kiều, trùng tên với cô.

Ở trong truyện, Giang Kiều là một nhân vật xuất hiện cực kỳ ít. Tác giả viết về nhân vật này không nhiều.

Cô là đại tiểu thư của Giang gia, xinh đẹp lại được nuông chiều, nhưng thanh danh không tốt. Mẹ đẻ của cô sau khi ly hôn thì rời khỏi Giang gia. Nữ phụ Giang Kiều có một người mẹ kế và một đứa em trai, tất nhiên sẽ trở thành người dư thừa trong nhà.

Là tình tiết quan trọng trong truyện nhưng nữ phụ Giang Kiều xuất hiện rất ít, cô là ánh sáng của nhân vật phản diện. Mà nhân vật phản diện này lúc đầu rất yêu thương cô, nhưng cuối cùng cô lại chết.

Cái chết của Giang Kiều đã kích động nhân vật phản diện, sau đó thì nhân vật phản diện đó trở nên vô cùng tàn nhẫn.

Nữ phụ Giang Kiều chết chẳng qua là để đẩy tình tiết tiếp theo phát triển. Nên đối với đoạn tình sử của cô và nhân vật phản diện, tác giả chỉ khua nhanh qua mấy dòng.

Cho nên sau khi Giang Kiều xuyên vào trong cuốn tiểu thuyết này liền quên mất tên và thân phận của nhân vật phản diện đó.

Cô chỉ nhớ, cô là ánh sáng của nhân vật phản diện đó, kết cục cuối cùng là thân bại danh liệt, bị giết chết.

Cô biết, khi cô xuyên vào cuốn sách này, tình tiết tiếp theo vẫn sẽ đi theo những gì được viết.

Cho dù Giang Kiều trốn tránh, cho dù cô chạy trốn thì tình tiết đó vẫn sẽ tiếp diễn, nhân vật phản diện kia cũng vẫn sẽ tìm được cô. Nếu như vậy thì thứ chờ đợi cô sẽ chỉ là cái chết.

Vì thay đổi kết cục, Giang Kiều quyết định làm một chuyện nguy hiểm, chính là tìm được nhân vật phản diện đó trước, làm cho hấn thích mình.

Giang Kiều đã biết được nhân vật phản diện có mấy người. Qua kiểm chứng, cô cũng xác định được mục tiêu của mình.

Phong Dịch.

Là nhân vật phản diện thanh tâm quả dục, không gần nữ sắc trong tin đồn.

Giang Kiều nghiêm túc quán triệt kế hoạch của cô, sưu tầm tất cả tài liệu về Phong Dịch, từng bước tới gần anh, câu dẫn anh, trêu chọc anh.

Đương nhiên, bởi vì Phong Dịch là người có tính cách lạnh lùng mà tới tâm cũng lạnh, nên để thực hiện kế hoạch của mình, cô đã tổn rất nhiều tâm tư.

Dưới sự nỗ lực của bản thân, cuối cùng Giang Kiều cũng thành công hóa giải trái tim lạnh lẽo của anh. Anh cũng bắt đầu mở lòng với cô, đối xử với cô cũng thoải mái hơn.

Kế hoạch của Giang Kiều chỉ còn kém một bước nữa thôi, cô tin, không lâu nữa, Phong Dịch sẽ động tâm.

Nhưng cô không nghĩ tới, chuyện ngoài ý muốn lại đột ngột xảy ra.

.....

Ký ức trong mắt Giang Kiều chậm rãi tàn đi, cô đứng trong phòng kéo màn cửa sổ ra, trời đã sáng.

Sau khi chuyện đêm đó xảy ra, cô đột nhiên nhớ lại nội dung trong truyện, cũng biết được thân phận nhân vật phản diện kia, lại biết Phong Dịch cũng không phải nhân vật phản diện cô muốn giết.

Ý thức được bản thân đã tính toán sai lầm, Giang Kiều vô cùng quả quyết ngay đêm đó rời khỏi Mặc thành.

Cô đi ra nước ngoài, tìm một nơi yên tĩnh, bỏ vốn ra mở một quán cà phê. Nơi này cách thành phố rất xa, tin tức lại không có mấy.

Giang Kiều cố gắng quên đi sai lầm đêm hôm đó, cũng cố quên đi người đàn ông cô đã gọi tên trong đêm tối.

Mấy ngày này trôi qua rất yên lặng, cô luôn làm như tối hôm đó chưa từng xảy ra chuyện gì.

Giống như đó chẳng qua là tình một đêm thôi.

Giang Kiều không chú ý tới, cũng có thể cô đã cố gắng để gạt việc lòng cô vì người đàn ông đó mà rồi bời.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, chìm đắm vào tâm trạng nặng nề, mỗi lần nhớ tới đêm đó, cô không tránh được phải hồi tưởng thật lâu. Đúng lúc này, tiếng di động lại vang lên.

Là quản lý quán cà phê gọi tới, “Giang tiểu thư, quán cà phê xảy ra chút chuyện.”

Giang Kiều bỏ vốn đầu tư, người quản lý kia lại giúp cô buôn bán. Có rất nhiều chuyện cô đều không cần tự mình làm.

Cô nhú nhú mày, “Sao vậy?”

Người quản lý nói, “Chuyện này nói qua điện thoại không tiện, cụ thể thì chờ Giang tiểu thư đến rồi nói tiếp.”

Sau đó, hần lại nói, “Giờ quán cà phê đã tạm ngừng buôn bán rồi.”

Giọng hần có chút run rẩy nhưng vì tối hôm qua cô mơ về đêm ấy nên có chút ngẩn ngơ, không chú ý đến điều này.

Cô nói, “Tôi tới ngay.”

Sau khi cúp máy, Giang Kiều cũng không suy nghĩ vẩn vơ nữa mà lập tức đi đến quán cà phê.

Bây giờ đã sang thu, bốn phía đường trống rỗng lại lạnh lạnh, không khí vừa lạnh lẽo lại thoáng đượ. Một cơn gió lạnh len lỏi chui vào cánh mũi Giang Kiều.

Cô xuống xe, nhìn về phía xa xa, trong quán cà phê không có người, quả thật đã tạm ngừng buôn bán giống như lời quản lý nói.

Cô bước nhanh tới quán cà phê, không nhìn ngó xung quanh mà trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Chỗ ngồi ở quầy bar cũng không có người, Giang Kiều liếc qua một cái, có chút cảm giác trống trải.

Nhưng ở bên trong quán cà phê, có một người đàn ông đứng đó. Anh mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản mà chỉnh tề, sống lưng anh thẳng tắp như thân từng.

Bóng lưng của người đàn ông kia, khí chất băng lãnh ấy, luôn luôn hơn người, nhìn qua cực kỳ trầm mặc.

Đầu óc Giang Kiều căng thẳng, giây kế tiếp, tim cô đột nhiên đập nhanh.

Đối với cô mà nói, bóng lưng của anh quá quen thuộc, chỉ cần liếc mắt, cô cũng có thể biết được anh là ai.

Nhất thời Giang Kiều hiểu được, quán cà phê không có chuyện gì, cuộc điện thoại lúc nãy, chẳng qua chỉ là anh tìm lấy một cái cớ.

Cô lập tức xoay người đi ra cửa, thế nhưng đã muộn.

Lúc này, mấy người đàn ông đột ngột xuất hiện ở cửa quán cà phê, ngăn cản lối thoát của Giang Kiều.

Thái độ của bọn họ rất kiên trì, giọng nói cực kỳ kiên định, nhưng khi đối mặt với Giang Kiều thì vẫn luôn cung kính lễ độ, không dám vượt khuôn phép dù chỉ một chút.

“Giang tiểu thư, Phong tổng đã nói, cô không thể đi.”

Giang Kiều dừng bước, bình tĩnh trở lại bên trong quán cà phê.

Cô vốn không muốn anh dính líu vào việc này, nhưng không ngờ, cho dù cô tránh anh thế nào đi nữa, Phong Dịch vẫn tìm được cô.

Nhưng cảnh tượng bây giờ, vẫn ở trong dự liệu của cô.

Giang Kiều ngẩng đầu, tầm mắt chuẩn xác rơi trên người Phong Dịch, lúc này, anh đã xoay người lại, ánh mắt hai người chạm nhau, bốn mắt nhìn nhau.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt sau đêm hôm đó.

Khuôn mặt Phong Dịch lạnh lùng nghiêm nghị, môi anh rất mỏng, anh lại không hay cười nên luôn mang theo vài phần sắc bén.

Mặt mày anh thâm thúy, đôi mắt sâu mà đen, bên trong con ngươi luôn cất giấu những cảm xúc làm người ta không đoán ra.

Giống như giấc mơ đêm ấy của Giang Kiều, hai tròng mắt đen nhánh của anh luôn nhìn cô.

Phong Dịch nhàn nhạt quét mắt về phía Giang Kiều. Ánh mắt của anh tuy không áp bức, nhưng lại dừng trên người của cô, mãi vẫn không rời đi.

Rất nhanh, Phong Dịch liền bước tới gần Giang Kiều.

Một bước, hai bước, ba bước....

Khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng ngắn, cho đến khi Phong Dịch đi tới trước mặt cô.

Giang Kiều giật mình trong lòng một cái, ở nơi xa lạ này, khí tức quen thuộc trên người anh lại tràn tới.

Giọng nói lãnh đạm của Phong Dịch vang lên, anh khẽ gọi tên cô.

“Giang Kiều.”

“Một tháng không gặp, chúng ta nên trò chuyện với nhau một chút.”

Giang Kiều nói, “Trò chuyện về cái gì?”

Phong Dịch cúi người, ánh mắt từ trước vẫn luôn luôn đặt trên người cô, hơi thở của anh càng gần hơn.

Cảm giác trong quá khứ vây lấy cô từng chút một, hơi thở nóng rực quen thuộc này. Không khí bắt đầu nhiễm mùi vị đặc trưng của anh.

Giọng anh vô cùng trầm thấp, lại mơ hồ mang theo mê hoặc đến rùng mình.

“Rất nhiều.”

“Ví dụ như chuyện đêm hôm đó.”

Ánh mặt trời yên tĩnh len lỏi vào từ khe cửa sổ, bọn họ đang nhìn nhau. Hình ảnh một đêm triền miên đó, lại lần nữa xuất hiện trong tâm trí cả hai người.

Bây giờ ngoài trời đẹp như vậy, ánh nắng mặt trời tràn ngập khắp nơi, nhưng ở đây không khí lại có phần áp bách.

Nhưng lúc này, không khí giữa bọn họ chợt yên tĩnh lại, hô hấp của hai người cùng hòa quyện vào nhau, nhưng cả hai đều không nói gì.

Chuyện xảy ra giữa bọn họ, thì phải nói đến nửa năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ánh mắt của cô giống như đang nhìn con mồi

Edit: Tiểu Phiến

Hoàng hôn buông xuống, tuyết ở Mặc thành lại bắt đầu rơi.

Tuyết đã rơi cả đêm qua. Tuyết năm nay vừa nhiều lại lạnh, không biết đến khi nào mới có thể ngừng.

Mặc thành đã bị một lớp tuyết dày bao phủ. Trong giá lạnh như vậy, nhưng tiếng bàn luận của mọi người vẫn vang lên đều đều, không vì lạnh mà dừng lại.

Hôm nay là sinh nhật và cũng là hôn lễ của một người.

Đại tiểu thư nhà họ Giang. Giang Kiều.

Tuy cô là đại tiểu thư nhà họ Giang nhưng lại không được coi trọng. Khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp nhưng lại là một cái túi da được nuông chiều tùy hứng.

Thanh danh của Giang Kiều ở bên ngoài không tốt, nhà họ Giang cũng sẽ không quản người con gái này.

Nhưng tất cả mọi chuyện lại thay đổi chỉ vì một người đàn ông.

Người kia, cũng chính là vị hôn phu hiện tại của cô.

Nghe nói vị hôn phu của Giang Kiều đối với cô là vừa gặp đã yêu. Hắn xuất thân danh môn, anh tuấn lại nhiều tiền. Quan trọng nhất là hắn cực kỳ chung tình.

Giang Kiều muốn được nuông chiều, hắn liền nhậm chức nuông chiều cô. Giang Kiều tùy hứng, hắn cũng tùy ý cô.

Mà vị hôn phu của Giang Kiều lại hết lần này đến lần khác có bối cảnh cường đại. Từ sau khi Giang Kiều đính hôn, thái độ nhà họ Giang đối với cô cũng thay đổi hơn trước.

Hai người bọn họ liền thuận lý thành chương tiến tới hôn nhân.

Hắn quyết định để hôn lễ trùng với sinh nhật Giang Kiều, cũng là trùng với ngày bọn họ gặp nhau lần đầu.

Đêm đó, tuyết lớn đầy trời, cực kỳ lạnh giá. Người đàn ông này chuẩn bị hôn lễ cho Giang Kiều, nhất định cực kỳ long trọng lại đường hoàng.

.....

Cách hôn lễ chỉ còn không đến một giờ.

Bóng đêm dần dần tối tăm hơn, tuyết lớn lại bắt đầu rơi.

Gió lạnh thấu xương, tuyết bay bốn phía, trong màn đêm phía trên đỉnh đầu là vầng trăng lạnh lẽo.

Bên trên mặt tuyết lại có một cô gái. Cô mặc một bộ váy cưới màu trắng, nằm bên trên mảnh tuyết trắng xóa.

Váy cưới trắng tinh khôi trải dài trên mặt tuyết, phẳng phất giống như hòa làm một thể với tuyết. Nhưng trên phần bụng của cô lại là một vết thương đang chảy máu không dứt.

Màu máu đỏ tươi thấm đẫm tuyết trắng, tóc dài đen nhánh rối tung rơi trên mặt tuyết. Bông tuyết rơi trên gương mặt trắng nõn sạch sẽ của cô. Tóc đen môi đỏ, khuôn mặt xinh đẹp, quần áo đẹp đẽ tinh xảo.

Người mặc váy cưới ngã trên tuyết kia, chính là Giang Kiều.

Ai cũng không nghĩ tới, đêm trước lễ cưới, cô dâu lại kẻ sát cái chết. Mà người giết cô, lại là người chồng chưa cưới nhất mực nuông chiều cô trong lời đồn.

Màn đêm nặng nề, yên tĩnh không có một tiếng động. Ánh sáng từ đèn đường mờ lung mờ ảo chiếu lên khuôn mặt của Giang Kiều.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía vị hôn phu của mình, đau đớn trong lòng càng mãnh liệt, ý thức của cô lại càng tỉnh táo.

Cô nhìn hắn.

Váy cưới màu trắng của Giang Kiều đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hắn lại mặc một bộ âu phục chỉnh tề, sạch sẽ đứng dưới bầu trời tán loạn tuyết rơi.

"Tại sao?"

Giọng của Giang Kiều cực kỳ nhẹ nhàng lại vô lực.

Người đàn ông kia đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Ngay sau đó, hắn liền mở miệng, giọng nói dịu dàng trước kia không còn nữa, thay vào đó là ngữ khí lạnh lẽo cùng cực.

"Giang Kiều."

Hắn gọi tên cô. Không có dịu dàng được ngại trang lúc trước, mà là sự thù hận thấu xương.

Lòng Giang Kiều khẽ run lên, cô chỉ cảm thấy người đàn ông trước mắt này cực kỳ đáng sợ. Cô có cảm giác như bản thân chưa từng hiểu rõ con người hắn.

"Cô nên vui mừng vì đã có thể sống đến tận bây giờ đi." Đáy mắt của hắn chứa sự lạnh lùng, ngữ khí lại giống như băng tuyết.

Người đàn ông đứng trước mặt Giang Kiều, cô cố đưa tay ra, ngón tay trắng nõn tinh tế, nhưng lúc này lại có vẻ yếu mềm.

Giang Kiều nỗ lực nắm lấy một góc áo của hắn, lại bị hắn lùi lại tránh xa. Sự đau đớn từ toàn thân lại càng thêm kịch liệt.

Loại đau đớn xâm nhập cốt tủy này làm cô không thể quên.

Mí mắt Giang Kiều trùng xuống, tầm mắt bắt đầu dần dần mờ hồ.

Đêm tối ở bốn phía không ngừng tiến lại gần làm cô sắp không nhìn được gì nữa.

Lúc này, người đàn ông lại nghiêng đầu đi, liếc nhìn Giang Kiều một chút. Bên trong ánh mắt lạnh lùng của hắn không có lấy nửa điểm thương hại.

Giọng hắn như gió mùa đông, lạnh đến thấu xương.

"Tôi quên không nhắc cô một chuyện."

"Tôi và cô cho dù có cưới nhau thì cũng làm sao có thể yêu được?"

Trước khi Giang Kiều chết, nghe được lời trong lòng của chồng chưa cưới, cảm giác cực kỳ chân thực. Gió tuyết càng mạnh hơn, lời nói của hắn đánh sập mất niềm tin của Giang Kiều, hơi thở của cô cũng dần dần yếu hơn.

Ánh sáng yếu ớt chiếu lên mặt Giang Kiều, tay cô buông thõng xuống mặt tuyết. Tuyết rơi làm không khí ngày càng lạnh, nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh lẽo nữa.

Khuôn mặt người đàn ông kia bị ẩn trong bóng tối, thần sắc của hắn cũng không nhìn rõ. Hắn nhấc chân rời đi, không bỏ thí cho cô dù chỉ là một ánh mắt.

Đêm tối lạnh lẽo trống vắng, chỉ còn lại tuyết bay là tả.

Và một cô dâu ngã trong vũng máu.

.....

Giang Kiều nhanh chóng mở mắt ra, đầu óc là một mảnh âm đạm. Trước mắt cô đen kịt một mảnh, không thấy rõ những thứ xung quanh.

Cô nhớ lại cảnh tượng lúc này, cô biết, cô mơ thấy một giấc mơ.

Giết người vào đêm tổ chức hôn lễ, tuyết trắng hòa cùng máu đỏ tươi, chân thực như vậy.

Đó là tình tiết của cuốn tiểu thuyết < Hào môn ân cừ ký >, đầu mối từ nội dung vở kịch là hào môn tranh đấu và nữ phụ là ánh sáng của nhân vật phản diện - Giang Kiều cùng tên với cô.

Giang Kiều chết, nhân vật phản diện hoàn toàn trở nên nguy hiểm là tình tiết quan trọng, kết cục của cô là bị nhân vật phản diện giết chết.

Cô không suy nghĩ về cuốn tiểu thuyết này nữa mà bắt đầu lần mò tìm công tắc đèn trong bóng tối.

Đột nhiên cô cảm thấy kỳ quái, công tắc đèn thay đổi vị trí lúc nào vậy.

Lúc này, đèn trên đỉnh đầu chợt sáng lên, chiếu rọi cả căn phòng.

Giang Kiều ngẩn người quét mắt quanh một vòng, lại phát hiện đây không phải là phòng cô.

Trên mặt bàn có một tấm giấy thông hành và một vé máy bay.

Màn hình di động sáng lên, Giang Kiều liếc nhìn một cái liền thấy một tin nhắn nhắc nhở. Ngày mai là ngày về nước.

Giang Kiều vừa đi tới trước gương liền nhìn thấy một khuôn mặt giống cô như đúc.

Tên giống nhau, khuôn mặt cũng giống nhau.

Thế nhưng cô biết rõ, người này là người bị nhân vật phản diện giết chết trong truyện - Giang Kiều. Nếu như cô nhớ không lầm thì sau khi nữ phụ Giang Kiều về nước sẽ gặp phải nhân vật phản diện là chồng chưa cưới của cô.

Theo như nội dung phát triển trong truyện thì thời gian nữ phụ Giang Kiều tử vong chính là một năm sau.

Giang Kiều nhìn gương, nhưng trong đầu lại trống rỗng.

Cho dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể nhớ ra nổi tên nhân vật phản diện ấy.

Người sẽ giết cô vào một năm sau là ai?

Giang Kiều dùng nước lạnh rửa mặt để cho mình thanh tỉnh lại.

Xem ra, mục tiêu đầu tiên của cô là tìm được nhân vật phản diện đó. Kế hoạch tiếp theo, chỉ có thể chờ đến khi về nước rồi tính tiếp.

Cô đi ra khỏi phòng. Phía ngoài gian phòng trống rỗng, cực kỳ yên tĩnh. Cô cầm lên điều khiển, mở TV lên, cố gắng để âm thanh tràn ngập gian phòng.

Trên ti vi đang phát một bản tin.

Giang Kiều liếc mắt một cái liền dừng bước.

Tập đoàn Phong thị và xí nghiệp nào đó ở Mỹ trao đổi thuận lợi, hai bên đã ký hợp đồng, một vòng hợp tác mới sắp mở ra....

Tầm mắt Giang Kiều dừng trên màn hình vài giây, cô nhìn thấy một cái tên rất quen thuộc.

Phong Dịch.

Cô nhớ cái tên này.

Trong cuốn sách < Hào môn ân cừ ký >, Phong Dịch là một trong những nhân vật phản diện. Chính xác mà nói thì Phong Dịch là một nhân vật phản diện vô cùng quan trọng.

Mà liên quan tới người này, còn có một manh mối then chốt.

Trong thương trường, Phong Dịch nổi danh với thủ đoạn tàn nhẫn.

Bác trai và anh họ của Phong Dịch bị tai nạn xe cộ lúc đang du lịch ở nước ngoài. Ngay sau đó, bố của Phong Dịch lại qua đời.

Những chuyện này đều xảy ra sau khi nữ phụ Giang Kiều tử vong nên hẳn là sẽ xảy ra vào mấy năm sau.

Bởi vì bố qua đời, nên người thừa kế tập đoàn Phong thị chỉ còn lại một mình Phong Dịch. Mà người có hiềm nghi lớn nhất cũng chỉ có anh.

Tòa án đã triển khai điều tra Phong Dịch, thế nhưng cũng không tìm được bất kỳ chứng cứ cùng manh mối nào.

Phong Dịch được phán vô tội, tin đồn cũng vì thế mà dừng lại....

Giang Kiều ngồi trên ghế, tiếp tục xem TV.

Lúc này, trên màn hình trùng hợp xuất hiện mặt của Phong Dịch.

Anh rất giống với miêu tả trong sách, khuôn mặt lạnh lùng, đường nét cứng rắn, ngũ quan tuy đẹp, nhưng lại lạnh nhạt đến cực điểm.

Đột nhiên trong đầu Giang Kiều lướt qua một cảnh tượng.

Sau khi được thẩm phán tuyên cáo vô tội, Phong Dịch liền rời khỏi tòa án. Ngoài cửa tòa án đã bị phóng viên truyền thông bao vây.

"Bởi vì vụ án này, mà cổ phiếu của Phong thị sụt giảm."

"Bên ngoài có rất nhiều lời đồn gây bất lợi cho ngài, ngài nghĩ thế nào?"

"....."

Phong Dịch tính tình lạnh nhạt, không thường cười. Mặt anh không hề có cảm xúc mà vẫn giống như thường ngày.

"Bố ngài qua đời, việc này có liên quan tới ngài không?"

Nghe đến đó, khóe môi Phong Dịch liền nhếch lên.

Phóng viên hỏi Phong Dịch có giết bố ruột không, anh lại cười.

Phong Dịch vẫn tiếp tục im lặng, giống như không tiếng động tự chấp nhận việc này. Án này không hề có chứng cứ, anh đã thoát khỏi trừng phạt của luật pháp rồi.

Nhưng trong lòng anh giống như đã không còn ranh giới đạo đức.

Phong Dịch cười, lại càng lạnh lùng.

Nói toạc móng heo ra thì chính là tùy tiện.

Tin tức vẫn tiếp tục phát, tầm mắt Giang Kiều rơi vào khuôn mặt Phong Dịch, cô trừng mắt lên, không kiêng kị mà nhìn anh.

Khóe môi Giang Kiều hơi giương lên lên, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia hứng thú, ánh mắt của cô giống như đang nhìn con mồi.

Cô biết, trên người anh nhất định có thứ cô muốn.

Tác giả có lời muốn nói:

Nam chính giết bố có ân tình, đây là truyện thể loại văn sủng nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ánh mắt của cô, rất nhiều lần đã chạm vào lòng anh

Edit: Tiểu Phiến

Giang Kiều nhớ lại đoạn này trong cuốn sách < Hào môn ân cừ ký > đã miêu tả Phong Dịch.

Tâm mắt cô dần dần rõ ràng, cô đặt toàn bộ sự chú ý đến hình ảnh trước mặt.

Giang Kiều nhìn hình ảnh trên ti vi, ánh mắt không rời đi một giây nào, ý niệm trong đầu cô dần dần rõ ràng hơn.

Phong Dịch này đã bị cô liệt vào một trong những hiểm nghi là vị hôn phu vai phản diện của cô. Nếu như ở trong nội dung nguyên bản thì Giang Kiều sẽ bị nhân vật phản diện giết chết, như vậy thì cô nhất định phải tìm được người đó.

Giang Kiều thu lại ánh mắt giống như hiện lên cảm giác hứng thú khi nhìn con mồi của cô. Cô nhấn tắt TV, tiếng động liên biến mất, căn phòng lại khôi phục lại yên tĩnh hoàn toàn.

Cô cảm điện thoại lên, bắt đầu tỉ mỉ tìm kiếm một chút tung tích manh mối.

Về người đàn ông tên Phong Dịch kia.

Trước mắt thì công chúng không hiểu biết nhiều lắm về người này, chỉ biết mẹ Phong Dịch mất sớm, anh lớn lên ở nước ngoài, sau khi trưởng thành thì về nước. Thế nhưng trừ cái đó ra thì....

Quá trình anh trưởng thành, những mối tình anh từng trải...

Cho dù ký giả và truyền thông cố gắng đào móc cũng không tra ra được bất cứ tin tức nào.

Không biết tại sao, nhưng quá khứ của Phong Dịch giống như là bị người cố gắng đè xuống, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Những tư liệu trên mạng liên quan tới Phong Dịch cũng chỉ nhắc tới những thành tựu cao của anh trong sự nghiệp. Mà tất cả việc này đều chứng minh một chuyện.

Nếu như Giang Kiều thực sự muốn hiểu được Phong Dịch thì chỉ có thể tự mình tìm tòi.

Thời gian cô có không nhiều, cô nhất định phải xác nhận nhân vật phản diện kia.

Nhưng Giang Kiều lại có một ưu thế, cô đã xem qua cuốn tiểu thuyết, cô biết được một số thói quen của Phong Dịch. Sau khi về nước, cô cũng có thể tìm cách quen biết anh.

Ánh mắt cô dừng lại trên tài liệu của Phong Dịch, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của anh.

Môi Phong Dịch cực kỳ mỏng, tính tình anh lại lạnh lùng, không cho phép ai tới gần.

Khóe môi Giang Kiều bỗng giương lên, mặc dù hiện tại cô hoàn toàn không biết gì hết nhưng cô lại cảm thấy hết sức hứng thú với người đàn ông đó.

Giang Kiều cất điện thoại đi, đột nhiên trong lòng cô cảm thấy mệt mỏi, cô nằm dài ở trên giường.

Có lẽ do hoàn cảnh xung quanh quá xa lạ nên Giang Kiều lăn qua lăn lại, mãi mới ngủ được.

Đại khái có lẽ vì tâm tư nặng nề nên giấc mơ của Giang Kiều lại xuất hiện Phong Dịch.

Người kia ở trong mơ mặt mũi anh tuấn.

Đôi mắt của Phong Dịch đen kịt lại thâm thúi. Giọng nói của anh trầm trầm, nếu như gọi tên của cô lên, vậy thì nhất định sẽ cực kỳ êm tai.

Sau hừng đông, Giang Kiều tỉnh dậy. Cô mang theo vali hành lý, đón một chiếc taxi, đi ra sân bay.

Trải qua một buổi tối, Giang Kiều đã chuẩn bị xong tâm lý. Cô đã tiếp nhận sự thực bản thân đã xuyên vào trong sách, từ đó về sau, cô chỉ phải làm một việc.

Tìm được nhân vật phản diện đó.

Bởi vì bây giờ Giang Kiều vẫn chưa gặp phải vị hôn phu đó, cũng không biết khi nào sẽ gặp phải. Cho dù cô tránh né thế nào thì kết cục trong sách cũng sẽ không thay đổi, cô vẫn sẽ chết trong tay người kia. Cho nên cô nhất định phải chủ động xuất kích.

Trong quyển tiểu thuyết này có một vài nhân vật phản diện, nhưng trước mắt thì Phong Dịch là người có khả năng nhất. Vì vậy cô phải bắt đầu điều tra từ anh.

Giang Kiều một thân một mình ngồi trong phòng chờ máy bay, trong tay cầm hộ chiếu, tầm mắt cô quét qua tên và ảnh chụp trên hộ chiếu.

Hiện tại, thân phận của cô đã thay đổi, cô là đại tiểu thư Giang Kiều của tập đoàn Giang thị.

Ngoại trừ tiếp cận Phong Dịch ở bên ngoài, Giang Kiều còn phải nhớ kỹ, cô không thể quên thân phận cô bây giờ.

Lên máy bay xong, Giang Kiều tìm chỗ ngồi của mình và ngồi xuống, đeo cái chụp mắt lên.

Bên ngoài máy bay biển mây cuộn cuộn, ánh mặt trời trải đều đều khiến lòng người an tĩnh.

Vượt qua một con đường rất dài, Giang Kiều sẽ đến được Mặc thành.

.....

Sau khi Giang Kiều đến Mặc thành liền dựa theo ký ức của nguyên chủ, trở về khu nhà ở cao cấp.

Giang Kiều đã rời khỏi Giang gia từ sớm, một mình sống bên ngoài. Cô không cho người của Giang gia gọi đến. Quan hệ của nguyên chủ và Giang gia cũng không tốt.

Dựa theo tính tình của nguyên chủ, thì nguyên chủ tuyệt đối sẽ không chủ động liên hệ với người của Giang gia.

Vì vậy, trong lựa chọn tiếp xúc với Giang gia và tìm kiếm nhân vật phản diện, Giang Kiều lựa chọn cực kỳ rõ ràng, tất nhiên chính là lựa chọn phía sau.

Nếu như cô muốn xác nhận Phong Dịch có phải nhân vật phản diện đó không thì nhất định phải bắt đầu từ kế hoạch đầu tiên.

Ý tưởng của cô là, chế tạo ra một lần gặp mặt hoàn mỹ.

Ban đêm, tia sáng len lỏi trong bóng đêm, trong căn hộ không mở đèn.

Cửa phòng tắm khép hờ, làm lộ ra quang cảnh bên trong.

Giang Kiều vừa mới tắm xong, cô tùy ý dùng khăn tắm quấn lấy người.

Khăn tắm khó khăn che hết thân thể của cô, cặp chân thon dài phía dưới cân xứng, làn da trắng nõn.

Cô không để ý tới mái tóc vẫn còn ướt sũng mà đi ra khỏi phòng tắm, đi tới phía phòng ngoài trống rỗng.

Ánh sáng như sợi chỉ yếu ớt xuyên thấu vào từ bên ngoài cửa sổ, quấn vòng quanh dáng người đẹp đẽ của Giang Kiều.

Trước khi vào phòng tắm, Giang Kiều đã mở TV lên, tiếng nói bên trong TV đang phát ra, vốn căn phòng là một mảnh đen kịt, nhưng giờ đây lại có ánh sáng lóe lên.

Cô mở đèn, bóng tối trong phòng liền bị xua tan, cô cầm lấy điều khiển ở góc bàn, tùy ý nhấn xuống, TV liền dừng ở kênh thương nghiệp.

Tên của Phong Dịch bị nhắc tới rất nhiều lần, không ngừng chui vào trong tai Giang Kiều, tràn đầy cả phòng.

Động tác đè xuống điều khiển của Giang Kiều nhất thời dừng lại, sau đó cô liền dời đầu ngón tay đi.

Ánh mắt Giang Kiều dừng trên màn ảnh vài giây liền lập tức liếc đi chỗ khác, cô đi tới ngồi xuống trước gương.

Cô trang điểm thanh nhã, nhưng không hề đậm, mỗi chỗ đều được tỉ mỉ biến hóa hết sức cẩn thận.

Ánh mắt Giang Kiều nhìn lướt qua hộp trang điểm trên bàn, cuối cùng chọn một son môi có màu sắc nhu hòa.

Cô tô son theo viền môi, quét lên một lớp son mỏng.

Sau khi trang điểm, Giang Kiều đứng dậy, đi tới trước tủ quần áo.

Đầu ngón tay cô lướt qua một loạt quần áo, cuối cùng cô liền cầm lấy một bộ váy đỏ sậm.

Màu đỏ sẫm mặc trên người cô càng làm tôn lên làn da trắng nõn.

Giang Kiều thay váy, dáng người liền lộ ra.

Cô đứng trước gương, khoe miệng khe khẽ, nhất cử nhất động đều mang theo phong tình, cực kỳ trêu người.

Giang Kiều tắt TV, để tắt cả điều khiển lên mặt bàn, tiếng động trong phòng nhất thời tiêu tán, trở về một mảnh tĩnh lặng.

Cô quay đầu nhìn sắc trời dần ảm đạm ngoài cửa sổ.

Giang Kiều tắt điện, đi ra khỏi cửa.

Sau khi đã sắp xếp ổn thỏa, Giang Kiều liền đi thang máy xuống tầng, đi tới bãi đỗ xe.

Giang Kiều lái xe rời khỏi tiểu khu, cô đã tính toán thời gian cẩn thận, gần một tiếng nữa sẽ đến nơi đó.

Giờ cô sẽ chạy xe liên tục từ Mặc thành đi tới Khánh thành, nói một cách cụ thể hơn, muốn đi tới Khánh thành thì cần phải đi qua Mặc thành.

Giang Kiều nhớ rất rõ, mỗi tháng, Phong Dịch đều sẽ đi xem Khánh thành.

Thời gian luôn luôn được cố định, đó là vào ngày chủ nhật đầu tiên mỗi tháng. Anh cũng chỉ một thân một mình lái xe đi, bên cạnh không có người khác.

Những người dư thừa sẽ chỉ quấy nhiễu kế hoạch của Giang Kiều.

Tuy là trong truyện không giải thích vì sao Phong Dịch lại làm như vậy, nhưng trong mắt Giang Kiều thì đây chính là một cơ hội vô cùng tốt.

Một cơ hội để tiếp cận anh.

Giang Kiều đỗ xe ở ven đường, cô cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay để xác nhận thời gian, cô biết, trong vòng một tiếng nữa, xe của Phong Dịch sẽ đi qua chỗ này.

Cô lại đặc biệt chọn trùng nơi đây, hẻo lánh lại thanh tĩnh.

Quan trọng nhất là ở chỗ này, tuyệt đối không có xe taxi nào đi qua.

Giang Kiều ngẩng đầu, nhìn thoáng qua khuôn mặt trong kính, da mặt được trang điểm không có gì thay đổi. Cô khẽ cười một cái, ánh mắt lại đảo qua kính chiếu hậu.

Một lát sau, một chiếc xe màu đen xuất hiện trong kính chiếu hậu.

Giang Kiều nhận ra biển số xe.

Là anh.

Cô bước xuống xe, gót giày cao gót chạm xuống mặt đất, bên trên là mắt cá chân thanh mảnh.

Chiếc xe màu đen đi về phía Giang Kiều, cô đứng bên cạnh đường cái, gờ tay ngăn lại.

Ngón tay của cô trắng trẻo thon dài, móng tay sạch sẽ.

Gió nhẹ chọt thổi lên, không khí hơi thấm lạnh phát qua làn váy đỏ sẫm của Giang Kiều. Cặp chân thon dài trắng nõn kia, thẳng tắp lại tĩnh tề.

Tốc độ của chiếc xe kia dần chậm lại, trùng hợp dừng lại trước mặt Giang Kiều.

Ban đêm, sắc trời âm u.

Phong Dịch dừng xe lại, hơi nhíu mày. Khuôn mặt của anh chỉ để lộ thần sắc lạnh lùng.

Anh cũng không mở cửa sổ xe ra, chỉ hơi nghiêng đầu một chút, ánh mắt cũng chỉ dừng trên người Giang Kiều vài giây.

Đèn đường bên cạnh đã sáng lên, lúc này, tia sáng an tĩnh lại rơi trên mặt cô.

Ánh sáng từng chút xẹt qua, khuôn mặt mới vừa rồi anh không thấy rõ cũng từng chút một hiện rõ.

Ngon đèn có chút ảm đạm, nhưng khuôn mặt của cô lại càng thêm mạnh mẽ quyết đoán.

Tia sáng dọc theo trán Giang Kiều từ từ dời xuống ngũ quan tinh xảo, làn da trắng như tuyết.

Vừa thấy rõ người trước mặt, vẻ mặt của anh có chút hơi nhũn lại, ánh sáng trong đáy mắt khẽ di chuyển.

Giang Kiều cúi người nhìn về phía cửa sổ xe, chủ động nhìn vào ánh mắt của Phong Dịch.

Ngũ quan của cô ngày thường đã tinh xảo, rồi lại được chiếu sáng vừa đúng lúc. Giọng của cô truyền qua cửa sổ xe, “Tiên sinh.”

Phong Dịch hít một hơi, anh không thích ánh mắt của cô, nhìn qua có chút không an phận. Lúc cô nhìn anh, dường như chạm đến thân thể anh.

Nhưng ánh mắt của Giang Kiều lại nhẹ nhõm rơi xuống, rồi lại được thu hồi lại.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một khe hở không lớn. Giọng nói của Giang Kiều lại rõ ràng hơn, sạch sẽ trong gió đêm, uyển chuyển êm tai, quanh quẩn bên lỗ tai của anh.

Phong Dịch nhàn nhạt liếc nhìn Giang Kiều bằng ánh mắt lạnh nhạt. Anh rõ ràng không động đậy, nhưng gió bên ngoài, không hiểu sao lại mang theo chút khô nóng.

“Buổi tối tôi phải về Mặc thành, nhưng xe lại hỏng ở trên đường rồi.” Giang Kiều dừng một chút, “Tiệm sửa xe cuối cùng ở gần đây cũng đã....”

Cô dừng lại không nói, nhưng hàm nghĩa ẩn trong lời nói lại hết sức rõ ràng.

Phong Dịch hơi nghiêng đầu, ánh mắt dời về phía trước liền nhìn thấy chiếc xe đậu bên đường.

Anh cầm điện thoại lên, bấm một dãy số.

Đầu bên kia vang lên vài tiếng, cô gái đứng bên ngoài xe không nói gì, chỉ có tiếng gió an tĩnh thổi.

Đó là điện thoại của tiệm sửa chữa ở gần đây, vẫn không có người nghe. Nơi đây lại cực kỳ hẻo lánh, không có chiếc xe nào đi qua.

Lời của cô không phải nói dối.

Ánh sáng trong đáy mắt Phong Dịch sâu cạn không rõ, không biết được anh đang nghĩ gì.

Giang Kiều biết tiệm sửa chữa đó đóng cửa ba ngày.

Cô đã xác nhận việc này từ sớm, bằng không cũng sẽ không đến đây.

Lúc này, Phong Dịch thả điện thoại xuống, ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua cô.

Về mặt Giang Kiều thản nhiên, khí chất có sự thanh cao lại có cả sự lạnh lùng.

Con người Phong Dịch tối đen, giống như hồ nước sâu thẳm, dường như có thể liếc mắt liền nhìn đến đáy lòng cô.

Nhưng Phong Dịch vẫn mở miệng, đã mở miệng, chính là câu nói đầu tiên với cô.

“Lên xe.”

Giang Kiều cong khóe môi, tầm mắt như lơ đãng đảo qua gương mặt Phong Dịch.

Đường cảm anh rất rõ ràng, khóe miệng mãn thành đường thẳng.

Cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt, thâm nghĩ, bờ môi anh, quả thực rất mỏng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Anh chợt cảm thấy trong người có chút nóng bức

Edit: Bối Xu

Giang Kiều đứng lên, cùng với động tác của cô, chiếc váy dài đỏ sậm cũng hơi di chuyển. Cô không ngồi ở chỗ ghế phó lái mà vòng ra mở cửa sau.

Cô không nói câu nào, đến khi ngồi hẳn vào trong xe mới mở miệng nói một câu "Cảm ơn."

Giọng nói của Giang Kiều lọt vào trong xe, tình cờ Phong Dịch lại nghe được rõ ràng.

Giọng nói của cô nhẹ nhàng thoảng qua tai anh, giống như gió đêm sạch sẽ ngoài cửa sổ. Giang Kiều ngược mắt nhìn qua gương chiếu hậu, từ tấm gương, cô có thể nhìn thấy khuôn mặt của Phong Dịch. Giống như trong sách miêu tả, gương mặt anh không chút thay đổi, bộ dạng thanh tâm quả dục, rất khó tiếp cận.

Ánh mắt Giang Kiều dừng trên gương mặt đó vài giây nhưng Phong Dịch cũng không nhìn lại cô. Rất nhanh, anh nổ máy.

Trong đêm heo lạnh thanh tịnh, trên con đường vắng người qua lại, có một chiếc xe màu đen lướt nhanh vào màn đêm.

Trời đã về khuya, màn đêm buông xuống, ánh trăng lạnh lùnh rọi vào trong xe.

Vì Phong Dịch sẽ không chủ động mở miệng nên Giang Kiều cũng không bắt chuyện.

Dọc đường đi, xe chạy rất nhanh, không có tiếng trò chuyện, chỉ có sự trầm mặc bao phủ. Bầu không khí trong xe giống như bị nén lại. Hai người lạ mặt gặp nhau lần đầu cũng chẳng có chuyện gì thừa thãi để tán gẫu.

Về điểm này, Giang Kiều hiểu rất rõ. Trong kế hoạch của cô, không được phép có sai lầm, dù chỉ là nhỏ nhất. Và điều quan trọng nhất là sự im lặng hôm nay của cô có thể hóa giải được nghi ngờ trong lòng Phong Dịch. Nhưng mà bước đầu tiên của cô đã thành công, cơ hội lần này, cô không thể buông tha được.

Giữa bọn họ nhất định phải lưu lại một mối quan hệ.

Cho dù đó là mối quan hệ đơn giản nhất.

Ô tô đã chạy đến Mặc thành. Dù bây giờ đã là buổi tối nhưng nơi đây vẫn ồn ào náo nhiệt. Trước khi xuống xe, Giang Kiều cầm điện thoại lên, nhưng có lẽ đầu dây bên kia không có ai nghe máy.

"Em vẫn còn đang trên đường, một lát nữa sẽ đến Mặc thành."

Giọng nói của Giang Kiều vang lên, chốc lát đã phá vỡ không gian yên tĩnh.

Cô thân nhiên ừ một tiếng rồi nói tiếp "Xe em đặt ở em đường rồi. Gọi cho cửa hàng sửa chữa cũng không được, may là trên đường gặp được một người tốt bụng."

Giang Kiều vừa đem chuyện vừa rồi kể lại một lần, vừa lén lút nhìn bóng lưng của Phong Dịch.

Phong Dịch vẫn ngồi ở ghế lái, bóng lưng anh thờ ơ, dường như không chút để tâm tới những gì cô nói.

Giang Kiều đột nhiên mở miệng gọi "Tiên sinh."

Phong Dịch liếc mắt nhìn vào gương chiếu hậu, Giang Kiều cũng vừa lúc nhìn sang. Tầm mắt hai người giao nhau, bốn mắt đối diện.

Trong gương, hai người đều đang nhìn đối phương. Ánh mắt anh thâm thúy, ánh mắt cô nhu hòa. Nhưng điểm giống nhau là hai đôi mắt đều bình tĩnh, dường như đối phương không có nửa điểm làm cho họ hứng thú.

"Dừng lại ở trước giao lộ kia là được rồi." Giang Kiều cong môi nở nụ cười "Nơi này cũng có nhiều xe qua lại."

Phong Dịch không lạnh không nhạt ừ một tiếng.

Anh không nhiều lời, nhưng tốc độ xe dần dần chậm lại rồi dừng hẳn.

Giang Kiều xuống xe, điện thoại di động rơi ở ghế ngồi.

Nhưng ánh mắt Phong Dịch không nhìn về phía này. Giang Kiều biết rất rõ, anh sẽ không quay đầu lại nhìn cô.

Giang Kiều xuống xe, giày cao gót nhẹ nhàng gõ xuống mặt đất, váy ngang bắp chân cô bị gió thổi nhẹ. Chiếc ô tô màu đen kia lại khởi động, bắt đầu cách Giang Kiều càng ngày càng xa.

Không rõ vì sao, đột nhiên Phong Dịch lại liếc nhìn gương chiếu hậu một cái. Ở phía sau xe, một cô gái mặc chiếc váy đỏ sậm, gió đêm thổi qua, mái tóc đen dài của cô càng nổi bật trên làn da trắng nõn. Cô đứng trong đêm đen, màn đêm đang dần buông xuống. Thành phố này cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Phong Dịch chỉ nhìn lướt qua một cái, rất nhanh, anh thu hồi lại ánh mắt.

...

Bóng đèn càng dày đặc, gió thổi tới một chút nóng bức. Không khí dường như bị giăng một lớp sương mù mỏng. Phong Dịch tiếp tục lái xe thẳng về phía trước, đến cuối đường, chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại.

Phong Dịch mở cửa xe. Lúc anh chuẩn bị bước xuống, anh vô tình nghiêng đầu, bỗng nhiên rơi vào vị trí ghế sau. Đó là chỗ vừa rồi cô gái kia ngồi, bây giờ đã trống không, dường như chưa từng có ai xuất hiện. Nhưng ở chỗ ghế ngồi còn rơi lại một đồ vật.

Ánh mắt Phong Dịch thâm trầm lạnh nhạt dừng ở trên chiếc điện thoại một giây rồi rời đi. Đèn trong xe đã tắt. Phong Dịch mở cửa xuống xe. Cửa vừa đóng, anh lập tức rời đi không quay đầu nhìn lại.

Phong Dịch vốn định rời khỏi bãi đỗ xe nhưng chỉ một lát anh lại quay trở lại. Thần sắc của anh vẫn nhạt nhẽo như ngày thường, chỉ có lông mày hơi nhíu lại. Anh trở lại chỗ chiếc xe đang đỗ, mở cửa ra.

Ánh sáng từ bóng đèn xua đi bóng tối trong xe. Phong Dịch mở cửa sau, ánh mắt anh lại nhìn vào chiếc điện thoại di động.

Chiếc điện thoại cứ nằm yên tĩnh ở đó, màn hình tối đen không có một chút động tĩnh nào. Phong Dịch cúi người cầm chiếc điện thoại ở ghế sau lên, ngón tay thon dài khẽ siết chặt.

Sau đó anh nhanh chóng rời khỏi.

...

Màn đêm buông xuống, trên trời thấp thoáng một bóng trắng mờ. Giang Kiều chậm rãi bước vào bóng tối, xung quanh một mảnh yên lặng.

Cô đi vào tòa nhà ăn thang máy. Cửa thang máy khép lại, chậm rãi đi lên.

Thời gian yên lặng trôi qua. Giang Kiều hơi liếc mắt nhìn từng chữ số trên bảng không ngừng thay đổi, rất nhanh thu hồi ánh mắt.

"Keng." Cửa thang máy đã mở, Giang Kiều chậm rãi bước ra.

Trong hành lang yên tĩnh truyền ra âm thanh giày cao gót gõ xuống mặt đất rất nhỏ. Tới trước cửa nhà, cô cúi đầu, giơ tay ấn mặt mã mở cửa. Bóng tối trong căn phòng dần tan đi, ánh sáng chiếu vào trong.

Giang Kiều tắm rửa qua loa một chút, tự rót một tách cà phê đặt lên bàn. Cà phê nóng tỏa ra làn khói trắng giữa đêm khuya vắng lặng lại có thêm vài phần ấm áp.

Điện thoại màu đen bỗng nhiên vang lên chói tai, phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng.

Giang Kiều liếc nhìn cái tên trên màn hình một cái, lười biếng nhận điện. Cô đặt điện thoại bên tai, bình thản lắng nghe.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của một phụ nữ "Giang Kiều, là mẹ."

Ánh mắt Giang Kiều tối lại, đáy mắt tăng thêm mấy phần lạnh lùng. Người gọi điện tới là mẹ kế của cô, Trác Man Nhân.

Đối với nguyên chủ Giang Kiều mà nói, mẹ ruột đối với nàng cũng chỉ là một cái tên, đến dáng vẻ của bà ra sao cô cũng không biết. Giang Kiều từng cho người đi điều tra mẹ ruột của mình, nhưng hoàn toàn không có một chút tư liệu nào. Tất cả thông tin dù là nhỏ nhất cũng được bảo mật.

Nhưng người ngoài hoàn toàn không biết đến người vợ thần bí đầu tiên của Giang gia. Khi xuất hiện trước mặt công chúng, cha Giang và Trác Man Nhân luôn thể hiện hình ảnh vợ chồng son quần quýt mặn nồng. Người đời chỉ biết đến Trác Man Nhân là Giang phu nhân duy nhất. Giang Kiều không mặn không nhạt ừ một tiếng. Cô hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn ra đêm đen lạnh lẽo ngoài cửa sổ.

Trác Man Nhân nghe đầu bên kia đáp thì nói tiếp "Mẹ gọi cho con mấy cuộc điện thoại, con bận chuyện gì mà không nghe máy vậy?" Giọng nói của bà ta đượm vẻ lo lắng, dường như rất quan tâm đến Giang Kiều.

Giang Kiều ngả người dựa vào ghế, giọng nói thanh thoi pha chút lười biếng "Điện thoại di động bị mất rồi."

Trác Man Nhân dừng lại vài giây "Con vừa về nước, đã kịp thích ứng với cuộc sống ở đây chưa?"

Giang Kiều ừ một tiếng nhả ra hai chữ "Tạm được."

Giọng nói của Trác Man Nhân nhẹ nhàng mang theo một chút an ủi "Những lời đồn đại trên mạng con cũng đừng để trong lòng." Ai nghe câu này xong cũng sẽ nghĩ bà ta thật lòng vì con gái riêng của chồng mà suy nghĩ.

Khóe miệng Giang Kiều nhếch lên, ý tứ châm chọc rất rõ ràng. Theo những gì trong sách nói, tiếng tăm của nguyên chủ Giang Kiều rất tệ, hình tượng

cũng thối nát.

Mẹ đẻ của Giang Kiều đã rời đi từ lâu. Sau khi Trác Man Nhân tiến vào Giang gia, Giang Kiều là do một tay bà ta nuôi lớn. Ngoài mặt, Trác Man Nhân đối xử với Giang Kiều vô cùng tốt, cực kỳ dụng tâm, dường như điều gì cũng thuận theo ý muốn của cô. Tính cách bốc đồng của Giang Kiều là kết quả do sự nuông chiều của bà ta.

Người ngoài đều mỉa mai gọi Đại tiểu thư Giang gia là "Người đẹp bình hoa."

Giang Kiều cười lạnh, cũng không định lên tiếng đáp lời bà ta.

Trác Man Nhân cũng không để ý tới sự yên lặng của đầu dây bên kia, tiếp tục nói "Mẹ và bố đã sắp xếp cho con một công việc. Chúng ta đã chuẩn bị sẵn để con tới thành phố Cảnh Châu gặp một nhà sản xuất phim điện ảnh."

Trác Man Nhân hiểu rất rõ tính cách của Giang Kiều. Cô luôn chua ngoa bốc đồng, vừa mới vào đoàn phim không lâu chắc chắn sẽ xảy ra xung đột với người khác. Như vậy thì danh tiếng của Giang Kiều sẽ càng ngày càng kém rồi.

Giang Kiều nhip tay lên bàn, cô rê con chuột, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào màn hình máy tính. Ánh sáng từ màn hình máy tính yếu ớt, phản chiếu lên gương mặt Giang Kiều làm gương mặt cô càng lạnh lẽo hơn.

Cô ấn vào cái tên Phong Dịch, tìm các thông tin liên quan đến anh ta. Ánh mắt cô rất chăm chú lướt từng tin một.

Đầu bên kia Trác Man Nhân vẫn thao thao bất tuyệt "Vị đạo diễn kia là bạn của mẹ, ông ấy chắc chắn sẽ chiều cố tốt cho con. Cơ hội này khó khăn lắm bố mẹ mới tranh thủ được, con cứ thử đi một chuyến xem sao."

Một chút kiên nhẫn của Giang Kiều sắp dùng hết, vốn cô đang định từ chối thẳng thừng thì bỗng nhìn thấy một loạt tin bên dưới.

Công ty điện ảnh ở thành phố Cảnh Châu là sản nghiệp trực thuộc tập đoàn Phong thị.

Giang Kiều híup mắt, con ngươi hiện lên một chút tính toán.

Đôi mắt cô lóe sáng, Giang Kiều bỗng nhiên cong môi.

Cô ngồi thẳng dậy, đôi mắt vẫn chưa từng rời khỏi màn hình máy tính, chậm rãi mở miệng "Khi nào phải đi?"

Trác Man Nhân không ngờ Giang Kiều sẽ đáp ứng nhanh như vậy, bà ta còn định giảng giải cho cô thêm một lúc nữa. Bà dừng lại vài giây mới nói tiếp "Một tuần sau."

Giang Kiều nhàn nhạt ừ một tiếng coi như trả lời.

Bầu không khí lại trầm mặc nặng nề. Trác Man Nhân lại tìm chủ đề nói tiếp "Đã lâu lắm rồi con không về nhà, con có muốn về ở mấy hôm trước khi đi không?"

Bà ta vừa dứt lời, Giang Kiều đã lạnh nhạt cắt ngang "Không cần."

Cô cúp điện thoại, bùng cả phê trên bàn lên uống từng ngụm nhỏ, Hình như cả phê đã có chút lạnh rồi.

Trời càng lúc càng tối, không gian cũng mỗi lúc lại thêm yên lặng. Ánh mắt Giang Kiều rũ xuống. Cô nhìn điện thoại, ánh mắt có thêm vài phần sắc bén. Giang Kiều liếc nhìn đồng hồ treo tường. Bây giờ mới có chín giờ tối. Thời gian không quá sớm, cũng không tính là quá muộn. Cô cong môi cười, lại cầm điện thoại lên. Ngón tay trắng nõn thành thực bấm một dãy số.

Đây là số điện thoại của cô, hay đúng hơn là số của chiếc điện thoại trong tay Phong Dịch.

...

Lúc Phong Dịch vừa đi vào phòng khách, tiếng chuông điện thoại cũng vang lên, phá tan sự yên tĩnh trong phòng.

Bước chân anh như bị thứ gì đó kìm lại. Phong Dịch không tự chủ bước đến, cầm chiếc điện thoại lên ấn nút trả lời. Nhưng anh cũng không lên tiếng ngay.

Bên đầu dây bên kia vang lên một giọng nói lo lắng "Alo, anh là người nhặt được điện thoại của tôi sao?"

Giọng nói của Giang Kiều vang lên khá rõ ràng, truyền vào tai Phong Dịch. Nhưng anh vẫn duy trì sự yên lặng. Phong Dịch nhận ra giọng nói kia. Nho nhỏ, mềm mại như lông vũ, lại một lần nữa mơn trớn lỗ tai anh.

Dường như Giang Kiều không để ý tới việc Phong Dịch không trả lời cô, cô tiếp tục nói "Xin lỗi anh, không biết tôi đã đánh rơi điện thoại ở nơi nào vậy?"

Giọng nói tiếp tục truyền tới, nhưng Phong Dịch vẫn không trả lời.

Trước mắt anh dường như hiện lên hình ảnh cô gái mặc váy đỏ, eo thon, da thịt trắng như tuyết. Phong Dịch nhìn ra cửa sổ, hình như gió bên ngoài cũng trở nên nóng bức. Anh không tránh khỏi cảm thấy có chút phiền não.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng phút một, bỗng nhiên giọng nói lãnh đạm nặng nề của Phong Dịch vang lên "Ồ trên xe tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ánh mắt quyến rũ động lòng người đó

Edit: Tiểu Phiến

Bên đầu bên kia, Giang Kiều đợi một lúc, rốt cuộc cũng nghe thấy giọng của Phong Dịch.

Khóe môi cô cong lên, nhưng rất nhanh liền biến thành ngẩn người, cô lập tức hỏi, "Là anh?"

Tâm tình lo lắng của cô giảm đi, trong giọng nói phảng phất như chất chứa chút niềm vui nho nhỏ lóe lên.

Phong Dịch "ừ" một tiếng, đột nhiên anh lại nhớ tới ánh mắt không an phận của Giang Kiều, giọng nói lại lạnh đi, giống như thường ngày.

Giang Kiều đang cười nhưng trong giọng nói lại không chứa nửa phần ý cười, "Cảm ơn.... Nếu không thì đến tối muộn tôi cũng không về được Mặc Thành."

Phong Dịch không trả lời.

Giang Kiều nhè nhẹ nói, "Tôi đã gọi cho công ty sửa chữa trong thành, họ cũng kéo xe tôi đi rồi."

Cô giống như coi Phong Dịch thành một người bạn bình thường mà tùy tiện hàn huyên vài câu.

Tuy cô nói chuyện không liên quan đến anh, nhưng Phong Dịch vẫn không cúp điện thoại, anh không nói gì, chỉ có Giang Kiều tự nói một mình.

Cô nghĩ, Phong Dịch lắng nghe như thế, có lẽ là anh không chán ghét cô, nhưng những lời đàm thoại này vẫn phải biết điểm dừng.

Giang Kiều liền chuyển chủ đề, "Khi nào thì anh rảnh? Tôi muốn lấy điện thoại về."

Phong Dịch không đáp lại. Giọng cô như xuyên qua màn đêm tối, đâm thẳng vào màng nhĩ của anh.

Giây kế tiếp, Giang Kiều lại nói, "Nếu như anh bận rộn thì cứ để điện thoại ở nơi anh thấy thuận tiện là được."

Phong Dịch hơi sững sờ, câu trả lời của cô lại nằm ngoài dự đoán của anh.

Giang Kiều, "Nói cho tôi biết địa điểm, tự tôi sẽ đến lấy."

Thái độ của cô rất chăm chú, không để lộ ra một chút ý đồ muốn gặp mặt nào.

Phong Dịch hơi suy tư, sau đó liền nói, "Trưa mai, quán cafe bên cạnh bờ hồ."

Anh nói rất ít nhưng Giang Kiều lại cong môi cười.

Cô biết, quán cà phê này ở ngay bên cạnh tập đoàn Phong thị. Đặt điện thoại của cô ở đó, quả thật là một lựa chọn rất tốt.

Giang Kiều cười cười, "Cảm ơn, ngày mai tôi sẽ đi lấy."

Ngay sau đó, cô cũng không nói thêm lời nào nữa. Trước khi Phong Dịch cúp điện thoại, cô liền cúp điện thoại trước.

Hai người bọn họ chẳng qua mới gặp nhau, Giang Kiều không thể nói nhiều được. Tâm tư của cô, nhất định không thể để anh phát hiện ra nửa phần.

Sau khi giọng nói trong trẻo nhàn nhạt ở đầu kia điện thoại biến mất, Phong Dịch chỉ nghe được vài tiếng đô đô, cô đã cúp điện thoại rồi. Không biết tại sao, đáy mắt Phong Dịch lại trầm xuống.

Phong Dịch đem điện thoại bên tai đặt xuống, mắt anh khẽ liếc nhìn điện thoại của Giang Kiều đặt trên bàn.

Anh nhàn nhạt lướt qua một cái liên phát hiện điện thoại của cô có mã khoá. Sau khi kết thúc cuộc gọi, tất cả dữ liệu đều bị khoá ở bên trong.

Phong Dịch đã nghe thấy giọng nói uyển chuyển tinh tế của cô, cũng đã nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, thế nhưng anh hoàn toàn không biết gì về cô.

Thật giống như ban đêm nhìn thấy một người phụ nữ váy đỏ.

Xinh đẹp, mềm mại, cũng rất nhiều bí mật.

Phong Dịch thuận tay đặt điện thoại của Giang Kiều lên mặt bàn. Anh lại nghe thêm một cú điện thoại nữa thì cau mày đi đến tập đoàn Phong thị.

.....

Cao ốc tập đoàn Phong thị.

Ban đêm cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ lướt qua.

Phong Dịch có việc nên đành rời đến phòng làm việc, anh ngồi trước bàn, cúi đầu xem xét sổ sách, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt.

Một lát sau, hành lang vắng vẻ bỗng vang lên tiếng bước chân cực kỳ rõ ràng. Cửa mở ra, một người liền tiến vào. Tiếng bước chân ngày càng gần, tiếng nói vang trong không khí, mang theo vẻ cực kỳ cung kính.

"Phong tổng."

Ánh mắt Phong Dịch chậm rãi lướt đến, vô cùng đậm đặc.

Thư ký Nhậm cầm một phần văn kiện tiến về phía trước, nói, "Phong tổng."

"Đây là bảng biểu số liệu quý một của công ty Tây Hoảng."

Phong Dịch nhận văn kiện thư ký Nhậm đưa đến đặt lên trên bàn. Anh hơi cúi đầu nhìn qua.

Vừa nhìn thấy văn kiện, anh liền hỏi, giọng nói lạnh băng vang lên, "Hạng mục đang tiến hành của Tây Hoảng ra sao rồi?"

Gần đây tập đoàn Phong thị có mấy người đầu tư vào Tây Hoảng, mà hạng mục kia rất quan trọng với công ty.

Thư ký Nhậm nói, "Tất cả đều thuận lợi."

Trong mắt Phong Dịch đều là lạnh lùng, anh trầm giọng nói, "Có một số việc, không thể xem thường."

Ngón tay hắn đều đều gõ lên mặt bàn. Đáy mắt sâu hoắm của hắn lộ ra ánh sáng lạnh lùng không thể bỏ qua.

Thư ký Nhậm cúi thấp đầu, đột nhiên cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Ánh mắt Phong Dịch chậm rãi lia qua thư ký Nhậm, "Tôi không hy vọng sẽ xuất hiện sai sót nào."

Hai mắt của thư ký Nhậm loé loé lên, "Vâng, thưa Phong tổng."

Phong Dịch lãnh đạm ừ một tiếng, thư ký Nhậm liền đi ra ngoài, khép cửa lại.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn lại rung rung, màn hình sáng lên. Phong Dịch nhàn nhạt liếc mắt một cái. Màn hình điện thoại hiện lên một dãy số, là bố của Phong Dịch - Phong Đình gọi đến.

Anh nghe điện thoại, giọng nói vẫn lạnh như cũ, "Có chuyện gì sao?"

Phong Đình, "Hạng mục bên phía Tây Hoảng vẫn thuận lợi chứ?"

Phong Dịch, "Tất cả đều thuận lợi."

Phong Đình dừng lại mấy giây, lại nói, "Mấy hôm trước con đi Khánh thành."

Ánh mắt Phong Dịch trong nháy mắt liền cứng lại, ngón tay thon dài cũng dừng động tác lại. Nói đến đây, không hiểu tại sao hai người lại cùng trầm mặc, không khí liền trở nên lạnh ngắt.

Một lát sau, Phong Đình lại nói tiếp, "Mấy ngày nữa bác con và em họ sẽ tới đây. Đến lúc đó chúng ta cùng ăn chung một bữa cơm."

"Cũng lâu rồi gia đình ta không gặp nhau."

Phong Dịch trầm giọng nói, "Được."

Bóng đêm kéo tới, gió lạnh nổi lên, cả bốn phía đều chìm trong tĩnh lặng. Phong Dịch đứng lên, chậm rãi đi tới cửa sổ sát đất. Bóng dáng anh cao ngất, trong tròng mắt đều là sắc tối cuộn cuộn.

Bóng đêm ập tới, anh giống như muốn hoà vào trong bóng tối vô tận, lạnh lẽo thấu xương. Mắt anh khẽ liếc nhìn qua cửa sổ sát đất rồi chậm rãi cup mắt xuống. Màn trời đen kịt, bên dưới là nhà nhà mở đèn, sáng sủa tới tới. Ánh trăng trượt qua đáy mắt Phong Dịch, phảng phất như tất cả đều trở nên lạnh nhạt buồn tẻ.

.....

Buổi trưa ngày hôm sau.

Giang Kiều cầm ô đứng ở chỗ bên cạnh tập đoàn Phong thị để chờ.

Ánh mặt trời rơi trên tán ô, ánh sáng chói mắt vẫn xuyên xuống bên dưới, làm nổi bật làn da trắng nõn của cô.

Giang Kiều không đi đến quán cà phê anh hẹn, thậm chí ngay cả đường lớn đi vào cao ốc tập đoàn Phong thị cô cũng không đi đến.

Một lát sau liền có người đi tới phía cô.

Người nọ đi tới trước mặt Giang Kiều, đưa cho cô chiếc túi cầm trên tay, "Tiểu thư, đây là thứ cô muốn."

Giang Kiều nhận túi, lại đưa cho người đó một khoản tiền.

Số tiền này còn có giá trị nhiều hơn chiếc điện thoại. Cô đã sớm chuẩn bị, cô không thể để điện thoại của mình lạc vào tay người khác. Cô thuê người thay cô đi lấy điện thoại. Nếu như cô tự mình đến đó thì ý đồ quá mức rõ ràng rồi.

Nhưng nếu như cô không phát hiện ra thì cô đã không có chút hứng thú nào với Phong Dịch.

Giang Kiều biết tính tình Phong Dịch, sự cảnh giác của anh cực kỳ mạnh. Nếu như anh đã nghi ngờ cô thì buổi gặp anh đêm hôm trước liền uống phí rồi.

Chỉ có thể coi chuyện hôm trước là ngoài ý muốn, cô không thể làm bộ vô tình gặp được anh nữa.

Không thể để cho Phong Dịch cảm thấy cô có mưu đồ khác.

.....

Ở một nơi khác.

Tòa nhà tập đoàn Phong thị.

Đúng ba giờ chiều, thư ký Nhậm liền tiến lên gõ cửa, "Phong tổng."

Phong Dịch ngược mắt lên nhìn, thần sắc anh vẫn lãnh đạm lướt qua văn kiện trên tay thư ký Nhậm.

"Phần văn kiện này cần ngài ký tên."

Phong Dịch nhận lấy văn kiện, anh đặt trên bàn rồi mở ra. Anh cầm bút lên, ngòi bút nhanh chóng lướt trên giấy trắng.

Thư ký Nhậm, "Điện thoại đã được cầm đi rồi."

Phong Dịch ồ một tiếng, dáng vẻ không mấy để ý.

Thư ký Nhậm cũng chỉ là thuận miệng nhắc tới, "Chẳng qua là Giang tiểu thư không tự mình tới lấy."

Động tác của Phong Dịch hơi dừng lại, cây bút đang lướt trên giấy cũng ngừng lại theo.

Trong nháy mắt, ý nghĩ vừa lướt qua trong đầu anh đã biến mất.

Đôi mắt tối đen của Phong Dịch có nhiều thêm một chút âm đạm.

Anh rất nhanh liền nói, "Được rồi, tôi đã biết."

Phong Dịch tiếp tục viết, ký hết các văn kiện.

Thư ký Nhậm cũng không cần nhiều lời nữa, liền cầm văn kiện bước ra ngoài.

Ngoài cửa sổ bắt đầu đổ mưa, Phong Dịch cúi đầu, tiếp tục xử lý công vụ. Giọt nước mưa nhỏ nhẹ lướt qua kính cửa sổ, ẩn hiện lên sương mù mờ mờ. Phong Dịch ngồi trong phòng, anh không để ý đến tiếng mưa rơi, cũng không phân tâm.

Giang Kiều xinh đẹp, lạnh lùng lại đầy bí ẩn.

Nhưng lần gặp mặt tối hôm đó, còn có người phụ nữ mặc váy đỏ, đều đã bị anh ném ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Một ngày đó, anh sẽ ngã vào trong tay cô

Edit: Tiểu Phiến

Buổi sáng, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ, kim đồng hồ cũng vừa lúc chỉ chín giờ.

Điện thoại di động đặt trên bàn chợt vang lên tiếng chuông. Giang Kiều đi tới cầm lấy điện thoại, vừa nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình liền nhấn nút trả lời.

Giọng nói ôn hòa của Giang Kiều liền cất lên, "Triệu đạo diễn."

Triệu đạo diễn là bạn của Trác Man Nhân

Giang Kiều hơi híp mắt chờ Triệu đạo diễn mở miệng.

Bên đầu bên kia liền truyền đến giọng của Triệu đạo diễn.

Triệu đạo diễn là bạn của Trác Man Nhân, thông qua sự giật dây của Trác Man Nhân thì Triệu đạo diễn sẽ "chiều cô" Giang Kiều. Nhưng tâm tư Trác Man Nhân không trong sạch, đương nhiên Triệu đạo diễn cũng đứng cùng bè cánh với bà ta.

Giang Kiều hơi híp mắt chờ Triệu đạo diễn mở miệng.

Bên đầu bên kia liền truyền tới tiếng của Triệu đạo diễn, ông cũng giống như Trác Man Nhân, giả dạng như cực kỳ thân thiết.

Triệu đạo diễn, "Tám giờ sáng mai mọi người đều đến họp để thảo luận nghiên cứu kịch bản, đến lúc ấy cô đến công ty một chuyến đi."

Triệu đạo diễn giống như sợ cô không nhớ rõ, đặc biệt nhắc lại thêm vài lần.

"Ngày mai tôi sẽ giới thiệu cô với người của đoàn phim."

Khoé miệng Giang Kiều co rút, cô tiện miệng liền nói ừ một tiếng.

Vừa nghe thấy Giang Kiều đồng ý, đầu bên kia cũng không cần nhiều lời nữa, cuộc trò chuyện nhanh chóng kết thúc.

Giang Kiều không đặt điện thoại xuống mà lẳng lặng nhìn vào màn hình tối đen, cười lạnh một tiếng.

....

Đây là lần đầu tiên Giang Kiều tới công ty truyền hình và điện ảnh Tây Hoàng.

Phòng họp.

Bây giờ trong phòng đã có không ít người đến, ngoại trừ Giang Kiều và Triệu đạo diễn vẫn chưa tới thì cơ bản mọi người đều đã tới đủ. Nhân lúc Giang Kiều chưa tới, người của đoàn kịch không hẹn mà cùng nhắc tới tên cô. Tất cả bọn họ đều đã nghe tới cái danh kiêu căng tùy hứng của cô.

Mà lần này mọi người lại trở thành đồng nghiệp với cô, không biết chuyện này là tốt hay xấu nữa.

"Tính khí của Giang Kiều cực kỳ kém, đến lúc cùng làm việc chúng ta nhất định không chịu nổi đâu." Một người không cho là đúng, nói.

"Ai bảo người ta là đại tiểu thư chứ? Tất nhiên là tài trí phải hơn người rồi." Có người tiếp lời, trong giọng nói còn mang theo sự trào phúng và khinh thường.

"Ai biết hôm nay cô ta có tới hay không, mà có lẽ cũng chỉ đi ngang qua sân khấu một lượt thôi."

"Không tới là tốt nhất."

"...."

Trong phòng họp truyền ra nhiều tiếng giễu cợt nhạo báng.

Đúng lúc này, Giang Kiều mặt không đổi sắc đẩy cửa bước vào.

Tập âm ỉ trong nháy mắt liền dừng lại.

Cô hướng tới vị trí bên trên đầu, vượt qua mọi người trong phòng họp để đi vào. Thần sắc của cô nhàn nhạt, cũng không biết là nghe được hay không nghe được gì. Mọi người thấy phản ứng của Giang Kiều, lại không đoán được tâm tư của cô, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Bọn họ đều biết tính tình của Giang Kiều, nếu cô muốn làm khó ai, bọn họ cũng chỉ có thể chịu đựng.

Giang Kiều đi tới vị trí đầu tiên, không nhanh không chậm ngồi xuống tựa lưng vào ghế, vẫn không nói lời nào.

Nhưng chính sự im lặng lại làm mọi người cảm thấy áp bách, tính tình của cô hôm nay dường như có chút không giống với tin đồn. Thời gian từng chút từng chút trôi qua, phòng họp an tĩnh không có người lên tiếng, cực kỳ trầm lắng.

Không lâu sau liền có người đẩy cửa đi vào, người đó chính là Triệu đạo diễn, mọi người không hẹn mà cùng thở phào một hơi.

Triệu đạo diễn làm như không thấy không khí ngưng trệ trong phòng mà thản nhiên bước vào, liếc nhìn Giang Kiều ngồi cạnh hẳn.

Đáy mắt ông hơi lóe lên chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền biến mất.

Triệu đạo diễn cười cười nói với những người khác trong đoàn kịch, "Đây là nhà sản xuất phim của chúng ta, Giang Kiều."

"Tuy rằng đây là lần đầu tiên chúng ta cùng hợp tác nhưng cũng mong mọi người có thể sớm làm quen với nhau."

Nghe được lời của Triệu đạo diễn, phòng họp im lặng vài giây, sau đó liền có người lên tiếng chào hỏi Giang Kiều.

Cô không nói gì, khẽ ngồi thẳng người, miễn cưỡng gật gật đầu.

Buổi họp cũng không kéo dài quá lâu, đến khi kết thúc mọi người đều lục tục ra về. So với những người khác thì Giang Kiều chính là người thông thả nhất. Mà những người nghị luận sau lưng cô kia đều tiến lên chào hỏi, nhưng ý cười trên mặt vẫn không chạm tới đáy mắt.

Giang Kiều không vạch trần, cũng không muốn để ý tới mấy thứ hư tình giả ý của mấy người này. Đến khi bọn họ về hết, cô liền đi vào toilet một chuyến. Vòi nước chảy ồ ạt, xuyên qua kẽ ngón tay Giang Kiều, hơi lạnh lạnh.

Bồn rửa tay ở bên ngoài, toilet lại ở đằng sau lối rẽ, người bên trong sẽ không biết ở ngoài có người hay không.

Giang Kiều vừa rửa tay vừa lắng nghe tiếng động trong toilet. Hai người đang nói chuyện trong đó thường xuyên nhắc đến tên cô.

"Những lời chúng ta nói lúc đó Giang Kiều đã nghe hết rồi đúng không?" Người nói là một trong những nhân viên trong phòng họp, giọng cô ta mang theo sự lo lắng.

Trong đó còn có một người nữa, cô ta tiếp lời, "Cô gấp cái gì, tôi đã nói rồi."

"Ai cũng biết tính tình của Giang Kiều cả, chúng ta chỉ nói sự thật thôi."

Mới nãy Giang Kiều ở trong phòng họp đã gặp hai người này, cũng nhớ được tên bọn họ. Người bắt đầu nói chuyện tên là Tôn Lan, người nói sau tên là Lâm Chi Vi.

Giang Kiều tắt vòi nước, tiếng nước liền dừng lại, nhưng cô cũng không lập tức rời đi. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của mình trong gương.

Thần sắc cô nhàn nhạt không chút để tâm.

Cuộc trò chuyện trong toilet vẫn đang tiếp tục, Giang Kiều chỉ cách bọn họ có một bức tường, bọn họ lại không biết tiếng mình nói chuyện lại rơi vào trong tai của Giang Kiều một chữ không thiếu.

"Cho dù Giang Kiều có vô dụng tới đâu thì người ta cũng là đại tiểu thư nhà họ Giang mà." Người lên tiếng là Tôn Lan.

Lâm Chi Vi tiếp lời, trong giọng nói đều là khinh bỉ, "Cô ta ngoại trừ bối cảnh và khuôn mặt đó thì có cái gì xuất sắc hơn người chứ."

Lời nói của Lâm Chi Vi có thể nghe thấy rõ sự khinh thường, rồi thêm cả chút đố kỵ nữa.

Nghe được lời của bọn họ, Giang Kiều lại cười cười, cô lấy ra một cây son môi từ trong túi xách, tô lên cái gương đang trước mặt.

Màu của son môi rất đậm, ánh mắt Giang Kiều lại lạnh nhạt như vậy.

Ánh đèn nhu hòa rơi xuống cái gương bên cạnh, chiếu vào khuôn mặt của cô, làm nó trở nên có chút lạnh bạc, dường như tất cả mọi thứ bên ngoài đều không thể ảnh hưởng tới tâm tình của cô.

Một lát sau, đối thoại kết thúc, bọn họ đi ra khỏi toilet.

Đến khi nhìn thấy Giang Kiều đứng cạnh bồn rửa tay, bước chân của bọn họ liền bị kiềm hãm, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, cũng không biết nên phản ứng thế nào với cảnh tượng trước mắt. Trong gương, Giang Kiều không chút để ý giương mắt, ánh mắt cô vừa vặn thấy hai người đó.

Các cô liền thấy bất an, nhưng Giang Kiều lại cực kỳ bình tĩnh.

Giang Kiều đứng thẳng người lên, dời môi son ra khỏi môi. Cô không để ý đến cây son môi trên tay mà ánh mắt từ nãy đến giờ vẫn dừng trên hai người kia.

Cảm nhận được Giang Kiều nhìn qua, Tôn Lan cùng Lâm Chi Vi hơi dừng lại rồi lại bắt đầu suy nghĩ. Rõ ràng Giang Kiều chỉ nhân nhạ liếc nhìn bọn họ một cái, nhưng lại khiến bọn họ cảm thấy vô cùng áp bách.

Bọn họ vừa muốn đi, Giang Kiều lại đột nhiên lên tiếng, "Đứng lại." Giọng cô đều đều, cũng không mang theo một tia ý tứ uy hiếp nào, nhưng bọn họ vẫn vô thức dừng chân lại.

Giang Kiều xoay người, đối đãi dựa người vào bồn rửa tay.

"Trợ lý Lâm." Giang Kiều lại mở miệng lần nữa, Lâm Chi Vi nghe được cô ta gọi cô, trong lòng hơi rung mình, không biết nên phản ứng cái gì.

"Tôi nhớ người này đã từng làm cho tiến trình của toàn bộ đoàn kịch bị trì hoãn vì sai lầm của bản thân."

Giang Kiều nói chuyện giống như rất bình thường, thế nhưng bọn họ đều biết người trong lời cô chính là Lâm Chi Vi.

Sắc mặt Lâm Chi Vi trắng bệch, không tiếp lời.

Giang Kiều lại nói, "Tôi không hy vọng bộ phim này lại gặp phải tình huống như vậy."

"Nếu không... Dựa theo tính tình của tôi..." Giang Kiều dừng một chút, chợt nhếch khóe miệng, băng lãnh cười, "Thì tôi sẽ không để cho người đó sống thoải mái đâu."

Giang Kiều trong tin đồn là người cực kỳ kiêu ngạo, sẽ không để lại mặt mũi cho ai, cô nói được thì làm được. Lưng của Lâm Chi Vi cứng đờ, môi giật giật, nhưng vẫn không dám mở miệng nói chuyện.

Vừa nói xong, Giang Kiều liền dời mắt nhìn đến Tôn Lan, nhân nhạ ngừng lại vài giây.

Sau đó cô liền cười cười lần nữa, nói ra một câu, "Hợp tác vui vẻ."

Giang Kiều không nhìn phản ứng của hai người mà lập tức xoay người rời khỏi toilet.

....

Một chiếc xe hơi màu đen dừng trước cửa công ty điện ảnh và truyền hình Tây Hoàng.

Ngày hôm nay, tập đoàn Phong thị muốn khảo sát công ty điện ảnh và truyền hình Tây Hoàng. Nghe nói Phong Dịch sẽ tới, tổng giám đốc liền tự mình đến đón người.

Tổng giám đốc cung kính nói, "Phong tổng."

Trên mặt Phong Dịch không mang theo biểu tình gì, ánh mắt vẫn đều là lạnh lùng. Mặc dù tính tình anh lạnh lùng, nhưng về công việc tuyệt nhiên sẽ không xảy ra sai lầm nào.

"Đây là hạng mục điện ảnh mới gần đây...."

Tổng giám đốc công ty điện ảnh và truyền thông Tây Hoàng có nói rằng mấy bộ phim gần đây đều là phim thương nghiệp điện ảnh. Nhưng trong đó không bao gồm bộ phim Giang Kiều phụ trách.

Mặc dù công ty Tây Hoàng lớn như vậy, nhưng cũng sẽ có một ít bộ phim lấy ra thử nghiệm để thăm dò phản ứng của thị trường nên đầu tư không lớn.

Trác Man Nhân giới thiệu cho Giang Kiều tiến vào, chính là để cho nàng phụ trách loại hạng mục điện ảnh như vậy.

Phong Dịch vừa nghe vừa đi về phía thang máy. Tầng này có hai cái thang máy, một cái phải một cái trái.

Chữ số hiển thị số tầng đang thay đổi, cửa thang máy chậm rãi mở ra. Phong Dịch đi vào bên trong, tiếng động bên cạnh cũng yên tĩnh lại.

Lúc này, Giang Kiều cũng vừa lúc đi đến thang máy, cô có chú ý tới bóng lưng đó.

Trong chốc lát, bước chân cô dừng lại, theo động tác xoay người của anh, cô thấy rõ được khuôn mặt của Phong Dịch.

Gặp Phong Dịch ở nơi này hoàn toàn là ngoài ý muốn, Giang Kiều hơi suy tư, lập tức có ý tưởng. Khóe môi của cô hơi cong lên, bước chân không nhanh không chậm đi vào thang máy đối diện.

Thang máy này rất trống, Giang Kiều đứng ở chính giữa, chỉ cần cô xoay người, Phong Dịch liền có thể thấy cô.

Phong Dịch vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt của Giang Kiều, ánh mắt đen nhánh của anh nhìn vào cô. Môi mím thành một đường, trông mắt hơi lóe lên.

Giang Kiều liếc mắt nhìn nhặt nhìn Phong Dịch.

Bọn họ phân biệt đứng đối diện trong thang máy, hai tầm mắt cùng nhìn nhau.

Cô chậm rãi vươn tay, cổ tay trắng muốt sạch sẽ, không có nữ trang dư thừa.

Giang Kiều dùng tay vén tóc, ngón tay tinh tế vén tóc ra sau tai. Trong lúc lơ đãng, gò má hoàn toàn lộ ra.

Cùng lúc đó, ánh mắt của cô dời đi, phảng phất như ánh mắt nhìn lúc nãy chỉ là ngẫu nhiên.

Lòng Phong Dịch bỗng nhiên run lên một cái.

Ở vị trí của anh, trùng hợp là có thể thấy được gò má của Giang Kiều, tóc dài được vén ra sau tai. Mái tóc đen nhánh, chiếc cằm nhỏ nhắn tinh xảo.

Vành tai khéo léo trắng nõn có đeo một bộ khuyên tai màu đen.

Vóc người có lồi có lõm, trùng hợp sẽ lộ ra xương quai xanh xinh đẹp.

Giang Kiều đứng ở đó, nhưng tất cả những thứ giống như đã hiểu được lại cất dấu thật nhiều bí mật. Cô, tựa như hoàn toàn khác với lời đồn bên ngoài.

Hai người bọn họ đứng ở hai nơi trong thang máy, ở giữa thang máy như sáng lên. Đoàn người bên ngoài người tới người đi, vội vội vàng vàng, nhưng trong thang máy lại nhân tân như vậy.

Mái tóc màu đen, váy màu đen, một người phụ nữ trắng như tuyết.

Phong Dịch không biết tại sao anh lại nhìn cô, là do nghi hoặc? Hay do hiếu kỳ? Hay là anh đang muốn tìm tòi nghiên cứu? Có thể chỉ bởi vì Giang Kiều tình cờ đứng ở nơi tầm mắt anh hạ xuống.

Nhưng bất ngờ là tầm mắt anh vẫn chưa rời đi. Cho đến khi cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Giang Kiều biết Phong Dịch đang nhìn cô, trong đầu cô liền hiện lên một ý niệm.

Người đàn ông này, một ngày nào đó chắc chắn sẽ ngã vào trong tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Người đó chỉ tên muốn gặp cô

Edit: Tiểu Phiến

Chương 7: Người đó chỉ tên muốn gặp cô.

Cửa thang máy khép lại, Giang Kiều biết, tầm mắt chăm chú nhìn cô kia đã biến mất rồi.

Phong Dịch hợp tác cùng công ty Tây Hoàng lúc nào? Chuyện này Giang Kiều không biết, nhưng cô biết, mình lại có thêm một cơ hội tiếp cận anh.

Dù sao cô cũng không xác định được Phong Dịch có phải nhân vật phản diện sẽ giết cô hay không nên cô sẽ không tự tiện hành động. Cô chỉ muốn tìm một thời cơ thăm dò cuộc sống của anh, tìm ra bí mật của anh.

Giang Kiều cười một tiếng, rời khỏi tòa cao ốc, đi về phía chiếc xe hơi đang đỗ ở ven đường.

Gió đầu hè mang theo một tia khô nóng thổi qua chiếc đầm màu đen trên người Giang Kiều, mềm mại quần qua bắp chân trắng nõn của cô.

Cô ngồi vào trong xe, nhìn ngày tháng ghi trên điện thoại một chút. Bên trên còn có ghi chú nói hôm nay phải đến Khánh thành gặp mặt bác sĩ Ngô.

Gặp mặt lần này là do nguyên chủ đã hẹn trước, cũng vì gia đình và tính tình không tốt của nguyên chủ nên ở trường mọi người đều xa lánh cô.

Cô nhận được sự tư vấn tâm lý của bác sĩ Ngô Đại Sơn đã rất lâu. Người bác sĩ này trong nghề có danh tiếng rất lớn, làm người lại vô cùng khiêm tốn.

Mà lịch hẹn trước hôm nay, Giang Kiều không thể hủy bỏ. Chuyện cô cần làm rất đơn giản, chính là không để cho bác sĩ Ngô cảm thấy nghi ngờ bản thân.

Giang Kiều khởi động xe, lái xe về Khánh thành.

.....

Lúc này, Giang Kiều cùng Ngô Đại Sơn đang ngồi đối mặt nhau.

Ngô Đại Sơn ôn hòa nói, "Giang Kiều, lần này về nước có cảm nghĩ gì không?" Lời nói này phảng phất giống như chỉ là một câu nói chuyện thông thường.

Giang Kiều tựa lưng vào ghế, thần sắc lười biếng, "Người trong nhà tìm việc, để tôi tham gia sản xuất phim ở công ty điện ảnh và truyền hình." Cô tùy ý nói, giống như không để ý chút nào.

Ngô Đại Sơn lại nói, "Ồ cái nghề này, người cô tiếp xúc sẽ tương đối phức tạp."

Giang Kiều nhìn thoáng qua Ngô Đại Sơn, chợt cười, "Từ nhỏ đến lớn, những người tôi tiếp xúc hình như cũng rất phức tạp."

Cô lơ đãng nói, nhưng trong lời nói lại mang theo thâm ý. Tình huống trong nhà cô, bác sĩ biết rất rõ.

Ngô Đại Sơn ngẩn ngơ nhìn biểu tình của Giang Kiều. Khi nhắc đến chuyện trong nhà, thần sắc cô lại dửng dưng như không có chuyện gì, nếu là trước kia thì cô nhất định sẽ không như vậy.

Giang Kiều xuất ngoại nhiều năm, mỗi lần trở về đều gặp mặt Ngô Đại Sơn. Mà qua thời gian, trải qua nhiều chuyện, tính cách cũng theo đó thay đổi.

Ngô Đại Sơn nói, "Giang Kiều, cô có chút thay đổi rồi."

Nghe được Ngô Đại Sơn nói, Giang Kiều cũng không lập tức trả lời, mà là hỏi ngược lại, "Bác sĩ Ngô cảm thấy tôi thay đổi ở chỗ nào?"

Ngô Đại Sơn cười cười, "Suy nghĩ thấu đáo hơn nhiều. Rất nhiều chuyện, nếu như không so đo nữa thì cuộc sống cũng sẽ phát triển tốt lên."

"Đúng không?" Giang Kiều nói, "Tôi nhớ bác sĩ Ngô đã nói, tư vấn tâm lý, chẳng qua cũng chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi."

Dừng một chút, Giang Kiều lại mở miệng, lần này trong lời nói lại chứa đầy thâm ý, "Có thể tôi cũng chỉ biết tán gẫu thôi."

Chiến thuật tâm lý của Giang Kiều thành công khiến Ngô Đại Sơn không phát hiện Giang Kiều trước mắt đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Vừa đúng lúc cuộc nói chuyện kết thúc, điện thoại di động đặt trên bàn đột nhiên rung lên, màn hình sáng lên. Giang Kiều vô thức liếc về phía điện thoại, trên màn hình là một số điện thoại không được đặt tên.

Thế nhưng bác sĩ Ngô lại giống như biết rõ người ở đầu bên kia điện thoại là ai, ông nói xin lỗi với Giang Kiều rồi cầm điện thoại di động đứng dậy.

Giang Kiều cũng lập tức cáo từ, chỉ qua vài giây ngắn ngủi nhưng cô đã ghi tạc số điện thoại này vào trong lòng.

Cô có cảm giác số điện thoại đó có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ được đã thấy qua ở đâu. Giang Kiều rời khỏi Khánh thành, chậm rãi đi tới phía Mặc thành.

Ánh nắng đầu hè nhẹ nhàng rơi xuống, không khí ẩm áp dâng lên.

Giang Kiều ngồi trong xe, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú phía trước, chân mày cau chặt lại.

Cô không nhận được liên hệ sự tình xảy ra ngày hôm nay đến một người.

Giang Kiều nhớ kỹ, trong sách có đề cập qua rằng mỗi tháng Phong Dịch đều sẽ đến Khánh thành một lần, thế nhưng lại không đề cập nguyên nhân vì

sao. Mà người vừa rồi gọi cho Ngô Đại Sơn lại không được ghi tên.

Chẳng qua, căn cứ vào thần sắc của Ngô Đại Sơn, cú điện thoại này với ông, dường như rất quan trọng.

Chẳng biết tại sao, trong đầu Giang Kiều đột ngột hiện lên khuôn mặt của Phong Dịch. Sau khi đến Mặc thành, Giang Kiều không lập tức trở về nhà mà đi tìm một chỗ đỗ xe.

Cô quyết định dùng điện thoại công cộng gọi vào số điện thoại này.

Giang Kiều đi vào buồng điện thoại, ánh nắng chiếu lên mặt kính làm cô hơi gai mắt. Cô khép cửa lại, âm thanh bên ngoài tựa như ở một nơi xa xôi nào đó.

Đầu ngón tay Giang Kiều đặt trên nút bấm, không nhanh không chậm bấm hết dãy số bản thân đã thuộc lòng, sau đó cô liền đặt ống nghe lên bên tai.

Bên đầu bên kia truyền đến tiếng đô đô, một cái lại một cái, nhẹ nhàng đập vào màng nhĩ của Giang Kiều.

Cô nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài buồng điện thoại, trên đường tấp nập người đi tới đi lui, cô hơi híp mắt, lẳng lặng đợi người nhận điện thoại.

Đến giây kế tiếp liền có người nhận điện thoại, đầu ngón tay của Giang Kiều không tự chủ được thoáng nắm chặt ống nghe.

"Ai?" Giọng nói đó cực kỳ trầm thấp lại đậm đặc. Giống như trời đông giá rét, lại giống hòn băng trầm tịch.

Giọng nói của Phong Dịch truyền đến từ bên kia điện thoại, phảng phất nhẹ nhàng thổi qua tai cô, Giang Kiều chợt có cảm giác như lòng cô đang nhảy nhót. Cô không mở miệng, chỉ mím chặt môi.

Phong Dịch cũng trầm mặc, chỉ là chân mày hơi nhíu lại. Bên kia điện thoại không có người nói chuyện, cực kỳ vắng vẻ, nhưng còn có tiếng hít thở đều đều truyền đến. Qua vài giây, Giang Kiều phục hồi tinh thần lại, lập tức cúp điện thoại.

Cô đi ra khỏi buồng điện thoại, giọng nói lạnh như băng kia giống như vẫn phe phẩy bên tai cô. Giọng nói của anh cực kỳ rõ ràng, cô tuyệt đối không thể quên.

Không lẽ Phong Dịch đến Khánh thành là để tìm bác sĩ Ngô sao? Chuyện này ngoại trừ cô ra, còn có ai biết nữa? Phong Dịch vì cớ gì lại liên lạc với bác sĩ Ngô?

Giang Kiều lại nghĩ tới cặp mắt đen nhánh kia. Khi anh nhìn cô, thế giới liền trở nên an tĩnh lại.

Cô cảm thấy, bản thân giống như sẽ vĩnh viễn không hiểu được người đàn ông đó.

....

Sáng ngày thứ hai, Giang Kiều nhận được điện thoại của công ty, "Giang Kiều, công ty có chuyện rồi, cô tới ngay đi."

Sau khi gác điện thoại, Giang Kiều liền đi đến công ty điện ảnh và truyền hình Tây Hoàng. Lúc cô đến phòng họp thì cũng đã có vài người đến, bộ trưởng thần sắc có vẻ đặc biệt lo lắng.

Bộ trưởng nói, "Vừa rồi công ty có thu được một ít tin tức, phía đầu tư bên kia xảy ra vài vấn đề, bọn họ đã chuẩn bị rút vốn."

Giang Kiều đưa mày, nhất thời hiểu rõ, cái phiền toái này cuối cùng lại rơi vào tay cô. Cô híp mắt một cái, tư thế thản nhiên, không cảm thấy sợ hãi chút nào.

Không khí khẩn trương chậm rãi đi chuyển, mọi người nhìn nhau vài lần, chân mày cau chặt, bốn phía đều vang lên tiếng nghị luận, trong giọng nói của họ còn mang theo sự lo lắng.

Bộ trưởng lại nói, "Lần này tôi gọi mọi người tới là để mọi người cùng nghĩ ra một biện pháp."

Lúc này, di động của Triệu đạo diễn đột ngột vang lên, ông rời khỏi phòng họp. Vừa đi ra ngoài, ông liền nhận điện thoại, người gọi tới là Trác Man Nhân.

Trác Man Nhân, "Nghe nói phía đầu tư bộ phim của anh rút vốn rồi?"

Triệu đạo diễn cũng không bất ngờ khi Trác Man Nhân biết chuyện này, Giang Kiều ở Tây Hoàng, Trác Man Nhân đã để người đến nằm vùng giám thị.

Trác Man Nhân bình tĩnh nói, "Cô ta là nhà sản xuất phim, hiện tại việc đầu tư xảy ra vấn đề, cô ta đương nhiên cũng phải làm gì đó."

Bà cười như không cười, nói, "Cô ta cũng không thể chỉ chịu trách nhiệm trên cái danh không có thật đấy được."

Triệu đạo diễn hơi căng thẳng, ông biết ý của Trác Man Nhân, chính là để Giang Kiều đi kéo đầu tư, làm khó cô ta.

Triệu đạo diễn có chút chán chừ, ông hiểu rõ bản lĩnh của Giang Kiều, bên ngoài đều nói cô ta là một "mỹ nhân ngu ngốc".

Nếu để Giang Kiều đến kéo đầu tư, trong vòng một tuần lễ cô ta nhất định không làm được, đến lúc đó không thể quay phim, công ty nhất định sẽ bị tồn thất.

Giọng Trác Man Nhân càng lạnh hơn, "Tôi nói lại lần nữa, anh dẫn dắt mọi người trong đoàn kịch, thuyết phục bọn họ bắt Giang Kiều phụ trách chuyện này."

Sắc mặt Triệu đạo diễn cực kỳ khó coi.

Lúc này, giọng Trác Man Nhân lại chậm lại một chút, "Trong một tuần lễ, nếu như Giang Kiều không thể kéo đầu tư, tập đoàn Giang thị sẽ đầu tư bộ phim này."

Bà làm như vậy chỉ có một mục đích, chính là làm Giang Kiều khó chịu. Huống hồ, số tiền đầu tư ấy, bà căn bản không để vào mắt.

Lo lắng của Triệu đạo diễn được buông lỏng, "Được."

Triệu đạo diễn cúp máy, trở về phòng họp, tự nhiên tìm một cái có, "Vừa rồi tôi có liên lạc với phía đầu tư, vẫn không có biện pháp nào."

Thần sắc của mọi người lại càng thêm nóng nảy.

Triệu đạo diễn chợt quay đầu, liếc mắt nhìn Giang Kiều, "Giang Kiều, cô là nhà sản xuất phim, nhưng đây là lần đầu gặp loại chuyện này, nhất định sẽ gặp phải một ít rắc rối."

Lời của ông như có một ý nghĩa khác, những người trong phòng họp liền hiểu rõ ý tứ của ông.

Một người liền tiếp lời, "Cô là đại tiểu thư tập đoàn Giang thị, nhất định sẽ có nhiều nhân mạch, cô tới phụ trách chuyện này là thích hợp nhất."

Một người khác lại châm chọc nói, "Với bản lĩnh của Giang tiểu thư thì tìm một nhà đầu tư có gì khó chứ."

Những người còn lại tuy không nói chuyện nhưng đều cùng ngầm chấp nhận việc này.

Giang Kiều nghe vậy liền chậm rãi giương mắt, thần sắc nhàn nhạt không có một tia rung động. Cô không thêm quan tâm dựa lưng vào ghế, ánh mắt lạnh như băng nhàn nhạt đảo qua từng người bọn họ. Khóe miệng lại nổi lên một chút ý châm chọc. Tuy cô không nói chuyện, nhưng thần sắc lại lạnh nhạt.

Nhà sản xuất của bộ phim này có hai người, một là Giang Kiều, một người nữa là nhà sản xuất Trương, nhưng từ này giờ anh vẫn luôn trầm mặc mà nhìn, không lên tiếng.

Trong lòng anh ta rất rõ ràng, hiện tại là thời gian cấp bách, kéo đầu tư không phải chuyện dễ dàng, nhưng mọi người lại muốn đẩy chuyện này cho Giang Kiều, hẳn đương nhiên sẽ không góp lời với kẻ xấu.

Những người đó vẫn còn tiếp tục nói, ngụ ý chính là đang bức bách Giang Kiều tiếp nhận việc này, thái độ lại rất chính nghĩa.

Khóe miệng Giang Kiều mang theo một tia lười biếng cùng ý cười nhàn nhạt, nhưng đáy mắt lại càng thêm thâm sâu. Cô cười lạnh một tiếng, còn đang muốn mở miệng thì cửa phòng họp đột ngột mở ra, có một người tiến vào, mừng rỡ nói, "Công ty điện ảnh và truyền hình của tập đoàn Phong thị có ý tứ muốn đầu tư."

Lòng mọi người lập tức cùng buông lỏng, đáy mắt đều hiện lên vẻ vui mừng. Triệu đạo diễn nhìn người nọ, hỏi, "Thật sao?"

Người nọ dừng vài giây, lại nói tiếp, "Thế nhưng, bọn họ cũng chưa xác định." Người phụ trách của tập đoàn Phong thị cũng không xác nhận muốn hợp tác cùng bọn họ, giống như vẫn còn phải suy nghĩ gì đó.

Nhà sản xuất Trương lập tức đứng lên, "Người đầu tư là ai? Tôi lập tức đến nói chuyện với người đó."

Người nọ lắc đầu, "Người đầu tư có lẽ là một người ở cao tầng tập đoàn Phong thị, bên kia không tiết lộ tên."

Nhớ tới lời người phụ trách của tập đoàn Phong thị nói, ánh mắt của người nọ hơi híp lại, sau đó liền mở miệng, cực kỳ rõ ràng nói.

"Nhưng người đầu tư có một yêu cầu." Người nọ nhìn Giang Kiều, gần từng chữ, "Anh ấy muốn Giang tiểu thư qua đó đàm luận."

Lời nói vừa rơi xuống liền phá vỡ không khí vắng vẻ lắng đọng, làm không khí càng thêm yên tĩnh.

Lời của người nọ lọt vào trong tai mỗi người, làm tất cả mọi người cùng giật mình. Ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Giang Kiều, cực kỳ khiếp sợ.

Ở một đầu khác của phòng họp, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu. Thần tình của Giang Kiều vẫn nhàn hạ như trước, không lạnh không nóng, thậm chí còn không thêm liếc bọn họ một cái.

Cô lười biếng dựa vào ghế, nụ cười nhạt nhènh tột độ, lại lộ ra châm chọc.

Lúc này, Giang Kiều nghĩ, tập đoàn Phong thị, người ẩn danh ở cao tầng, chỉ tên muốn gặp cô....

Cô chợt nhếch môi một cái

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Không khí nhiễm mùi hương của Phong Dịch

Edit: Tiểu Phiến

Chương 8: Không khí xung quanh cô đều nhiễm mùi hương đặc biệt của Phong Dịch.

Tầm mắt mọi người đều đổ dồn về phía Giang Kiều, nhưng cô không trả lời. Những người đó cũng không nói gì, Giang Kiều im lặng bao lâu thì phòng họp cũng chìm trong im lặng như thế.

Hiện tại tâm tư Giang Kiều không đặt ở nơi này, cô đang nghĩ tới người đàn ông đó, Phong Dịch. Anh giống như một khối băng trong trời đông giá rét, còn cả giọng nói lạnh lùng cô được nghe qua điện thoại nữa.

Phải là người như thế nào mới có thể làm khối băng đó tan chảy đây? Giang Kiều không biết. Thế nhưng, cô biết được mong muốn của anh, cái mong muốn nhỏ nhỏ đó đang dần cháy bùng lên.

Nhưng những chuyện này không thể nào so được với chuyện mà cô phải đi thay đổi kết cục của bản thân, đó mới là việc quan trọng nhất.

"Giang Kiều." Bộ trưởng mở miệng nói, "Cô là nhà sản xuất của bộ phim này..."

Giang Kiều nhanh chóng thu lại suy nghĩ, nhàn nhạt quét mắt nhìn thoáng qua ông.

Ánh mắt của cô hiện lên sự nghiêm túc, giọng nói cũng cực kỳ bình tĩnh, "Lần gặp mặt này, tôi sẽ đi."

Giọng của cô dần nhỏ xuống, đập tan không khí lúng túng, tất cả mọi người trong phút chốc liền cảm thấy nhẹ nhõm. Bọn họ thở ra một hơi. Lúc này tận lực làm khó Giang Kiều như vậy, bọn họ cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện này. Nếu như Giang Kiều náo loạn lên, không gặp mặt cùng cao tầng của tập đoàn Phong thị thì tiền đầu tư của bộ phim sẽ biến mất, làm bọn họ rơi vào khốn cảnh một lần nữa.

Giang Kiều đứng lên, đi tới phía cửa ra vào.

Sắc mặt những người ngồi ở đây có phần hơi kỳ quái. Rõ ràng họ và Giang Kiều là cùng một phe, nhưng bọn họ lại cảm thấy cho dù mình có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì Giang Kiều cũng không xen vào, không thêm quan tâm.

Giang Kiều chấp nhận đi là bởi vì cô nhất định phải bước tới nơi cao nhất của tập đoàn Phong thị, để cố gắng tìm hiểu người đàn ông đó.

....

Cao ốc tập đoàn Phong thị.

Giang Kiều đứng trong thang máy, ngẩn ngơ nhìn con số đang nhảy nhót.

Tại sao Phong Dịch lại chỉ tên kêu cô đến đây? Không lẽ anh đã phát hiện ra có điều gì lạ qua điện thoại? Tuy trong lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng Giang Kiều vẫn quyết định sẽ làm.

Cho dù thế nào thì hôm nay cô nhất định phải gặp được Phong Dịch. Nếu như buông tha cho cơ hội này thì không biết sẽ còn phải chờ đợi tới khi nào nữa.

Lúc này, cửa thang máy lại mở ra. Giang Kiều để thư ký mang cô đi xuyên qua hành lang dài, đi đến cuối hành lang, tiến vào một gian phòng.

Giang Kiều an tĩnh đứng một bên để thư ký Nhậm tiến lên gõ gõ cửa rồi mở cửa, dẫn cô đi vào. Cô đi vào gian phòng, ánh mắt cô nhanh chóng quét qua căn phòng này. Rất nhanh, ánh mắt cô rơi vào bóng lưng của người đàn ông đứng trong phòng.

Bóng lưng của Phong Dịch vẫn lạnh lùng như thế, hiện tại còn cảm thấy hơi ngột ngạt, như có như không bao trùm cả căn phòng.

Thư ký Nhậm bên cạnh mở miệng nói, "Phong tổng, nhà sản xuất phim của công ty truyền hình Tây Hoàng đến rồi."

Nghe được tiếng vang, Phong Dịch xoay người lại, nhìn thẳng vào Giang Kiều. Anh không mở miệng nói chuyện, chỉ là ánh mắt có chút thâm sâu. Đôi con ngươi của anh sâu hun hút, cả căn phòng cực kỳ yên tĩnh.

Giang Kiều cong cong khóe môi, "Phong tổng." Chỉ có đơn giản hai chữ, nhưng từ trong miệng cô phát ra, lại có cảm giác thật dễ nghe.

Cô mỉm cười cực kỳ khách khí, "Tôi là Giang Kiều." Đây là lần đầu cô chính thức giới thiệu bản thân trước mặt Phong Dịch.

Phong Dịch, "Nhà sản xuất Giang." Giọng nói của anh có chút lạnh, nhưng so sánh với thường ngày thì cũng không có khác biệt bao nhiêu.

Thư ký Nhậm sau khi dẫn cô tới đây thì rời khỏi phòng, cô nghe được tiếng đóng cửa phía sau lưng.

Giang Kiều nhắc chân, gót giày cao gót nện xuống sàn, phát ra tiếng động rất nhỏ, cô từng bước đi tới trước mặt Phong Dịch. Cô dừng bước, mỉm cười, "Phong tổng, tôi tới để bàn việc đầu tư cho bộ phim."

Hai mắt Giang Kiều nhìn thẳng vào Phong Dịch, cho dù cô nhìn sâu vào trong đôi mắt anh, nhưng cũng không thể hiểu được thứ ẩn sâu bên trong đáy mắt.

"Tuy bộ phim này không phải phim điện ảnh thương nghiệp, nhưng biên kịch cũng rất sáng tạo..."

"...."

Giang Kiều giải thích rất chuyên nghiệp, ánh mắt lại không có nửa phần ý tứ câu dẫn. Đôi mắt Phong Dịch lại sâu thêm một chút, cô không giống với những lời đồn đại bên ngoài.

Hai người nói chuyện công việc, nhìn như đang thiết lập quan hệ, nhưng bầu không khí quanh hai người lại có chút quái dị.

Đến khi buổi nói chuyện sắp kết thúc, Giang Kiều mới mở miệng chuyển chủ đề, "Tôi có thể mạo muội hỏi một câu không? Tại sao Phong tổng lại gọi tôi qua đây?"

"Trong công ty điện ảnh và truyền hình Tây Hoảng, tôi có chú ý tới nhà sản xuất Giang." Phong Dịch quay đầu nhìn thẳng vào cô, đáy mắt anh sâu hun hút, bên trong lại chứa đựng một loại cảm xúc không thể nói rõ được.

"Sau đó lại phát hiện, chúng ta đã có duyên gặp qua một lần." Giọng nói anh trầm xuống, cùng lúc, anh cũng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Giữa bọn họ tồn tại một loại cảm giác mập mờ đến hài hòa, cả hai đều cất giấu bí mật riêng, nhưng lại đồng thời không đề cập đến nó.

Đôi mắt đen nhánh của Giang Kiều nhìn vào Phong Dịch, "Cảm ơn Phong tổng đã cho tôi cơ hội." Trong lời cô có mang theo hàm ý khác, mập mờ ám muội.

Đột nhiên mắt Giang Kiều lóe lên, trên bàn làm việc của Phong Dịch có đặt một hộp đựng danh thiếp, trông cực kỳ sạch sẽ, chỉnh chu. Cô cúi người, ngón tay trắng nõn thon dài cầm lên một tấm danh thiếp trong đó, đầu ngón tay có chút sắc hồng nhạt.

Cô giương mắt, nhìn vào ánh mắt của Phong Dịch, nhếch môi cười, "Phong tổng, gặp lại sau."

Sau đó, cô đứng dậy, không nhìn anh nữa mà xoay người rời đi.

.....

Giang Kiều đi ra khỏi thang máy, lúc đi gần đến lối rẽ ở hành lang, cô nghe được tiếng người nói chuyện bên trong phòng, là thư ký Nhậm lúc này dẫn cô đến phòng Phong Dịch.

Lông mày cô hơi nhướn lên, đi tới chỗ cửa hành lang, cô liền núp người sang một bên.

Giọng của thư ký Nhậm mơ hồ truyền đến. Giang Kiều chỉ nghe được vài từ, "quán bar lúc 12 giờ", "đêm"... Những từ này đều rời rạc, không rõ ràng lắm.

Giang Kiều liếc mắt một cái, bên trong đôi mắt đều là thần sắc nhàn nhạt. Ngay sau đó, cô lập tức rời đi. Giang Kiều vừa rời đi, thư ký Nhậm đang ở chỗ hành lang vội vã đi vào phòng làm việc của Phong Dịch.

"Phong tổng." Thư ký Nhậm nói một cách chắc chắn, "Cuộc điện thoại lúc này tôi đã để cho Giang tiểu thư nghe thấy."

Khóe môi của anh hơi nhếch lên, "Tôi biết rồi."

Ngày hôm qua, khi Phong Dịch nhận được một cuộc điện thoại lạng lạng, anh có kêu người truy tìm nơi gọi tới, người đó đã gọi từ một cái điện thoại công cộng ở Mặc thành.

Không biết vì sao, anh lại nghi ngờ là do Giang Kiều gọi.

Phong Dịch nhìn mùa hè nóng bức bên ngoài cửa sổ. Đứng ở chỗ này, có thể thấy rõ tình hình dưới tầng.

Giang Kiều đi ra khỏi tòa nhà, ánh nắng rơi trên người cô, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô và đôi chân thon dài dưới làn váy.

Phong Dịch nhìn Giang Kiều, bất chợt nở nụ cười.

Anh nghĩ tới cuộc điện thoại im lặng đó, còn có tiếng thở đều đều truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, thật sự là cô sao?

.....

Màn đêm âm đạm, đèn đường sáng chói, cả thành phố thấp đèn sáng trưng. Giang Kiều mặc một bộ quần áo đen khiêm tốn, chuẩn bị đi đến quán bar. Trong gió đêm lạnh lạnh, một chiếc xe chạy ra từ trong khu nhà ở, chậm rãi lái đi.

Vào ban đêm, quán bar đã tụ tập không ít người, tiếng nhạc đinh tai nhức óc mơ hồ truyền ra từ trong quán bar, ánh mắt Giang Kiều dừng lại ở cửa một giây rồi lập tức đi vào. Không khí trong quán bar sặc mùi rượu, ánh đèn mờ mờ tối, tiếng người nói chuyện huyền ảo. Giang Kiều không đi đến nơi có ánh đèn mà cố ý chọn một chỗ tối, ẩn mình trong bóng đêm.

Cô hơi nhú mày, quét mắt cẩn thận nhìn xung quanh, rất nhanh liền phát hiện bóng dáng của Phong Dịch.

Quả nhiên anh đã tới.

Phong Dịch ngồi trước quầy bar, trước mặt có một ly rượu, đường nét gò má anh cực kỳ sắc bén, sắc mặt lạnh nhạt không thay đổi. Anh lẳng lặng uống hết chén rượu, không nói chuyện.

Giang Kiều tìm một góc rồi ngồi xuống, cũng gọi một ly rượu.

Cô ngồi ở một chỗ bình thường, sẽ không để người khác chú ý, lại vừa vẫn có thể nhìn thấy động tác của Phong Dịch.

Sở dĩ đêm nay Giang Kiều tới là vì muốn tra ra bí mật của Phong Dịch, bí mật của anh có rất nhiều, cô nhất định phải từng bước tiếp cận anh. Ánh mắt Giang Kiều thủy chung vẫn rơi trên một người, cô dùng một tay chống cằm, tay còn lại đặt trên chén rượu, đầu ngón tay như có như không khẽ vuốt ve miệng ly.

Giang Kiều đang suy nghĩ, có phải Phong Dịch đang chờ người hay không, nhưng cô cũng không xác định anh thật sự đang nghĩ cái gì.

Nhận thấy có người đang tới gần, Giang Kiều dừng lại hành động, hơi nghiêng đầu nhìn.

Một người đàn ông cầm ly rượu tới gần Giang Kiều, đặt nhẹ ly rượu lên bàn. Ly rượu đập trên bàn kính, nhẹ phát ra tiếng kêu.

"Tôi có thể mời cô một ly rượu không?"

Người đàn ông đó không giấu đi hứng thú trong mắt, tuy là hỏi Giang Kiều nhưng lại mang ý bắt buộc cô phải trả lời.

Giang Kiều chỉ nhàn nhạt liếc nhìn ông ta một cái, thần sắc cô cực kỳ lãnh đạm, thế nhưng lại ẩn ẩn mang theo một chút sốt ruột nho nhỏ. Cô không trang điểm, pho ra làn da trắng như tuyết và khuôn mặt ngũ quan tinh xảo. Trong bóng tối, khí chất "người lạ chớ đến gần" lại càng tăng thêm.

Người đàn ông đó giật mình, vội cầm lấy ly rượu trên bàn chạy mất dạng.

Phong Dịch nghiêng nghiêng người nhìn Giang Kiều, dư quang ở khóe mắt vẫn luôn theo dõi tình hình của cô ở bên đó, trong nháy mắt khi cô bước vào quán bar, anh đã lập tức nhận ra.

Anh có ý để lại đầu mối cho Giang Kiều vì anh biết, cô nhất định sẽ tới.

Chẳng qua, Phong Dịch căn bản không nhìn thẳng vào cô, thậm chí đầu còn không thèm lệch về phía cô một chút.

Ở chỗ tối, Giang Kiều an tĩnh ngồi giống như một bức tranh thủy mặc.

Phong Dịch nhìn chằm chằm rượu trong ly đang phát sáng dưới tia sáng chiết xạ. Anh chợt cười cười, ý cười mỏng manh rất nhanh liền tiêu tán. Tình tình Phong Dịch lạnh vô cùng, ngay cả nụ cười của anh cũng lạnh nhạt giống như vậy.

Giây kế tiếp, Phong Dịch đứng lên, rời khỏi quầy bar, đi vào sâu trong quán bar, tuy anh không quay đầu lại nhìn, nhưng anh biết, Giang Kiều sẽ đi theo.

Quả nhiên, vừa đúng lúc Giang Kiều liếc mắt, Phong Dịch đã rời khỏi chỗ, cô buông ly rượu trên tay, lập tức đi theo.

Hành lang chỉ có một tia sáng yếu ớt, những chiếc đèn trên đỉnh đầu không biết đã hỏng từ khi nào, càng đi vào trong, đường lại càng vắng vẻ. Giang Kiều vừa thấy Phong Dịch quẹo vào hành lang, cô liền thả nhẹ cước bộ, lặng lẽ tới gần. Ở hành lang không có một bóng người, chỗ cuối hành lang là một cửa sổ bốn hướng, cửa phòng hai bên đóng chặt, thân ảnh Phong Dịch cũng đồng thời biến mất.

Khuôn mặt Giang Kiều hơi cứng lại, nhưng cô vẫn bước vào. Nếu cô suy đoán không lầm thì nhất định là Phong Dịch muốn gặp một người nào đó trong

căn phòng này. Cô chợt dừng bước chân, nghiêng tai nghe ngóng, nỗ lực để nghe một chút động tĩnh sau cửa phòng.

Mà lúc này, tiếng mở cửa nhỏ nhẹ đột ngột vang lên, cô nhú mảy, trong bụng đều là cảm giác căng thẳng.

Giây kế tiếp, Giang Kiều cảm thấy được cánh tay của cô bị nắm chặt, một lực đạo kéo cô về phía sau. Cô lao đảo vài bước rồi cảnh giác lùi lại.

Cửa phòng khép lại trước mặt Giang Kiều, ngăn lại tiếng huyền ảo và bóng tối bên ngoài.

Giang Kiều căng thẳng trong lòng, cô bị Phong Dịch phát hiện rồi.

Cửa phòng bị khóa lại trong nháy mắt, lực đạo đang đổ trên cánh tay Giang Kiều thoát đi, hô hấp của cô nhất thời trở lại, lại cảm thấy một thứ lạnh như băng đặt trên đầu cô.

Là một khẩu súng.

Giang Kiều biết người phía sau cô chính là Phong Dịch, nhất định là do anh nhận thấy có người theo dõi nên đề cao cảnh giác.

Cô đưa lưng về phía Phong Dịch, nhàn nhạt thoáng nhìn qua, lập tức ra quyết định.

Giang Kiều vươn tay, cổ tay trắng như tuyết nắm lấy cổ tay Phong Dịch, đầu ngón tay lạnh như băng của cô dây dưa cùng với nhiệt độ nóng rực của anh.

Nurong vào lực đạo của Phong Dịch, cô lùi ra sau, tư thế của hai người trong nháy mắt liền thay đổi.

Lưng Phong Dịch dán vào cửa phòng, cả người Giang Kiều dựa trên ngực anh, khí tức của anh lập tức tràn đầy xung quanh cô.

Hai người thân mật dán chặt vào nhau giống như không có kẽ hở.

Khi hô hấp của Giang Kiều tới gần, Phong Dịch mới nhận thấy được thân thể mềm mại của cô trên ngực anh, anh chợt cứng đờ người, mượn cơ hội chế trụ cô trên tường.

Giang Kiều thừa dịp Phong Dịch còn muốn chế ngự cô mà đánh rớt khẩu súng trên tay anh. Súng rơi xuống đất, Giang Kiều nhận định vị trí rơi, lập tức liền đá khẩu súng ra xa. Khuỷu tay cô khẽ cong lên, đánh về phía đằng sau. Phong Dịch biết được ý đồ của cô liền nghiêng người tránh né, tạo cơ hội cho Giang Kiều xuất thủ tiếp tục đánh trả.

Một tiến một lùi, một đánh một né, hai người cùng giao thủ, tiếng cọ xát giữa quần áo vang lên nho nhỏ, thân thể của người đàn ông và da thịt của cô gái cùng phát ra tiếng động trong bóng tối, khắp nơi đều tỏa ra bầu không khí ám muội.

Giang Kiều nhân cơ hội tách rời ra khỏi Phong Dịch, mái tóc dài của cô quất lên khuôn mặt Phong Dịch, làm anh cảm thấy tê dại, lại mang theo một mùi hoa hồng nhàn nhạt. Mùi hoa hồng nhẹ nhàng phát qua mặt anh, là mùi trên người cô gái này.

Phong Dịch hơi híp mắt, anh không ngờ Giang gia đại tiểu thư lại có thân thủ tốt như vậy.

Trong bóng tối, khuôn mặt Phong Dịch vẫn lạnh lùng như cũ, anh kéo tay Giang Kiều, dùng sức lôi cô về phía mình. Cô liền bị ép dụng đầu vào lồng ngực Phong Dịch.

Mùi hoa trên người cô và hơi thở nam tính trên người anh cùng tỏa ra, hô hấp của bọn họ đan xen nhau. Phong Dịch vừa lui về sau một bước, gót chân anh chạm tới sô pha, anh không đứng vững liền bị ngã về phía sau.

Chỉ nghe một tiếng vải rách vang lên, không biết là quần áo của ai, giống như bị vật nhọn kéo đứt.

Thân thể hai người rơi lên ghế sô pha, Giang Kiều ngồi trên người Phong Dịch,

Làn váy của cô khó khăn che khuất bắp đùi trắng nõn trong đêm đen.

Giang Kiều hơi híp mắt, chỗ đùi đang truyền tới một chút đau đớn vì da thịt bị vật nhọn lia qua. Phong Dịch kéo bả vai Giang Kiều xuống, thân thể vừa chuyển, lập tức liền đổi vị trí.

Phong Dịch ở trên, Giang Kiều ở dưới.

Ánh mắt anh lạnh thấu xương, anh lấy ưu thế của đàn ông mà hoàn toàn áp chế Giang Kiều. Cô cũng không muốn chịu thua Phong Dịch. Hai chân cô đá vào hông của Phong Dịch, lôi anh xuống ghế.

Theo động tác này, làn váy Giang Kiều trượt xuống, rơi vài giữa hai đùi, đôi chân trắng nõn liền hiện ra. Bởi vì khoảng cách gần hơn, cả thân thể Phong Dịch đều che trên người Giang Kiều.

Cô lại dựa vào lực đạo mà đá anh rơi xuống đất. Lại một lần nữa, tư thế hai người tráo đổi.

Phong Dịch ở dưới, Giang Kiều ở trên.

Mái tóc cô phát qua mặt Phong Dịch làm anh có chút ngứa. Theo đó, còn có mùi hương trên người cô.

Giang Kiều đối với mọi thứ đều cảnh giác, cô biết rõ, Giang gia đại tiểu thư sẽ không có thân thủ như vậy.

Cô biết, Phong Dịch đã nghi ngờ bản thân mình.

Nếu như anh nghi ngờ cô, làm rối loạn tiến trình trong kế hoạch của cô. Vậy thì ngược lại, Giang Kiều có thể thay đổi kế hoạch. Nếu như tất cả mọi thứ tối nay đều là do Phong Dịch an bài bày rập, Giang Kiều sẽ không để ý mà cho anh một chút trừng phạt nho nhỏ. Hành động của anh lại càng làm khơi dậy lòng hiếu thắng của cô.

Cô sẽ không để Phong Dịch bắt được bản thân, vì vậy cô sẽ nghĩ cách để làm anh phân tâm.

Đôi mắt của Giang Kiều sâu hơn, cô vươn tay, dọc theo áo sơ mi của Phong Dịch mà mò lấy thứ cứng rắn lạnh như băng, nó có hình vuông, có âm khấu, là đồ kim loại.

Động tác của cô rất an phận, không chạm vào nơi không nên chạm vào. Chỉ là hô hấp nóng rực của anh vẫn không ngừng nhắm thẳng về phía cô.

Không khí xung quanh cô dường như đều nhiễm phải mùi hương của Phong Dịch.

Giang Kiều khề khề một cái, thất lưng của Phong Dịch rơi xuống.

Không khí trong phòng đột ngột bị kiềm hãm, khí tức lạnh băng của Phong Dịch đổ lên người Giang Kiều. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi lúc thân thể Phong Dịch hơi run lên, Giang Kiều mỉm cười đứng dậy, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đứng lại!

Edit: Tiểu Phiến

Cơ thể ấm áp của Giang Kiều rời khỏi, làm cho Phong Dịch cảm thấy không khí ở đây hơi lạnh lẽo. Đáy mắt Phong Dịch thâm trầm. Anh sờ đến nơi đai lưng đã tuột xuống, nơi đó giống như vẫn còn lưu lại độ ẩm của cô.

Phong Dịch đứng dậy, cầm lấy đai lưng.

Trong phòng vang lên một tiếng "cạch", đai lưng đã được thắt lại chỗ cũ.

Anh đi đến mở rộng cửa sổ, gió đêm thổi tới làm lay động rèm cửa, nhẹ nhàng phát phơ, giống như những đụng chạm vô ý giữa hai người vừa nãy. Phòng này ở tầng một, không quá cao, sau khi Giang Kiều cởi thất lưng của anh ra thì không chút do dự mà ra ngoài bằng đường cửa sổ. Phong Dịch đứng trước cửa sổ, ánh mắt rơi xuống một con hèm quanh co mờ tối không biết sẽ thông đến nơi nào mà thân ảnh người phụ nữ tùy ý làm bậy kia lại biến mất rồi.

Một tiếng cười nhàn nhạt nhẹ nhàng vương vấn trong không khí.

Gió đêm đầu hạ mang theo một chút khô nóng hạ xuống đầu ngón tay anh, truyền tới cảm giác tê dại ngứa ngáy.

Phong Dịch rời khỏi cửa sổ, đi vào bóng tối.

Lạch cạch một tiếng, đèn trên đỉnh đầu sáng lên, ánh sáng trong nháy mắt liền truyền khắp phòng.

Anh quét mắt nhìn xung quanh, hơi nhíu mày. Bởi vì "trận chiến" vừa rồi mà khiến phòng trở nên hỗn loạn, đồ đạc rơi đầy đất, cực kỳ bừa bộn. Trong không khí như có như không thoảng qua mùi hương của cô. Trên ghế sa lon rơi xuống một mảnh vải đen, Phong Dịch đi tới, hơi nghiêng người, đầu ngón tay nhắc mảnh vải lên. Nếu như anh nhớ không lầm thì mảnh vải này là chiếc váy từ trên người Giang Kiều rơi xuống.

Tầm mắt Phong Dịch dời đi chỗ khác, bàn tay nhẹ vuốt phẳng mảnh vải, trên vải có vết máu, anh liền biết lúc nãy khi đánh nhau, Giang Kiều bị thương rồi.

Ở một nơi khác.

Giang Kiều thừa dịp Phong Dịch phân tâm để chạy trốn.

Cô nhảy từ cửa sổ ra, đi qua hẻm nhỏ, bóng đêm cực kỳ thích hợp để giấu đi thân ảnh của cô, sau đó cô lập tức trở về nhà. Giang Kiều đứng trước gương, vấy trên người có chút nếp uốn, trên quần dài còn có một bên bị xé rách, để lại một vết thương trên đùi.

Vết thương vẫn còn chảy máu, máu đỏ nhuộm lên trên làn da trắng nõn của cô, có chút bất mắt. Giang Kiều chỉ lướt qua một chút liền cởi quần dài ra. Một lát sau, phòng vệ sinh truyền tới tiếng nước chảy.

Cô chỉ rửa qua mặt một cái, sau đó đi lấy hộp thuốc ra, bắt đầu xử lý vết thương trên đùi. Ở đùi truyền tới cảm giác đau đớn, thế nhưng thần sắc cô vẫn bình tĩnh, động tác cô cực kỳ thuần thục băng bó lại vết thương. Động tác trên tay cô không ngừng, thế nhưng suy nghĩ lại bay xa.

Giang Kiều nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở quán bar, chuyện cô giao thủ với Phong Dịch, còn có phản ứng của Phong Dịch.

Cô biết, Phong Dịch nhất định đã nghi ngờ cô, như vậy cô chỉ có thể thực hiện một cách khác.

Chẳng qua, cô muốn biết chuyện của Phong Dịch, cho dù để anh thăm dò cô lần nữa, nếu cô vẫn không thừa nhận thì anh cũng không thể bắt cô thừa nhận.

Bây giờ anh đã biết, vậy cô liền sử dụng một cách hung hăng hơn đi.

Điện thoại di động bên người cô bỗng vang lên, tiếng chuông đánh vỡ sự tĩnh lặng trong phòng, Giang Kiều thu hồi tâm tư, ánh mắt hơi liếc về phía điện thoại.

Là Trác Man Nhân gọi tới.

Khóe miệng Giang Kiều hơi nhếch lên, nhưng ý cười lại không chạm tới đáy mắt, cô vờ tay nhấn nút trả lời, sau đó liền ấn nút loa ngoài, đặt điện thoại sang một bên.

Trác Man Nhân vừa thấy cô nhận điện, lập tức nói, "Giang Kiều."

Giang Kiều không để ý, khẽ trả lời một tiếng, sau đó tiếp tục xử lý vết thương.

Nghe được hồi âm của Giang Kiều, Trác Man Nhân lại tiếp tục nói, "Mẹ nghe nói bộ phim con phụ trách đột nhiên bị rút vốn đầu tư." Giọng nói của bà hiện lên vẻ lo lắng.

"Đây là lần đầu con làm nhà sản xuất, kinh nghiệm không đủ, nếu như có chuyện thì nhớ nói nhà hỗ trợ."

Lời bà nói đều giống như là suy nghĩ cho Giang Kiều, thế nhưng cô biết rõ, bà ta là muốn một chuyện khác.

Giang Kiều thu lại ý cười, giống như lơ đãng nói, "Không lẽ bà không biết tập đoàn Phong thị đã quyết định đầu tư sao?"

Căn bản Trác Man Nhân muốn mượn việc này để làm khó dễ Giang Kiều, không ngờ rằng tập đoàn Phong thị lại đột ngột ra tay.

Cú điện thoại này của Trác Man Nhân đã hết sức rõ ràng, bà muốn thông qua lời của Giang Kiều mà biết được quan hệ của cô với tập đoàn Phong thị.

Nhưng Giang Kiều lại không thành toàn cho ước nguyện của bà, có ý lảng tránh nói, "Tập đoàn Phong thị cùng với công ty điện ảnh và truyền hình Tây Hoàng có hợp tác, chuyện này hình như cũng không có gì bí mật."

Trác Man Nhân nói, "Con có quan hệ với tập đoàn Phong thị từ khi nào vậy?"

"Tôi chỉ biết nhiều đó thôi." Giang Kiều bỏ qua lời nói của Trác Man Nhân, lãnh đạm nói, "Nếu như bà muốn biết, không bằng tự đi hỏi đi."

Giọng nói của cô trầm xuống, Trác Man Nhân nghe được sột ruột trong lời nói của cô, lập tức dừng câu chuyện lại, "Thời gian cũng không còn sớm nữa, con nghỉ ngơi chút đi."

Giang Kiều lười biếng ừ một tiếng, cúp điện thoại.

Tâm mắt của cô liếc qua màn hình tối của điện thoại rồi mới rời đi.

....

Sân bay Mặc Thành.

Ngày hôm đó sân bay cực kỳ ồn ào, rất nhiều fan cùng với ký giả vây quanh sân bay, ánh mắt của mọi người luôn nhìn vào lối ra, đợi một người đến.

Chính là siêu sao Thẩm Ngôn Phóng.

Thẩm Ngôn Phóng thuộc lớp thần tượng trẻ tuổi, vừa được xuất đạo lập tức nổi tiếng, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

Vé vào cửa concert của anh bán hết trong thời gian cực ngắn, bộ phim anh đóng vai nam chính cũng được bán hết sạch vé, đưa anh đạt ngôi vị quán quân phòng bán vé.

Vừa biết Thẩm Ngôn Phóng sẽ đến hôm nay, mọi người đều chuẩn bị từ rất sớm.

Thân ảnh Thẩm Ngôn Phóng vừa xuất hiện ở cửa, sân bay trong nháy mắt liền ầm ĩ lên, tiếng hét chói tai của fan nhất thời phá tan vắng vẻ ở sân bay.

Trong ánh sáng nhẹ nhàng, có một người chậm rãi tiến tới.

Thẩm Ngôn Phóng mặc một chiếc áo phông đơn giản, nhưng thân hình anh cao to, rất bắt mắt trong một đám người.

Anh đeo một cặp kính râm lớn che đi phần lớn khuôn mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được khí chất đặc biệt của anh.

Các phóng viên của tuần san giải trí đã sớm đến sân bay đợi một lúc lâu, chính là vì Thẩm Ngôn Phóng mà đợi, chỉ hy vọng có thể bắt được nhiều ảnh đẹp.

Lúc này, bọn họ đồng loạt giơ lên camera trong tay.

Thẩm Ngôn Phóng đứng bên cạnh quản lý, quản lý bất chợt nói nhỏ với anh mấy câu.

Anh chậm rãi nâng mắt, không để ý mà nhìn xung quanh, sau đó, ánh mắt anh nhìn về phía nhóm fan, hơi nhếch môi mỉm cười.

Chỉ trong thời gian ngắn, tiếng vang ở sân bay càng lớn thêm. Mặc dù xung quanh náo động như vậy, nhưng khóe miệng Thẩm Ngôn Phóng vẫn thùy chung mang theo một tia tươi cười nhẹ nhàng.

Bảo vệ vây xung quanh Thẩm Ngôn Phóng, không để những người khác tới gần. Anh thong thả bước, đi qua sân bay chật chội, vượt ra ngoài.

Thẩm Ngôn Phóng bước lên xe ô tô đen, nhanh chóng biến mất khỏi sân bay.

Anh dựa vào lưng ghế, nâng tay tháo kính râm. Đằng sau mắt kính to là ngũ quan sắc xảo, đôi mắt phượng dài nhỏ yêu nghiệt quét nhìn xung quanh. Thẩm Ngôn Phóng cúi đầu, không để ý mà xem điện thoại.

Quản lý quay đầu, nhìn về phía anh, "Ngôn Phóng, tôi nói cho cậu một chút về lịch trình tiếp theo."

"Ngày mai cậu phải đến Thượng Hải quay Chân Nhân Tử."

"Công ty đã giúp cậu nói chuyện với đạo diễn Hàn về bộ phim của ông, đã quyết định để tháng sau cậu bắt đầu vào tổ quay phim rồi."

"...."

Quản lý vẫn tiếp tục nói, nhưng Thẩm Ngôn Phóng ngay cả mắt cũng không thèm liếc nhìn, giống như hoàn toàn không để mấy thứ này vào trong lòng.

Thẩm Ngôn Phóng cúi đầu, chăm chú nhìn vào điện thoại, ngón tay thon dài của anh xẹt qua màn hình, tùy ý xem nội dung trên điện thoại. Đột nhiên, động tác của anh dừng lại, ánh mắt cũng dừng lại, nhìn chăm chú một tin tức.

Nội dung tin tức chính là đại tiểu thư tập đoàn Giang thị đã về nước, hiện tại cô đã trở thành nhà sản xuất phim của công ty điện ảnh và truyền hình Tây Hoảng, nghe nói bộ phim của cô mấy ngày nữa sẽ bắt đầu khai máy.

Ánh sáng trong mắt Thẩm Ngôn Phóng hơi nhúc nhích, trong đầu anh xẹt qua khuôn mặt Giang Kiều. Thần sắc tùy ý ban đầu cũng giảm đi, bên môi hiện lên nụ cười như có như không.

Chợt, anh nói, "Xế chiều nay có lịch trình gì không?" Trong xe yên tĩnh vang lên giọng nói của anh.

Quản lý ngây người, Thẩm Ngôn Phóng trước giờ luôn không thèm để ý đến lịch trình, cũng chưa từng mở miệng hỏi qua chuyện này.

"Công ty tạm thời để cho cậu tiếp nhận một cuộc phỏng vấn, là phỏng vấn của tuần san Nam Phương Bát Quát. MC đã đến rồi, cho nên quyết định hôm nay sẽ tiến hành phỏng vấn."

Thẩm Ngôn Phóng hít một hơi, bỗng dung mở miệng, cắt đứt giọng nói của quản lý, "Đẩy xuống."

Hai chữ hời hợt với giọng nói nhàn nhạt, lại lộ ra một tia ung dung, bình tĩnh mà kiên quyết.

Quản lý giật mình.

Thẩm Ngôn Phóng liếc nhìn quản lý, không nhanh không chậm nói, "Chiều nay tôi có việc, không nhận bất kỳ việc gì."

Vẫn là giọng nói kiên quyết ấy.

Quản lý lấy lại tinh thần, nói, "Vậy tôi giúp cậu liên hệ với phía tuần san Nam Phương Bát Quái, dời lại ngày phỏng vấn."

Giọng nói của Thẩm Ngôn Phóng lại vang lên, "Bây giờ đến công ty đi." Sau đó, anh liền nhắm nghiền hai mắt, không thèm nhấc lại.

Xe chậm chậm chạy về phía trước, xuyên qua phố phường huyền ảo, quẹo qua mấy vòng, sau liền dừng trước cửa công ty điện ảnh và truyền hình Tây Hoàng.

Quản lý đi xử lý ít việc, Thẩm Ngôn Phóng chậm rãi đi trên đường. Anh suy tư một hồi, nhấc bước chân đi tới phía phòng họp. Thẩm Ngôn Phóng đi tới hành lang, lúc này ở đây không có người, anh rảnh rỗi dựa lưng trên tường, tư thế cực kỳ bình thản.

Bên ngoài phòng họp là tường thủy tinh, ánh mặt trời hạ xuống, hiện lên ánh sáng trong trẻo lạnh bạc. Lúc này, anh nhìn thấy một bóng người quen thuộc, ánh mắt nhất thời bị kiềm hãm, thẳng tắp nhìn tới cô.

Ánh mắt Thẩm Ngôn Phóng dọc theo hành lang yên tĩnh, lướt qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, nhìn vào trong phòng họp.

Trong phòng họp, Giang Kiều đang nói chuyện. Thẩm Ngôn Phóng yên tĩnh nhìn, đôi mắt hẹp dài hiện lên chút màu sắc, không rõ tâm tình.

Giang Kiều hơi nghiêng mặt, mái tóc đen dài rũ xuống, làn da cô trắng nõn, chiếc cằm có độ cong hoàn hảo.

Ánh mắt Thẩm Ngôn Phóng chậm rãi xẹt qua Giang Kiều, thần sắc anh trở nên nhu hòa, môi mỏng hơi câu lên, nở một nụ cười ôn nhu.

Anh ngưng mắt nhìn chằm chằm vào cô, trong đôi mắt hẹp dài đều là ý cười dịu dàng.

Ánh mặt trời dịu dàng mà ấm áp, Thẩm Ngôn Phóng an tĩnh đứng đó, ánh mắt vẫn không rời đi.

Một lát sau, anh liếc Giang Kiều thêm một cái, sau đó mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, xoay người đi ra ngoài.

.....

Tổng giám đốc của công ty điện ảnh và truyền hình Tây Hoàng nhận được một cú điện thoại, là thư ký Nhậm của tập đoàn Phong thị gọi tới. Tổng giám đốc nhận được thông báo, cứ nghĩ đến cuộc điện thoại thông báo đến đột ngột này, ông lại khó mà nén được kích động trong lòng.

Sau khi hội nghị cấp cao ở tập đoàn Phong thị kết thúc, đề nghị đầu tư đối với công ty điện ảnh và truyền hình Tây Hoàng được thông qua. Chủ tịch tập đoàn Phong thị, Phong Dịch sẽ ký hợp đồng ngày hôm nay.

Tổng giám đốc lập tức đi thang máy xuống tầng, đứng ở cửa chờ Phong Dịch tới.

Giống như đã quen biết, tổng giám đốc cùng Phong Dịch đi vào thang máy, thình thoảng lại nhắc tới chuyện của công ty. Nhưng ông cũng không phát hiện, Phong Dịch căn bản không để ý chút nào đến lời ông nói.

Tầm mắt lạnh nhạt của Phong Dịch quét qua xung quanh, giống như đang muốn tìm kiếm một người.

Đi tới tầng 19, Phong Dịch liền bước ra khỏi thang máy, tổng giám đốc ở bên cạnh cũng đi theo bên cạnh. Hai người tiến vào hành lang rộng rãi sáng sủa. Văn phòng của tổng giám đốc ở phía cuối hành lang, Phong Dịch liền cất bước hướng tới căn phòng cuối cùng ấy.

Lúc này, một người phụ nữ lại đi qua Phong Dịch, trên người cô có một cỗ mùi hương quen thuộc, là mùi hoa hồng nhàn nhạt, phảng phất giống như mùi hương đêm đó.

Bước chân Phong Dịch ngừng lại một giây, Giang Kiều ở đây, anh đã nhìn thấy cái bóng lưng quen thuộc kia.

Giang Kiều liền nghe được một giọng nói vang lên phía sau, "Đứng lại." Giọng nói đó trầm thấp cứng cỏi, không cho phép cô coi nhẹ.

Giang Kiều mặc một bộ váy đỏ, cô dừng bước chân, làn váy cũng dừng lại theo.

Tầm mắt Phong Dịch thẳng tắp nhìn vào cô.

Tổng giám đốc bên cạnh đột ngột nói, "Đây là Giang Kiều, là người hôm qua đến Phong thị đề..."

Phong Dịch lại mở miệng cắt đứt lời ông, "Tôi biết." Ánh mắt anh đuổi theo Giang Kiều, cô cũng nhìn anh.

Anh nhìn cô, quét mắt từ trên xuống dưới Giang Kiều một lượt. Hôm nay cô mặc một bộ váy dài đến đầu gối, làn váy ở trên bắp đùi trắng như tuyết hơi đung đưa.

Tổng giám đốc ngơ ngẩn, "Phong tổng, còn chuyện ký hợp đồng thì sao?"

Lúc này, Phong Dịch đã xoay người, giọng nói lạnh lẽo như thường, "Việc đầu tư lần này, buổi chiều bàn lại."

Sau đó anh cũng không nói gì thêm với tổng giám đốc mà trực tiếp đi về phía Giang Kiều.

Mắt thấy Phong Dịch tới gần, Giang Kiều không nhúc nhích, cô đứng ở nơi đó, phảng phất giống như đang chờ anh đi tới. Thần sắc anh cực kỳ lười biếng, từng bước từng bước tới gần cô.

Phong Dịch nhìn chằm chằm đôi mắt, hỏi, "Phòng làm việc của cô ở đâu?"

Giang Kiều chống lại tầm mắt Phong Dịch, đáy mắt chứa ý cười như có như không. Cô không trả lời, chỉ xoay người đi về phía trước. Một giây sau, Phong Dịch cũng đi theo.

Người bên ngoài nhìn thấy hai người bọn họ, đều tự mình ngẫm hiểu.

Phong Dịch dừng bước chân, Giang Kiều tiến lên mở cửa, cô không nhúc nhích, nhường anh đi vào trước.

Dưới những con mắt nhìn trừng trừng bọn họ, hai người cùng nhau tiến vào phòng làm việc của Giang Kiều. Sau đó, cửa phòng đóng chặt, ngăn lại tầm mắt bên ngoài.

Tất cả giống như đều hợp lý, ngay cả việc đầu tư đột nhiên xuất hiện hôm qua cũng vậy. Cao tầng tập đoàn Phong thị nặc danh chỉ tên gặp Giang Kiều....

Thế nhưng ánh mắt bọn họ chỉ thấy được cánh cửa đen thui đóng lại, bên trong đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, không có ai biết.

.....

Bên trong gian phòng.

Sau khi Phong Dịch tiến vào phòng, Giang Kiều chợt dừng bước, quét mắt nhìn anh.

Nhận ra phía sau không còn động tĩnh, Phong Dịch theo bản năng quay đầu lại nhìn Giang Kiều. Cô dựa trên cửa, giống như không định sẽ tiến tới.

Môi mỏng của Phong Dịch khẽ mở, "Giang Kiều." Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô.

Thanh tuyến của anh rất trầm, lọt vào trong tai Giang Kiều, lại hiện lên một chút dụ hoặc không hiểu được.

"Phong tổng, chúng ta cứ nói chuyện như vậy sao? Chẳng bằng...." Giang Kiều hơi nhếch khóe môi, "Cùng nhau ngồi xuống, sau đó chúng ta hãy nói tiếp?"

Hai chữ "ngồi xuống" được Giang Kiều tận lực nhấn mạnh.

Dù chỉ là một câu nghi vấn cực kỳ đơn giản, thế nhưng Giang Kiều lại dùng ngữ khí như vậy để nói, không tránh được mang theo vài phần cảm giác ái muội.

Phong Dịch trầm giọng nói, "Đi đi."

Giang Kiều nâng mi, lúc này, cô nhích người qua, hơi xoay người, làn váy màu đỏ liền theo đó mà cử động.

Phong Dịch nhớ đến mảnh vải đen dính máu tối qua, nhưng khi hắn nhìn đến đôi chân cô, lại chỉ thấy làn da trắng nõn đáng chú ý.

Bên ngoài cửa sổ công ty là mùa hè khô nóng, cùng với không khí lạnh lạnh bên trong đối lập, trong lúc đó hai người lại cách một tầng thủy tinh trong suốt cứng rắn.

Một nửa nóng, một nửa lạnh, đó là một loại cảm giác không thể nói rõ. Cũng giống như con người Giang Kiều.

Thần sắc Giang Kiều lạnh lùng, nhưng khi cô nhìn đến Phong Dịch, ánh mắt luôn luôn nóng bỏng. Tầm mắt anh chậm rãi di chuyển, vừa đứng chống lại tầm mắt cô.

Giang Kiều nhìn chằm chằm anh, không cần bỏ công che giấu ánh mắt giống như nhìn con mồi của cô.

Cô liếc mắt nhìn đai lưng Phong Dịch, hai khóe môi cong lên cười cười.

Ánh mắt của Phong Dịch cực kỳ thần nhiên, đáy mắt anh tối đen sâu hoắm, vừa trầm mặc lại vừa đầy thâm thúy, chính là ánh mắt xem xét của một người đàn ông dành cho người phụ nữ.

Anh liếc nhìn phần đùi non của Giang Kiều một cái, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tôi nhìn trúng Phong Dịch rồi.

Edit: Tiểu Phiến

Phong Dịch cùng Giang Kiều đồng thời nhìn nhau, trong nửa phút này, bọn họ đều quan sát lẫn nhau, cũng không nói đến nửa câu.

Giang Kiều mở miệng trước, "Tôi có thể hỏi một câu không, tại sao Phong tổng lại muốn gặp tôi?"

"A...?" Phong Dịch nhếch mi, "Nhà sản xuất Giang cảm thấy, tôi muốn gặp cô cũng cần có lý do sao?"

Giang Kiều biết ý tứ của Phong Dịch là gì, lại làm như thật sự không biết gì. Nhưng Phong Dịch không phải là người không có đầu óc, anh yên lặng quét mắt qua người cô.

"Người của Tây Hoàng đều thấy Phong tổng một mình đi vào văn phòng của tôi." Giang Kiều vuốt mi, làm như có chút bất đắc dĩ, "Có phải không tốt lắm không?"

Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "một mình" này.

Phong Dịch làm như nhất thời hiểu ra ý tứ của Giang Kiều, anh chợt cười, "Nếu như sau này, nhà sản xuất Giang vì chuyện này mà bị quấy nhiễu..."

Anh dừng một chút, tầm mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Giang Kiều. Thanh tuyến trầm trầm hơi hạ xuống, phát ra giọng nói trầm thấp.

"Tôi có thể chịu trách nhiệm."

Giang Kiều hơi giật mình, nhưng sắc mặt cũng không lộ ra vẻ gì, khóe môi vẫn nở nụ cười như trước, "Phong tổng đang muốn nói cái gì?"

Phong Dịch, "Không có gì, chỉ là chút chuyện của ngày hôm qua thôi."

"Tôi mạo muội hỏi Phong tổng thêm một câu..." Giang Kiều ngược mắt, liếc nhìn qua Phong Dịch, "Chuyện anh muốn hỏi, là chuyện của ban ngày, hay chuyện của ban đêm?"

Phong Dịch ngăn ra, môi mông hơi mím lại, "Ban đêm."

"Tối hôm qua...." Biểu tình của Giang Kiều có chút nghi hoặc, nàng hơi lộ ra vẻ dò xét, hỏi Phong Dịch, "Không phải là tôi và Phong tổng ở cùng một chỗ hay sao?"

Lời nói rơi xuống, Giang Kiều bỗng nhấc bước, chậm rãi đi tới, ngồi lên cái ghế đối diện Phong Dịch.

Làn váy vừa vịn che khuất bắp đùi của cô, anh phảng phất như có nhìn thấy gì đó, nhưng khi nhìn kỹ thì lại không nhìn thấy gì hết.

Phong Dịch nhìn kỹ thần sắc Giang Kiều, cô chính là một thân đáng đáp thoải mái tùy ý. Có lẽ bởi vì chuyện tối qua mà cô không còn ngại trang nữa.

Ánh mắt cô cũng rõ ràng hơn, giống như không còn che giấu chút nào.

Chẳng qua, lần này Phong Dịch đến đây chỉ là muốn xem vết thương trên đùi cô như thế nào rồi. Nhưng anh nhìn tới dáng đi của Giang Kiều, có lẽ cũng không có gì đáng ngại. Giang Kiều nghênh đón ánh mắt của Phong Dịch mà không có nửa điểm ngưng ngừng. Dù sao thì chuyện tối qua cũng là do anh tự mình bày cô.

Đột nhiên Phong Dịch trầm ổn đi tới gần Giang Kiều. Anh cúi người, nhìn thẳng vào ánh mắt cô.

Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như trước, anh chậm rãi nói, "Giang Kiều, đến cuối cùng là cô muốn làm gì?"

"Anh cảm thấy thế nào?" Giang Kiều không trả lời, ánh mắt của cô lóe lên. Một câu nói uyển chuyển rơi vào lòng anh.

Ánh mắt Giang Kiều có chút không an phận, phảng phất như xuyên qua áo sơ mi, chạm tới thân thể anh.

Phong Dịch không trả lời, đẩy mắt anh lại khôi phục về bình tĩnh. Anh đứng dậy, đứng dậy rồi khỏi phòng. Giang Kiều không đi theo sau, cô đứng lên nhìn theo bóng lưng Phong Dịch, nhếch môi nở nụ cười.

.....

Bộ phim của Giang Kiều chẳng mấy chốc sẽ khai máy, sau khi Phong Dịch rời đi, bọn họ sẽ cũng không còn gặp lại nữa.

Trước ngày khai máy, Giang Kiều đã đến căn phòng đoàn kịch đặt ở thành phố điện ảnh.

Giang Kiều ăn bữa ăn nhẹ xong thì trở về phòng, cô thả chậm bước chân trên hành lang.

Hành lang cực kỳ yên tĩnh, hai bên cửa phòng đóng kín. Chợt, bước chân của Giang Kiều chậm lại, cô nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

"Giang Kiều." Có người gọi tên cô.

Giang Kiều nhận ra được giọng người này, cô chậm rãi dừng bước, xoay người nhìn lại.

Em trai cùng cha khác mẹ của Giang Kiều tên là Giang Húc, người phụ nữ trước mặt cô đây là bạn gái của Giang Húc, Thượng Doanh, cô ta là minh tinh, cũng có chút tên tuổi.

Thượng Doanh đi giày cao gót, cả người mặc một bộ đồ trắng, nhìn qua trông rất thanh thuần.

Khóe miệng Giang Kiều hơi giương lên, chẳng qua là trong lòng người này cũng không thanh thuần như vậy.

Thượng Doanh có lẽ là đến tìm cô nên bước chân có chút gấp gáp, hơi thở lại tỏ ra nhẹ nhàng. "Giang Kiều, đã lâu không gặp." Giang Húc nói cho cô biết việc của Phong Dịch và Giang Kiều, cho nên cô chỉ có thể bắt đắc dĩ mà tìm tới đây.

Giang Kiều khoanh tay trước ngực, thoải mái dựa vào tường, "Thượng Doanh, cô có việc gấp muốn tìm tôi sao?"

Cô nói rất đường hoàng, hoàn toàn không để lại chút mặt mũi cho Thượng Doanh.

Thần sắc Thượng Doanh bỗng chốc trở nên xấu xí, một lúc sau cô liền thu liễm lại, cô biết tính tình Giang Kiều, không thể trực tiếp đối đầu với Giang Kiều.

"Chị nói gì vậy, chị là chị của Giang Húc, đương nhiên tôi cũng muốn quan tâm chị."

Cô lại nói tiếp, "Chị về nước lâu như vậy cũng không thêm về nhà một lần, ai da, mọi người đều rất nhớ chị nha."

Giang Kiều tùy ý "ừ" một tiếng, đuôi mắt hơi nhếch lên, "Có phải không?"

Dừng vài giây, Giang Kiều lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô ta, "Tôi không nhớ rõ, từ khi nào thì ta có quan hệ tốt như vậy?"

Trước giờ Thượng Doanh đều chán ghét cái tính tình nói năng không nể nang ai của Giang Kiều. Huống hồ, tính tình Giang Kiều không tốt, còn có quan hệ với Phong tông của tập đoàn Phong thị.

Ngày hôm đó có rất nhiều người nhìn thấy Phong Dịch một mình đi vào phòng của Giang Kiều. Bọn họ không biết hai người ở bên trong làm cái gì, nói chuyện gì. Khi Thượng Doanh nghĩ Phong Dịch có thể sẽ coi trọng Giang Kiều, trong lòng lại bùng lên cơn giận không hiểu nổi.

Thượng Doanh nói bóng nói gió, "Tôi biết đạo này chị đang hợp tác với tập đoàn Phong thị, nhưng chị phải biết trong ngành có rất nhiều người có ý tứ đối với Phong Dịch, nhưng bọn họ đều không thành công."

Cô vừa nói lại vừa quan sát vẻ mặt Giang Kiều, "Tôi khuyên chị, ngàn vạn lần không nên quá gần gũi với Phong tông, nếu không đến cuối cùng người đau khổ cũng là chị."

Giang Kiều chống khuỷu tay lên tường để đứng lên, cô tiến mấy bước về phía Thượng Doanh.

Thượng Doanh vô thức lùi về sau một bước, cô nhìn về mặt lãnh đạm của người trước mặt, có chút không nhìn rõ được những suy nghĩ của Giang Kiều, "Đây là lời của bố mẹ chị, họ cũng chỉ vì muốn tốt cho chị mà thôi."

Giang Kiều cười lạnh một tiếng, "Là vì tốt cho tôi?" Thượng Doanh là bạn gái của Giang Húc, nhưng Giang Húc chán ghét cô ta, tuy vậy cô ta vẫn cùng Giang Húc đứng chung một thuyền. Đừng nói ra tay trợ giúp, không bỏ đá xuống giếng đã là rất may rồi.

Giang Kiều thu lại ý cười, thần sắc lạnh xuống, "Lúc tôi bị công kích trên mạng xã hội, tại sao cô không đứng ra? Lúc tôi bị vu hãm, cô ở đâu?"

Thượng Doanh giật mình, trước kia tính tình Giang Kiều có chút kiêu căng, nhưng cũng sẽ không giống với dáng vẻ áp bức như bây giờ.

Giang Kiều nói một cách lạnh nhạt, "Loại lời nói giả tạo này tôi không muốn nghe lại nữa."

Cô bước về phía trước, nhìn thẳng vào Thượng Doanh

"Cuối cùng, tôi nói cho cô biết rõ."

Mỗi một chữ đều được Giang Kiều đặc biệt nhấn mạnh, "Tôi chính là đã nhìn trúng Phong Dịch rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Cười lên một cái, quyền rũ động lòng người

Edit: Tiểu Phiến

Giọng nói của Giang Kiều vang lên rất rõ ràng, Thượng Doanh ngẩn người, vẻ mặt khiếp sợ, "Chị thật sự luôn luôn có ý tứ với Phong Dịch..."

Lời còn chưa dứt, Giang Kiều đã cắt ngang, "Làm sao? Cô bắt ngờ sao?"

Thượng Doanh ngẩn ra.

Khóe miệng Giang Kiều hơi nhếch, mang theo vẻ châm chọc, "Tôi có ý gì với Phong Dịch cũng là chuyện của tôi. Tôi muốn nói chuyện với Phong Dịch, muốn làm cái gì, thì có liên quan gì tới cô sao?"

Mỗi một câu một chữ chậm rãi vang lên, không khí cũng vì thế mà trở nên nặng nề hơn.

Giọng nói Thượng Doanh có chút yếu ớt, "Không phải là tôi sợ chị sẽ chịu thiệt sao?"

Giang Kiều nhìn vào mắt Thượng Doanh, tiếp tục nói, "Tôi ở nước ngoài lâu như vậy, nhưng khuôn mặt của mọi người, tôi đã nhớ được rất kỹ rồi."

Có lẽ Thượng Doanh sẽ nghi ngờ bản thân cô và Giang Kiều trước đó có chút khác nhau.

Chẳng qua là Giang Kiều đã ở nước ngoài rất lâu, tiếp xúc với nhiều người khác nhau, tính cách xảy ra chút biến hóa cũng là bình thường.

Thượng Doanh nhớ tới việc trước kia cô đã từng liên hợp với người khác để hãm hại Giang Kiều, sắc mặt lập tức càng thêm nhợt nhạt.

Giang Kiều hơi nâng cằm lên, "Cô nhớ kỹ cho tôi, lời hôm nay, cô không nên nói với người khác."

Tuy cô không sợ việc bản thân có ý tứ với Phong Dịch bị người khác biết, nhưng tốt nhất vẫn nên tránh đi một ít phiền toái không cần thiết.

Giang Kiều nhếch môi cười, "Cô cũng biết, tính tình của tôi không tốt lắm. Người nào chọc tôi mất hứng, tôi liền làm cho người đó không được thoải mái."

Ánh sáng trong mắt cô hơi dịch chuyển, đột ngột chuyển đề tài, "Huống hồ, cô nên biết, Phong tổng không thích người khác bàn tán về chuyện của anh ta."

Giang Kiều vừa nói, lại vừa hơi nhấc tay lên, nhàn nhạt nhìn thoáng qua móng tay của mình, cười như không cười, "Nếu như cô loan truyền chuyện này ra ngoài, cô đoán xem, Phong Dịch biết được thì sẽ làm thế nào?"

Thượng Doanh nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng kia cùng với thủ đoạn độc ác của Phong Dịch, trong lòng chợt run lên.

Giang Kiều cũng lười nói chuyện với Thượng Doanh, cô xoay người rời đi, lảo đảo vòng, thân ảnh dần dần đi xa.

Thượng Doanh vẫn còn ngẩn ngơ, qua một lúc mới phục hồi tinh thần được, trong lòng chợt dâng lên tức giận. Giang Kiều quả thật quá kiêu ngạo, cô nhất định phải nói chuyện này cho Giang Húc và bác gái.

Thượng Doanh cầm di động lên, nhanh chóng tìm được số của Giang Húc, ngón tay cô hơi dè lên nút gọi, thời gian trôi qua từng giây từng phút, cô lại chậm chạp không ấn vào dãy số đó.

Không hiểu sao, nhớ tới thần sắc và giọng nói của Giang Kiều, trong lòng Thượng Doanh cảm thấy hoảng hốt.

Trước kia Giang Kiều cực kỳ dễ bị kích thích, chỉ cần các cô nói vài câu gây xích mích thôi cũng đã giận dữ, dễ dàng phát sinh xung đột với người khác.

Nhưng Giang Kiều bây giờ, lại có thêm một khí thế nghiêm nghị không thể nói thành lời, chính cô cũng có chút sợ Giang Kiều.

Qua một lúc, Thượng Doanh lại bỏ lại điện thoại vào trong túi xách, tức giận rời đi.

.....

Bộ phim Giang Kiều phụ trách đã khởi quay, trước tiền đầu tư bị rút lui, thế nhưng tập đoàn Phong thị đã đầu tư vào, giải quyết xong vấn đề khẩn cấp.

Sau nghi thức khai máy của đoàn làm phim, bộ phim thuận lợi quay chụp. Mà những nhân viên ở đó đều hiểu rõ tính tình Giang Kiều không dễ chọc, trong thời gian ngắn cũng bình yên vô sự.

Hôm nay, đứng vào buổi trưa đoàn làm phim được nghỉ ngơi thì Giang Kiều muốn quay lại chỗ quay phim. Một thành phố điện ảnh vốn đang yên bình thì chợt nổi lên chút sóng gió nho nhỏ.

Dáng người nhỏ bé của người kia chạy trong ánh nắng mùa hè, càng lúc càng tới gần. Không ít người nhìn về phía người kia, sắc mặt người kia còn có chút hưng phấn.

"Thẩm Ngôn Phóng chuẩn bị mở studio sát vách, nghe nói sắp khai trương rồi."

"Vậy trong khoảng thời gian này Thẩm Ngôn Phóng sẽ thường xuyên xuất hiện ở thành phố điện ảnh sao?"

"Không biết có được anh ấy ký tên cho không nữa."

"..."

Thẩm Ngôn Phóng là ngôi sao đang nổi tiếng, anh vừa debut đã hấp dẫn đông đảo fan hâm mộ.

Tiếng bàn luận xôn xao lọt vào tai Giang Kiều làm cô không khỏi nhũn mảy.

Cô vẫn nhớ kỹ, Thẩm Ngôn Phóng cũng là nhân vật phản diện trong truyện, nhưng hiền nghi của anh ta không giống như Phong Dịch. Cho nên ngay từ đầu cô đã quyết định tiến lại gần Phong Dịch.

Cô dừng bước, xoay người, theo đoàn người đi đến studio bên cạnh.

Còn chưa tiến vào trong studio, Giang Kiều đã nghe thấy âm thanh hưng phấn của đám fan đang không ngừng gọi tên Thẩm Ngôn Phóng.

Rất nhiều người đến studio để nhìn Thẩm Ngôn Phóng. Giang Kiều không đến gần, chỉ đứng cách đó không xa nhìn vào bên trong.

Lúc này, một đám fan vây quanh Thẩm Ngôn Phóng, anh bị bao quanh giữa đám người. Vóc người anh rất cao, tướng mạo nhìn rất đẹp, ở trong đám người lại trở nên vô cùng bắt mắt.

Thẩm Ngôn Phóng trông có vẻ không tập trung, thế nhưng đối xử với fan không tồi.

Anh liếc mắt nhìn quanh bốn phía, thần sắc có vẻ không để tâm. Đến giây kế tiếp, tầm mắt của anh đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt anh xuyên qua đoàn người huyền ảo, thẳng tắp rơi trên người Giang Kiều.

Giang Kiều đứng tại chỗ nhìn Thẩm Ngôn Phóng. Tuy là hiền nghi của Phong Dịch rất lớn, nhưng cô vẫn không thể xác định được Phong Dịch có thật sự là người sẽ giết cô hay không, cho nên cô vẫn phải lưu ý đến những người khác.

Cô đón nhận thấy tầm mắt của Thẩm Ngôn Phóng dừng trên người mình, lập tức nhìn thẳng vào mắt anh.

Thẩm Ngôn Phóng đeo kính mát, đôi mắt đen nhánh của anh giấu sau tròng kính, nhìn không rõ. Giang Kiều chỉ thấy được khóe miệng hơi nhếch lên để lộ ý cười dịu dàng của anh.

Qua vài giây, Thẩm Ngôn Phóng thu hồi lại ánh mắt, tiếp tục kí tên cho fan.

Giang Kiều cũng không nhìn anh nữa mà cất bước rời khỏi studio, một lần nữa trở lại chỗ quay phim ở ngay cạnh.

Đến khi Giang Kiều rời đi, Thẩm Ngôn Phóng lại ngẩng đầu lên, ánh mắt lần nữa nhìn đến nơi Giang Kiều vừa đứng. Ở đó đã không còn thân ảnh của cô, trống rỗng một mảnh.

Gió đầu hè nhẹ nhàng thổi đến, ánh mặt trời sáng rực chiếu vào studio, vừa đúng lúc dừng lại vị trí đứng lúc nãy của Giang Kiều.

Lúc này, ánh mắt Thẩm Ngôn Phóng sắc bén hơn, sắc mặt cũng tối đi vài phần không nhìn rõ.

Đôi con ngươi hẹp dài của anh khẽ híp lại, ánh sáng trong mắt sâu cạn không rõ. Hai mắt bị kính mát che lại, vừa vặn che đi tâm tình của anh, không để người khác biết được anh đang nghĩ gì.

....

Đêm qua, Mặc thành mưa xối xả suốt đêm. Trận mưa này rơi xuống bất thành linh, rất nhanh.

Không khí sáng sớm có chút lạnh, Phong Dịch mở mắt. Nhận thấy nơi đây giống như có gì đó không đúng, anh đứng dậy, quét mắt qua cả căn phòng.

Đôi mắt Phong Dịch âm thầm thêm vài phần, anh bước nhanh tới trước cửa sổ, cầm lấy điện thoại di động trên bàn, bấm một dãy số.

Mưa bên ngoài ào ào rơi xuống, vẫn không dừng lại.

Có người vừa tiếp điện thoại, Phong Dịch đã mở miệng, "Bác sĩ Ngô."

Bên đầu kia điện thoại là Ngô Đại Sơn, ông là bác sĩ tâm thần nổi tiếng trong nước. Bởi vì tuổi thơ xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn mà Phong Dịch đã trở thành bệnh nhân của Ngô Đại Sơn.

Giọng của Ngô Đại Sơn căng thẳng hơn vài phần, "Phong Dịch, có chuyện gì xảy ra vậy?" Ông biết rõ, phàm là Phong Dịch gọi điện qua, nhất định là do có chuyện quan trọng.

"Đồ đạc trong nhà bị dịch chuyển, văn kiện cũng bị động vào..." Con người đen nhánh của Phong Dịch dần trở nên lạnh lùng, "Thế nhưng lúc tôi tỉnh lại, lại không nhớ gì về chuyện này."

Ngô Đại Sơn lập tức hiểu ra, "Ý của cậu là Tô Dịch về rồi?"

Phong Dịch không lạnh không nhạt ừ một tiếng đồng ý.

Tô Dịch là một nhân cách khác của Phong Dịch, ngẫu nhiên một lúc nào đó anh sẽ xuất hiện. Tính cách của Tô Dịch ngược lại với Phong Dịch.

Nếu như nói Phong Dịch lạnh lùng nghiêm nghị, sẽ chỉ tháo xuống phòng bị với người anh tin nhiệm, như vậy thì Tô Dịch lại là người khoa trương không chịu gò bó, cái anh am hiểu nhất chính là dối trá.

Sau khi nhận được sự trị liệu của bác sĩ Ngô, nhân cách Tô Dịch đã biến mất mười năm, Phong Dịch cũng khôi phục lại cuộc sống bình thường.

Chuyện này chỉ có Phong Dịch và bác sĩ Ngô biết, đối với người của Phong gia cũng là hoàn toàn bảo mật. Vì ổn định trạng thái mà mỗi tháng Phong Dịch đều đến Khánh thành, nhưng người của Phong gia chỉ cho là Phong Dịch phải đi khám bệnh.

Ngô Đại Sơn nhú nhú mày, làm một bác sĩ, so với bất kỳ ai khác ông cũng hiểu rõ hơn, Tô Dịch xuất hiện, sẽ ảnh hưởng lớn đến sinh hoạt của Phong Dịch.

Ngô Đại Sơn nói, "Cậu mau đến Khánh thành đi."

Giọng nói Phong Dịch lại càng nặng nề, "Được." Sau khi gác điện thoại, Phong Dịch nghiêng đầu một cái, nhìn ra trời mưa liên miên không dứt ngoài cửa sổ, ánh mắt anh lại sâu thêm vài phần.

.....

Thành phố điện ảnh.

Giang Kiều bận rộn cả ngày, sau khi trở lại khách sạn liền tắm rửa một cái. Cô đi ra từ phòng tắm, trên người bọc một cái khăn tắm che khuất đến bắp đùi.

Ngọc cốt băng cơ*, vòng eo nhỏ tinh tế. Ánh trăng rơi vào trong phòng, làm thân thể Giang Kiều phảng phất như cực kỳ mềm mại.

*Ngọc cốt băng cơ: Da như băng, xương như ngọc, ý chỉ dáng dấp người con gái đẹp.

Một đôi chân trắng như tuyết nhấc lên, Giang Kiều ngồi trên giường, sờ về phía điện thoại đặt trên tủ đầu giường. Tầm mắt cô rơi trên số điện thoại của Phong Dịch, đôi mắt lượn một vòng, nâng lên một độ cung mê người.

Từ ngày gặp nhau ở ảnh thị Tây Hoàng, Giang Kiều không liên lạc với Phong Dịch nữa. Nhưng số điện thoại này vẫn nằm trong điện thoại của cô.

Giang Kiều nhếch khóe miệng, bấm vào số điện thoại của Phong Dịch. Cô đem di động đặt bên tai, cười đến quỵên rũ động lòng người.

Ở trong phòng Phong Dịch, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, màn đêm yên tĩnh, bất kỳ âm thanh gì đều khiến người ta phải giật mình.

Nghe được âm thanh, một người liền đi tới. Thân ảnh của anh thẳng tắp cao ngất, mặc dù chỉ mặc một chiếc áo thông thường, cũng có thể phác họa thân hình của anh thật thần bí trong đêm đen.

Lông mày của anh khẽ nhếch, vẻ mặt cười như không cười. Anh không phải Phong Dịch, mà là Tô Dịch.

Tô Dịch giống như một thiếu niên bất cần đời, trên người anh luôn mang theo một loại khí chất tùy ý.

Áo sơ mi trắng được cời hai cúc trên, khoác lên người một cách tùy ý. Anh hơi cúi người, nhìn vào màn hình di động.

Tô Dịch nghiêng đầu, trong mắt hiện lên vẻ trêu chọc, ngón tay thon dài rơi trên màn hình điện thoại, nhẹ nhàng nhấn nút từ chối.

Ở đầu khác, Giang Kiều nghe được tiếng phát ra, "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Giang Kiều ngẩn người, đặt điện thoại xuống, ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, cô nhìn tên Phong Dịch, hơi híp mắt lại.

Chương 12: Cô không an phận

Edit: Tiểu Phiến

Sau khi cúp điện thoại, Tô Dịch bắt đầu xem danh bạ điện thoại và ghi âm cuộc nói chuyện, tầm mắt của anh dừng lại ở ảnh của một người và cái tên bên trên, sau đó anh lơ đãng ném điện thoại qua một bên, không liếc mắt lại thêm lần nữa.

Tô Dịch có chút hứng thú quan sát phong cách bày biện trong phòng, với anh mà nói, tựa hồ như mới nhìn thấy lần đầu.

Anh bước tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra. Sắc trời bên ngoài tối thui, bóng đêm lan tràn, bầu trời đen kịt một mảnh. Anh chột nhếch môi, phảng phất như vừa quyết định làm việc gì.

Tô Dịch xoay người cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, nhắc chân hướng tới bãi đỗ xe.

Chiếc điện thoại bị hất vút trên salon vẫn còn đó, màn hình tối thui.

Một chiếc xe hơi từ bãi đỗ xe phóng ra, biến mất trong màn đêm đen.

Quán bar Linh Điểm

Màn đêm bao trùm, càng ngày càng nhiều người đến quán bar tìm vui. Vị cồn và âm nhạc bao vây có thể làm người ta quên hết những chuyện không vui.

Tô Dịch dừng xe ở bên ngoài, ngọn đèn nhiều màu sắc hạ xuống, xuyên qua cửa kính xe, chiếu lên mặt Tô Dịch.

Bởi vì tính cách của anh mà ngũ quan lạnh lùng ban đầu cũng nhu hòa đi trong nháy mắt, nhưng ở đáy mắt lại nổi lên một tia không kiềm chế nổi.

Cửa xe mở ra, Tô Dịch bước xuống xe, anh vút chìa khóa xe cho nhân viên ở bãi đỗ xe. Sau đó, anh nhanh chóng đi vào trong quán rượu.

Anh xuyên qua đoàn người huyền ảo, tầm mắt rơi trên một người đàn ông. Anh nhận ra khuôn mặt người đó, chỉ là có khác đi một chút so với trí nhớ. Đó là ông chủ của quán bar Linh Điểm - Quý Sùng Viễn. Tô Dịch dừng bước, nghiêng người dựa vào cửa.

Có lẽ do ánh mắt của Tô Dịch quá mãnh liệt, Quý Sùng Viễn rất nhanh liền nhận thấy có người đang nhìn chằm chằm hắn, hắn lập tức nhìn về phía Tô Dịch. Quý Sùng Viễn nhìn thấy Tô Dịch dựa vào cửa ở, lập tức giật mình, không kịp phản ứng.

Chẳng qua, hắn rất nhanh đã lấy lại tinh thần, đi tới phía Tô Dịch. Tô Dịch nhú mày, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, đi theo phía sau Quý Sùng Viễn. Quý Sùng Viễn đưa Tô Dịch tới một gian phòng bao, trong phòng không có một bóng người, tiếng nhạc huyền ảo bên ngoài cũng dần trở nên xa xôi.

Hắn xoay người khép cửa lại, Tô Dịch đã sớm ngồi xuống ghế salon, anh nhắc chân, đặt gác lên bàn.

Lúc Quý Sùng Viễn quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy anh bắt đầu nói lóng cạ vạ, thuận tay vút qua một bên, anh là người không thích bị trói buộc.

Quý Sùng Viễn trong lòng đã sớm có suy đoán, hắn dò xét mở miệng, "Tô Dịch?"

Tô Dịch đang nghiêng người dựa trên ghế salon, lúc này anh mới giương mắt nhìn Quý Sùng Viễn, khóe miệng hơi giãn ra, cười như không cười, nói, "Đã lâu không gặp."

Quý Sùng Viễn lập tức được chứng thực suy nghĩ, hắn biết người trước mặt này không phải Phong Dịch, mà là một nhân cách khác của anh.

Ánh mắt Quý Sùng Viễn hơi phức tạp, "Cậu đã chín năm không xuất hiện rồi."

Tô Dịch nhìn thần sắc của Quý Sùng Viễn liền biết hắn đang nghĩ gì. Tô Dịch thu chân lại, anh đan tay lại, đặt tay lên đầu gối, nghiêng người về phía trước.

Anh cười cười, "Không phải chúng ta cũng đã chín năm không gặp mặt sao?"

Quý Sùng Viễn nói, "Sao cậu lại tìm đến tôi?"

Tô Dịch lại dựa lưng vào ghế salon, "Cậu là bạn của Phong Dịch, huống hồ tôi cũng không quen những người khác."

Quý Sùng Viễn biết tình trạng của Phong Dịch, Tô Dịch sẽ không vô duyên vô cớ mà xuất hiện, nhất định là đã xảy ra sự tình gì đó, nhưng hắn không hỏi, cũng sẽ không chạm tới những vấn đề nhạy cảm như vậy.

Quý Sùng Viễn hỏi, "Tô Dịch, cậu muốn làm gì?"

Tô Dịch nghiêng đầu, "Không có gì, chỉ là đã lâu không xuất hiện, cũng có chút không hiểu được thế giới này rồi."

Sau đó, anh lại quay đầu, nhìn Quý Sùng Viễn, "Lần sau nếu như có thời gian, cậu có thể mang tôi tới nơi khác xem!"

Cặp mắt anh đen nhánh, nhìn qua vô cùng chân thành, nhưng không ai biết được trong lòng anh đang nghĩ gì.

Quý Sùng Viễn gật đầu, "Được."

Đêm nay, giống như không có chuyện quan trọng xảy ra, trong làn gió nóng ran của mùa hè, bình tĩnh trôi qua.

.....

Giang Kiều có việc phải tới ảnh thị Tây Hoảng, sau khi xử lý xong mọi việc đã là xế chiều. Cô lái xe từ công ty hướng tới thành phố điện ảnh An Chu.

Không khí quanh lối đi bộ có chút nóng bức. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ xe, Giang Kiều thoáng nhìn thấy một bóng lưng quen quen, cô hí hóp mắt một cái, dừng xe ở ven đường. Giang Kiều xuống xe, thấy ở đường cái đối diện có một người đàn ông. Áo sơ mi trắng, quần tây, khí chất giống như trời đông giá lạnh.

Cô nhớ tới hôm qua anh đã tắt cuộc gọi của cô. Chuông còn chưa vang lên tí nào, không những không thêm nhận mà còn tắt cuộc gọi.

Rất cuộc là Phong Dịch có ý gì? Giang Kiều không biết, ngược lại cô lại chẳng thể nhìn thấu anh.

Đi tới thế giới này, Giang Kiều lẻ loi một mình, nhưng mục tiêu của cô lại rất rõ ràng, không giống những người khác, có một hoài ký thật dài.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm Phong Dịch, cô lại lấy điện thoại, gọi cho anh.

Xe của Phong Dịch dừng ở phía trước, anh còn chưa tới cạnh xe đã thấy điện thoại rung lên. Anh dừng bước, nhận điện thoại.

Trong lúc Giang Kiều suy tư, lúc này đã trực tiếp mở miệng gọi tên anh, "Phong Dịch."

"Xoay người lại." Giọng nói của Giang Kiều rất rõ ràng, không có uyển chuyển trước đây, chỉ có lạnh nhạt và bình tĩnh.

Phong Dịch không tự chủ được xoay người nhìn. Anh rất nhanh đã chú ý tới Giang Kiều đứng ở đường cái đối diện, anh hơi ngẩn người, môi mím hơi cong lên.

Cô đứng ở đối diện, ánh mắt thể hiện cảm xúc vô cùng rõ ràng.

Phong Dịch gọi tên cô bằng giọng nói cực kỳ trầm thấp, "Giang Kiều."

Giọng của Phong Dịch giống như đêm tối tĩnh mịch, cực kỳ trầm thấp. Quả thực rất giống trong tưởng tượng của Giang Kiều, khi anh dùng giọng như vậy gọi tên cô, thật sự mê người.

Hai người Phong Dịch và Giang Kiều, mỗi người đều cầm điện thoại, đứng đối diện nhau cách một con đường, ở giữa có rất nhiều xe cộ huyền ảo qua lại, bọn họ lại yên lặng nhìn nhau.

Giang Kiều chột nhác chân, vượt qua nắng vàng, đi tới gần Phong Dịch.

Phong Dịch cất điện thoại đi, nhìn lướt qua người Giang Kiều, hôm nay cô mặc một chiếc quần mới, là kiểu dáng anh trước giờ chưa từng nhìn thấy.

Ánh mặt trời rơi xuống làn da trắng của cô, phảng phất như biến thành một miếng thủy tinh mềm mại.

Giang Kiều đã đi qua đường cái, gày cao gót của cô đạp lên trên nền đất, vang lên âm thanh rất nhỏ, cô chậm rãi đi về phía Phong Dịch.

Khi tới trước mặt anh, Giang Kiều thu lại ánh mắt không an phận của bản thân. So sánh với ánh mắt của cô, thế nhưng ánh mắt Phong Dịch lại càng hung hăng hơn.

Giọng nói của cô trở nên bình tĩnh hơn, "Phong tổng, tối qua tôi đã gọi cho anh."

Đáy mắt Phong Dịch tối đen đi.

Tối hôm qua Giang Kiều gọi điện cho anh, nhưng Phong Dịch không nhận được, thậm chí lịch sử cũng bị xóa đi. Phong Dịch biết rõ, tất cả đều là do ai làm.

Giọng nói của Phong Dịch nhàn nhạt như trước, "Khi đó tôi có việc." Đột nhiên giọng anh lại trở nên lạnh lẽo, giống như không muốn nói đến việc tối hôm đó.

Ánh mắt Giang Kiều nhìn vào khuôn mặt anh, biểu tình của Phong Dịch tuy hoàn hảo không kể hờ, nhưng cô rất nhạy cảm, cô lại chú ý tới động tác của anh.

Do bản năng nghề nghiệp từ kiếp trước, nên giờ Giang Kiều chỉ cần liếc mắt một cái thôi cô cũng biết Phong Dịch đang nói dối.

"Cũng không có chuyện quan trọng gì." Giang Kiều lơ đãng vuốt đuôi tóc dài một cái, "Bây giờ nói là được."

Phong Dịch liếc mắt nhìn qua mái tóc của Giang Kiều, mùi nước hoa nhàn nhạt của cô ập đến, lập tức, tầm mắt anh lại chậm rãi rơi trên người cô.

"Bởi vì có phần đầu tư của tập đoàn Phong thị mà quá trình quay chụp rất thuận lợi." Giang Kiều nói, "Nếu như Phong tổng có thời gian, tôi muốn mời anh đi ăn một bữa cơm."

Phong Dịch không rời mắt khỏi Giang Kiều.

Gió mùa hè có chút khô nóng, xẹt qua làm bay làn xáy cô, cuốn quanh đôi chân cô, cũng lướt trên quần tây của anh. Khoảng cách giữa bọn họ giống như trở nên gần hơn. Trong ánh mặt trời nóng ran, đáy lòng Giang Kiều bộc lộ rõ ham muốn, ánh mắt nhìn Phong Dịch lại càng nóng bỏng.

Nhưng qua vài giây, Phong Dịch đã nói, "Cô quyết định thời gian đi."

Khóe miệng Giang Kiều khẽ cong lên, "Được."

Phong Dịch xoay người rời đi, tiến đến chiếc xe dừng ở đằng trước anh.

Người như Phong Dịch vừa thành thực lại lạnh nhạt, nó đã khơi gợi lên ham muốn của người khác, nhưng anh vẫn cất giấu rất nhiều bí mật. Từ trước đến giờ Giang Kiều đều không nhìn thấu anh.

Giang Kiều chợt cười. Chẳng qua, cô lại thích cảm giác đi tìm tòi nghiên cứu này.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, Giang Kiều thuận tay nhận điện thoại, ánh mắt vẫn đặt trên người đàn ông phía trước, "Chuyện gì?"

"Nhà sản xuất Giang, đoàn phim có chút việc." Nhân viên công tác của đoàn phim gọi tới, tiếng động bên kia vẫn còn vang, "Nếu như cô có thời gian, mau trở về studio sớm đi."

Giang Kiều đồng ý, "Được, tôi biết rồi."

Người gọi điện bên kia thuận miệng nói một câu, "Tâm tình của nhà sản xuất Giang rất tốt?"

Giang Kiều nhìn bóng lưng Phong Dịch, môi đỏ nhếch lên, "Không có gì, tôi sẽ về sớm." Áo sơ mi trên người Phong Dịch là loại cao cấp, mặc dù dưới ánh mặt trời nóng bỏng, vẫn che kín được thân thể anh.

Anh vén cánh tay áo lên, lộ ra cánh tay rắn rỏi.

Trong không khí, giống như tràn ngập mùi vị hormone nam tính.

Giang Kiều bỗng nhiên muốn biết được dự vọng của Phong Dịch. Tối hôm qua anh đã làm gì? Sao lại không tiếp điện thoại? Mới vừa rồi sao lại nói dối?

Hiện tại cô không biết, ngay từ đầu, những cái gì liên quan tới ham muốn với cô đều rất đơn giản và rõ ràng.

Cô đối với sự ham muốn của anh, nhìn như rất nhỏ bé, nhưng lại chính là hòa tinh, từng bước sinh trưởng, cuối cùng lại thiêu rụi đồng hoa.

Đây là việc không thể ngăn cản rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Giang Kiều, đừng giờ trò với tôi

Edit: Cải Trắng

Chương 13: Giang Kiều, đừng giờ trò với tôi

Thẩm Ngôn Phóng tham gia ghi hình chương trình, trong chương trình họ chú trọng ghi lại cảnh sinh hoạt thường ngày của Thẩm Ngôn Phóng. Chương trình vẫn chưa được chiếu nhưng nó đã khiến cho các fan cực kỳ mong đợi.

Lúc Thẩm Ngôn Phóng ở thành phố điện ảnh đóng phim, nhân viên của chương trình thực tế cũng đi theo để ghi hình.

Kết thúc ghi hình, người quay phim có việc phải rời đi trước, lúc rời đi hắn không mang theo máy quay, và hắn cũng không chú ý rằng, hắn vẫn chưa tắt chế độ quay phim.

Không một ai phát hiện ra chuyện này cả.

Mọi người xung quanh bắt đầu tản ra, Thẩm Ngôn Phóng cũng tùy ý ngăm nhìn xung quanh một chút. Thần sắc anh mang theo vẻ nhàn hạ. Lúc này, ánh mắt anh bỗng dừng lại. Đứng trước anh là một người con gái, cô hơi cúi đầu, để lộ ra khuôn mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp.

Ngày mùa hè, trong không khí mang theo sự oi bức, cô lại như một ngọn gió mát mẻ, làm cho người khác cảm thấy ánh nắng cũng phải nhẹ nhàng hơn.

Ánh mắt Thẩm Ngôn Phóng tối đi vài phần, bỗng anh mở miệng: "Giang Kiều."

Thanh âm phát ra, làm sự yên tĩnh của mùa hè biến mất.

Bước chân Giang Kiều dừng lại. Cô xoay người, là Thẩm Ngôn Phóng. Cô suy nghĩ một lúc, hình như trong trí nhớ của thân chủ, cô ấy cũng không quen người nào tên là Thẩm Ngôn Phóng.

Thẩm Ngôn Phóng cũng là một trong những người trong vai phản diện, cô vẫn không thể xác định được có phải anh là người đã giết cô không, thế nên cô phải thật cẩn thận.

Giang Kiều đứng im tại chỗ, không nói gì, cũng không cử động.

Thẩm Ngôn Phóng chậm chậm di chuyển về phía Giang Kiều. Bước chân của anh không nhanh không chậm, anh đi tới, khi còn cách Giang Kiều một khoảng, anh dừng bước chân lại.

Giang Kiều nhướn mày: "Anh quen tôi sao?"

Ở trong ấn tượng của cô, thân chủ và Thẩm Ngôn Phóng hình như chưa từng nói chuyện với nhau.

Khóe miệng Thẩm Ngôn Phóng hơi cong lên, lộ ra một nụ cười nhẹ: "Chúng ta là người cùng một công ty, tôi đương nhiên đã nghe tới tên cô rồi." Ánh mắt của anh cực kỳ dịu dàng.

Giang Kiều không muốn tiếp xúc quá nhiều với Thẩm Ngôn Phóng, cô mở miệng: "Tôi tới đây để tìm một người."

Trên mặt Thẩm Ngôn Phóng không để lộ một chút cảm xúc dư thừa nào, anh gật gật đầu: "Vậy cô đi trước đi."

Giang Kiều rời đi, ánh mắt Thẩm Ngôn Phóng vẫn nhìn theo Giang Kiều. Anh đứng đó một lúc lâu không rời đi, ánh mắt càng trở nên dịu dàng hơn.

...

Trong phòng biên tập.

Người biên tập đang ngồi trước màn hình máy tính, hắn đang chuẩn bị biên tập cho phần ngày hôm nay, hắn đang nhìn chăm chú vào màn hình máy tính. Bỗng, có mấy hình ảnh xẹt qua, làm ánh mắt hắn đờ ra.

Trên màn hình là hình ảnh Thẩm Ngôn Phóng đang đi về phía Giang Kiều. Anh ấy và Giang Kiều nói chuyện, cuối cùng, Giang Kiều là người rời đi trước. Từ đầu tới cuối, có thể thấy, ánh mắt Thẩm Ngôn Phóng vô cùng dịu dàng.

Lúc này, đạo diễn đang đứng ở phía sau người phụ trách biên tập, đương nhiên cũng thấy cảnh đó. Trong phút chốc, cả hai người ngẩng ra.

Đạo diễn hít một hơi thật sâu, nói: "Sao lại thế này?"

Người phụ trách biên tập nhú mày: "Lúc tôi rời đi, rõ ràng là đã tắt máy quay phim rồi mà, sao lại quay được cả cảnh này chứ?"

Đạo diễn biết chuyện này rất quan trọng, thế nên, ông lập tức gọi điện thoại tới cho người đại diện của Thẩm Ngôn Phóng.

Đạo diễn: "Người phụ trách biên tập nói trong quá trình biên tập phát hiện ra đoạn phim có một chút vấn đề."

Người đại diện: "Tôi lập tức tới ngay."

Người đại diện đi vào trong phòng biên tập, khi nhìn thấy hình ảnh trên màn hình, ánh mắt hắn lộ ra sự căng thẳng. Tầm mắt hắn dừng lại trên người

người con gái đó, thấy rõ được khuôn mặt của cô.

Hắn nhú chặt mày, Giang Kiều?

Người đại diện biết, đại tiểu thư của tập đoàn Giang thị đóng vai trò nhà sản xuất phim ở công ty điện ảnh Tây Hoàng. Nhưng Thẩm Ngôn Phóng chưa từng nói qua với hắn rằng mình có quen Giang Kiều.

Người đại diện tiếp tục nhìn vào hình ảnh trên màn hình, lông mày càng nhú chặt lại.

Hình ảnh trên màn hình được hiển thị rất rõ ràng. Thẩm Ngôn Phóng là người gọi Giang Kiều, người chủ động tiến tới nói chuyện với Giang Kiều cũng là Thẩm Ngôn Phóng. Lúc sau, khi Giang Kiều rời đi, cũng chính Thẩm Ngôn Phóng là người đứng im một chỗ không chịu di chuyển.

Thẩm Ngôn Phóng là người có thân phận đặc biệt, rất nhiều người muốn tạo scandal với anh. Thẩm Ngôn Phóng biết rất rõ điều này, từ trước tới nay, anh luôn là người chủ động duy trì khoảng cách với người khác. Người đại diện rơi vào suy nghĩ của mình, hắn chưa từng thấy Thẩm Ngôn Phóng có thái độ này với bất cứ cô gái nào khác.

Bây giờ, điều quan trọng chính là, không thể để người bên ngoài biết được chuyện này.

Người đại diện liếc mắt nhìn đạo diễn một cái: "Hình ảnh không thể để lộ ra bên ngoài, cứ thẳng tay cắt đi."

Bằng không, nó sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của Thẩm Ngôn Phóng trong lòng các fan hâm mộ.

"Chuyện này nếu để lộ ra bên ngoài, nó sẽ ảnh hưởng như thế nào đối với Thẩm Ngôn Phóng, mọi người cũng biết rồi đấy.

Đạo diễn im lặng trong chốc lát, trong lòng ông chợt hiện lên suy nghĩ, đài truyền hình có thể lợi dụng hình ảnh này để lăng xê mà. Nhìn thoáng qua thôi cũng thấy được thái độ của Thẩm Ngôn Phóng với Giang Kiều là không bình thường. Nếu hình ảnh này mà bị tuồn ra bên ngoài, chắc chắn nó sẽ là một đề tài nóng được mọi người thảo luận.

Ánh mắt người đại diện dần trở nên tối đi, hắn biết, rất có khả năng chương trình muốn sử dụng hình ảnh này để lăng xê. Nhưng mà, hắn không thể để chuyện này xảy ra được.

Người đại diện: "Mấy người mời Thẩm Ngôn Phóng tới tham gia đơn giản là bởi vì người như Thẩm Ngôn Phóng có nhiều đề tài để khai thác. Nhưng mà, mấy người đừng nghĩ tới việc lôi chuyện này ra."

Ngữ khí của hắn mang theo một tia lạnh lùng: "Nếu tin tức này của Thẩm Ngôn Phóng bị lộ ra bên ngoài thì sau này chúng tôi sẽ không hợp tác với đài truyền hình mấy người nữa."

Sắc mặt đạo diễn lập tức thay đổi. Bây giờ, Thẩm Ngôn Phóng đang là thần tượng nổi tiếng nhất, lực lượng fan vô cùng hùng hậu, có anh góp mặt vào chương trình thì đảm bảo rating sẽ tăng cao.

Lần này, ông phải tốn rất nhiều tâm tư mới có thể mời Thẩm Ngôn Phóng tham gia chương trình. Nếu sau này Thẩm Ngôn Phóng không còn hợp tác với bọn họ nữa thì nhất định đài truyền hình sẽ phải chịu tổn thất lớn.

Đạo diễn lập tức mở miệng: "Cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cắt hình ảnh này đi."

Người đại diện đi ra khỏi công ty, hắn lập tức gọi điện thoại tới cho Thẩm Ngôn Phóng.

Người đại diện: "Ngôn Phóng, cậu quen Giang Kiều?"

Thẩm Ngôn Phóng: "Tôi có nói chuyện với cô ấy vài câu."

Giọng nói của người đại diện trở nên nghiêm túc: "Hôm nay, lúc mà cậu nói chuyện cùng với Giang Kiều, cảnh đó đã bị ghi lại rồi."

Lúc đầu, Thẩm Ngôn Phóng vẫn còn lơ đãng nhìn vào màn hình máy tính, nhưng sau khi nghe xong những lời này, anh bỗng cứng đờ người, ánh mắt tối sầm xuống: "Bên chương trình, anh đã nói gì với bọn họ rồi?"

Người đại diện: "Tôi đã nói chuyện với bên chương trình rồi, toàn bộ hình ảnh lúc đó sẽ bị cắt, không được để lộ ra ngoài dù chỉ một chút."

Tâm trạng của Thẩm Ngôn Phóng lúc này mới được thả lỏng: "Ừ."

Thẩm Ngôn Phóng chậm rãi mở miệng, giọng nói cũng trở nên nặng nề hơn: "Nhất định phải áp được chuyện này xuống, không được để nó ảnh hưởng tới Giang Kiều."

Sắc mặt người đại diện trở nên phức tạp, hắn dừng lại vài giây: "Ngôn Phóng, cậu có ý gì với Giang Kiều?"

Thẩm Ngôn Phóng không trả lời. Anh mân mê cái ly trong tay mình, ngón tay thon dài khẽ lướt qua cái ly, ánh mắt có chút không xác định.

Đầu dây bên kia điện thoại trở nên im lặng. Bỗng người đại diện nghĩ tới chuyện lần trước, ban đầu rõ ràng Thẩm Ngôn Phóng đã đồng ý nhận lời trả lời

một buổi phỏng vấn, cuối cùng lại thay đổi lịch trình, đi tới Tây Hoàng. Mà theo như hần biết thì lúc đó Giang Kiều đã vào công ty Tây Hoàng. Nếu thế thì không lẽ hôm đó Thẩm Ngôn Phóng muốn đi gặp Giang Kiều?

Trong lòng người đại diện đã hiểu rõ, hần nhắm mắt: "Thanh danh của Giang Kiều không được tốt, nếu cậu và cô ấy có scandal với nhau thì nó không có lợi với cậu đâu. "

Sắc mặt Thẩm Ngôn Phóng lập tức trở nên lạnh lùng. Anh cười lạnh một tiếng: "Không phải anh là người rõ nhất sao, giới truyền thông giỏi nhất là nói bóng nói gió, lại còn nói điều. "

Người đại diện: " Nhưng mà... "

Ánh mắt Thẩm Ngôn Phóng tối đi, thanh âm trở nên lạnh nhạt: " Chuyện của tôi, tôi sẽ tự có chừng mực. Chuyện như này, sẽ không dễ xảy ra lần thứ hai. "

Sau đó, Thẩm Ngôn Phóng cúp điện thoại.

...

Phong Dịch và Giang Kiều hẹn nhau là sẽ dùng bữa tối ở nhà hàng trên tầng cao nhất của tòa nhà. Từ đó nhìn xuống bên dưới, là cảnh đêm của Mặc thành.

Phong Dịch tới trước thời gian đã hẹn mười phút, anh đi ra khỏi thang máy thì gặp ngay Giang Kiều, không ngờ cô còn tới sớm hơn anh.

Giang Kiều đứng nghiêng người, dựa nửa người vào tường. Cánh tay cô lộ ra bên ngoài, trắng nõn mềm mại không chút tí vết. Cô khoanh tay trước ngực, ngón tay thon dài xinh đẹp. Phong cảnh trước ngực đã bị che mất, nhưng không biết là vô tình hay cố ý, cổ áo váy dài lại không bó quá sát, nhìn qua như ẩn như hiện.

Phong Dịch hỏi một câu: " Sao lại đứng đợi ở chỗ này? "

" Tôi cũng vừa tới thôi, vừa nghe được tiếng bước chân thì quay đầu lại. " Giang Kiều cười: " Thật trùng hợp, xoay người lại cái đã thấy anh. "

Không đợi Phong Dịch mở miệng nói thêm, Giang Kiều đã nói: " Cùng nhau đi vào chứ? " Thanh âm nhẹ nhàng, chẳng mang theo chút dụ hoặc nào.

Giang Kiều và Phong Dịch cùng nhau đi vào trong nhà hàng. Ở bên ngoài cửa sổ, hàng ngàn ánh đèn lung linh đang thấp sáng, thật sự vô cùng xinh đẹp. Trong nhà hàng không có ai khác, hôm nay chỉ có hai người bọn họ làm khách, còn lại, không có ai cả.

Trong lúc đợi thức ăn đưa lên, Giang Kiều ngồi dựa lưng vào ghế, có chút lười biếng, nhưng nó không ảnh hưởng chút nào tới sự xinh đẹp của cô.

Phong Dịch nhìn Giang Kiều, tầm mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô. Chợt, anh mở miệng gọi cô một tiếng: " Giang tiểu thư. "

Giang Kiều: " Hửm? Phong tiên sinh? "

Phong Dịch nhìn thẳng vào đôi mắt cô, đôi mắt cô trong sáng, nhìn qua đã thấy được vẻ chân thành. Nhưng nếu gạt đi đám mây mờ đó, nhìn sâu vào bên trong, ánh mắt cô có ý nghĩ như nào, nhìn không rõ lắm.

Phong Dịch: " Giang tiểu thư, so với lời đồn đại, gặp cô ở bên ngoài thấy không giống lắm. " Anh đang nói tới việc đêm đó cô cời đai lưng của anh.

Giang Kiều trả lời một cách đơn giản: " Mỗi người đều có một bí mật của riêng mình, tôi nghĩ, Phong tiên sinh cũng thế. " Chuyện cô muốn làm, đơn giản, là biết được bí mật của anh thôi.

" Còn nữa... việc tôi có ý đồ gì đó với Phong tiên sinh. " Giang Kiều nâng mắt: " Khoảng thời gian trước, tôi đã nói rất rõ ràng rồi. "

Phong Dịch hơi nhướn mi: " Cô rất thành thật. "

" Từ trước tới nay, tôi luôn đối xử với người khác hết sức chân thành. " Trong mắt Giang Kiều hiện lên ý cười như có như không. Cái mà cô không nói ra chính là, đặc biệt hơn nữa, Phong Dịch còn là mục tiêu của cô, cô sẽ đối xử chân thành hơn.

Bọn họ không nói chuyện với nhau quá nhiều, bữa tối cũng nhanh chóng được mang lên. Phong Dịch và Giang Kiều không tiếp tục thảo luận đề tài vừa rồi nữa, hai người chỉ thuận miệng nói một hai câu chuyện bên lề.

Di động hơi rung lên, Phong Dịch hơi liếc mắt nhìn qua, anh hơi nhíu mày lại, bỗng anh nói:

" Công ty có chút việc, tôi phải rời đi trước rồi. "

Phong Dịch đứng lên, nhưng bước chân anh lại dừng lại.

Phong Dịch quay đầu nhìn, một đôi tay vươn ra nắm lấy cánh tay anh. Ngón tay trắng nõn, móng tay sạch sẽ, bên trên không có chút vật pha tạp nào. Ngón tay cô mang theo sự ấm áp, tay áo sơ mi của Phong Dịch lại hơi kéo lên nên cảm nhận được. Tuy tay cô không nhúc nhích, nhưng anh lại cảm

nhận được sự mềm mại đang vuốt ve lấy cánh tay mình.

Phong Dịch khom lưng, nhìn thẳng vào mắt Giang Kiều. Hô hấp của anh tiến tới gần, nhưng cô không né tránh, vì cô không tránh đi nên hơi thở của Phong Dịch lập tức vấy lấy người cô.

" Về sau... " Giọng nói của anh vô cùng bình tĩnh: " Đừng có giờ trò với tôi. "

Giang Kiều cũng nhìn thẳng vào mắt Phong Dịch, cô không thể nhìn rõ được cảm xúc trong đôi mắt đen nhánh kia. Cô chú ý rằng, tuy ánh mắt không để lộ cảm xúc ra bên ngoài nhưng cơ thể anh không hề kháng cự với sự tiếp xúc của cô.

Một chút cũng không có.

Ý cười trong ánh mắt Giang Kiều như ẩn như hiện, đuôi mắt cô hơi cong lên, sau đó, cô buông tay ra.

Phong Dịch bước nhanh ra khỏi nhà hàng. Anh cúi đầu gửi tin nhắn cho bác sĩ Ngô Đại Sơn. Ngày mai, anh sẽ tới Khánh thành để gặp bác sĩ Ngô.

Anh hiểu rất rõ một sự thật, đó là tình huống bây giờ không được lạc quan. Anh bắt đầu trở nên xa cách với mọi người xung quanh, giống như trước đây vậy.

Ở bên kia, Giang Kiều vẫn còn ngồi trong nhà hàng, cô tỉ mỉ cắt một miếng bò bít tết, động tác không nhanh không chậm. Cô cầm lấy ly rượu, môi đỏ nhẹ chạm vào miệng ly, uống một ngụm rượu vang đỏ.

Giang Kiều hiểu rõ, so với lần đầu tiên gặp mặt, khoảng thời gian trước, thái độ của Phong Dịch không lạnh nhạt như này.

Nhưng đêm nay, Phong Dịch lại tỏ vẻ như cô không nên tiếp cận anh. Người có thể nói dối, nhưng cơ thể mình thì không thể nói dối. Giang Kiều đã thử rồi, Phong Dịch không hề kháng cự lại sự động chạm của cô.

Chẳng lẽ, mấy ngày hôm trước đã xảy ra chuyện gì?

Giang Kiều nhìn những ngọn đèn ở phía dưới, trong mắt không có một chút lo lắng nào. Ngoài cửa sổ, bóng đêm dần dần bao phủ lên tất cả, dưới ánh sáng mờ ảo, nhìn cô thật sự rất mê người.

Đây đúng là một người đàn ông không thể nắm bắt được.

Ừm...Vậy cô càng phải cố tình trêu chọc anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vẻ đẹp của cô trở nên tươi sáng

Edit: Tiểu Phiến

Nhà họ Giang.

Trác Man Nhân ngồi trong phòng, đột nhiên có người đến làm bà chú ý.

Người nọ đặt vài bức ảnh lên bàn, nói, "Mấy ngày trước, Giang Kiều có gặp Phong Dịch một lần." Người này là người mà Trác Man Nhân sai đi theo dõi Giang Kiều.

Trác Man Nhân nhìn sang, tấm hình được chụp rõ nét, Giang Kiều đến nhà hàng trước, sau đó Phong Dịch cũng đến.

Người nọ tiếp tục nói, "Giang Kiều ăn cơm với Phong Dịch, sau đó anh ta rời đi trước, một lát sau Giang Kiều cũng rời đi."

Một tia sáng xẹt qua trong mắt Trác Man Nhân, nếu như Giang Kiều thật sự có quan hệ với tập đoàn Phong thị thì đây không phải điều bà muốn thấy.

Sắc mặt bà lập tức trở nên lạnh băng, xem ra bà phải nhắc nhở Giang Kiều một chút rồi.

Lúc này, Giang Kiều đang ở trong đoàn làm phim ở thành phố điện ảnh An Chu thì điện thoại vang lên, cô liếc nhìn một cái, là số của Trác Man Nhân.

Giang Kiều vừa nhận điện thoại, bên kia liền truyền đến giọng của bà, "Giang Kiều, tôi đến chỗ giáp với thành phố điện ảnh rồi, chúng ta gặp mặt đi!"

Khóe miệng Giang Kiều nhếch lên, "Gần đây có một quán cà phê, hẹn nhau ở chỗ này đi."

Sau khi về nước, cô vẫn chưa về Giang gia, hôm nay vừa đúng lúc đi gặp Trác Man Nhân thôi.

Đến quán cà phê, Giang Kiều nhìn quanh một lần liền thấy thân ảnh Trác Man Nhân. Cô lập tức đi thẳng đến đối diện bà, chậm rãi ngồi xuống.

Trác Man Nhân nhẹ nhàng nói, "Giang Kiều, mẹ vẫn còn nhớ, con thích nhất là uống cà phê Lam Sơn."

Giang Kiều liếc nhìn một cái, trên bàn có bày một ly cà phê Lam Sơn, hương vị lan tỏa ra khắp nơi, đây là cà phê nguyên chủ thích uống nhất. Cô cười lạnh một tiếng, đáng tiếc, cô không phải "Giang Kiều".

Giang Kiều thôi không nhìn cốc cà phê nữa, cô quay sang nhìn Trác Man Nhân, nói một cách miễn cưỡng, "Tôi ở nước ngoài lâu như vậy, khẩu vị cũng có chút thay đổi."

Giọng điệu của cô tràn đầy ý vị sâu xa, lại mơ hồ mang theo khiêu khích, "Trước kia đây là thứ tôi thích nhất, ngược lại, bây giờ nó lại là thứ khiến tôi chán ghét."

Nghe vậy, Trác Man Nhân ngẩn người.

Sau đó, Giang Kiều gọi người phục vụ qua, nói, "Cho tôi một ly cà phê đen."

Ánh mắt Trác Man Nhân tối lại, nhưng khóe miệng bà vẫn luôn nở nụ cười nhàn nhạt.

Một lúc sau, người phục vụ đã bung cà phê đen tới đặt lên bàn. Giang Kiều cầm lấy ly cà phê uống một ngụm, cô không thèm liếc mắt nhìn cốc cà phê Lam Sơn kia.

Thật sự là cực kỳ chậm chạp.

Trác Man Nhân nói, "Con tham gia sản xuất phim cũng được một thời gian rồi, có gặp phải chỗ nào không vừa ý không?"

"Mẹ và bố con đều rất quan tâm con, nếu có khó khăn gì thì nhất định phải nói với bố mẹ."

Trong lòng Giang Kiều xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Giang Kiều nhàn nhạt nói, "Chuyện khó khăn tạm không nhắc tới, ngược lại, chỉ cần mấy người bọn họ an phận một chút, đừng làm những gì không nên làm là được."

Cô đã biết, lúc trước bên đầu tư của hạng mục điện ảnh này xảy ra chuyện cũng là do Trác Man Nhân làm. Mà trong buổi họp hôm đó, đạo diễn Triệu đã xúi giục những người khác ép cô kéo đầu tư, tất nhiên chuyện này cũng là do một tay Trác Man Nhân làm ra.

Nụ cười bên khóe miệng của Trác Man Nhân cứng lại, bầu không khí có chút nặng nề chèn ép.

Lập tức, bà chuyển chủ đề, "Nghe nói gần đây con rất thân thiết với Phong Dịch? Mấy ngày trước con còn hẹn anh ta cùng ăn cơm rồi."

Giọng của Giang Kiều nhất thời trầm xuống, "Bà phải người theo dõi tôi?"

Trong lòng cô nhất thời bùng lên cơn tức giận. Sau khi cô đã xác định mục tiêu của mình là Phong Dịch, lúc làm việc cô có hơi buông lỏng cảnh giác, nếu có người theo dõi cô, cô cũng hoàn toàn không phát hiện ra.

Trác Man Nhân nở nụ cười, "Chỉ là mẹ trùng hợp thấy được thôi."

Giây tiếp theo, Giang Kiều đã sớm bình tĩnh lại, giọng nói cô lạnh nhạt, "Tôi làm chuyện gì, bắt đầu từ bao giờ tôi đã phải báo cáo với bà?"

Tính tình Giang Kiều trước giờ đều tùy hứng, sắc mặt Trác Man Nhân cũng không thay đổi gì, "Mẹ chỉ nhắc nhở con một câu, phải giữ khoảng cách với đàn ông, đừng phá hủy danh tiếng của bản thân, dù sao thì lời đồn đãi bên ngoài của mọi người về con cũng không hay gì đâu."

Giang Kiều lạnh lùng liếc nhìn Trác Man Nhân, mẹ của nguyên chủ đã sớm rời khỏi nhà họ Giang, nguyên chủ chỉ được nuôi dưỡng ở đây thôi.

Bởi vậy nên bà ta mới tận lực nuôi ra một phế vật, lúc nguyên chủ bị những lời đồn đại công kích, bà lại làm ra tư thế dối trá, làm bộ như quan tâm nguyên chủ. Giang Kiều cười nhạt, cô lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt chậm rãi xẹt qua Trác Man Nhân.

Cô nhìn chằm chằm vào đôi con ngươi của Trác Man Nhân, nói ra từng chữ, "Bà quên rồi sao, tôi không hề quan tâm tới mấy thứ hư danh đó."

"Những người đó thích nói gì thì nói, tôi cần gì phải vì những người đó mà phiền não?"

Ánh mắt Trác Man Nhân lại tối đi vài phần. "Con ở nước ngoài lâu như vậy nhưng tính tình vẫn không thay đổi."

Bà tận lực nuôi Giang Kiều thành tính tình như vậy bởi vì bà biết, loại tính cách này dễ dàng đắc tội người khác nhất. Hiện tại xem ra, Giang Kiều cũng không có thay đổi.

Sau đó, thân thể Giang Kiều nghiêng đến phía trước, khuỷu tay tựa vào trên bàn.

Cô cười như không cười, nói, "Người nào đối xử với tôi thật lòng, người nào muốn lợi dụng tôi, làm sao tôi có thể bị che mắt?"

Trác Man Nhân có lòng dạ bất lương, nhất định sẽ là trở ngại trong hành động của cô, đã như vậy, cô cũng không cần đối trá cùng Trác Man Nhân nữa. Huống hồ, nếu bà ta có nghi ngờ cô thì bà ta cũng không thể tra ra được điều gì.

Giọng của Giang Kiều càng trở nên châm chọc, "Có một số người mưu hại người khác, ai biết được một ngày kia, liệu có báo ứng rơi xuống đầu mình hay không?"

Ánh mắt Trác Man Nhân trở nên căng thẳng, tức giận trong lòng rất nhanh đã bị bà ép xuống, tâm tình nhìn không thấu.

Giang Kiều lại nhàn nhạt nói, "Tôi còn có việc, đi trước."

Sau khi cô rời đi, sắc mặt Trác Man Nhân nhất thời trở nên âm trầm.

Trước đây nuông chiều tính tình của Giang Kiều, bà còn có thể khống chế, biết được nhất cử nhất động của cô. Bây giờ cô ngoài mặt vẫn bốc đồng như vậy, nhưng tính cách lại trở nên hung hăng hơn. Trác Man Nhân mơ hồ có một ý nghĩ, Giang Kiều sẽ thoát khỏi bàn tay bà.

Bà lập tức gọi điện cho một người, lạnh lùng ra lệnh, "Anh đi điều tra cho tôi, Giang Kiều mấy năm nay ở nước ngoài đã tiếp xúc cùng những ai? Cô ta đã trải qua chuyện gì? Sau khi tra được thì lập tức nói cho tôi biết."

....

Hôm qua, Phong Dịch đã hẹn xong thời gian gặp mặt Ngô Đại Sơn.

Lúc này, Phong Dịch đang ngồi đối diện Ngô Đại Sơn, anh dè dặt tâm lại, lãnh đạm nói, "Tô Dịch xuất hiện rồi."

Sắc mặt Ngô Đại Sơn hiện lên sự khẩn trương, hai người họ đều biết, nhân cách đó của Phong Dịch đã lâu không xuất hiện rồi.

Ngô Đại Sơn nhíu mày, "Tô Dịch xuất hiện là có quan hệ với những vết thương trong lòng trước kia của cậu, gần đây tâm tình cậu có phải lại không ổn định rồi không?"

Là bác sĩ tâm lý của Phong Dịch, Ngô Đại Sơn biết rất rõ bệnh tình của anh.

Qua nhiều năm như vậy, trạng thái của Phong Dịch vẫn rất ổn định. Nếu như không phải xuất hiện nhiều thứ ngoài ý muốn thì Tô Dịch cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện như vậy.

Đối mặt với vấn đề của bác sĩ Ngô, Phong Dịch lại nghĩ đến khuôn mặt của Giang Kiều, tối hôm qua bọn họ vừa mới gặp mặt.

Làn váy bay lên trong gió cùng với khoe miệng tươi cười của cô. Tuy chỉ là một khoảng khắc ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến Phong Dịch nhíu mày. Mà Ngô Đại Sơn vừa nhìn liền biết Phong Dịch có lẽ đã nghĩ đến một việc gì đó.

Vì vậy, Ngô Đại Sơn liền hỏi, "Cậu có nghĩ đến chuyện gì không?"

Nghe thấy giọng nói của Ngô Đại Sơn, Phong Dịch thu hồi tâm tư, anh nhìn vào mắt ông, ngữ khí giống như thường ngày, bình tĩnh không gợn sóng, "Không có."

"...."

Bọn họ lại tiếp tục hàn huyên một hồi, nhưng cũng không kéo dài mất bao lâu liền kết thúc, Phong Dịch đứng lên, chuẩn bị rời đi.

....

Từ tối hôm qua gặp mặt Phong Dịch, trong lòng Giang Kiều đã nổi lên nghi ngờ.

Cô nhớ lại cô đã gọi cuộc điện thoại đó, giọng nói Phong Dịch vẫn rất rõ ràng bên tai. Lập tức, cô quyết định lái xe ra ngoài.

Nếu như cô muốn biết bí mật của Phong Dịch, thì cô nhất định phải tới Khánh thành một chuyến.

Cửa sổ trong xe mở ra một khe hở nhỏ, gió mùa hè khe khẽ thổi vào, lại vẫn oi bức không chịu nổi, cô hơi nhíu mày.

Con đường này Giang Kiều đã tới hai lần, lần đầu tiên là cô cố tình làm ra một cuộc gặp gỡ vô tình, lần thứ hai là đến gặp bác sĩ tâm lý, ngoài ý muốn biết được số điện thoại của Phong Dịch. Mà lần thứ ba này lại có liên quan với Phong Dịch. Ngày hôm nay cũng không phải là thời gian đến khám bệnh của cô, cô cũng không gọi cho bác sĩ Ngô Đại Sơn để thông báo.

Xe chậm rãi dừng lại trước cửa nhà Ngô Đại Sơn, Giang Kiều xuống xe, tiến lại gần cửa. Đầu ngón tay của cô vừa vặn chạm vào chuông cửa, nhưng cô

còn chưa kịp nhán, cửa đã mở ra từ bên trong.

Người mở cửa cùng người nhán chuông đồng thời ngán ra, làn gió nóng ran của mùa hè thổi qua làm làn váy khẽ bay.

Giang Kiều mặc một thân váy trắng, không giống với trước đây.

Đây là lần đầu tiên Phong Dịch thấy Giang Kiều mặc một bộ váy màu trắng thuần khiết, bộ váy khiến cô càng thêm mấy phần trầm tĩnh, tóc dài của cô xõa ra ở sau lưng.

Ngày hôm nay cũng không phải thời gian cố định Phong Dịch tới Khánh thành, lúc này cô lại đụng phải anh, trong lòng cô cũng không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt cô đã bình tĩnh trở lại. Giang Kiều cười cười với Phong Dịch, "Tôi là bệnh nhân của bác sĩ Ngô." Để Phong Dịch không nghi ngờ, Giang Kiều tận lực giải thích chuyện này.

Cô lại nói, "Phong Dịch, anh là bạn của bác sĩ Ngô sao?"

Phong Dịch không trả lời, Ngô Đại Sơn vừa nghe thấy động tĩnh ngoài cửa liền đi ra từ trong phòng, đến khi ông chứng kiến cảnh tượng trước mắt, cũng nhất thời ngán ra.

Giang Kiều thấy Ngô Đại Sơn đi ra thì nói một cách áy náy, "Bác sĩ Ngô, tôi không theo thời gian đã hẹn mà đến, có quý rầy đến ông không?"

Ngô Đại Sơn nghe Giang Kiều nói, ông tiếp lời cô, "Không sao."

Ông lại nhìn về phía Phong Dịch, "Giang tiểu thư là bệnh nhân của tôi, sau khi tôi đi tới đại học Khai Tâm ở Mặc thành để nghiên cứu thảo luận mới quen biết anh."

Ngô Đại Sơn một mực khẳng định lời nói của Giang Kiều, một mặt khác lại một mực che giấu thân phận của Phong Dịch. Chuyện Phong Dịch tới đây, Ngô Đại Sơn phải giữ bí mật hoàn toàn, hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, Giang Kiều chính là người đầu tiên gặp được Phong Dịch ở đây.

Sắc mặt Phong Dịch không thay đổi, anh gật đầu.

Ngô Đại Sơn lại nhìn Giang Kiều, "Giang tiểu thư, cô có thể vào được rồi." Ông cười cười với Giang Kiều.

Giang Kiều lập tức nhấc chân đi vào trong, Phong Dịch liền hơi nghiêng người, Giang Kiều chú ý tới động tác của anh, cô chỉ hơi nhú mày rồi đi vào trong phòng.

Nhưng cô vừa đi được một bước, lại dừng lại.

Cô quay đầu nhìn Phong Dịch, nhẹ nhàng nói, thế nhưng Phong Dịch lại nghe được rất rõ ràng, "Tôi không muốn trêu đùa anh."

Giọng của cô không nặng nề, lại dẫn theo một tia uyển chuyển, chỉ có cô và Phong Dịch nghe được.

Lúc đầu, ánh mắt anh vẫn chưa đặt trên người Giang Kiều, nhưng sau khi nghe được cô nói, ánh mắt của anh hạ xuống, nhìn cô.

Mặc dù cô nói như vậy, thế nhưng biểu cảm lại ngược lại. Giọng nói của cô rất bình tĩnh, mà ánh mắt cũng không thay đổi.

Ánh mắt cô tuy nhàn nhạt, nhưng lại rất biết quyến rũ người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tầm mắt Phong Dịch dừng trên vòng eo cô

Edit: Lục Tĩnh

Phong Dịch cúi thấp đầu, gió mùa hạ thổi đến, trận gió mang theo sự oi bức khiến con người ta cảm thấy nóng nực.

Ánh mắt của hai người giao nhau.

Phong Dịch và Giang Kiều đứng nhìn nhau một lúc, trong bầu không khí này vẫn luôn có cảm giác khiến cho lòng người bất an, giống như trước đây.

Giang Kiều thôi không nhìn anh nữa. Cô không còn đứng ở chỗ ban đầu, rất nhanh liền cất bước đi vào.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu trắng, tầm mắt của Phong Dịch rơi trên thắt lưng của cô, vòng eo cô cực kì tinh tế, uyển chuyển, tựa như có thể nắm chặt nó trong một vòng tay.

Giang Kiều không mang giày cao gót, làn váy cứ thế quấn quanh mắt cá chân, bên dưới váy dài, lộ ra mắt cá chân sạch sẽ trắng trẻo, vô cùng đẹp mắt.

Phong Dịch thu hồi tầm mắt, anh lập tức đi ra khỏi căn nhà. Gió bên ngoài oi bức, nhưng lúc anh không nhìn thấy Giang Kiều, anh cảm giác mình lòng mình yên tĩnh lại.

Cửa phòng ở phía sau Phong Dịch khép lại, bước chân của Giang Kiều chậm chậm nặng nề, lúc này cô mới quay đầu lại xem, ở đó đã sớm không còn bóng dáng của Phong Dịch.

Giang Kiều xoay người, lúc đối mặt với Ngô Đại Sơn, cô nở một nụ cười nhẹ: "Bác sĩ Ngô."

Ban đầu Giang Kiều nghĩ sẽ xuống tay ở chỗ Bác sĩ Ngô, tìm hiểu bí mật của Phong Dịch. Không ngờ là, cô vừa tới chỗ này thì gặp được Phong Dịch, bác sĩ Ngô nhất định sẽ đề cao cảnh giác, cô đành phải thay đổi lại kế hoạch này.

Ngô Đại Sơn nhìn cô gật đầu, hai người cùng nhau đi vào phòng khách.

Ngô Đại Sơn mở miệng hỏi: "Giang Kiều, sao đột nhiên cô lại tới đây?"

Giang Kiều một chút cũng không nhắc đến sự việc liên quan tới Phong Dịch, những lời cô nói đều chỉ liên quan đến cô. Giang Kiều nhú chặt mày: "Tôi phát hiện mẹ kế phái người theo dõi tôi."

Giang Kiều lại nói: "Tôi vẫn luôn rất căng thẳng. Bác sĩ Ngô, ông nghĩ tôi nên làm gì đây?" Ngờ ngời của cô nghe qua rất khó nỡ.

Âm thanh Ngô Đại Sơn ôn hòa, trấn an lòng người: "Gần đây, có phải cô thường xuyên trong trạng thái lo lắng không?"

Giang Kiều gật đầu, cô đưa tay xoa xoa lông mày, đầu mày vẫn nhú chặt từ nãy đến giờ, nhìn qua như rất lo lắng về việc này.

Ngô Đại Sơn biết tình trạng của Giang Kiều, ông không hề nghi ngờ, thay vào đó ông bắt đầu dựa theo kiến thức chuyên môn và sự cẩn thận của mình để giải thích cho Giang Kiều hiểu.

Giang Kiều không thể có được bí mật của Phong Dịch ở chỗ này, cô nghĩ, cô sẽ thay đổi phương thức để có được bí mật này.

...

Thẩm Ngôn Phóng nhận được điện thoại của bố Thẩm, kêu anh về cùng người nhà ăn một bữa cơm. Thẩm Ngôn Phóng tới nhà hàng, lại phát hiện bố mẹ anh không ở đây, trong phòng bao chỉ có một cô gái, Đường Lam.

Đường Lam là thiên kim bảo bối của tập đoàn Đường Thị. Nhà họ Thẩm và nhà họ Đường có mối quan hệ rất tốt với nhau. Cô ấy lớn lên tương đối xinh đẹp, khí chất dịu dàng, Đường Lam vừa nhìn thấy Thẩm Ngôn Phóng, mặt mặt liền nở một nụ cười

Ngược lại, Thẩm Ngôn Phóng nhú mày: "Tại sao lại là cô?"

Đường Lam nói bằng chất giọng nhỏ nhẹ: "Bác trai, bác gái vừa nãy có việc nên không tới, cho nên họ kêu em đến ăn cơm cùng anh."

Thẩm Ngôn Phóng biết rõ tâm tư của bố mẹ mình, họ vẫn luôn muốn tác hợp cho anh và Đường Lam, bữa cơm tối nay, xem ra là do họ cố tình sắp xếp rồi.

Thẩm Ngôn Phóng đối với Đường Lam không có ý gì cả, anh đang muốn kiếm một cái cớ để rời đi, âm thanh Đường Lam vang lên: "Ngôn Phóng, chúng ta đã lâu không gặp rồi, không bằng ngồi xuống nói chuyện một chút."

Ánh mắt Thẩm Ngôn Phóng hơi dừng lại một chút, anh cúi đầu xem đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm. Hướng chỉ Đường gia là thế giao* của gia đình anh, anh không thể không cho cô chút mặt mũi.

*Thế giao: chỉ mối quan hệ, giao tình lâu đời, lâu năm của hai gia đình, gia tộc.

Trong lúc dùng bữa, phần lớn thời gian đều là Đường Lam nói chuyện, khi cô nhìn Thẩm Ngôn Phóng, trong mắt vẫn luôn mang theo ý cười. Trong lòng Thẩm Ngôn Phóng tuy rằng không kiên nhẫn, nhưng trên mặt không biểu hiện ra, vẫn luôn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt.

Sau khi bữa ăn kết thúc, Thẩm Ngôn Phóng rời khỏi nhà hàng. Anh không hề biết bên ngoài đã có một đám phóng viên bao vây, đem hình ảnh của anh và Đường Lam chụp lại.

Thẩm Ngôn Phóng về đến nhà, được một lúc, liền nhận được điện thoại của người đại diện.

Âm thanh gấp gáp của người đại diện truyền tới: "Ngôn Phóng, hiện tại khắp nơi trên mạng đều là tin tức về cậu, nói cậu đang qua lại với một cô gái khác."

" Cô gái đó là ai? Có phải phóng viên có ý viết bậy không... "

Âm thanh của người đại diện vẫn còn vang lên, lòng của Thẩm Ngôn Phong trong chốc lát trầm xuống. Anh mở máy tính lên xem, mỗi một tin tức đều đập vào mắt anh.

" Ngôi sao nổi tiếng Thẩm Ngôn Phóng và cô gái thần bí cùng vào nhà hàng ăn tối, nghi ngờ chuyện tình bại lộ. "

" Nghe nói bên nữ là thiên kim bảo bối của tập đoàn Đường thị, hai bên đã gặp mặt gia đình. "

"....."

Bình luận trên Weibo của Thẩm Ngôn Phóng đã đạt đến mấy trăm vạn, các fan kinh ngạc. Rất nhiều phóng viên hỏi quản lý của Thẩm Ngôn Phóng, muốn biết sự việc có thật hay không.

Càng xem tiếp, sắc mặt của Thẩm Ngôn Phóng càng khó coi, chuyện của ngày hôm nay tuyệt đối không phải trùng hợp.

Anh gọi điện thoại cho bố Thẩm, lạnh lùng nói: " Chuyện này là do bố sắp xếp? "

Bố Thẩm vẫn luôn muốn anh rời khỏi giới giải trí, phóng viên nhất định là do bố anh gọi đến.

Bố Thẩm không phủ nhận: " Đường thị Trần Bảo và công ty chúng ta có quan hệ lợi ích, con và Đường Lam qua lại, đây là ý của hai bên, đều là chuyện có lợi. "

" Huống hồ, Đường Lam vẫn luôn rất thích con. "

Thanh âm Thẩm Ngôn Phong lạnh lùng: " Con đã sớm nói với bố, con không có hứng thú với cô ấy. "

Bố Thẩm: " Đường Lam là thiên kim của Đường thị Trần Bảo, điều kiện rất tốt. Chúng ta đã quyết định rồi, Đường Lam chính là vị hôn thê của con. "

Ông nói một cách chần chừ: " Vợ của con sau này, cũng chỉ có thể là nó. "

Nghe vậy, Thẩm Ngôn Phóng cười lạnh, thần sắc âm trầm đến cực độ: " Vị hôn thê? Từ nhỏ đến lớn, mấy người đều không chế cuộc sống của con, tất cả mọi việc đều phải dựa theo sắp xếp của hai người. "

" Trong mắt mấy người, ai cũng có thể lợi dụng. "

Lúc đầu anh rời khỏi Thẩm gia tiến vào giới giải trí, chính là nghĩ không muốn bị người nhà trói buộc.

Bố Thẩm nói một cách từ tốn: " Lúc đầu khi con muốn vào giới giải trí, bố đã không đồng ý rồi. Thời gian qua lâu như vậy rồi, con cũng nên sửa lại tính cách đi. "

Vừa bắt đầu, bố Thẩm chỉ nghĩ Thẩm Ngôn Phóng nhất thời có hứng thú với giới giải trí. Thật không ngờ, thời gian càng dài, Thẩm Ngôn Phóng càng lúc càng không muốn trở về Thẩm gia. Thẩm Ngôn Phóng không muốn quản lý công ty, việc đã như vậy, ông bắt buộc phải áp dụng phương thức này, buộc anh phải thỏa hiệp.

Bố Thẩm: " Thế này đi, chúng ta đều lui một bước. Nếu con đồng ý qua lại với Đường Lam, sau này bố sẽ không can thiệp vào sự nghiệp của con nữa. "

" Nếu con không đồng ý, vậy con lập tức rời khỏi giới giải trí. "

Sắc mặt Thẩm Ngôn Phóng trở nên vô cùng âm trầm, tay cầm điện thoại của anh vô thức siết chặt.

Lúc lâu sau, anh lạnh lùng để lại một câu: " Mấy người vẫn luôn ích kỉ tư lợi như vậy, chỉ biết suy nghĩ cho bản thân mình thôi. ". Sau đó anh lập tức tắt điện thoại.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, sắc mặt Thẩm Ngôn Phóng lạnh lẽo, anh bỗng nhiên cầm lấy một cái cốc, ném mạnh xuống dưới đất. Âm thanh thanh thúy vang lên, rơi xuống trong màn đêm xa xăm.

Ngày hôm sau.

Thẩm Ngôn Phóng đưa ra câu trả lời cho chuyện này, thừa nhận chuyện tình cảm giữa mình và Đường Lam. Chuyện tình của ngôi sao nổi tiếng Thẩm Ngôn Phóng bị đưa ra ánh sáng, thu hút sự chú ý đông đảo của cư dân mạng. Phần lớn các fan nói trong lòng có chút buồn bã, nhưng vẫn để lại câu chúc phúc.

Thẩm Ngôn Phóng nhìn hướng phát triển của sự việc, khóe miệng chậm rãi hiện lên tia lạnh lẽo. Lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, Thẩm Ngôn Phóng liếc mắt nhìn một cái, là Đường Lam gọi tới.

Con người của Thẩm Ngôn Phóng càng thêm lạnh, anh không nhận điện thoại, chuyển điện thoại về chế độ im lặng.

.....

Thành phố điện ảnh và truyền hình An Chu.

Chuyện tình Thẩm Ngôn Phóng bại lộ, bạn gái là thiên kim nhà giàu. Tin tức này ở trên mạng chỗ nào cũng có, cứ ùn ùn kéo tới. Hình ảnh hẹn hò của hai người họ bị đám phóng viên tung ra, ngay sau đó, Thẩm Ngôn Phóng tự mình thừa nhận chuyện này.

Giang Kiều nhìn hình ảnh tin tức trên điện thoại, không hiểu sao, cô cảm thấy có cái gì đó kỳ lạ. Hoặc là do trực giác của kiếp trước, hoặc là do sự đa nghi của Giang Kiều từ trước đến nay rất nhiều.

Nhưng mà, sự xuất hiện của bạn gái Thẩm Ngôn Phóng đã chứng thực một chuyện, xác suất nhân vật phản diện này là vị hôn phu của cô ngày càng nhỏ.

Giang Kiều để điện thoại xuống, cầm cái cốc sứ trắng trên bàn lên uống một ngụm cà phê. Gần đây, tổ kịch rất bận, cô không ngủ được bao nhiêu, chỉ có thể uống cà phê để nâng cao tinh thần.

Trong đầu Giang Kiều hiện lên một cảnh tượng, cô ở chỗ bác sĩ Ngô Đại Sơn gặp được Phong Dịch. Nhưng sự việc đột ngột xảy ra, cô vẫn không kịp tìm hiểu bí mật của Phong Dịch. Xem ra, sự nghi ngờ của cô với Phong Dịch vẫn là lớn nhất, Giang Kiều liếc nhìn đồng hồ một cái, bây giờ là 7 giờ tối, tổ kịch cũng không có cảnh quay đêm.

Cô quyết định lái xe đi đến quán bar Linh Điểm.

Nếu Giang Kiều nhớ không nhầm, ông chủ quán bar Quý Sùng Viễn là bạn của Phong Dịch. Mà đêm đó Phong Dịch dụ cô xuất hiện, cũng là ở chỗ này.

Giang Kiều nhếch môi lên, sau đó liền mang bộ mặt nghiêm túc đi ra khỏi cửa.

Giang Kiều lái xe rời khỏi thành phố điện ảnh và truyền hình, khi cô đến nơi, quán bar Linh Điểm đã mở cửa.

Xung quanh quán bar tản ra nhiều hương vị ham muốn, sự ồn ào náo nhiệt, sự ái muội của góc phòng yên lặng... Tất cả những cái này đều không liên quan đến Giang Kiều, mục tiêu của cô chỉ là Phong Dịch mà thôi.

Giang Kiều nhìn quanh quán bar một cái, tạm thời vẫn chưa nhìn thấy người.

...

Lúc này, ở trong quán bar Linh Điểm, có một người đàn ông đang ngồi cùng với ông chủ quán bar Quý Sùng Viễn.

Tô Dịch mang xúc xắc của quán bar ra chơi, vẻ mặt chẳng thèm để tâm thứ gì. Dường như đã cảm thấy chán, lại nhanh chóng để lại trên bàn. Anh nâng mí mắt, nhìn Quý Sùng Viễn một cái: "Ra ngoài đi dạo một chút?"

Quý Sùng Viễn gật đầu, Tô Dịch đứng thẳng người dậy, rồi rời đi.

Ánh mắt Tô Dịch lướt qua, ở trong quán bar ồn ào nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, môi mông khê nhếch, mở miệng: "Quý Sùng Viễn, cho tôi vài phút."

Vừa dứt lời, Tô Dịch liền hướng tới chỗ Giang Kiều mà đi đến. Khi tầm mắt của Giang Kiều lướt qua đây, con ngươi Tô Dịch như lướt qua một tia sáng.

Đêm đó, sau khi lấy điện thoại của Phong Dịch nghe cuộc gọi của cô, anh đặc biệt đi điều tra thân phận của cô.

Lúc này đây, Giang Kiều không có ý định đi qua, nhưng Tô Dịch lại chủ động tới đây. Anh muốn biết người phụ nữ này và Phong Dịch là quan hệ gì.

Giang Kiều nheo mắt lại, cô đã nhận ra có gì đó không đúng lắm, cô phát hiện bình thường Phong Dịch không hay cười, thế nhưng hôm nay lại nở một nụ cười biếng nhác.

Tô Dịch đã bước đến trước mặt Giang Kiều, khoảng cách không gần lắm, chỉ là ánh mắt dừng ở trên mặt cô.

Môi đỏ Giang Kiều khê hé mở, âm thanh hạ thấp, cô bình tĩnh nói ra bốn chữ: "Đừng đụng vào tôi."

Tô Dịch không hiểu, nhưng lại cười lên: "Hừm?"

Giang Kiều: "Đây là chính miệng anh nói."

"Có sao?" Tô Dịch cười như có như không, "Tôi có nói qua những lời như vậy sao?"

"Tôi" trong miệng anh đương nhiên là chỉ Phong Dịch. Nhưng Giang Kiều sẽ không biết.

Giang Kiều trầm mặc đến nửa phút, không nói câu nào.

Tô Dịch dùng cặp mắt đen nhánh kia nhìn Giang Kiều. Tiếp đó, không ngờ anh lại xin lỗi một cách nghiêm túc: "Hôm đó cúp điện thoại, là lỗi của tôi."

Biểu tình của anh nhìn như rất chân thành, mà ánh mắt khi nói dối của anh, có thể qua mặt tất cả mọi người.

Nghe được câu xin lỗi này, Giang Kiều nghiêm mặt, thần sắc lạnh nhạt. Cô đứng dựa vào tường, suy nghĩ, khóe môi nhếch lên thành một đường cong vừa phải, mảy may dù hơi nhúu lại, nhưng lại càng xinh đẹp, tinh tế. Phong Dịch lúc này, giống một chàng thiếu niên cương quyết, không chịu thua. Thái độ của anh đối với cô, lúc nóng lúc lạnh, nhất định là có vấn đề.

Ý nghĩ trong đầu Giang Kiều lóe lên, có tâm tư thăm dò. Cô mở miệng kêu một tiếng: "Phong Dịch."

Tô Dịch không trả lời.

Giang Kiều đột nhiên tiến lên phía trước một bước, kéo gần khoảng cách của hai người, nhưng giữa họ từ đầu đến cuối vẫn cách nhau một khoảng ngắn, cảm giác xa cách càng tăng.

Cô nhìn chăm chăm vào Tô Dịch, ánh mắt cô trong trẻo, dường như có thể trực tiếp mà nhìn rõ đáy lòng cô.

Giọng cô thẳng thắn, mang theo cảm giác áp bách: "Anh còn nhớ lần trước gặp nhau ở trong đây, chúng ta đã làm cái gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trong lúc nguy cấp, cô vẫn không quên cười với Phong Dịch

Edit: Tiểu Phiến

Đối diện với ánh mắt thẳng thắn của Giang Kiều, sắc mặt Tô Dịch vẫn bình tĩnh. Anh bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt không né tránh, chỉ còn có thêm vài phần y cười.

Mà với thói quen nói dối của Tô Dịch, anh phản ứng rất nhanh, không cần suy nghĩ liền nói, "Cô là người nói chuyện với tôi đêm hôm đó?"

Quán bar mở cửa vào đêm muộn, Tô Dịch chuyển chủ đề mà không để lại chút dấu vết gì, anh đang tránh nặng tìm nhẹ.

Nhưng nghe thế nào cũng thấy nó giống một câu nhạo báng, anh chỉ nhìn Giang Kiều, để cô tiếp lời.

Giang Kiều hơi nhướn mày, cô chăm chú nhìn vào đôi mắt Tô Dịch. Thời gian trôi qua không quá nửa giây, Giang Kiều liền phát hiện, mới vừa rồi khi chất biếng nhác của Phong Dịch lại không kiềm chế được tỏa ra. Mà anh lúc này, trong đáy mắt không có nửa phần ý cười, chỉ là một màu đen nhánh, lạnh như băng. Nhưng, người đang đứng trước mặt cô chính là một Tô Dịch quen thuộc đối trả nhất.

Giang Kiều nói, "Trí nhớ của anh đương nhiên tốt hơn tôi rồi."

Khóe môi cô bắt đầu nhếch lên, trực giác của cô trước giờ đều cực kỳ nhạy bén. Không hiểu sao, cô giống như nhận ra trong lòng anh đang che giấu cái gì.

Bề ngoài thì giống như một Phong Dịch chân thật nhất, cùng với bí mật mà Giang Kiều không biết.

Cô thu tâm mắt lại, thân thể lùi về phía sau, kéo dài khoảng cách giữa bọn họ, cô không áp bức kích thích anh mở miệng.

Tô Dịch trầm mặc, anh biết Giang Kiều đã nghi ngờ. Lúc này, phía sau anh lại vang lên một giọng nói, "Phong Dịch."

Cuộc đối thoại giữa bọn họ bị cắt đứt. Tô Dịch quay đầu nhìn, Quý Sùng Viễn đứng ở xa xa đằng sau, trong mắt đều là ẩn ý cảnh cáo.

Tô Dịch chột nhếch môi cười, anh không quay lại nhìn Giang Kiều, chỉ tùy tiện nói một câu.

"Đi đây."

Giang Kiều không giữ người lại, lập tức, Tô Dịch xoay người rời đi. Ở trong ánh sáng nửa tối, anh cùng Quý Sùng Viễn đã đi khỏi quán bar.

Nhìn bóng lưng đã đi xa kia, ánh mắt của cô u ám không rõ.

.....

Bóng đêm thâm trầm, Tô Dịch lái xe rời khỏi quán bar, chạy về nhà. Sau khi về nhà, anh không mở đèn mà trực tiếp lên tầng, vào trong phòng.

Cũng không lâu lắm, Tô Dịch nghe thấy tiếng xe ở bên ngoài, anh đi tới trước cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, là bố của Phong Dịch – Phong Đình.

Tô Dịch tùy ý liếc mắt một cái liền thu hồi ánh mắt lại, anh cười lạnh một tiếng, trên mặt thậm chí còn mang theo vẻ khinh thường. Phong Đình bên dưới liền nhìn thấy ánh đèn trên lầu, là từ cửa sổ phòng Phong Dịch chiếu ra.

Tô Dịch nghiêng người dựa vào ghế, ánh mắt rơi vào cửa phòng, anh nghe thấy tiếng bước chân đang bước trên cầu thang, lạnh lẽo trong đáy mắt càng tăng lên.

Tiếng bước chân ngừng lại, lập tức tiếng gõ cửa vang lên, Phong Đình gõ cửa phòng, gọi, “Phong Dịch.”

Tô Dịch học theo giọng điệu của Phong Dịch, nhàn nhạt trả lời một tiếng, khoe miệng lại hiện lên nụ cười tự tiếu phi tiếu.

“Tôi đang có việc bận.” Tô Dịch lại nói thêm một câu, trong giọng nói mang theo một tia sát ruột không dễ nhận ra.

Nghe được tiếng trả lời của anh, Phong Đình ừm một tiếng, “Vậy bố không quấy rầy nữa.” Sau đó, tiếng bước chân đi xa dần, Phong Đình đã rời đi.

Tô Dịch vừa biết người bên ngoài đã rời đi, ánh mắt của anh vẫn nhìn chằm chằm cửa, đáy mắt hiện lên sự tức giận, lại mang theo chút chán ghét rõ ràng.

Anh dời mắt, bắt đầu quét mắt nhìn mặt bàn, anh lấy ra một trang giấy, cúi đầu viết lên giấy.

Ngòi bút xẹt qua trang giấy, vang lên những tiếng xào xạc, âm thanh rất nhỏ, nhưng trong ban đêm yên tĩnh lại trở nên rõ ràng.

Ngọn đèn ở góc bàn chiếu sáng gò má Tô Dịch, anh cau chặt mày, tính tình tùy ý thường ngày có chút thu liễm lại, thần sắc cực kỳ chuyên chú.

....

Lúc Phong Dịch tỉnh lại, anh phát hiện bản thân ngủ ở thư phòng một đêm, quần áo trên người đã mặc từ ngày hôm qua cũng không thay ra.

Tối qua mưa to suốt một đêm, hiện tại trời đã trong xanh.

Trời sáng choang, ánh mặt trời chói mắt bên ngoài xuyên qua, chiếu vào cả căn phòng. Phong Dịch hơi hé mắt, ánh mắt trong nháy mắt khôi phục rõ ràng. Đối với chuyện tối ngày hôm qua, Phong Dịch không nhớ, cũng không biết bản thân đã làm gì. Chẳng qua là Phong Dịch có thể xác nhận, Tô Dịch lại xuất hiện lần nữa.

Đáy mắt Phong Dịch hiện lên một tia âm trầm, anh cũng cảm thấy nhiệt độ quanh mình càng lạnh hơn.

Lúc này, mu bàn tay anh chạm tới đồ đạc trên bàn, anh quay đầu nhìn, trên bàn có một tờ giấy. Phong Dịch nhìn tờ giấy, chữ viết trên giấy rõ ràng không phải của anh, mà khi Phong Dịch đọc được câu nói viết trên mặt giấy, khuôn mặt lập tức lạnh xuống.

Tô Dịch viết một câu lên giấy, “Đừng tin Phong Đình.”

Tô Dịch nhấn bút rất nặng, có vẻ lúc đó tâm tình anh có chút phẫn nộ. Phong Dịch hiểu tính tình Tô Dịch, anh chính là loại người am hiểu đối trá.

Phong Dịch nhíu mày suy tư, anh quyết định tin tưởng Tô Dịch. Tô Dịch đã biết chuyện gì? Rốt cuộc Phong Đình đã làm cái gì? Vì sao Tô Dịch lại nhắc nhở anh?

Rất nhanh, Phong Dịch quyết định, anh sẽ chuyển ra ngoài.

....

Màn đêm buông xuống, sân bay ở Mặc thành bị màn đêm bao phủ, lóe lên những luồng tia sáng ảm đạm.

Máy bay hạ cánh, Giang Kiều cất bước, không nhanh không chậm đi tới bãi đỗ xe. Công ty có việc, cô tạm thời đi công tác ở thành phố khác, hiện tại mới trở về.

Cùng nhau đi tới, xung quanh cực kỳ yên tĩnh, một lát sau, một người cứ thế đi thẳng về phía trước, người nọ hơi cúi đầu, giống như có chuyện phải suy nghĩ.

Người đó không cẩn thận đụng trúng Giang Kiều, chìa khóa xe trong tay hai người rơi xuống đất, phát ra tiếng vang.

Người nọ nhanh chóng nói, “Thật ngại quá...” Giang Kiều cười cười, không để trong lòng.

Cô cầm chìa khóa xe lên, tiếp tục đi đến bãi đậu xe. Cô đi lấy chìa khóa xe, cất bước đi tới hướng xe của mình.

Giang Kiều cũng không chú ý tới, bên cạnh đặt một chiếc xe giống với xe của cô. Cô không nhìn biển số xe mà ngồi thẳng vào trong xe.

Sau khi lên xe, Giang Kiều nhìn lướt qua, nhất thời liền biết có gì không đúng. Ánh mắt của cô hơi trầm xuống, chiếc xe này không phải của cô. Giang Kiều đang muốn đứng dậy rời đi, lúc này, phía sau cô chợt vang lên tiếng động, có người mở cửa xe. Thân thể Giang Kiều nhất thời căng thẳng.

Cô đề cao cảnh giác, sầm mặt xuống.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông lên xe, Giang Kiều lướt nhanh qua phía sau, ngũ quan của người đàn ông này hài hòa, nhưng khí chất lại vô cùng lạnh lùng.

Giang Kiều run người vài giây, đây đúng là Phong Dịch. Trong lòng cô liền hiểu, người cô vừa đụng phải là tài xế của Phong Dịch.

Hai người bất ngờ cầm nhầm chìa khóa, xe của cô và Phong Dịch lại là cùng một kiểu, thật là trùng hợp.

Giang Kiều vốn chuẩn bị rời đi, nhưng bây giờ lại không nghĩ như thế nữa. Khóe miệng cô khẽ cong, cô miễn cưỡng dựa vào chỗ ngồi, hai mắt nhìn vào Phong Dịch. Ánh mắt Phong Dịch nhìn đến, nhìn thẳng vào ánh mắt Giang Kiều, hai người bốn mắt chạm nhau. Ánh mắt Phong Dịch liền bị kiềm hãm, anh không ngờ Giang Kiều lại ở đây.

Không khí bên trong xe cực kỳ yên tĩnh, giọng nói nhàn nhạt của Phong Dịch vang lên, ánh sáng trong mắt tột cùng lạnh lẽo, “Tôi không nhớ tài xế của mình khi nào thì đổi người rồi!”

Phong Dịch nhìn Giang Kiều, nét mặt không thể hiện tâm tình gì. Giang Kiều cũng không di chuyển mắt nhìn Phong Dịch, cô cứ thế nhìn anh, tầm mắt dần rơi xuống yết hầu của anh.

Tối hôm qua cô đụng phải Phong Dịch ở quán bar, khi đó anh khác với hiện tại. Bây giờ thần sắc Phong Dịch quá mức lãnh đạm, thật giống như gió lạnh đêm đông.

Giang Kiều nhú mày, giống như là Phong Dịch kiểu ngạo không kiềm chế nổi tối hôm qua cô nhìn thấy chỉ là ảo giác.

Ánh mắt Giang Kiều rơi trên người Phong Dịch mãi không dời đi, cô chậm rãi nói, “Tối hôm qua ở quán bar...”

Phong Dịch nghe được câu này, sắc mặt lại trầm xuống. Tối hôm qua anh không đến quán bar, anh biết, người đến là Tô Dịch.

Còn chưa nói hết, giọng nói của Giang Kiều chợt ngừng lại, ánh mắt của cô đảo qua phía sau, phút chốc trở nên lạnh hơn vài phần. Cô nhìn qua kính chiếu hậu, phía sau có một nhóm người hành tung khả nghi, bọn chúng đang đến gần, dường như muốn vây quanh chiếc xe này.

Cô biết rất rõ, mục tiêu của đám người đó là Phong Dịch. Bên ngoài có người theo dõi, nhưng cô lại rất bình tĩnh, trong lòng bình thản.

Giang Kiều chậm rãi liếc đến giữa kính chiếu hậu, ánh mắt xẹt qua khuôn mặt của Phong Dịch, bên ngoài là bóng đêm đen thui, ánh mắt của Phong Dịch u ám đến tột cùng.

Ngon đèn nghiêng nghiêng chiếu xuống, rơi lên người Phong Dịch, nửa sáng nửa tối. Giang Kiều đánh giá Phong Dịch, lại phát hiện khuôn mặt rất đẹp. Tim của cô nhảy lên một cái.

Giang Kiều vẫn chăm chú nhìn vào kính chiếu hậu, ánh mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của Phong Dịch. Trong lúc nguy hiểm, cô vẫn không quên cong môi cười với Phong Dịch.

Nụ cười của cô cực kỳ quyến rũ, mê người.

Giang Kiều khẽ mở đôi môi đỏ mọng, giọng nói uyển chuyển hạ xuống, “Phong Dịch, cho mượn xe dùng một lát.”

Giây kế tiếp, Giang Kiều nhấn ga, hăng hái lái xe rời đi, lẩn vào bóng đêm thân trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bọn họ nhìn về phía hai người trong thang máy có hành động ái muội

Edit: Lục Tinh

Đèn ở hai bên đường sáng lên, xe chạy lướt qua những ánh đèn đường, khung cảnh bên trong xe lúc sáng lúc tối.

Phong Dịch ngồi ở ghế sau xe, vẻ mặt thản nhiên, cảm xúc của anh tựa hồ như không vì sự tự chủ trương của Giang Kiều mà có chút dao động.

Anh hơi nghiêng đầu, tầm mắt rơi trên Giang Kiều đang ngồi ở ghế lái. Tốc độ của xe không ngừng nhanh hơn, mà Giang Kiều vẫn bình tĩnh như lúc đầu.

Đêm nay, Giang Kiều một thân váy đen, đôi môi đỏ mọng điểm lẹ, ngón tay trắng tinh đặt trên vô lăng, cô ngồi dựa lưng lại với Phong Dịch, vòng eo tinh tế. Phong Dịch không lên tiếng ngăn cản, cũng không mở miệng, xe bắt đầu chạy nhanh khỏi sân bay, bên trong xe rơi vào yên tĩnh.

Đám người kia ở phía sau thấy Phong Dịch rời khỏi, lập tức lái xe chạy theo, đuổi sát không buông.

Tầm mắt Giang Kiều luôn dán chặt về phía trước, tay nắm chặt vô lăng, cô lái xe cực ổn, xe vẫn không ngừng gia tăng tốc độ, xuyên qua dòng xe trong bóng đêm, kỹ thuật thành thạo. Cùng lúc, sau khi cắt đuôi những người kia, Giang Kiều còn phân tán chút lực chú ý, nhìn về phía chính giữa của kính chiếu hậu.

Trên kính chiếu hậu, tầm mắt của Phong Dịch và Giang Kiều lần nữa gặp nhau. Khoảnh khắc hai tầm mắt gặp nhau, Giang Kiều nhếch miệng, đáy mắt cô tràn đầy ý cười. Trong đêm tối, ánh mắt Giang Kiều tựa như một sợi lông vũ, luôn vuốt ve Phong Dịch. Tê dại khó nhận, khó có thể xem nhẹ.

Sắc mặt Giang Kiều thản nhiên: "Hình như đằng sau có người đang theo dõi anh?"

Mặc dù là câu hỏi nhưng ngữ điệu của Giang Kiều cực kỳ chắc chắn, giống như đã biết rõ việc này.

Phong Dịch không trả lời, chỉ ừ một tiếng, xem như đáp lại. Anh liếc nhìn đồng hồ tốc độ một cái, như cười như không nhìn qua Giang Kiều.

Âm thanh Phong Dịch vang lên từ đằng sau xe: "Tốc độ xe đã đạt 90 rồi."

Xe vẫn còn đang tăng tốc, mấy người ở phía sau vẫn đang bám chặt, Giang Kiều đã cắt đuôi được một phần, chỉ còn duy nhất một chiếc.

Giang Kiều cười cười, đầu ngón tay gõ nhẹ trên vô lăng: "Không ngại tăng tốc một chút chứ?"

Mặc dù tốc độ của Giang Kiều rất nhanh, nhưng thân xe linh hoạt lách qua dòng xe cộ, xe ở trước mặt sẽ dần dần ít lại, trước lúc đó, cô cần phải cắt đuôi được bọn họ.

Kiếp trước, Giang Kiều thường xuyên lâm vào nguy hiểm, rất nhiều lúc đều sẽ gặp phải những loại tình tiết như trước mắt, cho nên cắt đuôi những người này đối với cô mà nói, không phải việc khó.

Giang Kiều mặt không đổi sắc, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, vô cùng bình tĩnh.

Phong Dịch vẫn luôn không dời tầm mắt, nhìn về phía Giang Kiều, đáy mắt hiện lên tia hứng thú.

Anh nghĩ đến sự việc phát sinh vào ngày hôm đó ở quán bar Linh Điểm, thân thủ Giang Kiều rất tốt, lúc đối mặt với tình huống nguy hiểm, cũng ứng đối một cách tự nhiên. Từ góc độ của Phong Dịch nhìn tới, bà vai Giang Kiều nhỏ gầy, trong bóng đêm u tối, da thịt cô lại càng trắng nõn, giống như một khối ngọc đẹp đẽ không tì vết.

Con người Phong Dịch đen nhánh, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng ấy, lại lóe lên chút ánh sáng nhỏ.

Anh có chút hiếu kỳ, Giang Kiều rốt cuộc là từ đâu học được những thứ này.

Tình huống nguy hiểm ở phía sau, hai người lại ở trong xe nói chuyện: "Giang tiểu thư, xem ra cô thường xuyên gặp phải những chuyện như vậy."

Giang Kiều nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, cô đã cắt đuôi được chiếc cuối cùng.

Lúc nói chuyện, cô không nhìn về phía Phong Dịch: "Kỹ thuật của tôi không tốt lắm, vẫn còn cần theo Phong tiên sinh học hỏi một chút."

Giọng của Giang Kiều uyển chuyển, ở trong màn đêm mang theo tia mỉa mai hoặc không ngừng gia tăng, nói xong, cô mới nâng mắt, đuôi mắt khẽ chớp.

Môi mông của Phong Dịch đột nhiên khẽ nhếch, nở nụ cười.

Xe vẫn chạy về phía trước, nhưng mà, Giang Kiều đã thả chậm tốc độ. Không bao lâu, xe dừng lại ở bên đường.

Ô tô dừng ngay bên vệ đường, bên ngoài xe là dòng người và xe cộ qua qua lại lại, trong xe ngược lại một mảng yên tĩnh. Xe vừa dừng lại, Giang Kiều liền xoay người. Giang Kiều hơi nghiêng người, tựa vào ghế lái, tầm mắt di chuyển đến trên người Phong Dịch. Lời nói ngược lại là lời giải thích:

"Tôi ở trên đường đụng phải một người, chìa khóa bị nhầm rồi." Trong tay Giang Kiều cầm chìa khóa xe, cô nhẹ nhàng lay lay.

"Xem ra người đó hẳn là tài xế của anh." Giang Kiều lại bổ sung thêm một câu.

Người Phong Dịch hơi hơi tiến về phía trước, khoảng cách của hai người trong nháy mắt rút ngắn, anh vươn tay, ngón tay thon dài khẽ mở, lòng bàn tay hướng lên.

"Chìa khóa."

Tầm mắt Giang Kiều hạ xuống, cô nhìn thấy ngón tay lộ rõ các khớp xương của Phong Dịch, và đường chỉ tay ở lòng bàn tay. Đáy mắt Giang Kiều hiện lên ý cười như có như không.

Giang Kiều đưa chìa khóa qua, lúc sắp chạm vào lòng bàn tay của Phong Dịch, Giang Kiều làm bộ lơ đãng mà chạm luôn vào lòng bàn tay của Phong Dịch.

Trong lúc chìa khóa rơi vào tay Phong Dịch, thịt ngón tay của Giang Kiều mềm mại tinh tế, cũng lướt qua lòng bàn tay Phong Dịch. Đầu ngón tay hơi lạnh của cô, lướt qua bàn tay nóng rực của anh.

Giây tiếp theo, Giang Kiều lập tức thu tay lại, giống như chuyện lúc nãy chỉ là trùng hợp.

Khóe miệng Giang Kiều khẽ giương: "Phong Dịch, đừng quên trả lại chìa khóa xe cho tôi."

Âm thanh vừa nói ra, Phong Dịch vẫn không nhiều lời, chỉ vồn vện trả lời một câu: "Được."

Sau khi có được câu trả lời của Phong Dịch, Giang Kiều xuống xe, không ở lại lâu. Cửa xe đóng lại, trong xe chỉ còn lại một mình Phong Dịch.

Sau khi Giang Kiều xuống xe, đi về phía trước, Phong Dịch dõi theo bóng lưng cô. Tầm mắt Phong Dịch vẫn luôn không dời đi, nhưng Giang Kiều đi rất dứt khoát, chưa từng quay đầu nhìn anh cái nào. Trong đêm tối, tìm anh đập mạnh một nhịp.

Hai người bọn họ mỗi người đều tự rời đi, một đêm đi qua, nhìn thì yên bình, nhưng lại cất giấu phần bất an.

.....

Công ty truyền hình và điện ảnh Tây Hoàng.

Phong Dịch xuống xe, đi vào cao ốc, anh cầm một chiếc chìa khóa xe, những cái khác đều không mang. Anh đến đây chỉ vì tìm Giang Kiều.

Lúc Giang Kiều từ văn phòng đi ra, vừa vặn gặp được Phong Dịch.

Bên môi Giang Kiều nhiễm vài phần ý cười, ánh mắt nhìn thẳng Phong Dịch, lúc cô đi đến, bước chân thong thả.

Phong Dịch dừng bước, đợi Giang Kiều bước đến đây. Giang Kiều bước đến trước mặt Phong Dịch, phát hiện anh đang cầm trên tay chiếc chìa khóa xe đó.

Đáy mắt cô như cười như không: "Phong Dịch, anh trăm công nghìn việc, dành thời gian đến đây, chỉ vì trả chìa khóa cho tôi thôi sao?"

Phong Dịch không nói chuyện, ngược lại nhìn lướt qua cái tay ở trước mặt.

Giang Kiều mở bàn tay ra, lòng bàn tay cô cũng trắng đến gây chú ý, ngón tay sạch sẽ thon dài khẽ cong lại, giống như không tự giác trêu chọc anh.

Phong Dịch đột nhiên nhớ lại tối hôm qua, xúc cảm của đầu ngón tay Giang Kiều chạm vào lòng bàn tay anh, ngửa ngửa, giống như lông vũ mềm mại nhẹ nhàng.

Anh thu lại suy nghĩ, đem chìa khóa đặt vào lòng bàn tay Giang Kiều, nhưng không chạm vào tay cô.

Giang Kiều khép tay lại, ngược mắt nhìn Phong Dịch: "Vừa lúc tôi đang muốn ra ngoài, cùng nhau xuống tầng không?"

Phong Dịch không mở miệng, Giang Kiều coi như anh ngầm thừa nhận rồi. Giang Kiều và Phong Dịch sóng vai, cô nghe thấy tiếng hít thở của anh ở bên cạnh, hơi thở dần dần trở nên quen thuộc.

Cửa thang máy mở ra, hai người đi vào. Giang Kiều vươn tay nhấn nút lầu một, cửa đóng lại, trong thang máy chỉ còn hai người bọn họ.

Thang máy bắt đầu vững vàng đi xuống, bên trong nhất thời không nói gì, Giang Kiều nghiêng đầu nhìn Phong Dịch. Cô mở miệng, kêu tên anh: "Phong Dịch."

Giọng nói của cô ở bên trong thang máy tĩnh lặng càng hiện rõ sự mê người, Phong Dịch quay đầu nhìn qua, trùng hợp phát hiện Giang Kiều cũng đang nhìn anh.

Giang Kiều vốn còn muốn kiếm chuyện gì để nói chuyện, nhưng đúng lúc này lại xảy ra việc ngoài ý muốn.

Thang máy rung mạnh một cái, ánh đèn trở nên không ổn định, sau một trận rung kịch liệt, thang máy ngừng lại.

Giày cao gót của Giang Kiều trật một cái, thân thể không thể khống chế mà xiêu vẹo, thẳng tắp ngã vào lòng Phong Dịch.

Anh đỡ được cô.

Phong Dịch chỉ cảm thấy xúc cảm ở trong tay thật mềm mại, cách một tầng quần áo mỏng, cái cảm giác nhẵn mịn đó truyền vào đầu ngón tay anh.

Thân hình hai người trong nháy mắt cứng đơ, đồng thời phát hiện một chuyện.

Nơi anh chạm vào, là ngực cô.

Phong Dịch phản ứng lại rất nhanh, anh thả lỏng ngón tay. Biểu tình anh lạnh lùng, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Giang Kiều ngẩn người, mặc dù tay của Phong Dịch đã rời khỏi, nhưng cách một lớp quần áo, cô vẫn cảm giác được sự vuốt ve của anh.

Độ ấm của anh, giống như xuyên qua quần áo, truyền đến cô.

Giang Kiều chậm rãi ngẩng đầu lên, bọn họ nhìn nhau dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối. Ở trong thang máy nặng nề lại nóng bức, không gian như ngưng lại.

Nhưng đôi mắt đen láy của Phong Dịch rất bình tĩnh, không có chút gợn sóng.

Giang Kiều biết chuyện vừa rồi thật sự là ngoài ý muốn, giày cao gót của cô rơi trên mặt đất, sau khi gót chân đứng vững, lập tức lùi về phía sau một bước.

Ngay sau đó, trong bầu không khí tĩnh lặng vang lên một tiếng "xoạt"

Bởi vì làn váy của Giang Kiều móc trúng cái thắt lưng của Phong Dịch, mà cô lùi về phía sau, chiếc váy chất liệu mỏng manh liền từ phía dưới rách ra.

Phong Dịch nhú mày, cuối đầu theo bản năng, nắm mảnh váy đó lại.

Bọn họ dưới tình huống vẫn chưa có gì phát sinh, lúc này, cửa thang máy đột nhiên mở ra.

Sự ồn ào từ bên ngoài truyền vào, yên tĩnh ở bên trong nháy mắt bị phá vỡ.

Người trong công ty cũng tự nhiên mà thấy tình huống bên trong thang máy, tiếng nói chuyện ở bên ngoài dần dần dừng lại. Họ cứ như vậy ngẩn ngơ nhìn Phong Dịch và Giang Kiều trong thang máy.

Bên trong tựa như trải qua một trận đấu, quần áo hai người đều có chút không chỉnh tề, nhưng biểu cảm lại trấn tĩnh vạn phần, giống như chẳng có gì xảy ra.

Khoảng cách của Phong Dịch và Giang Kiều không gần, nhưng bọn họ lại ản ản ngửi được hơi thở ái muội trong không khí. Trong thang máy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Làn váy của Giang Kiều bị xé rách rồi, bên váy trở nên không được chỉnh tề cho lắm, đôi chân dài tron bóng trắng nõn của cô thẳng tắp.

Mà mảnh váy kia, lại ở trong tay Phong Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hàng xóm xinh đẹp bên cạnh nhà Phong Dịch là Giang Kiều

Edit: Tiểu Phiến

Trong tình hình như thế, mọi người đều thầm có phỏng đoán, chỉ là lúc này trong không khí lại có một chút lúng túng.

Phong Dịch chợt quét mắt nhìn quanh, ánh mắt anh lạnh như băng. Giống như vừa bị gió lạnh quét ngang, nơi đây trở nên vắng lặng, không có người nào dám cất lời.

Cuối cùng Phong Dịch cũng mở miệng, lạnh băng nói, lại mang theo áp bách cùng cực, "Tất cả xoay người cho tôi."

Khí chất anh lạnh lùng nghiêm nghị tột cùng, ánh mắt nặng nề xẹt qua từng người, mặc dù ánh mặt trời bên ngoài có lọt vào, bên trong vẫn lạnh lẽo, không có nổi một tia ấm áp.

Mệnh lệnh của Phong tổng không thể cãi lại, những người bên ngoài thang máy đều xoay người sang chỗ khác. Bọn họ đưa lưng về phía Phong Dịch và

Giang Kiều, không khí cực kỳ trầm lắng.

Giang Kiều cười, ánh mắt nhìn Phong Dịch còn có thêm ý cười lười biếng.

Phong Dịch nhìn cô, chỉ thấy cô liếc xuống nhìn làn váy, anh cũng men theo ánh mắt cô mà nhìn, lập tức thấy đôi chân trắng trẻo thon dài của cô.

Giang Kiều một bên mỉm cười, một bên ôm ngực, tư thế cực kỳ miễn cưỡng, cô không chuẩn bị gì trong chuyện này, giống như muốn để anh tự giải quyết.

Phong Dịch giương mắt nhìn thẳng vào ánh mắt cô.

Ánh mắt anh dần dần dời xuống, Giang Kiều cắn môi, im lặng đọc thầm tên anh. Phong Dịch...

Phong Dịch vẫn tiếp tục nhìn, Giang Kiều đột nhiên mỉm môi không nói chuyện, thế nhưng anh lại có thể nhìn thấy cái miệng xinh xắn của cô chốc người tới mơ hồ.

Soi mới xong cô, Phong Dịch cởi áo khoác của anh ra. Giang Kiều cẩn thận nhìn, cô hơi nhướn mày, vóc người Phong Dịch quả nhiên rất tốt.

Trong tầm mắt cô đột nhiên xuất hiện một chiếc áo khoác, chắn ngang tầm nhìn của cô.

Giang Kiều đợi mấy giây, thấy Phong Dịch không có động tác khác, anh không định khoác lên người cô. Giang Kiều liền tiếp nhận áo khoác, cười như không cười liếc nhìn anh. Giang Kiều mặc áo khoác lên, áo của Phong Dịch rất dài, che phủ đến tận đầu gối cô, mùi hương của anh quanh quẩn nơi chóp mũi.

Cô tiện tay mang đi mảnh váy của mình, không nói lời cảm ơn, chỉ nói một câu, "Lần sau tôi sẽ giặt sạch trả lại anh."

Giang Kiều không nhìn Phong Dịch nữa, lập tức nhấc bước, giày cao gót đập trên mặt đất, áo khoác của anh che kín thân thể cô, Giang Kiều ưu nhã đi ra ngoài.

Phong Dịch nhìn Giang Kiều, ánh mắt u ám nhìn không rõ cảm xúc trong mắt.

Đợi cô đi khuất, Phong Dịch rất nhanh liền rời khỏi thang máy, đi tới bãi đỗ xe, sau đó, một chiếc xe đen liền đi khỏi công ty.

Cũng không lâu lắm, mọi người trong công ty đều biết, Phong tổng không gần nữ sắc cùng Giang Kiều ở thang máy, quan hệ hai người giống như rất thân mật.

Lúc rời đi, áo khoác của Phong Dịch lại khoác trên người Giang Kiều.

.....

Giang Kiều biết diễn biến trong truyện, cô biết, sau khi Phong Dịch rời khỏi nhà chính Phong gia thì sẽ đến Châu Cảnh Ngự Uyển.

Trong truyện cũng không nói rõ tại sao Phong Dịch lại dọn nhà, chẳng qua là Giang Kiều có thể xác định một việc. Nếu như cô đến ở sát vách Phong Dịch, đối với kế hoạch của cô càng có lợi.

Giang Kiều nhìn lịch, đáy mắt không rõ cảm xúc.

Cô cảm di động lên, gọi cho bên bất động sản, lập tức liền có người nhận điện, "Chào cô, nơi này là môi giới bất động sản, xin hỏi cô muốn biết gì ạ?"

Người môi giới Lưu Nguyên nói, "Có mấy căn ở tiểu khu hiện nay bán rất khá, tỷ như phòng trong tiểu khu Hoa Lâm..."

Giang Kiều lãnh đạm nói, "Tôi muốn biết một chút về nhà ở Châu Cảnh Ngự Uyển."

Lưu Nguyên, "Châu Cảnh Ngự Uyển vẫn còn mấy căn chưa bán."

Giang Kiều, "Mấy ngày nữa tôi sẽ đến xem nhà."

Lưu Nguyên, "Được, đến lúc đó tôi liên lạc với cô bằng số này à?"

Giang Kiều, "Ừm."

Cô cúp điện thoại, trầm tư một lúc, cô sẽ dọn nhà trước Phong Dịch, anh sẽ không phát hiện cô có ý mua nhà để tiếp cận anh.

Giang Kiều có chút hồi hộp, nếu như Phong Dịch biết cô là hàng xóm của anh thì anh sẽ có phản ứng gì? Đáy mắt cô đột nhiên hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Mấy ngày sau, Giang Kiều đến Châu Cảnh Ngự Uyển xem nhà. Người môi giới Lưu Nguyên liền dẫn Giang Kiều đi vào nhà. Giang Kiều liếc mắt nhìn căn nhà bên cạnh, không lâu sau Phong Dịch sẽ ở đây. Ánh mắt cô dừng trên cửa một lúc.

Một lát sau, cô thu hồi ánh mắt, cười khẽ một tiếng, đi vào nhà.

Lưu Nguyên nói, "Giang tiểu thư, ngôi nhà này rất tốt..." Cô giới thiệu cả căn nhà cho Giang Kiều, giọng nói vang mãi không dứt.

Giang Kiều không để ý lắm, nói, "Để tôi tự xem một chút."

Cô quét mắt qua nhìn mấy phòng vài lần, trong phòng sáng sủa, căn nhà này hấp thu ánh sáng rất tốt, các nơi đều được bố trí tinh tế.

Cô vừa đi vừa nghĩ, tuy nói cô vì Phong Dịch mà mua căn nhà này, nhưng căn này thực sự rất hợp với ý thích của cô.

Lúc này, Lưu Nguyên nhận được một cú điện thoại, cô đi ra chỗ khác nghe điện thoại trước, một lát sau, cô đi tới trước mặt Giang Kiều, nói, "Giang tiểu thư, thật ngại quá, vừa rồi tôi nhận được một cuộc điện thoại, đã có người muốn mua căn nhà này rồi."

Ánh mắt Giang Kiều hơi dừng lại, cô xoay người nhìn sang.

Lưu Nguyên vẫn tiếp tục nói. "Sáng sớm nay có một đôi vợ chồng đến xem nhà, bọn họ nhìn trúng trước nhưng vì giá cả tương đối cao nên họ vẫn chưa quyết định."

"Vừa rồi họ có gọi điện qua nói sẽ mua căn nhà này, đến lúc đó ký hợp đồng."

Giang Kiều nhìn vào mắt cô, chợt cười, "Vậy phải làm sao đây? Tôi cũng nhìn trúng ngôi nhà này." Giọng nói của cô không nặng không nhẹ nhưng lại cực kỳ chắc chắn.

Phong Dịch không lâu nữa sẽ đến đây, cô đương nhiên không thể đưa cho người khác căn nhà này được.

Về mặt Lưu Nguyên trở nên khó xử, "Cái này...."

Giang Kiều lại chậm rãi mở miệng, "Tôi tăng giá lên gấp đôi." Giọng cô nhẹ nhàng vang lên, cực kỳ rõ ràng.

Lưu Nguyên ngẩn ra, giá của ngôi nhà này đã rất cao rồi, lại không nhắc tới căn nhà này là loại đất tiền nhất trong mấy căn ở đây. Cô có chút khiếp sợ, Giang tiểu thư lại nguyện ý ra giá gấp đôi.

Giang Kiều nhìn Lưu Nguyên, bình tĩnh nói, "Lưu tiểu thư, cô có thể giúp tôi nói chuyện với cặp vợ chồng đó không? Tôi rất thích căn nhà này, tôi muốn ở đây."

Cô lại bổ sung thêm một câu, "Cô giúp tôi nói với họ, nếu như bọn họ vì chuyện này mà có tổn thất thì tôi có thể bồi thường."

Giọng cô trầm tĩnh mà nhu hòa, cộng thêm tình huống lúc này rất bình thường, ánh mắt cô càng thêm nhạt nhòa, không để người khác thấy áp lực.

Lưu Nguyên suy nghĩ trong lòng, cặp vợ chồng đó chưa ký sổ đỏ, sự tình vẫn chưa được định rõ. Giang tiểu thư không chỉ chấp nhận ra giá cao hơn mà thái độ còn rất tốt, cô tự nhiên nguyện ý giúp Giang Kiều lo lắng chu toàn.

Lưu Nguyên gật đầu, "Tôi sẽ nói với họ chuyện này, đến lúc đó sẽ gọi cho cô."

Giang Kiều trở về nhà, không lo lắng đến chuyện này nữa. Đúng vào ban đêm, cô liền nhận được điện thoại của Lưu Nguyên nói cặp vợ chồng đã đồng ý nhường rồi.

Cô cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ nhàn nhạt nói, "Ngày mai tôi sẽ ký hợp đồng."

Cúp điện thoại, cô nghiêng đầu nhìn lịch, khóe miệng cười cười.

....

Không bao lâu sau, Giang Kiều đã dọn tới nhà mới, cô gọi cho công ty chuyển nhà, hiện tại mọi chuyện cũng đã sắp xếp xong.

"Được rồi, đặt xuống đây đi." Giang Kiều nhìn người của công ty dọn nhà, nói, "Cực khổ rồi."

Sau khi hoàn thành, những người khác đều rời đi, chỉ còn một mình Giang Kiều, nháy mắt xung quanh đã trở nên yên tĩnh đến một chút âm thanh cũng không có.

Tuy đèn sáng nhưng toát lên sự lạnh lẽo. Giang Kiều nhíu mày đi tới phòng khách mở TV, TV phát ra tiếng nói, căn nhà trống vắng cuối cùng cũng có một chút hơi người.

Giang Kiều đặt điều khiển từ xa lên bàn trà, đứng dậy đi vào bếp, chỉ chốc lát, mùi cà phê đã lan tỏa khắp phòng. TV đang chiếu tin tức, là tin về người mất tích gần đây có liên quan tới Mặc thành. Giang Kiều nghe âm thanh phát ra từ phòng khách, xoay người ra khỏi bếp, cô cầm tách cà phê trên tay, dựa vào một bên ghế sofa, lông mày hơi nhíu lại.

"Ngày hôm qua, tại Mặc thành lại xảy ra một vụ mất tích, qua mấy năm, liên tục có nhiều người mất tích, mà người mất tích đến nay vẫn không rõ tung

tích."

"..."

Tin tức đã kết thúc, ánh mắt Giang Kiều vẫn dừng trên màn hình một hồi mới thu lại.

Lúc này, cô nghe được động tĩnh ngoài hành lang, cô cười, tắt TV. Tiếng bên trong phòng đã tắt nên động tĩnh bên ngoài càng nghe được rõ ràng hơn.

Giống như có người vào nhà bên cạnh, Giang Kiều biết, nơi đó là nhà mới của Phong Dịch.

Ánh mắt cô rơi trên chiếc áo khoác treo ở một góc phòng khách. Ngày đó trong tháng máy, Phong Dịch đã đưa cô chiếc áo khoác này.

Giang Kiều cố ý giữ lại áo mà không trả cho Phong Dịch, cô muốn đến khi họ thực sự trở thành hàng xóm mới gặp lại trả anh. Cô lại nghiêng đầu tiếp tục nghe động tĩnh bên ngoài, cô biết, chẳng mấy chốc Phong Dịch sẽ tìm tới.

....

Cao ốc tập đoàn Phong thị.

Có người gõ cửa, tiếng đập cửa lọt vào trong phòng yên tĩnh.

"Vào đi." Phong Dịch khẽ nói mà không ngẩng đầu.

Cửa mở ra, thư ký Nhậm đi vào, nói một tiếng, "Phong tổng, đã sắp xếp xong nhà mới."

Hắn lại mở miệng lần nữa, "Thế nhưng tầng này còn có mấy gia đình." Hắn biết Phong tổng muốn tìm một chỗ yên tĩnh.

Phong Dịch giương mắt nhìn hắn, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo, "Chuyện này anh tự giải quyết."

Thư ký Nhậm lập tức gập đầu, sau khi ra khỏi phòng làm việc, hắn lập tức liên lạc với người môi giới bất động sản. Thư ký Nhậm nói việc này cho người đó, để người đó nói chuyện với mấy gia đình ở tầng đó.

Vài ngày sau Phong Dịch sẽ rời khỏi nhà chính Phong gia, thư ký Nhậm phải giải quyết chuyện này trước lúc đó.

Hôm nay, Giang Kiều còn đang ở trong nhà, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, cô cầm điện thoại, là người môi giới bất động sản gọi tới.

Giang Kiều đề xuống nút nghe, bên đầu kia lập tức truyền ra giọng nói, "Giang tiểu thư."

Cô ừ một tiếng, rồi nói "Có chuyện gì không?"

Sau khi nhận được điện thoại của thư ký Nhậm, người môi giới bất động sản liên liên lạc với các hộ gia đình ở tầng này.

Bởi vì Phong Dịch ra giá cao nên bọn họ đều đồng ý bán nhà đi, mà Giang Kiều là người cuối cùng. Ngoại trừ Giang Kiều, các gia đình khác đều đồng ý rời đi.

Người môi giới bất động sản biết Giang Kiều rất hài lòng với căn nhà này, tình nguyện ra giá gấp đôi để mua, cho nên anh chỉ có thể liên hệ với Giang Kiều cuối cùng.

Anh nói, "Giang tiểu thư, tầng lầu này có một người đã đưa ra yêu cầu hy vọng có thể mua căn nhà này của cô."

Anh sợ Giang Kiều không đáp ứng, lại vội bồi thêm một câu, "Người đó đồng ý ra giá cao hơn."

Giang Kiều giật mình, lại lập tức nở nụ cười. Tuy là người môi giới bất động sản không nói tường tận nhưng cô khẳng định người đó chính là Phong Dịch.

Chẳng qua là lần này Phong Dịch không thể đạt được nguyện vọng rồi.

Giang Kiều tựa vào góc bàn, ánh mắt rơi trên cửa, từ tốn hỏi, "Thật không?"

Nghe được giọng của cô, người kia liền biết khiến cô đáp ứng sẽ không dễ dàng, "Trừ cô ra thì các nhà khác đều đồng ý rồi."

"Chúng tôi có thể tìm cho cô một căn nhà tốt hơn."

Giang Kiều đến đây là để tiếp xúc nhiều hơn với Phong Dịch, không thể đồng ý với việc này.

Cô lập tức cự tuyệt, "Căn nhà này tôi không bán, mặc kệ người đó ra giá bao nhiêu tôi cũng sẽ không đồng ý."

Người môi giới bất động sản biết thái độ kiên quyết của Giang Kiều nhưng vẫn khuyên nhủ thêm vài câu, vậy mà cô vẫn kiên trì không bán, anh cũng đành thôi.

Tám giờ tối, tại nhà chính nhà họ Phong.

Phong Dịch nhận được điện thoại của thư ký Nhậm, hắn gọi đến thông báo lại chuyện này cho Phong Dịch, "Phong tổng, chuyện ngài giao phó tôi đã làm rồi."

Anh thuận miệng hỏi, "Làm rồi?"

Thư ký Nhậm nói, "Nói giá cao hơn thì các nhà đó đều đã rời đi, chỉ ngoại trừ một người."

Phong Dịch ngăn ra, dừng tay lại.

Thư ký Nhậm lại nói, "Cho dù nói giá cao như nào người này cũng không đồng ý, người môi giới cũng đã thương lượng với cô ấy nhiều lần."

"Người đó là chủ ngôi nhà cách vách ngài."

Nghe đến đó, Phong Dịch vô thức nhú mày. Nói như vậy, tầng lầu đó chỉ còn anh và người đó, mà người đó lại vừa lúc ở cách vách anh.

Mà Phong Dịch dọn nhà cũng chỉ vì một mục đích, anh không hy vọng bất kỳ ai phát hiện ra bí mật của anh.

....

Phong Dịch không ngờ, anh vừa mới tới nhà mới ngày đầu tiên liền gặp được hàng xóm đó.

Một chiếc xe hơi màu đen lái vào Châu Cảnh Ngự Uyển, tất cả đã được sắp xếp cẩn thận. Phong Dịch xuống xe, đi vào trong khu chung cư, sau khi đi vào thang máy liền nhấn vào tầng trệt.

Thang máy chậm rãi đi lên, Phong Dịch nhìn những chữ số đang nhún nhảy, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh.

Rất nhanh thang máy liền ngừng lại, Phong Dịch đi ra khỏi thang máy, đi tới nhà của anh. Lúc đi tới trước cửa, bước chân Phong Dịch liền dừng lại, ánh mắt rơi trên cửa phòng cách vách.

Phong Dịch nhú nhú mày, anh biết nơi này có người ở, mà anh không muốn tiếp xúc với bất kỳ người nào.

Lúc này, cửa phòng cách vách đột ngột mở ra, thân ảnh có chút quen mắt đi ra từ bên trong.

Phong Dịch lập tức được nhìn thấy người hàng xóm quyết tâm không dọn nhà của anh.

Cũng là người duy nhất ở trên tầng lầu này cùng anh.

Vừa nhận thấy một ánh mắt, Giang Kiều lập tức giương mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy Phong Dịch, ánh mắt cô liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

Phong Dịch lạnh nhạt nhìn, không nói một lời, người hàng xóm kia dừng bước, ánh mắt ung dung nhìn vào mắt anh.

Giang Kiều dùng cánh tay ôm lấy thân thể, cổ áo không phù hợp liền rơi xuống, phong cảnh bên trong như ẩn như hiện. Cô lại lộ ra nụ cười quyến rũ quen thuộc.

"Phong Dịch."

"Tôi vừa mới dọn nhà, anh liền theo tới rồi, không phải anh nói anh không trêu chọc tôi sao?" Giang Kiều thở dài, giọng nói có chút bất đắc dĩ, giống như không thể làm gì được anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tổ tình trong đêm mưa

Edit: Tiểu Phiến

Phong Dịch liếc nhìn cửa phòng Giang Kiều một cái rồi hỏi, "Cô ở đây?"

Anh thật không ngờ cái người kiên quyết ở lại sát vách anh lại là Giang Kiều. Tuy nói nhìn qua thật giống vừa khớp nhưng cô quả thực dọn tới sớm hơn anh.

Bên môi Giang Kiều hiện lên ý cười, miễn cưỡng nhìn thẳng vào Phong Dịch, anh rõ ràng biết rõ lại muốn hỏi, cô cũng không cần đáp lời.

“Người mấy hôm trước gọi đến muốn mua lại nhà tôi không phải anh chứ?” Giang Kiều nói, “Tôi rất thích nơi này, sẽ không dọn đi đâu.”

Phong Dịch nhìn Giang Kiều, trầm mặc, không đáp lại. Hai người đều hiểu trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

“Áo khoác của anh tôi đã giặt sạch, bây giờ đang để trong nhà, chốc nữa trả lại anh.” Ánh mắt Giang Kiều rơi trên cửa phòng mình, ý cười trong mắt càng sâu hơn.

Trong lòng cô còn có một vài ẩn ý sâu xa cực kỳ ám muội, cho dù là cô hay Phong Dịch đều hiểu rõ hàm nghĩa bên trong.

Giang Kiều định đến Thành phố điện ảnh nên không để ý đến Phong Dịch nữa, cô thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi.

“A đúng rồi, thang máy nơi này chất lượng rất tốt.” Cô vừa đi vừa nói, “Sẽ không có trục trặc gì đâu.”

Lúc rời đi, Giang Kiều lại thuận tiện nhắc lại tình cảnh ngày đó, Phong Dịch không cẩn thận chạm phải ngực cô.

Phong Dịch nhìn bóng lưng Giang Kiều, chiếc váy đột nhiên rách ngày hôm đó sớm đã được thay ra. Bắp đùi trắng của cô như ẩn như hiện dưới làn váy, vô tình lại cổ ý trên ghẹo anh.

Nhưng cô không quay đầu lại mà đi thẳng vào thang máy.

....

Hôm nay Giang Kiều nhận được một cuộc gọi của thầy giáo cấp hai, muốn mời cô tham gia lễ kỷ niệm thành lập trường. Cô suy nghĩ một chút, thân chủ vẫn chưa từng đến lễ kỷ niệm thành lập trường bao giờ, có lẽ là do cô ấy không thích hoàn cảnh nơi đó.

Con người của Giang Kiều hơi di chuyển, chẳng qua là, lần này cô nhất định sẽ đi.

Bởi vì Phong Dịch cũng tốt nghiệp trường cấp hai Mặc thành, thời gian còn học cô không gặp Phong Dịch bao giờ, nếu như muốn biết tư liệu của anh thì nhất định phải đến phòng hồ sơ một chuyến.

Cô biết Phong Dịch cũng chưa từng đến lễ kỷ niệm thành lập trường. Chẳng qua như vậy rất tốt, trợ giúp cho cô hành động thuận tiện hơn.

..

Ba ngày sau là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cấp hai Mặc thành. Lễ kỷ niệm này trường đã mời về rất nhiều học sinh nổi tiếng, bọn họ sẽ diễn thuyết ngày hôm đó.

Trong lễ đường trường học đã ngồi đầy học sinh, xung quanh cực kỳ huyền ảo. Giang Kiều không nhanh không chậm đi tới, thần sắc lãnh đạm tột cùng.

Hôm nay, Giang Kiều mặc một bộ lễ phục đoan chính, quần áo đơn giản lại càng nổi bật làn da trắng như tuyết cùng với ngũ quan xinh đẹp của cô. Rất nhiều người ban đầu tụ lại một chỗ nói chuyện, vừa nhìn thấy Giang Kiều đi vào liền lập tức hạ thấp giọng, đổ dồn ánh mắt về phía cô. Người người đều biết, đại tiểu thư tập đoàn Giang thị Giang Kiều có tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, khí chất lại xuất chúng, bây giờ họ gặp được người thật mới biết Giang Kiều nhìn gần lại càng kinh điển.

Người giống như Giang Kiều, bất kể là ở đâu, đều làm cho người khác chú ý.

Thanh danh Giang Kiều không tốt, bên ngoài đồn đại cô tính tình kiêu căng, nhưng ánh mắt của rất nhiều người đều không nhìn được dừng trên người cô lâu hơn một chút.

Lúc đi vào, Giang Kiều không nhìn đi nơi khác, trên mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt. Cô đi tới hàng thứ nhất, chậm rãi ngồi xuống.

Cô không giao lưu với người khác, hôm nay tới đây, cô chỉ có một mục đích là tìm được hồ sơ của Phong Dịch.

Giang Kiều híp mắt, chuyện còn lại đều không nằm trong sự quan tâm của cô.

Lúc này, trong lễ đường tựa hồ có chút rối loạn, tiếng thảo luận bất chợt lớn hơn vài phần, Giang Kiều bỗng nhíu nhíu mày.

Một lát sau, một thân ảnh tới gần, Giang Kiều nhận thấy có người tiến đến ngồi cạnh mình. Cô liếc mắt nhìn sang, là Thẩm Ngôn Phóng.

Giang Kiều chợt nhớ, Thẩm Ngôn Phóng cũng tốt nghiệp từ trường này, anh cũng là một trong những nhân vật phản diện, có thời gian cô sẽ xem qua hồ sơ của anh ta một chút.

Thẩm Ngôn Phóng vừa nhìn thấy Giang Kiều, đáy mắt liền hiện lên ý cười. Chẳng qua, nơi này có rất nhiều máy quay, xung quanh lại có nhiều người, anh cũng không bắt chuyện với cô.

Hai người cùng im lặng, không khí cực kỳ an tĩnh.

Hiệu trưởng của trường đứng trên đài bắt đầu diễn thuyết. Ông vừa nói xong, tiếp đó liền là mấy người học sinh cũ lên diễn thuyết.

Một lát sau, Thẩm Ngôn Phóng đứng dậy, chậm rãi bước lên trên đài, giọng nói của anh truyền qua micro, vang vang bên trong lễ đường.

Trong lúc diễn thuyết, Thẩm Ngôn Phóng còn nhiều lần lơ đãng liếc mắt qua nhìn Giang Kiều, nhưng rất nhanh liền thu mắt lại.

Diễn thuyết kết thúc, Thẩm Ngôn Phóng nhìn quanh lễ đường, trong đám người đó, dường như anh chỉ thấy được hình bóng Giang Kiều.

Giang Kiều giống như đang nghe diễn thuyết, nhưng trong lòng vẫn tiếp tục suy nghĩ, đôi lát nữa lễ kỷ niệm kết thúc cô phải nhanh chóng đến phòng hồ sơ.

Thời gian trôi qua, người trong lễ đường dần dần tản đi, lục đục ra khỏi cửa. Thẩm Ngôn Phóng nhìn Giang Kiều, nói, “Sao nay cô lại tới lễ kỷ niệm thành lập trường rồi?”

Giang Kiều trước giờ chưa từng tham gia lễ kỷ niệm thành lập trường, hôm nay cô lại tới, quả thật khiến anh có chút kinh ngạc.

Sắc mặt Giang Kiều vô cùng bình tĩnh, cô nói, “Dù sao đây cũng là trường cấp ba tôi từng học, tôi cũng nên đến thăm một chút.”

Cô chợt nhớ tới, trước đây Thẩm Ngôn Phóng đã công khai tình cảm, chuyện này ở trên mạng được bàn tán cực kỳ sôi nổi. Anh đã có bạn gái, khả năng anh là nhân vật phản diện sẽ giết cô lại càng nhỏ thêm vài phần.

Cô tùy ý nói một câu, “Tôi đọc tin rồi, bạn gái của anh rất đẹp.”

Thẩm Ngôn Phóng không đáp lại, anh nhìn Giang Kiều, tâm tình trong đáy mắt cực kỳ phức tạp.

Anh đột nhiên nói một câu, “Cô còn nhớ hay không...”

Giang Kiều nhướn mắt, “Cái gì?”

Thẩm Ngôn Phóng nhìn thần sắc Giang Kiều, cô giống như cũng không có ấn tượng với chuyện năm đó.

Tầm mắt anh tối lại, anh vội vàng thu liễm tâm tư, tránh khỏi trọng tâm câu chuyện, “Chúng ta từng gặp nhau ở thành phố điện ảnh.”

Giang Kiều nói, “Nghe nói lúc đó anh đang quay?”

Hai người tiếp tục hàn huyên vài câu, sau đó Giang Kiều rời đi.

Cô nhìn xung quanh, lúc này mọi người đều đã tản ra, nhân viên cũng đang thu dọn hội trường, xung quanh rất yên lặng, cô lập tức đi tới phòng hồ sơ.

Hành lang yên tĩnh, Giang Kiều vừa đi nhanh vừa quan sát động tĩnh xung quanh. Đi tới phòng hồ sơ, đôi mắt lạnh băng lướt qua cả phòng, không có người. Giang Kiều thu mắt lại, ánh mắt rơi trên ổ khóa, cô vừa động tay đã dễ dàng mở được. Cửa mở ra, cô bình tĩnh bước vào.

Cô không có nhiều thời gian lắm nên phải nhanh chóng nhìn liếc qua vài cái. Cô biết được khóa học của Phong Dịch là khóa bao nhiêu, thế nên cô phải nhanh chóng tìm được chỗ hồ sơ của khóa học đó.

Giang Kiều đi nhanh tới, ánh mắt liếc qua chỗ hồ sơ. Cô tự tay lấy ra hồ sơ của Phong Dịch.

Ngọn đèn an tĩnh rơi xuống, Giang Kiều nhìn cực kỳ chăm chú, cẩn thận đọc từng dòng. Đột nhiên, ánh mắt Giang Kiều cứng lại.

Cô hít mắt một cái, trong hồ sơ của Phong Dịch có một năm trống không.

Trong lòng Giang Kiều nổi sóng, trong lúc đó, không ai biết anh đi đâu.

Không hiểu sao, Giang Kiều lại có một suy nghĩ, trong năm ấy, nhất định trong năm ấy Phong Dịch đã xảy ra chuyện gì. Phần hồ sơ trống không này, rất có thể có liên quan đến bí mật của anh.

Thời gian cấp bách, Giang Kiều không suy nghĩ nữa, cô đặt hồ sơ lại chỗ cũ, lại hướng mắt nhìn sang bên cạnh, là hồ sơ của Thẩm Ngôn Phóng.

Giang Kiều dừng lại vài giây, đưa tay cầm lấy hồ sơ của Thẩm Ngôn Phóng. Cô lật xem vài trang, hồ sơ của anh có vẻ không có gì bất thường.

Giang Kiều lại đặt hồ sơ trở lại, sau đó cô liền đóng cửa, đi ra khỏi phòng hồ sơ.

....

Đêm nay, ở Mặc thành có một buổi từ thiện. Phong Dịch có mặt trong danh sách khách mời nhưng anh không thích tham gia những sự kiện này cho nên lúc đi tới cũng không sớm.

Lúc Phong Dịch đến, trong phòng đã có không ít người đến. Vừa thấy Phong Dịch đến, ánh mắt của bọn họ hầu như đều tập trung trên người anh.

Nếu như có thể hợp tác với tập đoàn Phong thị, bọn họ có thể thu được quyền lợi lớn từ đó. Có rất nhiều người đều động tâm, nhưng bọn họ biết tính tình tổng tài tập đoàn Phong thị rất lạnh nhạt, cho nên cũng không có ai dám tiến lên.

Phong Dịch đứng ở một bên đại sảnh, tùy ý cầm một ly rượu nhưng không uống một ngụm.

Rất nhanh, Phong Dịch nhận thấy có người đang nhìn anh, anh nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn thì phát hiện Giang Kiều cũng ở đây.

Giang Kiều giống như đã nhìn anh rất lâu, thấy Phong Dịch nhìn về phía mình, cô cũng nở một nụ cười.

Tối nay, bộ lễ phục mà Giang Kiều chọn cho mình là một bộ váy dạ hội dài chấm đất, là một chiếc váy đỏ rực như lửa. Khoa trương, tự tin, giống hệt như con người Giang Kiều vậy.

Đèn chùm treo trên trần nhà tỏa sáng lung linh, Giang Kiều giống như đang đứng trong ánh sáng rực rỡ nhất.

Tuy cô cách Phong Dịch một khoảng nhưng không hề trở ngại ánh mắt cô theo sát anh. Ánh mắt cô không hề che giấu, cô nhìn thẳng vào Phong Dịch, mãnh liệt tới nỗi không thể ngó lơ. Sau đó, ánh mắt cô nhìn thấy ly rượu vang trên tay Phong Dịch, cô xoay người, cách đó không xa có một bàn đồ rượu.

Ngón tay Giang Kiều giơ lên, cầm lấy một ly rượu, cô nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu làm rượu vang trong ly hơi sánh.

Sau đó cô cầm ly rượu nhìn về một hướng xa xa, tựa hồ có ý gì đó. Giấy kê tiếp, ly rượu duyên dáng đặt trên môi cô.

Tuy thần sắc Phong Dịch vẫn lạnh nhạt nhưng anh không rời mắt, anh vẫn nhìn vào Giang Kiều, hip mắt một cái, không biết đang nghĩ gì.

Môi Giang Kiều khẽ nhếch, nuốt xuống một ngụm rượu vang. Tuy uống rượu nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn Phong Dịch, đáy mắt mơ hồ hiện lên ý cười.

Ly rượu trên tay đã rời khỏi môi Giang Kiều.

Một chút rượu vang dính vào môi cô, cô tùy ý mấp máy môi, màu sắc trên môi với bộ váy đỏ trên người cô trông giống nhau.

Phong Dịch không nói chuyện với cô, cô cũng không chờ đợi anh, sau khi uống xong liền đặt ly rượu lên mặt bàn.

Giang Kiều cười với Phong Dịch một cái, sau đó rời đi.

Phong Dịch nhìn thoáng qua hướng cô đi, vô thức cầm ly rượu lên, lúc ly rượu đặt bên môi, anh giật mình đẩy ra.

Anh biết, tình huống hiện tại của mình không ổn định, ở bất kỳ trường hợp nào anh đều phải giữ đầu óc tỉnh táo.

Buổi từ thiện rất nhanh đã bắt đầu, tối nay người diễn thuyết là một doanh nhân nổi tiếng, anh ta là Liêu Thâm, vừa gặp người liền cười lên ba phần, nhìn qua có vẻ tính tình rất ôn hòa.

Liêu Thâm đối với sự nghiệp từ thiện có cống hiến rất lớn, quanh năm người này đều đóng góp cho người cần giúp đỡ.

Phong Dịch ngồi xuống hàng thứ nhất, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Liêu Thâm diễn thuyết trên đài.

Lúc này, Phong Dịch đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, lông mày anh chỉ hơi nhíu lại, nét mặt không biểu lộ đến nửa phần, anh biết đây là điềm báo trước của cái gì.

Phong Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài sắc trời sầm xuống, chẳng biết lúc nào sẽ đổ mưa. Mà cửa hội trường lại cách chỗ anh rất xa.

Anh cúi đầu nắm chặt tay, anh vẫn chưa kịp làm gì đã cúi gục đầu xuống.

Nửa phút sau, Phong Dịch ngẩng đầu lên, ánh mắt đã biến hóa. Một tầng lãnh đạm trong đáy mắt tan ra, đổi lại làm một chút hưng phấn nhẹ nhàng.

Lúc này nhân cách khác của Phong Dịch đã xuất hiện, chính là Tô Dịch. Liêu Thâm trên đài vừa đúng lúc kết thúc diễn thuyết, anh ta nhìn lướt qua phòng khách, ánh mắt dừng trên người Tô Dịch.

Giấy kê tiếp, Liêu Thâm đi tới trước mặt Tô Dịch. Tô Dịch gương mặt nhìn Liêu Thâm, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Sau khi Liêu Thâm đến trước mặt Tô Dịch cũng không nhận thấy khác biệt gì. Anh ta dừng bước, có vẻ như muốn cùng Tô Dịch trò chuyện.

Tô Dịch còn chưa mở miệng, một giọng nói đã lọt vào trong tai, “Phong Dịch.”

Đáy mắt Tô Dịch chợt hiện lên ý cười, anh quay đầu lại nhìn. Giang Kiều mặc một thân váy đỏ, thắm đánh giá anh.

Giang Kiều nhếch môi cười, “Giám đốc Liêu, nếu như không ngại, tôi có thể đem bạn trai đi được không?” Bạn trai trong miệng cô chính là Tô Dịch.

Liêu Thâm nhìn lướt qua bọn họ, gật gật đầu. Bởi vì Giang Kiều xuất hiện mới khiến Tô Dịch không bị người khác phát hiện kẻ hở. Tô Dịch đứng dậy, đi theo Giang Kiều rời khỏi hội trường.

Trong lòng cô đã sinh ra hoài nghi, đêm nay, cô một mực chú ý đến Phong Dịch. Sau đó cô liền phát hiện đột nhiên trên người Phong Dịch lại xuất hiện khí chất tùy ý phấn khích, vì vậy cô rất nhanh tìm đến anh.

Bọn họ đi ra ngoài hành lang, Giang Kiều xoay người nhìn Tô Dịch, dưới ánh sáng yếu ớt, khuôn mặt cô lại nhu hòa thêm vài phần.

Giọng nói của cô rất khẽ, “Phong Dịch?”

Tô Dịch thu lại khí thái của mình, yên lặng không đáp.

Giang Kiều cười một tiếng, ánh mắt bình tĩnh xẹt qua gương mặt anh, Tô Dịch nỗ lực ngụy trang thành Phong Dịch, nhưng lần này, Giang Kiều sẽ không mắc lừa nữa.

Ánh mắt sắc bén của cô thăm dò anh, cẩn thận lại nghiêm túc.

Cô lạnh lùng liếc nhìn Tô Dịch, giọng nói không chút lưu tình, “Đừng giả bộ.”

Tô Dịch ngẩn ra, anh vậy mà lại bị cô dễ dàng nhìn thấu. Anh cũng nhìn Giang Kiều, hai người cứ giằng co như vậy.

Tô Dịch nghiêng đầu rời mắt, anh nhắm hai mắt lại, quyết định rời đi.

Giang Kiều nhìn anh, thế nhưng nửa phút sau, người đàn ông đó lại quay trở lại, mà trong nháy mắt đó, tầm mắt của anh đã trở nên cực kỳ lãnh đạm.

Giang Kiều sững sốt, lúc này Phong Dịch cũng không phải người đàn ông kia.

Mà ánh mắt Phong Dịch cũng nhìn thẳng Giang Kiều. Trong lòng anh tràn ngập nghi ngờ, khuôn mặt của anh càng lạnh giá, tại sao cô lại xuất hiện ở đây?

Giang Kiều nhìn anh chằm chằm, nhưng lại không ngờ, giây kế tiếp, anh chợt nắm chặt tay cô.

Phong Dịch cúi người đè tay cô lên tường, chế trụ thân thể cô. Hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị tập kích trong không khí, tràn ngập khắp xung quanh.

Phong Dịch mở miệng, trầm thấp gọi tên cô, “Giang Kiều.” Trong đêm tối, giọng của anh đối với cô mà nói, có vẻ cực kỳ mê hoặc.

Giang Kiều đưa mắt nhìn anh, ánh mắt đen nhánh lạnh băng đó cũng nhìn cô.

Đêm hôm ấy, Giang Kiều lần đầu nghĩ, người đàn ông này giống như trời đông giá rét, muốn lấy được tim của anh, phải dùng tấm chân tình đã động.

Phong Dịch không chế tay cô, mà Giang Kiều dựa vào đó ngẩng đầu, nghiêng thân mình tới gần anh.

Ánh mắt Giang Kiều trực tiếp câu dẫn Phong Dịch, “Nếu chúng ta đã quen biết lâu như vậy, rất nhiều điều tôi cũng không định giấu.”

“Tôi nay, tôi muốn nói cho anh biết một việc.”

Giang Kiều hơi rút ngắn khoảng cách, cùng lúc đó, cô cũng tiến lại gần môi anh.

Đến khi gần sát môi Phong Dịch, Giang Kiều dừng lại.

Phong Dịch nhìn trong mắt Giang Kiều, ánh mắt của cô rất chăm chú, hơi thở ấm áp của cô càng gần. Giang Kiều không cười, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói một câu.

“Phong Dịch, tôi nhìn trúng anh rồi.” Giọng nói ôn nhu của cô nhẹ thoảng qua tai Phong Dịch.

Đêm nay mưa to như trút nước, cả thành phố như chìm trong màn mưa. Bọn họ ở nơi yên tĩnh không người này, yên lặng nhìn nhau.

Dưới bầu trời, tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, Giang Kiều như nghe thấy tiếng tim cô đập. Lời cô nửa thật nửa giả, trong cái thật lại mang theo vài phần chân tình.

Trong màn đêm yên tĩnh, Giang Kiều chưa từng nghĩ rằng có một ngày, cô sẽ thật sự bỏ chân tình ra, thậm chí còn tình nguyện rơi vào tay gã, không thể kiểm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: “Đối với anh, tôi chỉ hơi đặc biệt thôi sao?”

Edit: Tiểu Phiến

Phong Dịch mặc tây trang màu đen, Giang Kiều lại mặc một bộ váy đỏ. Anh nắm chặt cổ tay cô, cô ngửa đầu nhìn chăm chăm vào anh, tư thế hai người nhìn qua giống như rất thân mật.

Giang Kiều cứ như vậy mà nhìn Phong Dịch, cô không nhìn rõ được tâm tình trong đôi mắt sâu hút của anh.

Giang Kiều có biết gì không? Vừa nãy cô có tiếp xúc với Tô Dịch không? Phong Dịch nhìn vào mắt cô, cô rất bình tĩnh, Giang Kiều chỉ cần dùng lời nói đã triệt tiêu hết nghi ngờ trong lòng anh.

Giây sau, Phong Dịch đã buông lỏng tay Giang Kiều ra, nhưng tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đáy mắt cô, mãi không dời, giống như anh đang muốn nhìn thấu cô.

Anh chỉ thấy Giang Kiều không còn giống như trước, cô vẫn quyến rũ như vậy, nhưng vẻ tươi cười thường ngày đã thu hồi lại, ánh mắt trở nên chuyên chú, nghiêm túc hơn.

“Giang Kiều...” Phong Dịch nói, “Cô đúng là rất đặc biệt.”

Cô trực tiếp tỏ tình với anh mà không che giấu gì, đây là lần đầu tiên anh nghe được lời nói trực tiếp đến vậy, nhưng kỳ quái là anh hoàn toàn không ghét bỏ sự thẳng thắn đó của cô.

Giang Kiều nhếch môi cười, “Đối với anh, tôi chỉ hơi đặc biệt thôi sao?”

Phong Dịch nhìn chăm chăm vào mắt Giang Kiều, lên tiếng hỏi, “Cô còn muốn tôi trả lời như thế nào?” Giang Kiều không đáp, chỉ giương mắt nhìn anh.

“Phong Dịch, nhớ kỹ lời tôi hôm nay.” Giang Kiều nói, “Sau này, tôi sẽ từng bước chứng minh cho anh thấy.”

Anh không trả lời, nhưng khi quay người rời đi, khóe miệng hơi cong lên, nở một nụ cười nhẹ. Bên ngoài vẫn đang mưa, nhưng những hạt mưa đã nhỏ dần.

Giang Kiều im lặng nhìn theo bóng lưng Phong Dịch, cô bỗng nghĩ tới việc lúc này.

Cô vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra biểu hiện của Phong Dịch rất kỳ quái, hành vi của anh lại càng khác lạ, giống như một thiếu niên kiêu ngạo. Giang Kiều biết rõ, tình huống này đã xuất hiện hai lần rồi, mà mỗi lần đều là ngẫu nhiên, cô hít một hơi thật sâu, tâm tư cuộn cuộn như sóng biển.

Mỗi tháng Phong Dịch đều đến Khánh thành gặp bác sĩ Ngô, một năm cấp ba của Phong Dịch không tồn tại trong hồ sơ, Phong Dịch không có mấy người bạn... Những thứ này đều có lời giải thích hợp lý rồi.

Phong Dịch có hai nhân cách, Giang Kiều nhìn ra được thiếu niên kia chính là một nhân cách khác của anh.

Giang Kiều đoán nhân vật phản diện đó chính là Phong Dịch, mà người cuối cùng giết chết cô chính là nhân cách khác của Phong Dịch. Cô biết trong sách Phong Dịch là vì giết cha mẹ mà phải tiếp nhận điều tra của pháp luật, không lẽ người giết chết bố của Phong Dịch là nhân cách khác của anh sao?

Chỉ cần cô điều tra rõ chuyện này thì có thể thay đổi nhân cách khác của Phong Dịch, cũng là thay đổi kết cục của cô.

Giang Kiều tin tưởng bản thân mình, nhất định cô phải khiến Phong Dịch thích cô.

Một ngày nào đó, cô sẽ hòa tan cái lạnh trong tim anh.

...

Trong tiệc từ thiện, Tô Dịch đột nhiên xuất hiện, mà khi Phong Dịch tỉnh lại, anh lại phát hiện bản thân đang đứng trước mặt Giang Kiều, nhưng đoạn ký ức khi tiếp xúc với cô lại mất đi.

Phong Dịch không nhớ được anh đã nói với Giang Kiều cái gì, hay là làm gì. Sau đó, Phong Dịch lại càng không thể xác định Giang Kiều đã phát hiện anh có một nhân cách khác hay chưa.

Ngày thứ hai, Phong Dịch lại đến nhà Ngô Đại Sơn.

Đêm đó, Ngô Đại Sơn bắt ngờ nhận được điện thoại của Phong Dịch báo anh sẽ tới đây tìm cho nên ngày hôm nay ông cố tình không ra ngoài chính là để chờ Phong Dịch đến.

Phong Dịch ngồi xuống đối diện Ngô Đại Sơn, cửa phòng đã đóng kín, không có bất kỳ ai có thể cắt ngang bọn họ.

Ngô Đại Sơn mở lời trước, “Trong điện thoại cậu nói cậu đã phát hiện ra một ít manh mối rồi?”

Sau khi rời khỏi tiệc tối, Phong Dịch lập tức gọi cho bác sĩ Ngô, anh không giải thích trong điện thoại mà chỉ đơn giản nói qua vài câu.

Phong Dịch nhíu nhíu mày, “Khi gặp Phong Đình và Liêu Thâm, biểu hiện của Tô Dịch đều có chút bất thường.”

“Liêu Thâm?” Giọng nói của Ngô Đại Sơn mang theo một tia nghi vấn, “Là nhà từ thiện nổi tiếng kia?”

Phong Dịch gật đầu, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, “Tối qua trong lúc Liêu Thâm đang diễn giảng thì Tô Dịch xuất hiện.”

“Tôi có thể cảm nhận được, lúc Tô Dịch đối mặt với Liêu Thâm thì tâm tình rất không ổn định.”

“Liêu Thâm có hợp tác với tập đoàn Phong thị nhưng tôi và anh ta không qua lại quá nhiều.” Phong Dịch suy đoán, Tô Dịch có thể biết được một số chuyện anh không biết.

Ngô Đại Sơn nói, “Lúc Tô Dịch gặp Liêu Thâm, tâm tình có chút biến động, có nghĩa là cậu ta đã gặp qua Liêu Thâm, thậm chí còn cực kỳ bài xích anh ta.”

“Người có chứng đa nhân cách thường bị mất trí nhớ, điều này rất hay xuất hiện.” Ngô Đại Sơn nói tiếp, “Ký ức của anh và Tô Dịch cũng không trùng hợp.”

Tô Dịch xuất hiện vào tuổi thơ của Phong Dịch, đêm đó cũng mưa xối xả, mưa không ngừng, giống như tối qua.

Thế nhưng Tô Dịch và Phong Dịch đều không nhớ rõ năm đó đã xảy ra chuyện gì, đoạn ký ức đó trống không, giống như bị người ta tận lực xóa đi.

Mà Tô Dịch đang háo hức đột nhiên thay đổi, cho dù thế nào, đoạn ký ức trống rỗng ấy nhất định có liên quan đến anh.

Đôi mắt Phong Dịch hơi lạnh đi, “Tô Dịch không vô duyên vô cớ xuất hiện, nhất định đã có điều gì đó kích thích anh ta.”

Ngô Đại Sơn hiểu rõ bệnh tình Phong Dịch. Nhưng bởi vì trí nhớ thiếu sót của anh, cho dù có dùng thuật thôi miên cũng không thể xoay chuyển nên không thể xác nhận nguyên nhân bệnh.

Nếu có thể biết được lý do tại sao một nhân cách khác bên trong Phong Dịch thì việc điều trị bệnh cho anh mới có hiệu quả.

“Rất nhiều vụ án cũng giống như vậy.” Ngô Đại Sơn nói, “Tôi cho rằng việc cậu mất trí nhớ cùng với đoạn thời gian lúc nhỏ có liên quan đến nhau.”

Chỉ khi Phong Dịch tìm được đoạn ký ức đã mất, bệnh tình của anh mới có thể có bước đột phá.

Phong Dịch rời khỏi nhà Ngô Đại Sơn, lái xe trở lại Mặc thành. Lúc này, trên đường đi không có bất kỳ bóng người nào.

Ánh mặt trời nóng bỏng chói mắt, ánh nắng gắt tới nỗi có thể chiếu khiến mặt đất như phát sáng, càng đi về phía trước càng không nhìn rõ đường, giống như là không có điểm cuối.

...

Buổi chiều, sau khi Phong Dịch về Mặc thành đã hẹn người đến bàn việc làm ăn, mở rộng ngành công nghiệp ô tô.

Lúc này, điện thoại của Phong Dịch reo lên, phá vỡ sự yên lặng trong xe. Phong Dịch liếc mắt một cái, là thư ký Nhậm gọi tới, anh nhận điện thoại.

Giọng nói của thư ký Nhậm có chút lo lắng, “Phong tổng, Giang tiểu thư ở đoàn làm phim xảy ra chút chuyện.”

Đáy mắt Phong Dịch trầm xuống, giọng nói lạnh nhạt vang lên, “Nói cụ thể.”

Bí thư Nhâm nói, “Lúc thiết kế hiện trường bom nổ, thời gian không được tính toán chính xác dẫn đến việc có mấy người bị thương.”

Dừng lại vài giây, hần lại nói tiếp, “Lúc đó Giang Kiều thư đang ở gần đó, cô ấy cũng chịu ảnh hưởng, hôn mê rồi.”

Không hiểu sao, khi nghe được Giang Kiều hôn mê, nhịp tim Phong Dịch bỗng đập nhanh hơn mấy nhịp, anh lạnh nhạt nói, “Tình huống bây giờ ra sao rồi?”

Nét mặt Phong Dịch hiện lên một tia khản trương nho nhỏ nhưng giọng nói vẫn lãnh đạm như vậy.

Thư ký Nhậm nói, “Người bị thương đã được đưa đến bệnh viện Mặc thành, những việc còn lại cũng đã xử lý tốt rồi.”

Phong Dịch cúp điện thoại, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhưng những ngón tay thon dài đặt trên vô lăng lại thể hiện rõ sự căng thẳng của anh.

Con người anh hiện lên chút lo lắng mơ hồ, tuy là rất nhỏ, nhưng cũng không thể bỏ qua.

Phong Dịch nhìn thẳng về phía trước, xe vẫn luôn duy trì tốc độ ban đầu. Môi mỏng của anh mím chặt, càng khiến đường cằm trở nên góc cạnh hơn.

Trong đầu anh chợt hiện lên khuôn mặt của Giang Kiều, con người đen như mực, làn da trắng như tuyết, khóe miệng luôn có một nụ cười như có như không. Đấy mắt Phong Dịch, giây kế tiếp, anh chợt xoay vô lăng, ô tô chuyển hướng trong phút chốc, chạy tới hướng bệnh viện.

Phong Dịch đặt tay lên vô lăng, ánh mắt anh bình tĩnh nhìn về phía trước.

Ô tô dừng trước cửa bệnh viện Mặc thành, Phong Dịch xuống xe, trực tiếp đi vào. Mùi nước khử trùng tràn ngập trong không khí có chút nặng nề.

Phong Dịch đi tới quầy lễ tân, nhìn về phía y tá, lạnh giọng hỏi, “Có một đoàn làm phim xảy ra chuyện, họ hiện tại đang ở đâu?”

Y tá nói, “Bọn họ đang ở trong phòng điều trị.”

Vừa dứt lời, Phong Dịch đã xoay người bước nhanh tới phòng điều trị, y tá chỉ nhìn thấy bóng lưng cao ngất của anh.

Sắc mặt Phong Dịch không thay đổi, nhưng tốc độ bước đi lại nhanh hơn vài phần. Một đường đi thẳng, hai bên tường trắng như tuyết, cảm giác như bị dồn nén.

Phong Dịch đi tới phòng điều trị, đẩy cửa ra, ánh mắt nhàn nhạt quét xung quanh. Phong Dịch cất bước, ánh mắt vẫn nhìn vào phòng bệnh. Ánh mắt anh chậm rãi xẹt qua từng người, đôi mắt dần dần trầm xuống, giống như bóng tối yên tĩnh sâu thẳm.

Trong phòng điều trị không có Giang Kiều.

Phong Dịch nhíu mày, thu hồi ánh mắt, rời khỏi phòng bệnh.

Lúc này, phía sau Phong Dịch chợt vang lên một giọng nói, ngữ điệu cực kỳ lười biếng chậm rãi truyền đến, rõ ràng vang đến bên tai Phong Dịch.

“Phong Dịch, anh gấp gáp như vậy là vì quan tâm đến tôi à?”

Ánh mắt Phong Dịch hơi ngừng lại, anh chậm rãi xoay người nhìn.

Trên hành lang vắng vẻ, bên vách tường trắng tinh, Giang Kiều nhàn rỗi dựa lên tường.

Giang Kiều mặc quần áo bệnh nhân, bộ quần áo rộng thùng thình khoác lên người cô, càng làm tăng thêm vẻ gầy gò của cô.

Sắc mặt cô có chút tái nhợt, nhưng nó không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô. Một chút ánh sáng chiếu ngang lông mày cô, làn da trắng tựa tuyết.

Trước khi Phong Dịch xoay người, Giang Kiều đã cởi ra hai nút áo, trùng hợp làm lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Tay cô yên lặng hạ xuống, không để lộ một chút dấu vết nào.

Lúc này, Phong Dịch vừa lúc thấy rõ, làn da trước ngực cô trắng nõn.

Giang Kiều nhìn thẳng vào Phong Dịch, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, khóe miệng hiện lên một tia ý cười lười biếng, mê hoặc lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ánh mắt mê người, giống như một tiểu yêu tinh

Edit: Lục Tinh

Phong Dịch không trả lời Giang Kiều, tầm mắt anh hạ xuống, không chú ý đến phần da thịt trước ngực trắng nõn của cô, ngược lại nhìn đến tay trái của cô, trên đó quấn đầy băng gạc.

Giang Kiều chú ý đến tầm mắt của Phong Dịch, cô rất nhanh đã mở miệng.

“Ồ hiện trường vụ nổ bị thương một chút.” Ngữ khí Giang Kiều nhẹ nhàng băng quơ, giống như sự việc đó chỉ là một việc nhỏ không đáng để ý.

Không biết sao, Phong Dịch lại cảm thấy, lúc trước cô hình như rất hay bị thương. Nhưng anh suy nghĩ kỹ lại, Giang Kiều là tiểu thư nhà giàu, cô sẽ không trải qua những chuyện như vậy.

Hôm đó Phong Dịch ở quán bar Linh Điểm đã nghỉ kĩ rồi, Giang Kiều thân thủ cực tốt, biết lợi dụng, và cũng rất khéo léo nữa, thân thủ của cô rất cuộc học ở đâu đây?

Âm thanh của Giang Kiều vang lên: “Phong Dịch, đây là bệnh viện, có thể đứng ở nơi công cộng này cứ nhìn chăm chăm tôi lâu như vậy được không?” Ánh mắt cô nhìn thẳng, sắc mặt không chút thay đổi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Phong Dịch rất nhanh đã thu lại suy nghĩ. Ánh mắt anh bình tĩnh, lần nữa rơi trên người Giang Kiều. Mặc kệ là có bị thương hay không, tính cách của cô gái này vẫn như vậy, trước sau không thay đổi.

Nếu anh đã xác nhận Giang Kiều bình an vô sự, cũng không định ở lại bệnh viện lâu.

Phong Dịch xoay người, để lại một câu nói lạnh nhạt: “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Không đến nửa giây, tiếng của Giang Kiều lại từ đằng sau cất lên: “Phong Dịch.” Khi nghe thấy âm thanh mê người êm tai của cô, bước chân Phong Dịch dừng lại.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân, Giang Kiều bước nhanh đến trước mặt Phong Dịch, cô giơ cánh tay không bị thương lên, nhàn nhả ngăn anh lại, sau đó lại buông tay ra.

Giang Kiều nhìn chăm chăm vào mắt Phong Dịch, nghiêm túc mà đưa ra yêu cầu: “Đưa tôi về nhà.”

Họ cứ nhìn nhau như vậy trong nửa phút. Bên trong bên viện người đến người đi, trong một góc yên tĩnh. Ánh mắt nhu hòa của cô, nhẹ nhàng mà chạm đến anh.

Nửa phút sau, Phong Dịch không trả lời, lập tức đi về phía trước, Giang Kiều cong khóe miệng, cười, lập tức bước theo. Cô đã dần quen với tính cách của Phong Dịch.

.....

Giang Kiều theo Phong Dịch xuống tầng, đi khỏi cầu thang trắng sạch sẽ bệnh viện. Họ ngồi vào trong xe, Phong Dịch không khởi động xe.

Dưới ánh nắng mặt trời không mấy chói chang, Phong Dịch quay đầu, nhìn Giang Kiều, Ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, là muốn nhìn rõ ràng tâm tư của cô. Phong Dịch chắc chắn tối qua Tô Dịch đã từng xuất hiện, mà cuộc gặp mặt của Tô Dịch và Giang Kiều, anh lại nhớ không nổi. Giang Kiều biết được bao nhiêu? Có phải cô lại biết thêm bí mật của anh không?

“Tôi hôm qua ở buổi tụ họp...”

Giang Kiều ngắt lời Phong Dịch: “Mỗi một câu tôi nói, đều là thật lòng.”

Phong Dịch ngẩn ra, ánh mắt của Giang Kiều rất nghiêm túc, giống như tối hôm qua vậy. Ánh mắt anh hạ xuống, lướt qua môi Giang Kiều.

Đuôi mắt Giang Kiều khẽ chớp, đúng lúc mím mím môi, để mặc cho anh nhìn.

Ánh mắt Phong Dịch tiếp tục trượt xuống, đến khi dừng lại ở trên áo bệnh nhân hơi rộng của Giang Kiều. Hai cúc áo đã mở, làn da non mịn trắng nõn, dưới sự chiếu sáng của ánh mặt trời, tựa như đang phát sáng.

Xương quai xanh của cô cực kì tinh xảo, phong cảnh bên dưới như ẩn như hiện. Nhưng sự chú ý của Phong Dịch không đặt vào chỗ này, anh đột nhiên vươn tay ra, chạm vào cổ áo bệnh nhân của Giang Kiều, che đi làn da bị lộ ra ngoài của cô.

Động tác của Phong Dịch rất nhanh, tại thời điểm che lại làn da mềm mại của Giang Kiều, trong giây lát, anh đã thu tay lại.

Phong Dịch không ngờ được rằng, giây tiếp theo, tay của anh bị bắt lấy, lực đạo của cô không mạnh không nhẹ, giống như cảm giác một cái gì đó mềm mại nhẹ nhàng đột nhiên đặt lên cổ tay anh.

Giang Kiều hơi nghiêng người về phía trước, vẫn luôn nắm chặt tay Phong Dịch. Tay anh có chút lạnh, Giang Kiều đem độ ấm của cô truyền vào trong lòng bàn tay anh.

Âm thanh Giang Kiều uyển chuyển, cô chậm rãi gọi tên anh: “Phong Dịch.”

Phong Dịch ngược mắt lên, nhìn thẳng vào ánh mắt cô. Ánh mặt trời chiếu vào người cô, khuôn mặt lộ ra vẻ xinh đẹp, ánh mắt quyến rũ, giống như một yêu tinh.

Âm thanh nặng nề của Phong Dịch vang lên, bên trong còn mang theo chút áp bách: “Buông tay.” Giang Kiều nhếch môi, sau đó, buông tay.

Phong Dịch quay người nhìn thẳng phía trước, không nhìn Giang Kiều nữa. Anh khởi động xe, hướng về phía Châu Cảnh Ngự Uyển mà chạy.

.....

Sau khi Phong Dịch đưa Giang Kiều về nhà, anh không vào trong. Trục tiếp lái xe rời khỏi. Giang Kiều trở về nhà, trong nhà chỉ còn lại một người, cực kỳ yên tĩnh.

Giang Kiều ở trong phòng nhìn lướt vài lần, ánh sáng có chút ảm đạm, bức màn buông xuống, che đi ánh sáng bên ngoài. Hiện tại ngay giữa hè, không khí càng thêm oi bức.

Cô bước đến bên cửa sổ, vươn tay kéo màn ra, ánh sáng sáng rực chợt lộ ra, chiếu trên mặt đất, đậm đậm nhạt nhạt.

Giang Kiều lại mở cửa sổ, khe hở mở rộng, không khí ngày hè nóng rực dần dần lan tràn.

Giang Kiều xoay người trở về phòng, cô mở tủ quần áo ra, lấy ra một bộ đồ ngủ mỏng manh. Cô cởi quần áo bệnh nhân, thay áo ngủ.

Làm xong hết, Giang Kiều mới ngồi trên sofa, miệng vết thương đem lại cảm giác đau đớn. Tác dụng của thuốc gây tê đã hết, sự đau đớn càng được cảm nhận rõ ràng hơn. Giang Kiều đối với vết thương nhỏ này hoàn toàn không để trong lòng.

Điện thoại trên bàn sáng lên. Giang Kiều liếc mắt nhìn, cầm điện thoại lên.

Giang Kiều cúi đầu nhìn, cô hít một hơi, có một cuộc gọi nhờ, là Trác Man Nhân gọi tới.

Lúc này, tin tức đã bị truyền ra ngoài, là tin tức về chuyện tổ kịch xảy ra việc. Có một vài tin còn liên quan đến cô. Trên bài viết có nói đến, đại tiểu thư tập đoàn Giang thị cũng được đưa vào bệnh viện. Thanh danh của Giang Kiều vốn không tốt, hiện tại tổ kịch xảy ra chuyện, những phóng viên kia tự nhiên sẽ thêm mắm dặm muối mà nói những lời không có căn cứ.

Bộ phim này trước khi khai máy vẫn chưa nhận được nhiều sự chú ý. Sau này, khi bên ngoài biết được tập đoàn Phong thị đầu tư cho bộ phim này, độ chú ý mới dần cao lên.

Giang Kiều cười lạnh một tiếng, nếu nay đã xảy ra việc, ngược lại sẽ có nhiều người không liên quan bị moi ra. Cô nhún mày, đối với dư luận trên mạng hoàn toàn không để trong lòng.

Lúc này, điện thoại Giang Kiều vang lên, Giang Kiều nhìn qua, là Trác Man Nhân gọi đến. Cô cầm điện thoại lên, đặt ở bên tai.

Trác Man Nhân: “Giang Kiều, mẹ thấy trên báo nói rằng tổ kịch gặp chuyện, con hiện tại sao rồi?”

Trác Man Nhân ngồi trong phòng, miệng bà nói những lời quan tâm, nhưng trên mặt lại chẳng có một chút biểu cảm nào.

Trong phòng bật tivi, lúc này trên tivi đã đưa tin tức tổ kịch xảy ra chuyện, âm thanh vang lên khắp phòng. Trác Man Nhân lạnh nhạt nhìn, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh. Mặt bà ta không chút thay đổi, nói tiếp, giọng nói thể nhưng lại cực kỳ nhu hòa: “Con bị thương ở đâu? Có nghiêm trọng không?”

Giang Kiều miễn cưỡng nói: “Trên tay chỉ bị thương nhẹ thôi, không có gì to tát cả.”

Trác Man Nhân: “Bây giờ con đang ở bệnh viện nào? Mẹ đến thăm con.”

Giang Kiều từ chối: “Không cần, tôi đã xuất viện rồi.”

Trác Man Nhân: “Con hiện tại đang bị thương, hay là về nhà ở đi, một mình con ở bên ngoài không tiện lắm.”

Ngữ khí của Giang Kiều lạnh nhạt, gần từng chữ một nói: “Nhưng tôi lại thích ở một mình.”

Trác Man Nhân dừng lại vài giây, đầu điện thoại bên kia yên tĩnh một lúc: “Giang Kiều, buổi chiều mẹ sẽ qua bên con xem xem có cần mẹ giúp không.”

Khóe miệng Giang Kiều hiện lên một tia cười lạnh nhàn nhạt, âm thanh chậm rãi vang lên: “Tôi đã không ở chỗ đó nữa rồi.”

Chuyện chuyển nhà, cô chưa từng nói với ai. Trác Man Nhân vốn tâm tư không tốt đẹp gì, bà càng không cần phải biết.

Trác Man Nhân ngăn ra: “Chuyện chuyển nhà, sao con chưa từng nói với mẹ?”

Giang Kiều lạnh lùng mở miệng: “Chuyện này tôi cần phải nói với bà sao? Tôi một mình ở nước ngoài nhiều năm như vậy, cũng có thấy các người quan tâm tôi đâu.”

Nguyên chủ Giang Kiều tính tình vốn không tốt, lúc du học ở nước ngoài, thường xuyên đắc tội với người ta. Có rất nhiều chuyện liên quan tới nguyên chủ là do sự tác động của Trác Man Nhân mà ra. Sau khi Trác Man Nhân thay Giang Kiều giải quyết hậu quả, bên ngoài đều nói rằng Trác Man Nhân đối xử tốt với Giang Kiều, càng thể hiện rõ tính tình kiêu căng của nguyên chủ, quan hệ với người nhà không hòa thuận lắm.

Lòng Trác Man Nhân nặng nề: “Giang Kiều, con hiểu lầm rồi.”

Giang Kiều không muốn nghe giọng nói dối trá của Trác Man Nhân: “Cứ như vậy đi, tôi có việc cúp trước đây.”

Giang Kiều tắt máy, cô suy tư một lúc, gọi điện thoại tới cho giám chế Nguyễn.

Điện thoại được người ta bắt máy, âm thanh giám chế Nguyễn truyền đến: “Giang Kiều là cô à? Cô sao rồi?”

Âm thanh đầu bên kia có chút ồn ào, giám chế Nguyễn đang xử lý sự tình, cho nên, tạp âm trong điện thoại hơi lớn.

Giang Kiều: “Tôi đã từ bệnh viện về nhà rồi, tay trái bị thương nhẹ.” Rồi cô hỏi tiếp: “Những người khác đâu?”

Sự cố lần này, cô cũng không hi vọng người khác sẽ xảy ra chuyện.

Giám chế Nguyễn: “Diễn viên chính trong vụ nổ trên cánh tay bị thương, nhưng không nghiêm trọng lắm, cô yên tâm đi.”

Giang Kiều: “Tôi đã thấy phóng viên đưa tin.”

Giám chế Nguyễn: “Chúng tôi đã chuẩn bị hết rồi, những việc này chúng tôi sẽ xử lý.”

Ông lại nói thêm một câu: “Nhà sản xuất Trương nói, khoảng thời gian này cô bị thương không cần đến đây nữa, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Tổ kịch vẫn còn một nhà sản xuất, họ Trương. Khi đó cũng là lúc gặp sự cố về vốn đầu tư, bộ phim thiếu chút nữa thì không thể khai máy.

Sau này, Giang Kiều kéo đầu tư qua, mới khiến cho bộ phim được tiếp tục quay. Từ đó về sau, thái độ của mọi người trong tổ kịch đều rất khách sáo.

Giang Kiều nở nụ cười: “Mọi người vất vả rồi.”

Cô cúp máy, trầm tư trong chốc lát, trong khoảng thời gian này cô ở nhà, vừa vặn có thể mượn cơ hội tiếp cận Phong Dịch.

Bọn họ có thể “giao lưu” một chút.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Giang Kiều nhếch lên, trông cực kì biếng nhác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nếu anh là băng thì cô sẽ là lửa

Edit: Lục Tinh

Hoàng hôn, sắc trời dần tối lại. Do tay trái của Giang Kiều bị thương nên cô không cần đến đoàn làm phim, chỉ ở trong nhà. Cô nhìn sắc trời bên ngoài rồi đứng lên đi vào phòng bếp.

Giang Kiều mở tủ lạnh, cô muốn lấy ít đồ ra nhưng nhận ra tay của mình đang quẩn một lớp băng gạc.

Mắt Giang Kiều sáng lên, đáy mắt chợt hiện lên chút ý cười, ngay sau đó cô đóng cửa tủ lạnh lại, cầm điện thoại đang để ở một bên lên. Giang Kiều mở danh bạ trong điện thoại ra, đầu ngón tay trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở tên của Phong Dịch.

Vừa rồi lúc Giang Kiều ngồi xe Phong Dịch về nhà, cô biết, buổi chiều Phong Dịch đã hẹn người ta bàn việc, hiện tại không thể nào ở nhà được.

Ngón tay Giang Kiều khẽ chạm, cuộc gọi vẫn còn chưa được nhận đã bị cô ấn tắt. Cô nghĩ một hồi, vẫn là gửi một tin nhắn cho Phong Dịch thôi.

Chỗ soạn tin nhắn, cô viết một câu: “Tay của tôi không tiện, có thể mang về giúp tôi một phần com tối không?”

Giang Kiều xác nhận lại tin nhắn một lần nữa rồi mới ấn vào nút gửi. Cô để điện thoại sang một bên, tiếp tục làm việc của mình.

Giang Kiều hay dùng việc trong tay, lấy điện thoại lên nhìn nhìn.

Phong Dịch vẫn chưa trả lời, tin nhắn mà Giang Kiều gửi hình như mất tăm rồi.

Giang Kiều chỉ là tùy ý gửi đại một tin nhắn đi thôi, nhưng cô không ngờ rằng người có tính cách như Phong Dịch lại thật sự mang phần com tối về cho cô.

...

Qua một lúc sau, chuông cửa đột nhiên vang lên. Giang Kiều giật mình, nhìn lướt qua thời gian trên điện thoại, cách lúc cô gửi tin nhắn nửa tiếng, mà Phong Dịch vẫn luôn không trả lời cô.

Lúc này, đáy mắt Giang Kiều lại hiện lên ý cười, cô theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo trên người mình.

Sau khi cô từ bệnh viện trở về, cô đã thay một bộ đồ ngủ, hiện tại trên người cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng, không có vấn đề gì.

Giang Kiều lập tức đi tới cửa, cô nhìn lướt qua mắt mèo, phát hiện bên ngoài có một người đang đứng, nhìn quần áo trên người có thể nhìn ra được, anh ta là người giao thức ăn.

Cô nheo mắt, người đứng ở ngoài kia không phải Phong Dịch.

Giang Kiều thu lại ý cười, từ trên giá áo ở một bên lấy một cái áo, bọc kín chính mình lại, sau đó mới mở cửa.

Cửa mở, người giao thức ăn là một thanh niên trẻ tuổi, anh ta thấy Giang Kiều ra ngoài thì đưa thức ăn cho cô: “Là Giang tiểu thư sao? Đây là thức ăn cô đặt.”

Đương nhiên người đặt thức ăn không phải là Giang Kiều thật, người duy nhất có khả năng làm việc này là Phong Dịch.

Giang Kiều gật đầu, nhận thức ăn giao tới: “Vất vả cho cậu rồi.”

Người thanh niên đó cười cười.

Lúc cửa đang đóng lại, Giang Kiều nhìn lướt qua túi thức ăn cầm trên tay, để qua một bên, cô lại đi xác nhận tin nhắn một lần nữa.

Khung chat vẫn không nhận được câu trả lời, Giang Kiều cười cười, ngón tay của cô ấn vài cái trên màn hình, gửi cho Phong Dịch một tin nhắn.

“Tôi nhận được rồi.” Nội dung tin nhắn không nhiều, ngắn gọn súc tích.

Lần này, Phong Dịch rất nhanh đã trả lời, chỉ có một chữ đơn giản: “Ừ.”

Một giây sau, Giang Kiều lại gửi thêm một tin nhắn: “Xem ra tôi đối với anh mà nói, là người đặc biệt.”

Sau khi Giang Kiều gửi tin nhắn đi, cô lại không nhận được tin nhắn trả lời của Phong Dịch, nhưng Giang Kiều biết Phong Kính nhất định đã xem tin nhắn rồi.

.....

Hôm nay, thương hiệu Âu Đại tổ chức buổi công bố sản phẩm mới, Âu Đại mời rất nhiều minh tinh, Thẩm Ngõn Phóng cũng là một trong số đó.

Bóng đêm sâu thẳm, gió đêm kéo đến, không khí bên trong ngược lại rất náo nhiệt. Trước cửa dừng mấy chiếc xe, các minh tinh bước xuống xe, nhìn máy ảnh lộ ra nụ cười hoàn mỹ.

Trong sân chật ních phóng viên, máy ảnh của họ hướng về phía minh tinh, âm thanh tách tách vang lên liên tục.

Lúc này, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại, có một người bước xuống. Ngũ quan anh tinh tế, nụ cười tàn mạn, đúng là Thẩm Ngõn Phóng.

Thẩm Ngõn Phóng xuống xe, không đi về phía trước, mà dừng lại, nhìn vào trong xe. Lần này, anh không đến một mình.

Sau đó, một cô gái cũng bước xuống xe, dung mạo cô xinh xắn, khí chất tao nhã, là bạn gái của Thẩm Ngõn Phóng, Đường Lam.

Sau khi đại minh tinh Thẩm Ngõn Phóng công bố chuyện hẹn hò, một cơn sóng lớn đã ập tới với làng giải trí, tất cả mọi người đều chú ý đến động tĩnh của anh.

Đây là lần đầu tiên sau khi Thẩm Ngõn Phóng công bố chuyện tình cảm dẫn theo bạn gái của anh cùng xuất hiện trước mặt truyền thông. Nhìn thấy nam nữ chính của trung tâm câu chuyện xuất hiện, tất cả phóng viên đều vây lại.

Phóng viên không ngừng chụp ảnh, ánh mắt cứ hướng về phía Thẩm Ngõn Phóng.

Phóng viên vây xung quanh họ, một phóng viên nhìn Đường Lam, hỏi: “Đường tiểu thư, xin hỏi cô là cô quen Thẩm Ngõn Phóng từ lúc nào?”

Đường Lam cười một tiếng, cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Ngõn Phóng, khoác tay Thẩm Ngõn Phóng, âm thanh dịu dàng vang lên: “Hai nhà chúng tôi là thế giao, chúng tôi quen nhau đã nhiều năm rồi.”

Cảm giác xa lạ đột nhiên ập tới, đáy mắt Thẩm Ngõn Phóng không khỏi lạnh đi vài phần, nhưng rất nhanh đã giấu đi.

Ánh mắt Thẩm Ngõn Phóng nhìn vào ống kính, sự mất kiên nhẫn giấu sâu trong lòng, không để lộ ra ngoài nửa phần. Anh nhếch khóe miệng, ý cười lạnh nhạt.

Lại có thêm phóng viên hỏi: “Nghe nói Đường thị Trân Bảo sắp cùng Tập đoàn Thẩm thị hợp tác, chuyện này có phải là thật không?”

Đường Lam cười cười, lảng tránh đề tài: “Về chuyện làm ăn, trước nay tôi chưa từng hỏi đến.”

Phóng viên hướng về phía Thẩm Ngôn Phóng hỏi: “Trước mắt Đường tiểu thư là bạn gái của anh, sau này cô ấy có thể trở thành vị hôn thê của anh không?”

Con người Thẩm Ngôn Phóng hơi nheo lại, lúc này, người đại diện của anh bước lên, ngăn cản các câu hỏi của phóng viên.

Thẩm Ngôn Phóng và Đường Lam đã rời khỏi nhưng các phóng viên vẫn muốn hỏi tiếp, họ liền bước nhanh theo, nhưng đều bị ngăn lại.

Thẩm Ngôn Phóng đi xa rồi, đèn huỳnh quang ở hai bên sườn vẫn không ngừng lóe sáng, ánh sáng có chút chói mắt.

Sau khi buổi lễ công bố kết thúc, phóng viên đều đã giải tán hết, không còn ai chú ý đến động tĩnh ở bên này. Đường Lam thế nhưng lại vẫn khoác tay Thẩm Ngôn Phóng, không buông ra.

Trong lòng cô biết rõ, Thẩm Ngôn Phóng vốn không hề thích mình, từ trước tới nay vẫn không cho cô có cơ hội thân mật với anh như vậy. Hôm nay, cũng là cô tự ra chủ ý khoác tay Thẩm Ngôn Phóng.

Trên mặt Đường Lam mang theo ý cười.

Hai người đi đến nơi an tĩnh, xung quanh không có phóng viên. Sắc mặt Thẩm Ngôn Phóng phút chốc liền trầm xuống. Anh liếc mắt nhìn một cái, lạnh lùng nâng tay lên, đem tay mình từ từ rút ra. Sau đó, anh lại bước sang bên cạnh vài bước, cách xa Đường Lam. Nhìn qua có thể thấy anh đối với sự đụng chạm của cô cực kỳ chống cự.

Đường Lam ngẩn ra, ý cười cứng đờ: “Ngôn Phóng.”

Âm thanh Thẩm Ngôn Phóng lạnh như băng: “Đường Lam, lúc riêng tư tốt nhất chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách.” Anh lười biếng nhìn Đường Lam thêm lần nữa, sau đó lập tức đi về phía trước.

Tìm Đường Lam khẽ run, cô thu lại cảm xúc: “Em đã là vị hôn thê của anh.”

Bước chân Thẩm Ngôn Phóng dừng lại, anh xoay người nói với Đường Lam, âm thanh lạnh băng chậm chậm vang lên: “Tôi nghĩ cô hiểu rất rõ, hai chúng ta đến với nhau, là vì cái gì?”

“Thẩm gia cần Đường gia, Đường gia cũng muốn lợi dụng Thẩm gia. Giữa chúng ta, vốn không có tình cảm.”

Đường Lam nắm chặt tay, trong lòng chậm chậm dâng lên sự lạnh lẽo. Đương nhiên, cô hiểu rất rõ điều này, Thẩm Ngôn Phóng sở dĩ thừa nhận cô là bạn gái của anh, đều là do sự ép buộc từ Thẩm gia.

Nhưng mà, cô thật lòng thích Thẩm Ngôn Phóng. Dù cho Thẩm Ngôn Phóng không đồng ý, cô cũng muốn tranh thủ một chút.

Thẩm Ngôn Phóng nói một cách châm chọc: “Nếu hai nhà Thẩm-Đường có thể hợp tác thành công thì tôi cũng đồng ý phối hợp với màn kịch này.”

Ngữ điệu anh càng thêm lạnh: “Sau này lúc trước mặt truyền thông, tôi sẽ phối hợp, nhưng, những lúc còn lại, chúng ta giống như người xa lạ.”

Thẩm Ngôn Phóng cười như không cười, để lại một câu: “Mong Đường tiểu thư chú ý hành động và lời nói của mình.”

Nói xong, Thẩm Ngôn Phóng xoay người, không chút do dự đi về phía trước, anh bước lên chiếc xe hơi màu đen, xe nhanh chóng đi khỏi đó.

Bóng đêm sâu thẳm âm u, tĩnh mịch, Đường Lam chỉ cảm thấy lòng mình thật lạnh lẽo.

Đường Lam nhìn bóng lưng của Thẩm Ngôn Phóng, đáy mắt cực kỳ âm đạm. Tay cô càng nắm lại chặt hơn, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, trong lòng, chỉ có đau đớn.

.....

Rõ ràng chỉ mới chạng vạng tối, sắc trời ngược lại trở nên tối sầm, không khí lắng xuống, cảm giác ngọt ngào kéo đến, hình như sắp mưa.

Giang Kiều liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, gió đêm điên cuồng thổi tới, cửa sổ bị thổi đến rung lên. Giang Kiều đứng dậy đi mở đèn, căn phòng vốn có chút u ám trong chốc lát sáng hẳn lên.

Cô nhớ tới cửa sổ ở phòng khách vẫn chưa đóng, thế nên cô đi ra phòng khách.

Vài bước đi ngắn ngủi, cơn mưa đã ập đến, mưa vừa nhanh vừa vội, hơi nước ẩm ướt rót vào trong mỗi một tác không khí. Một tia chớp xẹt ngang qua, làm sáng cả bầu trời. Ngay sau đó, tiếng sấm rền mùa hè chột văng, âm thanh nặng nề. Cửa sổ mở phân nửa, không ít nước mưa hắt vào trong phòng. Giang Kiều lập tức vươn tay đóng cửa sổ lại.

Giang Kiều xoay người, về lại phòng ngủ, cơn mưa bên ngoài giống như sẽ không tạnh. Cùng với tiếng gió, tiếng mưa, màn đêm buông xuống.

Mưa đã rơi một lúc, mà Giang Kiều vẫn luôn cảm thấy chính mình đã quên một số truyện.

Lúc này, cảnh tượng quen thuộc mạnh mẽ lướt qua trong đầu cô. Buổi tối hôm đó, cũng là một màn mưa lớn như thế. Lúc Phong Dịch đang tham gia buổi tiệc từ thiện, đột nhiên mưa to một trận, lúc đó, Một nhân cách khác của anh đột nhiên xuất hiện. Giang Kiều tin đây chắc chắn không phải trùng hợp, nhưng cô không xác nhận được suy đoán của cô có chính xác hay không.

Cách duy nhất có thể làm, chỉ có thể là đi kiểm chứng suy đoán của cô.

Bước chân Giang Kiều hơi dừng lại sau đó lập tức ra khỏi cửa, đi đến trước căn hộ bên cạnh. Giây tiếp theo, Giang Kiều nhấn chuông cửa nhà Phong Kính.

Giang Kiều hơi cau mày, cô nghĩ đến sự bất thường của Phong Dịch lúc đó, nếu cô đoán không sai, mưa lớn rất có khả năng sẽ kích thích nhân cách khác của Phong Dịch xuất hiện. Chuông cửa vang lên, bên trong không có ai trả lời.

Giang Kiều không từ bỏ, không ngừng ấn chuông cửa, tiếng chuông liên tiếp vang lên, trong nhà đó vẫn yên tĩnh như trước.

Cô không rõ, Phong Dịch có ở bên trong hay không, nhưng mà trời đã tối rồi, Phong Dịch chắc là đã về rồi.

Giang Kiều đoán không sai, Phong Dịch lúc này đứng thật đã biến thành Tô Dịch. Còn Tô Dịch thì đang nhìn xuyên qua mắt mèo mà nhìn nhất cử nhất động của Giang Kiều.

Lúc Giang Kiều ấn chuông lần thứ nhất, Tô Dịch đã nghe thấy, anh đi tới trước cửa, nhưng lại không lập tức mở cửa.

Tô Dịch tựa vào một bên cửa, nhìn Giang Kiều qua mắt mèo.

Lúc lần nữa chạm mặt Giang Kiều, trong lòng Tô Dịch sinh ra cảnh giác, lần trước Giang Kiều đã nhìn thấu bộ mặt thật của anh, vạch trần lớp ngụy trang của anh. Sau đó Phong Dịch đã xuất hiện, Tô Dịch không biết Giang Kiều có nhận ra sự khác nhau giữa hai người hay không.

Tô Dịch thu lại tính cách của mình, nhủ thầm mà nhìn Giang Kiều ở bên ngoài. Giờ anh mới biết, hóa ra, hàng xóm của Phong Dịch là Giang Kiều.

Anh cho rằng, dường như Giang Kiều biết chuyện gì đó nên cô mới đến chỗ này tìm Phong Dịch, còn ấn chuông cửa nữa.

Tô Dịch am hiểu nhất chính là giả dối, nhưng anh thấy rõ ràng cảm xúc của Giang Kiều, sự lo lắng ở đáy mắt Giang Kiều, hoàn toàn không phải giả vờ.

Nhưng, từ đầu đến cuối Tô Dịch vẫn không mở cửa, tâm tư Giang Kiều nhạy cảm, anh không dám khẳng định lời nói dối của mình có thể qua mắt Giang Kiều.

Chuông cửa vang lên hồi lâu, bên trong vẫn không có động tĩnh, Giang Kiều chỉ có thể rời khỏi.

...

Tô Dịch nhìn thấy bóng dáng Giang Kiều rời đi qua mắt mèo, cũng lập tức xoay người bước vào phòng. Anh bước chưa được vài bước, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên.

Tô Dịch dừng bước, màn hình sáng lên, là Giang Kiều gọi tới.

Sau sự do dự trong chốc lát, Tô Dịch nhấn nút nghe, anh bắt được ngữ khí của Phong Dịch, âm thanh bình tĩnh, mang theo một chút lạnh: “Giang Kiều.”

Lúc này, Giang Kiều vừa về tới nhà, cô đứng trước cửa sổ, nhìn cơn mưa to khắp trời ngoài cửa sổ, bên ngoài chỉ có cơn mưa âm u, cái gì cũng đều nhìn không rõ.

Nghe được âm thanh truyền tới từ đầu bên kia điện thoại, Giang Kiều biết lúc này đằng sau cánh cửa kia nhất định có người.

Giang Kiều hơi nheo mắt: “Anh là người hôm trước tôi gặp ở yến hội từ thiện phải không?”

Âm thanh vang lên, nhưng câu hỏi này lại không nhận được câu trả lời của Tô Dịch. Qua vài giây, Giang Kiều lại mở miệng lần nữa: “Mặc kệ anh tên gì, tôi có một số việc muốn nói với anh.”

Tô Dịch ngẩn người trong giây lát, sau đó, âm thanh Giang Kiều chậm chậm vang lên.

“Tôi thích Phong Dịch.”

Ngữ khí Giang Kiều cực kỳ rõ ràng, Cô giống như xem người bên đầu kia điện thoại là bạn bè, nói về chuyện của bản thân.

Giang Kiều nghi ngờ nhân cách khác của Phong Dịch chính là nhân vật phản diện sát hại cô, nhưng Giang Kiều hi vọng cô có thể thiết lập tốt quan hệ với

anh ta. Sau khi Giang Kiều nói xong, không nói tiếp, hình như cô đang đợi Tô Dịch mở miệng.

Căn phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh lâu thật lâu, Tô Dịch nghe được lời của Giang Kiều, trong lòng hiểu rõ. Khóe miệng anh cong lên, vẫn như cũ không lên tiếng.

Lần đầu tiên Tô Dịch biết Giang Kiều, chính là vì cô gọi điện thoại cho Phong Dịch, mà sau vài lần gặp mặt liên tiếp, anh phát hiện Giang Kiều vẫn luôn chú ý tới Phong Dịch.

Qua một lúc lâu, âm thanh Tô Dịch mới truyền đến: “Tôi tên Tô Dịch.”

Giang Kiều nhìn theo nước mưa dọc theo cửa sổ chảy xuống, lòng bỗng dưng thở phào một hơi. Cô biết rõ, Tô Dịch đã hơi buông lỏng đề phòng.

Ngờ khi cô thoải mái nhưng lạnh nhạt: “Tô Dịch, nếu anh có thể trao đổi với Phong Dịch, hay là giúp tôi một việc.”

Tô Dịch không tiếp lời.

Khóe miệng Giang Kiều hiện lên ý cười: “Nhớ nhắc nhở anh ấy nhiều một chút.”

“Tôi thích anh ấy.”

Không đợi Tô Dịch trả lời, Giang Kiều đã cúp máy. Cô biết, tính tình Phong Dịch lạnh như băng vậy. Nếu Phong Dịch là băng thì cô chỉ có thể là lửa rồi.

Trái tim có lạnh lùng bao nhiêu thì khi gặp lửa cũng phải tan chảy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phong Dịch, anh đã bày tỏ hết lòng mình với tôi

Edit: Lục Tinh

Một người đàn ông có thân hình cao lớn đứng trước mặt bàn. Hắn cúi đầu nhìn, tầm mắt hắn rơi xuống tấm bản đồ để trên mặt bàn màu đen. Đó là tấm bản đồ Mạc thành.

Người đàn ông cẩn thận nhìn một lượt, đáy mắt xẹt qua tia lạnh lẽo.

Ngón tay hắn chỉ trên bản đồ, từng chút từng chút một. Trong phòng không bật đèn, gương mặt người đàn ông có chút u ám.

Qua một lúc, người đàn ông bật TV lên, lúc này TV đang phát một số tin tức, người đàn ông xem.

Trên TV, giọng nói của phóng viên vang lên: “Buổi chiều ngày 15 tháng 3, cảnh sát địa phương nhận được điện thoại báo án, một người đàn ông họ Triệu sau khi rời khỏi nhà thì không rõ tung tích, người nhà đã đi tìm rất lâu, hiện tại vẫn không có chút tin tức gì của anh ta.”

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào màn hình, đáy mắt hắn là một mảng hững hờ, không có một chút ám áp.

Giọng nói của phóng viên vẫn truyền tới bên tai: “Nửa năm gần đây, thành phố đã xảy ra rất nhiều vụ án cư dân mất tích, những khu vực khác đều không có tình huống như vậy, việc này đã dẫn đến rất nhiều sự chú ý của cảnh sát địa phương.”

“Cảnh sát địa phương sẽ theo dõi những vụ trong án này.”

Thần sắc người đàn ông không đổi, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh.

Lúc này, cửa vang lên tiếng gõ, âm thanh của một người truyền đến: “Tiên sinh.”

Người đàn ông cầm điều khiển lên tắt TV, âm thanh biến mất. Hắn mở miệng: “Vào đây.”

Cửa được mở ra, một người đi vào bên trong, dừng chân ở trước mặt người đàn ông: “Tiên sinh, mấy hôm trước Phong Dịch rời khỏi nhà họ Phong rồi.”

Âm thanh người đàn ông chốc lát âm trầm thêm vài phần: “Không phải tôi bảo anh giải tán hết tất cả rồi sao?” Không khí như đông cứng lại, vô cùng áp lực.

Lúc trước, hắn phái người theo dõi Phong Dịch. Phong Dịch cực kì cảnh giác, rất nhanh đã phát hiện ra có người theo dõi. Vì để tránh đánh rắn động cỏ, hắn đã không cho người theo dõi thêm nữa.

Người đàn ông chậm rãi lướt qua, con ngươi lạnh đến cực điểm.

Thủ hạ: “Tôi đã làm dựa theo lời dặn dò của ngài, sớm đã cho giải tán hết tất cả mọi người. Tôi phái người đi đến lân cận nhà họ Phong hỏi thăm tin tức, hoàn toàn không bị người khác phát hiện.”

Âm thanh người đàn ông có hơi chậm lại: “Nói tiếp.”

Thủ hạ: “Phong Dịch đã nhiều ngày không về nhà họ Phong, nhà họ Phong vẫn chỉ có một mình Phong Đình. Tôi cho là Phong Dịch đã chuyển nhà tới nơi khác rồi.”

Người đàn ông: “Sự việc có chính xác không?”

Thủ hạ: “Chúng tôi điều tra rất cẩn thận, Phong Dịch thực sự đã rời khỏi nhà họ Phong.”

Người đàn ông hỏi: “Có tra ra được Phong Dịch chuyển đi đâu không?”

Thủ hạ lắc đầu: “Việc Phong Dịch chuyển nhà làm rất cẩn mật, chúng tôi điều tra rất lâu, cũng không biết Phong Dịch đi đâu.”

Người đàn ông cười lạnh: “Chút chuyện nhỏ này cậu cũng làm không xong?”

Bầu không khí nhất thời lạnh thêm vài phần. Rõ ràng đang là mùa hè, nhưng đâu đó quanh đâu như có cơn gió lạnh.

Thủ hạ cúi thấp đầu, không dám nói chuyện.

Ngữ khí người đàn ông lạnh lùng: “Phong Dịch sẽ không vô duyên vô cớ chuyển nhà, cậu ta làm vậy, chắc chắn có nguyên nhân.”

“Cậu tiếp tục điều tra, một khi có manh mối, lập tức báo cáo.”

Thủ hạ gật đầu.

Người đàn ông lại hỏi tiếp một câu: “Chuyện hôm đó ở sân bay, điều tra thế nào rồi?”

Ngày hôm đó, hẳn phái người theo dõi Phong Dịch ở sân bay, không nghĩ tới Phong Dịch lại trốn thoát được. Thần sắc người đàn ông âm u cực kì.

Thủ hạ: “Chúng tôi còn chưa tra ra thân phận của cô gái đó.”

Lúc đó, Phong Dịch ngồi vào trong xe, người lái xe rất nhanh đã cắt đuôi được những người theo dõi phía sau.

Bọn họ chỉ mơ hồ nhìn thấy được, ngồi ở ghế lái là một cô gái. Bầu trời ngày hôm đó đã tối đen, họ vẫn chưa thấy được mặt của cô gái đó.

Người đàn ông cười lạnh: “Cô gái đó bản lĩnh không nhỏ, nhìn qua hẳn là đã trải qua huấn luyện.”

“Cô gái đó có khả năng cùng Phong Dịch có chút quan hệ, nhất định phải tìm được cô ta.”

Thủ hạ: “Vâng.”

Sắc trời ngoài cửa sổ tối dần, tia nắng càng lúc càng trở nên yếu ớt, một bầu trời âm đạm. Thân hình người đàn ông ẩn trong bóng tối, gương mặt hẳn hiện lên không rõ ràng.

.....

Châu Cảnh Ngự Uyển.

Giang Kiều đang ở trong bếp, trên chảo là một miếng bò beefsteak, tiếng xèo xèo vang lên, tỏa ra mùi hương ngào ngạt, hương thơm dần bay ra khỏi bếp.

Cuối cùng, Giang Kiều đem miếng beefsteak đã làm xong ra đĩa, rắc thêm chút muối và tiêu. Cô còn đặc biệt lấy thêm một bình rượu vang. Rượu vang đổ vào ly rượu. Giang Kiều mới vừa cầm ly lên, lúc viên ly kề gần miệng, điện thoại đột nhiên rung lên.

Giang Kiều quay đầu nhìn, trên màn hình hiển thị một tin nhắn chưa đọc, người gửi tin nhắn không nằm trong danh bạ của Giang Kiều.

Cô dùng đầu ngón tay mở điện thoại, nhìn vào tin nhắn: “Vết thương của cô thế nào rồi?”

Giang Kiều nhú mày, không ít người biết cô bị thương, nhưng cô nghĩ không ra ai đặc biệt gửi tin nhắn cho cô, lại còn là số điện thoại lạ. Giang Kiều không trả lời tin nhắn, mà nhấn nút xóa, trong hộp thư chỉ còn lại tin nhắn của cô và Phong Dịch.

Giang Kiều bỏ điện thoại xuống, cầm dao lên, chậm rãi cắt miếng beefsteak. Sau khi cô mới cắt miếng beefsteak ra thành từng khối nhỏ, điện thoại để ở

một bên lần nữa vang lên. Cô nhú nhú mày, nhìn về phía điện thoại, số điện thoại hiển thị trên màn hình đúng là số điện thoại gửi nhắn tin tới ban này.

Nghĩ nghĩ, Giang Kiều ấn nút nghe, sau khi điện thoại kết nối, vì không xác định được thân phận của người đó, Giang Kiều không lên tiếng, mà đợi đối phương lên tiếng trước.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh quen thuộc: “Giang Kiều, tôi là Thẩm Ngôn Phóng.”

Giang Kiều giật mình, cô nhớ là cô không tiếp xúc gì nhiều với Thẩm Ngôn Phóng, ngoài vài lần kia gặp mặt ở tổ kịch, bọn họ qua lại rất ít, không hề quen biết.

Mặc dù Giang Kiều có chút bất ngờ, nhưng giọng của cô nghe ra rất bình tĩnh: “Làm sao anh biết được số điện thoại của tôi?”

Nghe được giọng của Giang Kiều, Thẩm Ngôn Phóng hơi cười: “Là sản xuất Trương nói cho tôi biết.”

Thẩm Ngôn Phóng lại nói: “Tôi muốn biết vết thương của em sao rồi?”

Giang Kiều: “Không có trở ngại gì lớn.” Trong lòng cô nổi lên nghi ngờ, nhưng vẫn như cũ bất động thanh sắc*. Cô muốn biết Thẩm Ngôn Phóng rốt cuộc đã làm những gì.

**Bất động thanh sắc: không biến sắc, bình tĩnh, ung dung thản nhiên.*

Sau đó, Thẩm Ngôn Phóng lại hỏi một chút về việc Giang Kiều bị thương, rồi cô hỏi: “Anh đối với mỗi người trong công ty đều quan tâm như vậy sao?”

Mấy hôm trước, Thẩm Ngôn Phóng mới cùng bạn gái ở trước mặt truyền thông ân ái, bây giờ lại hỏi thương thế của cô.

Giang Kiều vừa nói xong, đầu bên kia yên tĩnh. Một lúc sau, giọng Thẩm Ngôn Phóng lần nữa vang lên: “Giám chế bộ phim cô đang theo kia là bạn của tôi.”

“Lúc tôi đến bệnh viện thăm anh ta, vừa đúng lúc nghe được chuyện của cô.” Thẩm Ngôn Phóng giải thích nguyên nhân vì sao gọi cho Giang Kiều.

Giang Kiều nói: “Cảm ơn sự quan tâm của anh.”

Thẩm Ngôn Phóng hình như còn muốn nói gì đó, nhưng lại không nói tiếp, anh nói: “Tôi còn có việc, cúp trước đây.”

Cuộc gọi kết thúc, Giang Kiều nhìn thoáng qua điện thoại dần tối lại, tầm mắt dừng lại trên đó thêm vài giây.

Thái độ của Thẩm Ngôn Phóng có chút kỳ quái. Anh ta và nguyên thân trước đây có phải từng dính dáng với nhau? Giang Kiều cố gắng nhớ lại, nhưng không tìm được dấu vết để lại từ trong kí ức của nguyên thân.

Nhưng mà, Thẩm Ngôn Phóng đã công bố bạn gái với bên ngoài, hơn nữa là trên các loại mặt báo, bọn họ cực kì ân ái, không giống giả vờ. Giang Kiều nheo mắt, cô bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ Thẩm Ngôn Phóng còn có khả năng là tên phản diện kia sao?

Cô lại chợt nhớ đến cuộc gọi tối qua với Tô Dịch. Tối hôm qua mưa lớn, một nhân cách khác của Phong Dịch lại xuất hiện.

Tô Dịch này thích dối trá, Giang Kiều biết. Anh ta đã thử gạt ánh mắt cô nhiều lần rồi. Nhưng tối hôm qua, cô mới miễn cưỡng làm dịu đi mối quan hệ của bọn họ.

Giang Kiều không khỏi nghĩ tới, phải chăng phương hướng của cô xảy ra sai sót? Kẻ phản diện giết chết cô kia, rốt cuộc là ai?

Lúc này, tiếng chuông cửa vang lên. Âm thanh rơi trong căn phòng trống không yên tĩnh, vang lên cực kì rõ ràng. Giang Kiều nhú mày, giương mắt nhìn về phía cửa.

Cô đứng dậy, bước chân chậm rãi thong thả, nhìn vào màn hình theo dõi thông qua mắt mèo. Trên màn hình theo dõi xuất hiện một người đàn ông. Phong Dịch không mặc vest, áo sơ mi trắng đơn giản sạch sẽ. Đáy mắt Giang Kiều hiện lên ý cười, đây là lần thứ hai Phong Dịch chủ động đến tìm cô.

Giang Kiều biết, mấy lần tiếp cận lần trước của cô đã có hiệu quả rồi.

Giang Kiều đứng ở phía bên trong cửa, cô đang nhìn màn hình theo dõi. Phong Dịch đứng ở bên ngoài cửa, anh đang nhìn vào mắt mèo.

Hai người bọn họ cách nhau một cánh cửa, nhưng lại giống như một màn chạm mắt vô thanh vô tức*.

**Vô thanh vô tức: im hơi lặng tiếng*

Giang Kiều dừng ở ánh mắt Phong Dịch, cẩn thận mà nhìn lướt qua ngũ quan của anh, cảm xúc trong mắt cô không rõ ràng. Nửa phút sau, Giang Kiều mở cửa ra.

Cửa mở, Giang Kiều đi ra, Phong Dịch đứng ở chỗ đó đợi cô, ánh mắt anh chậm rãi rơi trên người cô.

“Tôi qua chúng ta vừa mới gặp nhau, hôm nay anh lại không đợi được muốn gặp tôi...” Giang Kiều nhìn Phong Dịch một cái, bên miệng mang theo ý cười, “Phong Dịch, có phải anh có chút gấp gáp hay không?”

Phong Dịch không nói chuyện, anh ở trong điện thoại phát hiện được nhật ký cuộc gọi với Giang Kiều, thời gian là tối khuya hôm qua, một cuộc gọi không dài không ngắn. Nhưng Phong Dịch biết rất rõ, tối qua anh không hề nói chuyện điện thoại với Giang Kiều. Mà người nhận điện thoại kia, chỉ có thể là Tô Dịch.

Âm thanh của Phong Dịch nặng nề vang lên: “Giang Kiều.” Âm thanh của anh giống như âm vang của nhạc cụ nào đó, khi gọi tên cô, là âm thanh tấu hưởng cực thấp.

Anh giống như lơ đãng hỏi: “Từ tối hôm qua đến giờ, cô vẫn luôn ở trong nhà, chưa rời khỏi lần nào?”

“Phong Dịch, thái độ hôm nay của anh có chút lạnh nhạt đấy.” Giang Kiều cười nhẹ một tiếng, “Có phải anh quên lời anh đã nói tối hôm qua rồi không?”

Phong Dịch ồ một tiếng: “Có sao?”

Phong Dịch hơi cúi người, Giang Kiều cảm nhận được một mảnh Y ép đến. Theo sự tiến gần của Phong Dịch, hô hấp quen thuộc trên người anh cũng từng chút một tiến lại gần.

Phong Dịch và Giang Kiều bốn mắt nhìn nhau, anh nhìn chăm chăm vào mắt cô.

Âm thanh trầm thấp của Phong Dịch vang lên bên tai Giang Kiều: “Hay là cô nhắc tôi một chút?”

Khi tầm mắt hai người chạm nhau, lúc hơi thở hòa quyện, ở trong cái ngọt ngào của mùa hè, trong không khí mang theo một luồng oi bức.

Giang Kiều liếc mắt nhìn về phía môi của Phong Dịch, môi của anh thật đẹp.

Nửa giây sau, ánh mắt cô rời khỏi anh một cách tự nhiên: “Tối hôm qua, sau khi tôi gọi điện thoại cho anh.....”

Giang Kiều nhìn chăm chăm Phong Dịch, từng chữ từng câu, nghiêm túc mà nói.

“Anh đã bày tỏ hết lòng mình với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cà vạt anh bị nói lỏng, quần áo cô xộc xệch

Edit: Bối Xu

Mấy chữ cuối cùng, Giang Kiều nói bằng giọng nhẹ nhàng, nhưng từng chữ đều nhấn nhá rõ ràng, đi thẳng vào lòng Phong Dịch. Vừa nghe những lời này, Phong Dịch đương nhiên hiểu rõ Giang Kiều đang nói dối. Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cô vẫn chưa tiết lộ nửa phần. Phong Dịch lại tiến thêm một bước, kéo gần khoảng cách với Giang Kiều. Khí chất lạnh lùng của anh chèn ép cô như muốn bức ép cô nói ra sự thật. Phong Dịch cứ tiếp tục nhìn chăm chăm Giang Kiều như vậy, mày anh nhử chặt nhưng vẫn không mở miệng nói chuyện.

Nhưng Phong Dịch không ngờ được, một giây sau, Giang Kiều bất chợt vươn tay kéo cà vạt của anh, thuận thế lùi về sau thêm một bước. Phong Dịch còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào nhà cô. Phong Dịch vừa vào, cánh cửa đã bị Giang Kiều đá một cái. Cửa nhà đóng kín, không có lối thoát, trong nhà chỉ có bầu không khí yên lặng giữa hai người họ.

Lúc này Phong Dịch nắm chặt cánh tay Giang Kiều, anh cảm thấy làn da cô trắng nõn man mát, thối bùng lên cảm giác muốn chiếm hữu của anh. Phong Dịch di chuyển thân thể, vị trí của hai người nhanh chóng bị đảo lại. Anh chống tay lên cửa, lẳng lặng nhìn Giang Kiều. Thân thể anh cao lớn, sức lực cũng lớn, Giang Kiều bị anh đè gắt gao trên cửa. Lợi dụng ưu thế của mình, Phong Dịch đưa mắt nhìn xuống, động tác này giống như trừng phạt hành động khiêu khích vừa rồi của Giang Kiều.

Ánh mắt hai người quán quýt, chỉ khác là ánh mắt Phong Dịch nặng nề còn ánh mắt Giang Kiều quyen rũ.

Bầu không khí trong phòng như ngừng lại, Giang Kiều cũng ngẩng đầu lên nhìn Phong Dịch, cô chủ động thăm dò trước, thân thể mềm mại làm anh không cách nào bỏ qua. Hai người nhìn nhau vài phút, Phong Dịch đột nhiên buông lỏng tay.

Giang Kiều vẫn dựa vào cửa, dùng ánh mắt câu dẫn đánh giá anh. Lúc hai thân thể tách ra, cà vạt Phong Dịch bị nói lỏng, quần áo Giang Kiều xộc xệch.

Phong Dịch thuận tay chỉnh lại cà vạt, Giang Kiều vẫn không có ý định chỉnh lại váy ngủ. Cô khoanh tay nhìn anh, váy ngủ xộc xệch lại càng tôn lên dáng vẻ phong tình. Giang Kiều cong môi cười “Phong Dịch, đây là lần đầu tiên anh vào nhà tôi. Nếu đã vào ... vậy anh có muốn vào ngồi một lát rồi hãy đi?”

Phong Dịch nhìn về phía Giang Kiều, vừa đúng lúc phát hiện ra váy ngủ của cô xộc xệch, hai tay khoanh trước ngực, phong cảnh trước ngực hiện ra đẹp đẽ. Anh nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Giang Kiều đang đứng chắn ở cửa, anh cũng không thể đi được nên dứt khoát xoay người bước vào. Ý cười trên môi Giang Kiều càng sâu, cô cũng theo chân anh vào nhà.

Phòng khách nhà Giang Kiều trang trí theo gam màu sáng, ánh mắt Phong Dịch chú ý đến một khung ảnh trên bàn nước. Anh cầm lên, liếc qua một cái đã nhận ra người trong khung ảnh là anh. Sắc mặt Phong Dịch cứng đờ. Anh chưa bao giờ đưa cho Giang Kiều ảnh chụp, không hiểu cô lấy tấm ảnh này từ chỗ nào. Sau lưng anh bất chợt vang lên một tiếng cười khê, Giang Kiều không cảm thấy xấu hổ, thản nhiên nói “Bị anh phát hiện rồi.”

“Vì sao ở chỗ này lại có ảnh tôi?”

Giang Kiều bắt đầu dĩ thử dài, rồi nghiêm túc giải thích nguyên nhân “Để giải nỗi khổ tương tư.”

Phong Dịch không tiếp lời, anh xoay người nhìn thẳng Giang Kiều như đợi cô nói tiếp. Vài giây sau, Giang Kiều mở miệng “Hôm qua tôi có việc muốn tìm anh, nhưng gõ cửa mãi bên trong vẫn không có người ra mở cho nên tôi chỉ có thể gọi điện thoại. Lúc đó anh nói anh không có ở nhà.” Giọng điệu trần thuật của Giang Kiều lại pha thêm vị dấm “Phong Dịch, tôi qua anh không có ở nhà là đi đâu đấy?”

Phong Dịch không trả lời cô mà hỏi ngược lại “Hôm qua cô tìm tôi có việc gì?”

“Nếu chúng ta đã trở thành hàng xóm, tất nhiên tôi không thể bỏ qua cơ hội tốt này.” Giang Kiều nói như lẽ đương nhiên “Tôi muốn nhìn anh nhiều thêm một chút.”

Phong Dịch cẩn thận quan sát Giang Kiều, trên mặt cô không có nửa điểm chột dạ, dường như cô hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Tô Dịch. Biểu hiện này của Giang Kiều không giống nguy trang, hoặc là kỹ xảo diễn xuất của cô quá cao siêu, thành công lừa gạt anh. Giang Kiều cũng nhìn vào mắt Phong Dịch, cô đương nhiên hiểu rõ mục đích anh tới đây là muốn tìm hiểu chuyện xảy ra tối qua.

Tối hôm qua, Giang Kiều và Tô Dịch nói chuyện điện thoại, mà Phong Dịch lại không biết chuyện này. Giang Kiều cẩn thận suy nghĩ, nếu như vậy, Phong Dịch và Tô Dịch không có giao lưu nhiều. Cô ngồi xuống sofa vắt chéo chân, để lộ đôi chân dài trắng như tuyết. Cô rót nước cho Phong Dịch xong anh vẫn không ngồi xuống.

Hai người ấy ý không nhắc lại chuyện tối qua, tùy ý trò chuyện linh tinh nhưng hai người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Giang Kiều vừa nói chuyện với Phong Dịch vừa suy nghĩ đến một vài vấn đề trước kia. Có phải cô đã xác định sai nhân vật phản diện không? Nhân vật phản diện sẽ giết chết cô rốt cuộc là Phong Dịch, Tô Dịch hay Thẩm Ngõn Phóng?

...

Hoàng hôn dần buông xuống, ánh mặt trời mờ dần, đêm tối sắp bao phủ. Một chiếc xe hơi dừng lại, Ngô Đại Sơn bước xuống xe tiến vào trong phòng. Ông nhặt chiếc chìa khóa bị rơi tra vào ổ, âm thanh lách cách vang lên. Cánh cửa đã mở. Ngô Đại Sơn tiến thẳng vào trong, ông lại khóa cửa, bắt đầu tìm kiếm trong căn phòng. Căn phòng này có rất nhiều giá sách, trên giá chất đầy hồ sơ của những bệnh nhân Ngô Đại Sơn từng trị liệu. Ông tìm một lát thì thấy hồ sơ trị liệu của Phong Dịch.

Đặt tập hồ sơ lên bàn, ông cẩn thận đọc từng dòng. Đọc xong, ông đứng lên mở tủ sắt lấy ra một chiếc băng ghi hình. Cuốn băng đề rõ tên bệnh nhân được nhét vào trong máy tính, vừa mở ra, hình ảnh bắt đầu được phát. Ngô Đại Sơn chăm chú quan sát màn hình.

Trong đĩa ghi hình xuất hiện một căn phòng diện tích không lớn lắm, ánh sáng ảm đạm bao phủ lên không gian làm người ta cảm thấy ngột ngạt. Có một cậu bé thân hình gầy gò, gương mặt tái nhợt ngồi đó. Là hình ảnh Phong Dịch lúc nhỏ.

Phong Dịch ngồi đối diện Ngô Đại Sơn, Ngô Đại Sơn kiên nhẫn ngồi đợi Phong Dịch mở miệng nói chuyện. Lúc đó Phong Dịch có kể “Gần đây tình thần của tôi rất kém”

Ngô Đại Sơn ôn hòa hỏi “Cậu lại nghĩ đến chuyện đêm hôm đó?”. Ông nhận được cái gật đầu của Phong Dịch.

Cậu lại tiếp tục nói “Ngày hôm đó, Liêu Thâm nhìn rất khác thường, tôi cảm thấy hắn có chút không quen thuộc.” Phong Dịch mím chặt môi, lông mày cũng nhíu lại.

Ngô Đại Sơn quan tâm hỏi “Phong Dịch, Liêu Thâm không phải người xấu. Chuyện hôm đó có lẽ là do cậu nhìn nhầm rồi.”

Phong Dịch quả quyết đáp “Nhưng đêm đó tôi thật sự nhìn thấy ...” Lời còn chưa nói hết, cậu bé ngừng lại vài giây, cũng không có ý định nói tiếp. Lông mày của cậu nhíu chặt, đầu cúi xuống như đang suy nghĩ gì đó. Chuyện đêm đó để lại ấn tượng quá sâu đậm với cậu bé.

Ngô Đại Sơn chậm rãi mở miệng “Phong Dịch, không nên để ảo giác của cậu làm ảnh hưởng đến việc phán đoán.”

Phong Dịch ngẩng đầu nhìn ông, lặng lẽ không nói lời nào.

Giọng nói của Ngô Đại Sơn vẫn bình tĩnh như trước “Sự việc đã qua lâu như vậy, cậu không nên vướng mắc mãi, suy nghĩ tích cực một chút. Có một số việc nếu cứ giấu trong lòng sẽ gây bất lợi cho việc khôi phục của cậu, thậm chí có thể làm bệnh tình nặng hơn. Ảo giác lúc nhỏ có thể chữa khỏi, tôi sẽ giúp cậu chữa trị.”

Phong Dịch không trả lời, một lúc lâu sau anh mới gạt đầu. Ngô Đại Sơn xem xong băng ghi hình, thần sắc của ông vẫn bình tĩnh, đáy mắt không có một tia dao động. Lát sau, Ngô Đại Sơn tắt video, hình ảnh cũng theo đó biến mất. Ông tắt máy tính, cầm điện thoại gọi vào một số di động. Một giây sau, đầu bên kia nhận cuộc gọi, Ngô Đại Sơn mở miệng nói trước “Là tôi.”

Đầu bên kia truyền đến một giọng nói “Chuyện gì?”

“Một nhân cách khác của Phong Dịch ... đã thức tỉnh. Hơn nữa hắn có dấu hiệu phục hồi trí nhớ.”

Liêu Thâm trầm mặc vài giây, ánh mắt u ám thêm vài phần “Chuyện xảy ra từ khi nào?”

Ngô Đại Sơn đáp “Từ sau tiệc từ thiện hôm đó, cậu ta có tới tìm tôi, còn nói cậu ta cảm thấy có gì đó không đúng.”

“Hắn không nói rõ là gì sao?”

“Cậu ta nói lúc cậu ta gặp lại cậu thì cảm thấy rất kỳ quái, hình như còn có chút chống cự.”

Liêu Thâm lạnh lùng hỏi tiếp “Còn gì nữa không?”

“Trước mắt Tô Dịch có chút chán ghét cậu, những chuyện khác cậu ta đều không biết. Năm đó tôi không ngừng tẩy não Phong Dịch, thành công thay thế toàn bộ kí ức của Phong Dịch, làm cậu ta tin tưởng mọi chuyện xảy ra đêm hôm đó đều không phải sự thật. Trong mắt Phong Dịch, cậu không phải kẻ xấu.”

Những kí ức đêm hôm đó của Phong Dịch đều biến mất, thay vào đó là những kí ức giả do Ngô Đại Sơn tạo ra.

Liêu Thâm trả lời “Những năm gần đây tôi không tiếp xúc với Phong Dịch nhiều lắm, nhưng mỗi lần gặp mặt hắn đều biểu hiện rất bình tĩnh.”

Năm đó sau khi Ngô Đại Sơn tẩy não Phong Dịch xong, Liêu Thâm đã từng thử tiếp cận Phong Dịch để kiểm tra xem Ngô Đại Sơn tẩy não thành công không. Những năm gần đây khi Phong Dịch nhìn thấy hắn đều không tỏ thái độ bất thường gì nên Liêu Thâm tin chắc những chuyện năm đó sẽ không để lại hậu họa.

Ngô Đại Sơn đáp “Năm đó lúc tôi tẩy não cho Phong Dịch đã làm tất cả các bước. Theo lý mà nói, nhân cách thứ hai của cậu ta không thể thức tỉnh. Có thể gần đây xảy ra chuyện gì đó kích thích đại não của Phong Dịch nên mới xuất hiện những điều dị thường này.”

Liêu Thâm hừ lạnh một tiếng “Tiếp tục giám sát nhất cử nhất động của Phong Dịch. Nếu có chỗ nào bất thường lập tức nói cho tôi biết.” Giọng nói của hắn lạnh băng “Nếu cần thiết, làm theo những gì chúng ta đã tính toán.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: “Anh quên nhắc nhở Phong Dịch là tôi thích anh ấy rất nhiều”;

Edit: Bối Xu

Chương 25: Anh quên nhắc nhở Phong Dịch là tôi thích anh ấy rất nhiều

Ở một tầng hầm trong Mặc thành, căn phòng trống vắng không tiếng động, dường như không có đồ đạc còn sót lại. Một người phụ nữ khoảng 20 tuổi ngồi trước bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tờ báo cũ vài năm trước. Bởi vì đã quá lâu nên tờ báo có chút ố vàng. Trên tờ báo đưa tin về tập đoàn Giang thị, còn có tấm ảnh chụp Trác Man Nhân. Trong bài báo có viết về một nhà xưởng thuộc tập đoàn Giang thị gặp sự cố ngoài ý muốn do sai lầm của nhân viên công tác Lâm Văn Tân. Nhà xưởng gặp hỏa hoạn, tập đoàn Giang thị tổn thất nghiêm trọng, nhân viên phạm lỗi Lâm Văn Tân gặp nạn mất tại hiện trường.

Còn về phía tập đoàn Giang thị, họ tỏ ý không truy cứu trách nhiệm, ngược lại còn làm bộ an ủi thân nhân của người đã mất.

Người đang đọc lại bài báo này là con gái của Lâm Văn Tân, Lâm Yên.

Lâm Yên đã đọc mẫu tin này rất nhiều lần, cô biết rõ toàn bộ nội dung trong bài báo đều được biên tập dựng lên. Trên thực tế, cha của cô không làm sai chuyện gì cả. Nhà xưởng đó phát hỏa đều là do máy móc xảy ra vấn đề, mà tập đoàn Giang thị đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người cha cô, đem bản thân họ trở thành người bị hại. Tập đoàn Giang thị có đoàn luật sư tài năng nên đã đề toàn bộ sự thật xuống, trốn tránh trách nhiệm hình sự. Trước mặt phóng viên, Trác Man Nhân còn diễn trò bày tỏ thiện ý để tranh thủ được tiếng người tốt. Ngay cả khi cha cô đã mất, à đàn bà độc ác kia vẫn còn lợi dụng

ông

Sau khi cha Lâm Yên mất, sinh hoạt của cô thiếu thốn đủ bề, giờ phải ở tập trong căn hầm nhỏ hẹp, chạy đi khắp nơi làm công, miễn cưỡng kiếm đủ tiền duy trì cuộc sống. Đấy mất Lâm Yên toát ra hận ý, nhìn chăm chăm vào ảnh Trác Man Nhân trên báo. Một lát sau, cô nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã gần đến giờ làm việc nên cẩn thận cất tờ báo, đứng dậy ra khỏi tầng hầm.

Ở quán bar.

Quán bar đã bắt đầu mở cửa. Trước đây mấy ngày, Lâm Yên mới bắt đầu xin làm phục vụ ở đây. Trong quán bar, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, mùi rượu nồng nặc trong không khí. Về mặt Lâm Yên không để lộ ra điều khác thường, trên mặt vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, hận ý trong mắt đều bị giấu kín.

Quán bar kinh doanh rất tốt, khách khứa nườm nượp lui tới. Lâm Yên nhìn đồng hồ, nhận ra hiện tại là 9 giờ tối. Cô quét mắt nhìn quanh quán một lượt, bỗng nhiên nhận ra một bóng người quen thuộc.

Người kia chính là Giang Kiều.

Lâm Yên nhận ra thân phận của Giang Kiều. Giang Kiều là thiên kim của tập đoàn Giang thị, kẻ hại cô tan cửa nát nhà chính là mẹ kế của cô ta. Lâm Yên nắm chặt tay, đặt khay đồ xuống. Thấy Giang Kiều tiến vào trong quán bar, Lâm Yên cũng bám theo. Bên ngoài quán bar mở nhạc rất lớn, nhưng càng đi vào trong, âm thanh lại càng nhỏ, bốn phía tĩnh lặng không một bóng người.

Hôm nay Giang Kiều đến quán bar để tìm Phong Dịch. Vì anh không ở nhà nên Giang Kiều đành tới nơi này thử vận may. Cô vừa tiến đến quầy rượu, bốn phía hỗn loạn nên không phát hiện có người bám theo, nhưng bước đến chỗ hành lang tĩnh lặng, cô lập tức nhận ra. Bước chân của cô chậm lại, nhưng một giây sau, cô vẫn kiên định bước vào, im lặng quan sát động tĩnh của người phía sau. Người kia không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, tiếng bước chân tuy đã cố gắng bước nhẹ nhưng Giang Kiều vẫn nghe thấy rõ ràng, rất dễ bị phát hiện. Nhưng điều làm Giang Kiều khó hiểu là vì sao người kia muốn theo dõi cô.

Tiếng giày cao gót của Giang Kiều lộc cộc gõ lên mặt đất, trên hành lang yên tĩnh lại càng rõ ràng. Cô làm bộ lơ đãng nghiêng đầu, người phía sau đã bước nhanh hơn, dường như muốn đuổi kịp cô. Giang Kiều đột nhiên xoay người lại, bắt được kẻ bám đuôi.

Là một cô gái.

Giang Kiều nhướn mày một cái. Cô nhớ rõ người này, vừa rồi ở quầy rượu cô đã thấy qua. Giang Kiều dựa vào tường, khoanh tay, thần sắc nhàn nhạt quan sát cô gái kia. Cô muốn biết người trước mặt vì sao lại theo dõi mình.

Lâm Yên nhận ra Giang Kiều định xoay người, bước chân cũng dừng lại, hình như cô cũng đã biết bản thân bị phát hiện. Nhưng Lâm Yên không do dự bước đến tới. Về mặt cô tức giận, bước chân cũng nhanh hơn, vài giây sau đã tiến đến trước mặt Giang Kiều. Lâm Yên lập tức vung tay. Tay cô giờ rất cao, dùng sức đánh vào mặt Giang Kiều. Nhưng cánh tay còn chưa kịp hạ xuống, cổ tay Lâm Yên đã bị người khác tóm lấy. Hai cô gái đều ngẩn ra, xoay mặt nhìn người mới đến. Người kia là Phong Dịch.

Giây tiếp theo, Phong Dịch hất cánh tay Lâm Yên, anh đứng chắn trước mặt Giang Kiều.

"Cút." Giọng nói của Phong Dịch lạnh lùng vang lên.

Lâm Yên cũng nhận ra Phong Dịch. Cô lùi về sau một bước, ánh mắt rơi xuống người Giang Kiều đang đứng sau anh. Cô vươn tay chỉ thẳng vào mặt Giang Kiều, kích động nói "Cô là con gái của kẻ giết người, hại chết người nhà tôi. Nhà họ Giang các người cướp đi tính mạng của người khác, chỉ chăm chăm lo cho lợi ích của bản thân, vô đạo đức, coi thường pháp luật. Chẳng lẽ các người không sợ gặp báo ứng sao?"

Lâm Yên cắn chặt răng, nét mặt mang theo hận ý nồng đượm.

Giang Kiều nhú mày, cô chưa từng nghe đến sự việc mà Lâm Yên nhắc đến, trong trí nhớ của nguyên chủ cũng không có đoạn ký ức này. Cô đành nói "Tôi không biết cô đang nói đến chuyện gì."

Lâm Yên cười lạnh một tiếng "Nhà họ Giang tội nghiệt nặng nề, làm chuyện xấu còn nhon nhơ ngoài vòng pháp luật. Nhưng cuối cùng cũng sẽ có một ngày chân tướng được làm sáng tỏ."

Lâm Yên còn muốn nói tiếp, Quý Sùng Viễn đứng cuối hành lang đột nhiên cắt lời "Lâm Yên."

Lúc Quý Sùng Viễn phát hiện ra động tĩnh bên này, hần vội vàng chạy đến, lông mày chau lại, giọng nói cũng lạnh hơn thường ngày. Cái cô Lâm Yên này mới đến đây làm việc chưa được bao lâu đã gây ra chuyện lớn như vậy rồi. Không thể tiếp tục nói, Lâm Yên đành rời đi. Quý Sùng Viễn gật đầu với hai người họ rồi cũng rời khỏi.

Lúc này trên hành lang chỉ còn Phong Dịch và Giang Kiều. Ngọn đèn không sáng lắm, hai người đứng ở góc khuất gần đó. Phong Dịch xoay người nhìn về phía Giang Kiều. Anh nghe được vài thông tin từ lời nói của Lâm Yên nhưng cũng không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Có thể nhà họ Giang đã làm một việc bại hoại nào đó nhưng Giang Kiều không biết.

Ánh mắt Giang Kiều nhìn theo bóng dáng của Lâm Yên, cô trầm mặc suy nghĩ một chút rồi thầm quyết định sẽ điều tra rõ chuyện này. Nhưng khi Phong Dịch vừa quay người lại, cô đã thu lại sự trầm mặc, ý cười lan đến tận đáy mắt "Phong Dịch, vừa rồi anh khẩn trương như vậy là lo lắng cho tôi sao?"

Phong Dịch liếc Giang Kiều hỏi vặn lại "Có à?"

Khuỷu tay Giang Kiều chống lên tường, thân thể hơi đổ về phía trước, khoảng cách giữa hai người càng thêm gần. Cô nhìn chăm chú vào đôi mắt của Phong Dịch, khẳng định một lần "Tôi nhìn thấy rõ ràng. Anh không được nói dối." Giang Kiều tiến thêm một bước, tiếp tục rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Phong Dịch chậm rãi chuyển ánh mắt sang chỗ khác, cuối cùng lại nhìn gương mặt Giang Kiều "Cô nhìn nhầm rồi." Dứt lời, Phong Dịch vội vã xoay người, không cho Giang Kiều cơ hội tiếp tục chế giễu anh. Thấy Phong Dịch chuẩn bị rời đi, Giang Kiều cong môi cười, theo sát sau anh.

Từ đầu nên uống chút rượu mới đúng! Sau khi rời khỏi quán bar, Giang Kiều lên xe của Phong Dịch. Chiếc xe màu đen lao vào bóng đêm, chạy thẳng về Châu Cảnh Ngự Uyển. Dọc đường đi, hai người đều trầm mặc không nói, Phong Dịch cũng không hỏi cô chuyện vừa xảy ra. Giang Kiều lục lọi trí nhớ nhưng vẫn không rõ cô gái trong quán bar kia là ai, cô có chút bất đắc dĩ.

Đến Châu Cảnh Ngự Uyển, hai người cùng xuống xe bước vào đại sảnh. Thang máy chậm rãi đi lên, đến tầng cao nhất thì dừng lại. Giang Kiều và Phong Dịch cùng đi ra khỏi thang máy. Trên hành lang không có một bóng người. Tầng này chỉ có hai người họ ở, tình cờ là căn hộ lại ở sát nhau, đường về cũng giống. Tiếng giày cao gót của Giang Kiều gõ xuống mặt đất, lán vẩy lay động lộ ra đôi chân nhỏ. Ngoài ra cũng chỉ có tiếng giày da của Phong Dịch đi theo sau.

Không lâu sau, mọi âm thanh đều ngừng lại, Giang Kiều cũng tinh tế chú ý tới tiếng bước chân phía sau bỗng im bất. Cô dừng bước, xoay người nhìn lại. Dù quần áo của người đàn ông phía sau cô vẫn không thay đổi nhưng khí chất đã có chút không giống. Trên mặt hần nở nụ cười, lông mày hơi nhếch lên giống như một thiếu niên bất cần đời. Giang Kiều hiểu rõ, đó là một nhân cách khác của Phong Dịch.

Cô cảm thấy hơi kì quái. Đêm nay trời không mưa như trút, không khí cũng không nặng nề, cảm xúc của Phong Dịch vẫn ổn định. Vậy vì sao Tô Dịch lại xuất hiện?

Dù trong lòng đầy nghi ngờ, Giang Kiều vẫn mở miệng trước "Tô Dịch, anh tới không đúng lúc cho lắm."

Tô Dịch nở nụ cười phóng túng, trong giọng nói mang theo ý nhạo báng "Ồ? Có phải tôi quấy rầy cô và Phong Dịch rồi?"

Giang Kiều cảm thấy yên tâm. Từ giọng điệu của Tô Dịch, cô có thể đoán được thái độ của anh đối với mình cũng không tệ lắm. Xem ra mấy lần ở chung trước cũng có chút tác dụng. Giang Kiều nở nụ cười nhàn nhạt "Vừa rồi bên ngoài xảy ra một chút việc ngoài ý muốn." Cô hơi ngừng lại một chút, giọng nói còn có chút tiếc nuối "Đáng lẽ ra đêm nay tôi và Phong Dịch còn có thể trao đổi nhiều hơn một chút."

Lời nói này của Giang Kiều chẳng qua là muốn lừa gạt thiếu niên Tô Dịch này thôi. Điều cô phải làm là để cho Tô Dịch buông lỏng cảnh giác với mình.

Tô Dịch lãnh đạm ồ một tiếng, nụ cười trên mặt cũng không biến mất, dường như chuyện sau đó Giang Kiều và Phong Dịch định làm gì anh cũng không quan tâm.

"Được rồi." Giang Kiều thử dò hỏi "Anh và Phong Dịch bình thường rất ít giao lưu sao?"

Bóng đêm ngoài cửa sổ rất đậm đặc, ánh trăng chiếu xuống, bầu không khí có chút khô nóng. Biểu cảm của Giang Kiều rất trấn tĩnh, tất cả tâm tình đều không hiện lên trên mặt. Đối với việc này, Giang Kiều có chút hoài nghi nên mới giả bộ hỏi Tô Dịch, bởi cô biết rõ Phong Dịch sẽ không dễ dàng nói với cô những điều này. Nhưng Tô Dịch thì khác. Anh ta chỉ là một thiếu niên tính tình phóng túng.

Tô Dịch nhún mày hỏi ngược "Giang Kiều, vì sao cô lại hỏi như vậy?"

"Tô Dịch, anh đã quên một việc." Giang Kiều đưa ra lời giải thích vô cùng hợp lý "Tôi còn tưởng chúng ta đã đạt được thỏa thuận rồi chứ."

Cô lắc đầu, dường như trách móc thiếu niên này không giữ chữ tín "Anh quên không nói với Phong Dịch rằng tôi thích anh ấy rất nhiều."

Tô Dịch ngẩn người. Người phụ nữ này, da mặt hơi dày thì phải?

**

Đôi lời nhắc nhở: Từ ngày 10/01/2019 trở đi, tất cả các chương set pass sẽ chỉ được đăng lên wordpress.

Chương 26 Nhật ký sủng ái của nữ phụ xinh đẹp sẽ được set pass và chỉ đăng wordpress. Khi nào có chương 26 bọn mình sẽ thông báo trên facebook. Gợi ý pass mình sẽ cập nhập cả trên wordpress lẫn wattpad. Trong trường hợp các bạn đọc bị chặn wordpress thì hãy lên facebook "LaStella" của bọn mình, vào phần ghi chú để xem hướng dẫn cách bỏ chặn nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Người phụ nữ kia nói cái gì vì sao anh phải nghe theo

Chương 26: Người phụ nữ kia nói cái gì, vì sao anh phải nghe theo chứ?

GỢI Ý PASS CHƯƠNG 26:

Chuyển dãy mật mã Morse sau thành các ký tự: -••; --•; ••••; •--; ••; •-; -; -•-•; ••-•; ••

(Gợi ý: Pass có 10 ký tự, viết liền.)

LƯU Ý: Không share pass ra bên ngoài bằng bất cứ hình thức nào, nếu như bọn mình thấy => Block.

Nếu như bạn nào không tìm thấy chương 26 thì mình có để link chương 26 ở dưới phần bình luận nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh ngủ ở nhà tôi, tôi không thể đảm bảo...

Edit: Tiểu Phiến

Chương 27: Anh ngủ ở nhà tôi, tôi không thể đảm bảo...

Giang Kiều biết Phong Dịch sẽ không về nhà trong thời gian này. Cô biết được chuyện này là vì vào mấy ngày trước, khi cô nói chuyện với anh, tình cờ nghe anh nhắc đến việc này.

Thừa dịp Phong Dịch không ở nhà, Giang Kiều ra ngoài làm chút chuyện.

Ngày hôm đó, Giang Kiều vô tình gặp được Phong Dịch ở sân bay, ngoài ý muốn ngồi lên xe anh, còn giúp anh cắt đuôi người theo dõi. Giang Kiều không biết Phong Dịch đã chọc phải ai, nhưng cô muốn biết được tất cả những người có quan hệ với Phong Dịch, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Ngày ấy Phong Dịch đột ngột xuất hiện tại sân bay, mà vừa hay Giang Kiều biết được ở gần đó có một con đường giao dịch. Trong sách đã từng nhắc tới việc này, chỗ đó vô cùng kín đáo, có đường hầm để dẫn tới nơi đó nhưng không phải ai cũng biết. Giang Kiều muốn tới nhìn thử một chút, trực giác cho cô biết, ở nơi này nhất định sẽ xuất hiện manh mối quan trọng.

Tám giờ tối, Giang Kiều ra khỏi nhà. Cô không tự lái xe mà bắt taxi bên đường.

Một chiếc taxi dừng lại trước mặt cô, Giang Kiều mở cửa xe, ngồi vào bên trong.

"Sân bay Mặc thành." Giọng nói lạnh nhạt của cô vang lên như gió đêm nhẹ lướt qua.

Tài xế nhìn cô từ kính chiếu hậu, Giang Kiều mặc một bộ quần áo đen, lại mang theo mũ. Khi tài xế quan sát cô thì đúng lúc đó cô cũng đã chú ý tới.

Giang Kiều ngẩng đầu, nhìn thoáng qua tài xế, sau đó thu mắt lại.

Lúc này, Giang Kiều khác hẳn mọi ngày, cô trang điểm cho bản thân trở nên thành thực hơn, nhìn giống như chừng ba mươi tuổi. Giang Kiều che đi ngũ quan vốn có của mình, cho dù là người quen đứng trước mặt cũng rất khó nhận ra.

Xe khởi động hướng tới sân bay Mặc thành, cảnh sắc hai bên đường lướt qua rất nhanh, cuối cùng xe cũng dừng lại.

Giang Kiều xuống xe đi tới một con đường vắng vẻ, ở trên con đường này chẳng có gì, cô chỉ đi lướt qua, sau đó quẹo vào cầu thang bên cạnh. Mặc dù cầu thang ở vị trí bí mật nhưng Giang Kiều đã đọc sách, tất nhiên rất dễ dàng tìm được đường. Cầu thang u ám, hai bên chỉ treo vài cái đèn, ánh đèn hắt ra mờ nhạt yếu ớt. Bước chân Giang Kiều trầm ổn bước xuống. Đi tới cuối cầu thang, Giang Kiều mở cửa ra, nhưng cửa còn chưa mở, đã có một tiếng động từ bên trong truyền ra.

Cửa mở, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc lũ lượt ủa vào tai Giang Kiều, cô khẽ nhú mày, giống như có chút không kiên nhẫn.

Giang Kiều khép cửa, sự vắng vẻ bên ngoài hoàn toàn bị che đi. Nơi gây ra tiếng động là phần trung tâm của nơi này, cô cất bước đi tới chỗ đó. Đoàn người nối tiếp nhau vây quanh chỗ đó, hình như chỗ này là võ đài, trên mặt những người đó là vẻ hưng phấn đến kích động, họ reo hò không ngừng. Giang Kiều tùy ý chọn một vị trí đứng, ánh mắt nhìn về phía võ đài. Bây giờ, trên võ đài đang có hai người thi đấu. .

Đêm nay ở đây tiến hành thi đấu boxing, là một môn thể thao xuất xứ từ Mỹ.

Boxing ở chợ đêm cực kỳ tàn nhẫn, tuyển thủ chỉ cần lên võ đài. Sau đó, không cần biết là sống hay chết, chỉ cần giành được chiến thắng thì sẽ có phần

thường hậu hĩnh. Khoản tiền thưởng này cũng đủ thay đổi cuộc đời của một người, cho nên dù tàn khốc đến không còn nhân tính, vẫn sẽ có rất nhiều người nguyện ý tham gia.

Ánh mắt Giang Kiều lướt nhanh qua những người trên võ đài, cô hít một hơi thật sâu, cô nhận ra người này. Người đó không có tên, chỉ có biệt hiệu, là Thập Cửu, cũng không có ai biết được quá khứ và bối cảnh của tên này. Thập Cửu là quán quân của boxing chợ đêm, Giang Kiều còn biết một chuyện nữa, hẳn cực kỳ hận Liêu Thâm.

Từ tiết tối ngày đó, Giang Kiều vẫn luôn chú ý tới động tĩnh của Phong Dịch, cô biết rõ, nhân cách khác của Phong Dịch xuất hiện là vì Liêu Thâm. Như vậy nhất định Liêu Thâm có quan hệ với cả hai nhân cách của Phong Dịch, mà Thập Cửu trước mặt chính là điểm đột phá. Giang Kiều chăm chú nhìn Thập Cửu, cô phát hiện Thập Cửu hạ thủ vừa ngoan độc vừa nhanh nhẹn, từng bước chân áp sát, không chút lưu tình. Đối thủ căn bản không chống đỡ được.

Đáy mắt Thập Cửu chỉ hiện lên sự hồ hững, giống như hẳn không có chút cảm tình nào. Giây tiếp theo, Thập Cửu làm gãy sống mũi của đối phương, máu lập tức chảy ra, nhưng ánh mắt của hắn vẫn không thay đổi. Thi đấu kết thúc, Thập Cửu thắng, kết quả là do đối phương đầu hàng trước. Khi đối thủ đầu hàng, Thập Cửu cũng thu tay về. Trọng tài giơ tay Thập Cửu lên, tuyên bố anh ta thắng, tiếng vỗ tay kịch liệt vang lên cùng tiếng hoan hô. Khuôn mặt hắn không để lộ ra chút cảm xúc nào, như thể những chuyện đang diễn ra chẳng liên quan gì tới hắn.

Sau khi thi đấu kết thúc, Thập Cửu nhanh chóng xuống khỏi võ đài, lui về sau hậu trường, Giang Kiều thấy thế thì đi theo. Hậu trường rất yên tĩnh, tiếng huyền ảo đều tụ tập ở đằng trước. Một vòng boxing chợ đêm kết thúc, một lượt mới lại bắt đầu. Bước chân Giang Kiều rất nhẹ, cô đi qua hành lang dài dằng dằng, đi tới phòng nghỉ ở phía sau. Cửa phòng nghỉ khép hờ, tia sáng bên trong lóe ra từ kẽ hở. Thập Cửu ngồi trên ghế, đang xử lý vết thương trên tay mình.

Vừa rồi, lúc hắn thi đấu có bị thương nhưng đối với hắn thì đây chính là chuyện thường ngày.

"Ai đấy?" Động tác trên tay Thập Cửu dừng lại, hắn quay đầu, có tính cảnh giác rất cao, lập tức biết có người đang đứng ở cửa.

Giang Kiều đẩy cửa đi vào, vừa rồi chính cô tự tạo động tĩnh để hắn phát hiện.

Nhưng cô không đến gần mà dừng lại trước cửa nhìn Thập Cửu. Giọng nói của hắn không có kiên nhẫn, đáy mắt hiện lên sự cảnh giác.

Thập Cửu nhìn người tới là một cô gái, hắn hỏi, "Cô là ai?"

Giang Kiều chỉ cười lạnh một tiếng, "Chẳng qua tôi cảm thấy động tác ban nãy của anh có sơ hở." Cô tận lực hạ thấp giọng mình xuống, giọng cô bây giờ nghe rất khác giọng thường ngày.

Giang Kiều muốn nhìn thấu được bí mật của Thập Cửu, từ đó tìm hiểu cặn kẽ những hành động của Liêu Thâm, sau đó cô sẽ tìm được nguyên nhân gây bệnh của Phong Dịch. Mà người như Thập Cửu sẽ không quan tâm tới những chuyện khác, cô nói như thế vừa hay có thể tiếp tục trò chuyện với hắn. Quả nhiên, Giang Kiều vừa dứt lời, biểu tình không để ý của hắn có chút thu liễm lại nhưng vẫn không mở miệng hỏi.

Giọng nói của Giang Kiều nhàn nhạt, "Tốc độ ra quyền của anh rất nhanh, chiêu thức công kích lại ngoan độc nhưng anh lại quên chuyện quan trọng nhất, chính là phòng thủ."

"Chỉ cần đối phương tìm ra được nhược điểm của anh thì có thể đánh bại anh."

Nghe xong lời cô nói, một lát sau Thập Cửu mới nói. "Tôi chỉ cần một khoảng thời gian ngắn là có thể thắng đối thủ, không cần những thứ khác."

Giang Kiều biết Thập Cửu nghe lọt lời mình, cô lại nói, "Thật không? Như vậy khi anh đụng tới đối thủ khó hơn thì anh sẽ là người chịu thiệt."

Sau khi cô nói xong, không đợi Thập Cửu trả lời mà trực tiếp ra khỏi phòng nghỉ.

Ánh mắt Thập Cửu dán chặt trên cửa phòng, lông mày nhíu chặt. Hắn chưa từng thấy cô gái này, hẳn không quen cô gái này.

Rốt cuộc, cô gái này đang muốn làm gì?

....

Sau khi biết Ngô Đại Sơn có vấn đề, Phong Dịch lái xe trở về. Dọc theo đường đi, anh nghĩ lại những điểm đáng ngờ trên người Ngô Đại Sơn. Phong Dịch đã quen Ngô Đại Sơn từ rất lâu, lẽ nào chuyện này từ khi bắt đầu đã là chuyện của người khác thiết kế sao? Phong Dịch nhấp mồi, vào nhà, anh vừa nghĩ vừa cầm chén trên bàn lên. Lúc này, tay anh đụng phải máy tính trên bàn, máy tính không cẩn thận rơi xuống sàn.

Anh ngẩn ra, bên trong có một tờ giấy bay ra, nhẹ nhàng rơi xuống.

Phong Dịch cúi người nhặt tờ giấy lên. Anh nhận ra được chữ viết trên giấy chính là của Tô Dịch.

Giang Kiều nhờ tôi chuyển lời tới anh, cô ấy rất thích anh.

Mất Phong Dịch trầm xuống, anh cầm giấy xoay người đi ra khỏi nhà. Anh đi nhanh tới nhà Giang Kiều, nhấn chuông cửa.

Cửa rất nhanh đã được mở ra, Giang Kiều liếc nhìn tờ giấy trên tay Phong Dịch. Cô nhếch môi cười, xem ra Tô Dịch này cũng rất coi trọng chữ tín.

Giang Kiều lại nhìn Phong Dịch, "Anh thấy rồi?"

Phong Dịch bước vào một bước, Giang Kiều lùi lại một bước. Khí chất của anh vẫn lạnh lùng như cũ, đè nặng vào không khí xung quanh cô.

"Cô và Tô Dịch gặp nhau mấy lần rồi?"

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói, "Không được mấy lần."

Phong Dịch tiếp tục đi vào trong, anh đóng cửa lại, nhốt cả Giang Kiều và bản thân bên trong. "Cô biết chuyện này khi nào?"

Thân thể Giang Kiều hơi nghiêng, kéo gần khoảng cách giữa hai người, cô cười quyến rũ, "Anh cảm thấy sao?"

Hai ngày nay, bởi vì cảm xúc của Phong Dịch không ổn định mà dẫn tới Tô Dịch xuất hiện nhiều hơn. Phong Dịch bận bịu làm việc vào ban ngày, ban đêm anh ngủ, Tô Dịch lại xuất hiện làm anh gần như không còn thời gian ngủ.

Phong Dịch cúi người nhìn Giang Kiều, "Chuyện này, cô không được tiết lộ cho bất kỳ ai."

Ý cười trong mắt Giang Kiều càng đậm thêm.

"Cô không thể moi thông tin từ bất kỳ người nào đâu." Phong Dịch nói, "Nhất là Ngô Đại Sơn."

"Nếu như cô không giữ bí mật được, vậy thì..." Giọng của Phong Dịch trầm xuống, ngón tay giữ chặt cổ cô.

Nhịp tim đang nhảy trong bàn tay anh.

Giang Kiều không nhúc nhích, chỉ chuyên chú nhìn Phong Dịch. Cô có thể cảm nhận được lực đạo nhẹ vô cùng, anh chỉ muốn cảnh cáo, chưa từng muốn tổn thương cô.

Vừa nói xong một câu, ý thức của Phong Dịch đã mất hết, mắt anh tối sầm lại, cơ thể đè nặng lên người Giang Kiều làm cả hai ngã xuống, anh lại duỗi tay, vô thức che sau gáy cô.

Rất nhanh, hai người cùng ngã xuống đất, Phong Dịch ở trên, Giang Kiều bên dưới.

Tối nay, Giang Kiều lại thấy được mặt khác không ai biết của Phong Dịch.

Giấy trước rõ ràng còn uy hiếp, giấy sau đã bất tỉnh trên người cô. Điều này chứng minh Phong Dịch rất tín nhiệm cô.

Giang Kiều mở miệng, nói, "Này, Phong Dịch."

Không ai đáp lại.

"Nếu như anh ngủ ở nhà tôi thì tôi không đảm bảo ngày mai anh sẽ thấy cái gì đâu."

Phong Dịch vẫn không đáp, chỉ có hô hấp ấm áp phả vào cổ Giang Kiều.

Giang Kiều nằm trên sàn nhà lạnh băng, trên người lại là thân thể nóng rực của Phong Dịch.

Cô mở to hai mắt, nhìn ánh đèn trên trần nhà, nghe được tiếng tim đập ổn định của Phong Dịch, Giang Kiều biết, anh đã không đề phòng cô nữa.

Ánh sáng trên trần nhà rọi trên người cả hai, Giang Kiều giống như chạm được một chút nóng bỏng từ khối băng lạnh tanh, cô chột cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Anh chỉ ngủ trên giường tôi

Edit: Bối Xu

Chương 28: Anh chỉ ngủ trên giường tôi, đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Buổi sáng hôm sau.

Lúc Phong Dịch tỉnh dậy đã có chút ánh sáng lọt qua khe cửa sổ. Anh quan sát xung quanh, cảm thấy căn phòng này rất lạ. Đây không phải nhà của anh. Phong Dịch đột nhiên thấy rung mình, anh ấn thái dương, cố gắng để bản thân tỉnh táo hơn một chút. Có tiếng Giang Kiều từ ngoài vọng vào "Tỉnh rồi?"

Phong Dịch ngẩn người nhìn ra cửa phòng đang mở.

Giang Kiều dựa vào cửa, trên người cô chỉ mặc một bộ váy ngủ miễn cưỡng dài đến bắp đùi, lộ ra đôi chân thon dài.

"Tôi qua anh quá mệt mỏi nên ngủ ở nhà tôi." Giang Kiều chỉ giải thích đơn giản, giọng cô rất nhẹ nhàng, dường như đó cũng không phải chuyện gì lớn.

Phong Dịch nhận ra váy ngủ của Giang Kiều đã được đổi, anh vô thức sờ áo sơ mi trắng của mình. Vãn may cúc áo vẫn được cài kín chu, không có dấu hiệu bị cởi ra. Anh nâng mắt nhìn bộ âu phục trong tay Giang Kiều.

"Đây là bộ lần trước anh cho tôi mượn." Giang Kiều ném bộ âu phục sang cho Phong Dịch "Nhưng anh quên lấy về." Còn nửa vế "ai biết có phải anh có ý không" cô giữ lại trong lòng không nói ra.

Phong Dịch nhận lấy bộ âu phục, một mùi hương nhàn nhạt xộc vào mũi anh. Anh biết rõ mùi hương này rất giống mùi trên người Giang Kiều. Phong Dịch xuống giường, đứng lên mặc âu phục vào. Trong tay Giang Kiều còn một chiếc thắt lưng đen. Cô thông thả bước đến trước mặt Phong Dịch "Nhà tôi không có quần áo nam, chỉ đành để anh mặc tạm áo sơ mi từ hôm qua vậy." Cô mở miệng giải thích, sau đó định đeo thắt lưng cho anh.

Phong Dịch túm cổ tay, cản động tác của Giang Kiều lại. Đáy mắt anh có chút u ám, lúc nhìn Giang Kiều còn mang theo tia bức bách.

Đuôi mày của Giang Kiều nhướn lên, cô vươn tay, thành thực hoàn thành động tác đeo thắt lưng rồi nở nụ cười mê hoặc lòng người, trong lời nói còn pha thêm vài phần đùa giỡn "Anh sẽ không cho rằng hôm qua anh bị tôi ngủ chứ?"

Phong Dịch không trả lời. Anh vẫn cầm cổ tay Giang Kiều nhưng lực không mạnh lắm, cô cũng không chống cự nên Phong Dịch dễ dàng túm hai tay cô ra sau lưng.

Phong Dịch nâng mặt Giang Kiều, ép cô ngẩng đầu nhìn thẳng anh. Anh cúi người, hô hấp phả lên má Giang Kiều, thấp giọng cảnh cáo, cũng muốn nói cho cô biết cô không thể dùng chuyện này áp chế anh "Giang Kiều, chỉ có cô biết bí mật của tôi. Đừng quên những lời tôi qua tôi nói."

Giọng nói của Giang Kiều càng mê hoặc "Phong Dịch, anh chỉ ngủ trên giường tôi, đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một bước."

Dứt lời, cô nhón chân lên, đến khi chỉ cách môi Phong Dịch một xăng ti mét thì dừng lại. Mùi nước hoa nhàn nhạt bao phủ hai người. Giây tiếp theo, Phong Dịch lập tức thả tay Giang Kiều, cô lại nhắm chặt thắt lưng của Phong Dịch, thay anh cài cẩn thận rồi mới dừng động tác. Lúc này Phong Dịch đã mặc quần áo chỉnh tề. Xác nhận quần áo hôm qua không thiếu món nào, anh nhanh chóng bước ra ngoài cửa, cũng không quay đầu lại.

Ngay lúc đó giọng nói của Giang Kiều lại vang lên, dù không lớn lắm nhưng vẫn vang vọng trong không gian "Phong Dịch, anh nhớ kỹ, mật mã nhà tôi là sinh nhật của anh. Lần sau không cần gõ cửa, tự mình tiến vào." Một nụ cười mỉm trong ánh ban mai càng tôn lên vẻ xinh đẹp của cô.

Sau khi Giang Kiều gặp Lâm Yên ở quán bar, cô luôn ghi nhớ những điều Lâm Yên nói nên lập tức bắt tay điều tra bối cảnh của cô gái kia. Giang Kiều phát hiện cha của Lâm Yên từng làm việc ở tập đoàn Giang thị nhưng đã qua đời trong một tai nạn ngoài ý muốn; mẹ của Lâm Yên từng làm y tá trong bệnh viện Minh Lập sau đó bị bệnh qua đời. Dựa theo những gì báo chí đưa tin, mấy năm trước cha Lâm Yên gặp tai nạn đều là lỗi của ông. Giang Kiều suy đoán có khả năng tin tức trên báo đều không đúng sự thật, nếu không đếm đó Lâm Yên cũng sẽ không phản ứng lớn như vậy. Về phía mẹ của Lâm Yên từng làm ở bệnh viện thì Giang Kiều cũng không xa lạ gì lắm vì cô biết nguyên chủ từng ở đó một khoảng thời gian. Nhưng điều cô băn khoăn là không rõ những chuyện này có ẩn tình gì không và nó có liên quan đến việc cô bị giết không. Cô muốn đích thân đến bệnh viện để điều tra bí mật bị che giấu.

...

Hôm nay, ánh mặt trời chói chang, Giang Kiều mặc một bộ quần áo đơn giản rồi ra khỏi nhà. Cửa vừa mở, cô bất giác nhìn sang cánh cửa sát vách vẫn luôn đóng chặt mấy ngày rồi mới thu hồi ánh mắt, nhấn thang máy.

Bệnh viện Minh Lập cách nhà Giang Kiều không xa lắm, chỉ vài phút sau cô đã có mặt ở nơi đó.

Bệnh viện có rất nhiều người lui tới. Trước khi xuống xe, Giang Kiều đeo khẩu trang, hòa lẫn vào dòng người, giả bộ làm một bệnh nhân bình thường. Không gian bên trong nồng nặc mùi thuốc sát trùng, vách tường trắng tinh, ánh nắng mặt trời chiếu xuống lại càng khiến người ta có cảm giác bị kìm nén. Giang Kiều bước thẳng lên tầng trên. Đối với bệnh viện này cô có chút ấn tượng nên biết vị trí phòng thay đồ của nhân viên y tế nằm ở cuối hành lang. Trên đường đi, Giang Kiều cúi thấp đầu không để camera thu được mặt mình. Cô bước đến trước phòng thay đồ thì dừng lại. Cô quay lưng với hành lang, hành động của cô rất bình thường nên không có mấy người chú ý đến. Giang Kiều khom người vài giây, cánh cửa liền mở ra. Cô bước vào phòng, lấy tạm một chiếc áo blue khoác lên người sau đó bước ra.

Sau khi Giang Kiều hóa trang thành bác sĩ thì bước đến phòng chứa hồ sơ có lưu trữ bệnh án. Lúc đó trong phòng còn có một bác sĩ đang ngồi. Giang Kiều kiểm tra lại khẩu trang, cô cúi đầu bước ngang qua trước mặt người kia. Cô chưa bước được mấy bước, người nọ đã lên tiếng "Chờ một chút."

Giang Kiều dừng chân không tiếp tục đi nhưng cô cũng không lên tiếng nói chuyện.

"Tiểu Chu, cô để ý giúp tôi một chút, tôi muốn đi ra ngoài khoảng nửa tiếng." Người đàn ông kia mở miệng nói chuyện, rõ ràng anh ta đã nhận nhầm

Giang Kiều thành một bác sĩ khác. Cô yên lặng, chỉ gật đầu coi như đồng ý. Nhận được đáp án của Giang Kiều, bác sĩ nam lập tức rời khỏi phòng, hình như anh ta có việc gấp.

Đến khi bước chân của người kia hoàn toàn biến mất, Giang Kiều nghiêng đầu, xác nhận người kia đã đi xa, cô lập tức mở máy tính. Vừa chú ý đến động tĩnh ngoài cửa, cô vừa nhập tên của Phong Dịch. Trên màn hình máy tính xuất hiện một báo cáo. Quả nhiên đã từng có một thời gian Phong Dịch ở bệnh viện Minh Lập, hơn nữa còn trùng với thời gian cô nhập viện. Giang Kiều suy nghĩ một chút sau đó lại nhập tên Thẩm Ngôn Phóng. Dựa theo ghi chép, thời điểm cô ở bệnh viện, Thẩm Ngôn Phóng cũng không có ở đây vậy nên hiềm nghi đối với Phong Dịch lại càng cao.

Phong Dịch từng đến bệnh viện này, mẹ của Lâm Yên từng làm việc ở đây nên cơ hội Phong Dịch gặp mặt Lâm Yên là rất lớn.

Lông mày Giang Kiều nhíu chặt, cô nhanh chóng xóa hết lịch sử tìm kiếm rồi rời khỏi phòng chứ hồ sơ. Cô không ở lâu mà vào thang máy lên phòng bệnh Phong Dịch từng ở. Trong thang máy chỉ có một mình Giang Kiều. Nhìn số tầng dần tăng lên, lông mày của cô lại càng nhíu chặt.

Lâm Yên có phải ánh trăng của Phong Dịch không hay là anh ta nhận nhầm người?

Theo những gì trong sách viết thì Giang Kiều mới là ánh trăng của nhân vật phản diện nhưng bị chính nhân vật kia giết chết. Dựa vào tình hình hiện tại, rất có thể nhân vật phản diện đã nhầm nhầm người, coi Giang Kiều là ánh trăng của hắn nhưng sau khi phát hiện ra sai lầm sẽ giết chết cô.

Có một khoảng thời gian cô và Lâm Yên cùng xuất hiện ở bệnh viện Minh Lập, sau đó Phong Dịch nhớ nhầm, cho rằng cô là ánh trăng của cuộc đời anh.

Tầm gương trong thang máy phản chiếu khuôn mặt phiền muộn của Giang Kiều, cô bắt đầu nhớ lại chuyện đêm đó ở quán bar. Lâm Yên lên tiếng khiêu khích cô mà vừa đúng lúc Phong Dịch xuất hiện ngăn cản. Giang Kiều cố gắng nhớ lại ánh mắt của Phong Dịch lúc đứng đối diện với Lâm Yên. Hình như ánh mắt của anh rất sâu lại lạnh nhạt, vô cùng bình tĩnh, chỉ thiếu một phần quen thuộc.

Trí nhớ của Giang Kiều rất tốt, cô không có khả năng quên những chuyện này. Đặc biệt là những chuyện có liên quan đến Phong Dịch cô đều nhớ rất rõ. Dù đã không gặp nhau nhiều năm nhưng dựa vào tính tình của Phong Dịch, cứ coi như anh không biết Lâm Yên nhưng không có khả năng hoàn toàn quên mất.

Chẳng lẽ trong đầu Phong Dịch không có đoạn kí ức này sao? Vậy nên lúc Lâm Yên đứng trước mặt anh anh cũng không nhận ra?

Sắc mặt Giang Kiều hơi phức tạp, giữa lúc cô đang suy nghĩ thì cửa thang máy mở ra, Giang Kiều đã đến nơi cần đến. Cô tạm không suy nghĩ tới chuyện này nữa mà bước ra khỏi thang máy. Lúc này ngoài hành lang phòng bệnh không có một bóng người, dường như có thể nghe thấy cả tiếng hô hấp.

Cô cố gắng bước thật nhẹ, nghiêng đầu nhìn số phòng bệnh. Giang Kiều đang tìm phòng bệnh Phong Dịch từng ở. Phòng bệnh cô muốn tìm nằm ở bên phải. Cô vừa bước thêm một bước, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, có một bé trai từ trong đi ra. Cửa phòng bệnh lại đóng, Giang Kiều đưa mắt nhìn cậu bé. Trên tay cậu có cầm mấy món đồ chơi, chắc là do người nhà sợ cậu quá buồn chán. Biết được trong phòng bệnh còn có người nên Giang Kiều cũng không tiếp tục tiến hành kế hoạch.

Cậu bé rất nhanh chuyển qua món đồ chơi khác. Quả cầu trên tay cậu lắc lư phát ra tiếng kêu nho nhỏ, dường như không ảnh hưởng đến bệnh nhân trong phòng.

Giang Kiều bước đến gần cửa sổ. Cô muốn lựa chọn một thời cơ thích hợp để tìm kiếm xem trong phòng bệnh có lưu lại manh mối nào không.

Gió thổi vào hành lang mang theo chút hơi nóng làm Giang Kiều thêm tỉnh táo.

Lúc này cậu bé sau lưng nhỏ giọng hô một tiếng. Giang Kiều quay đầu nhìn, quả cầu trong tay cậu bé bị rơi, gió thổi quả cầu đến dưới chân cô. Giang Kiều cúi xuống nhặt quả cầu lên, cậu bé cũng vừa chạy tới nơi. Cô mỉm cười trả lại quả cầu cho cậu "Của em."

Cậu nhé vрон tay nhận lấy, xấu hổ nói khẽ một tiếng "Cảm ơn." Hình như cậu rất ngại, nói xong liền chạy thẳng về phòng.

Giang Kiều nhìn bóng lưng của cậu bé khuất sau hành lang thì cũng đứng lên. Nhưng vừa đứng dậy cô đã cúi người nhìn vào góc nhà. Trên mặt tường sạch sẽ có viết một hàng chữ, nếu không nhìn kĩ sẽ không thể thấy được.

Bước tường trắng tinh có một hàng chữ màu đen.

"LY S, mãi mãi là bạn tốt."

LY là Lâm Yên(*) còn S là Tô Dịch sao?

(*)Tên Lâm Yên có pinyin là /lín yān/ - LY

Phong Dịch và Lâm Yên đều từng ở bệnh viện này, mà buổi tối kia khi Lâm Yên xuất hiện, nhân cách Tô Dịch cũng xuất hiện... Tất cả manh mối đều chỉ về một đáp án duy nhất.

Vào giờ phút này, hoài nghi của Giang Kiều đã được xác nhận. Tô Dịch chính là nhân vật phản diện sẽ giết cô. Giang Kiều hiểu rõ, kế hoạch câu dẫn Phong Dịch của cô nhất định phải được đẩy nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Anh có thể để cho tôi một vị trí ở chỗ này không?

Edit: Bối Xu

Chương 29: Anh có thể để cho tôi một vị trí ở chỗ này không?

Mãi đến xế chiều Giang Kiều mới về đến nhà. Vừa về đến nơi cô đã nhận được một cuộc điện thoại do Phương Cảnh gọi tới.

"Giang Kiều, là mình."

"Ừ." Giang Kiều lạnh nhạt đáp lời.

"Cậu về nước lâu như vậy rồi mà chúng ta vẫn chưa có cơ hội gặp nhau. Không bằng đêm nay chúng ta tụ họp một hôm đi."

Giang Kiều cũng đoán được cuộc điện thoại này của Phương Cảnh là do Trác Man Nhân sắp xếp, cô đương nhiên rõ con người Phương Cảnh này tiếp cận cô vì mục đích riêng. Để biết được mục đích của Phương Cảnh, đương nhiên Giang Kiều sẽ không từ chối lời mời.

...

Bóng đêm buông xuống, Mặt thành đã về đêm.

Giang Kiều đến thẳng quán bar được hẹn. Trong quán âm nhạc huyền ảo, không khí nồng nặc mùi rượu. Thần sắc của Giang Kiều bình thản tiến vào trong. Cô quan sát xung quanh một vòng thì thấy ở trong góc tối có cô gái đang ngồi. Người kia chính là Phương Cảnh. Phương Cảnh cũng vừa nhìn thấy Giang Kiều, cô ta giờ tay ra hiệu. Ánh đèn mờ ảo, không ai nhìn thấu được tâm sự được giấu dưới đáy mắt cô ta.

Lúc đi du học nước ngoài cô ta quen biết Giang Kiều. Phương Cảnh cũng biết rõ Giang Kiều là đại tiểu thư nhà họ Giang. Cha mẹ Phương Cảnh cũng mở một công ty nhưng quy mô không lớn, tất nhiên cô ta muốn tiếp cận Giang Kiều, lợi dụng đại tiểu thư này để tiến vào tầng lớp thượng lưu.

Mấy ngày trước, lúc nhận điện thoại của Trác Man Nhân, cô ta có chút kinh ngạc. Sau khi gặp mặt, bà ta để lộ trong lời nói rằng tính cách của Giang Kiều có chút thay đổi nên muốn cô ta đi thăm dò. Phương Cảnh tất nhiên đáp ứng yêu cầu này.

Nhìn thấy Giang Kiều tiến đến, Phương Cảnh nở nụ cười không thật lòng "Giang Kiều, cậu vẫn xinh đẹp như trước."

Từ trước tới nay, Giang Kiều luôn dễ dàng trở thành tâm điểm của đám đông. Dù Phương Cảnh rất đố kỵ với đại tiểu thư nhà họ Giang nhưng cô ta cũng phải thừa nhận rằng tướng mạo của Giang Kiều rất đẹp.

Giang Kiều chỉ cười không đáp.

Phương Cảnh lại giả bộ oán trách "Tôi đợi mãi không thấy cậu đến tìm tôi, tôi còn tưởng rằng cậu quên người bạn này rồi chứ."

Giang Kiều nhướn mắt, lạnh lùng đáp "Cậu cũng không đến tìm tôi, không phải sao?"

Nguyên chủ từng coi Phương Cảnh là bạn tốt, tất cả mọi chuyện đều là Giang Kiều chủ động. Mỗi khi tham gia các sự kiện, Giang Kiều đều có ý tốt mang theo Phương Cảnh. Đấy mắt Giang Kiều hiện lên một tia châm chọc. Chỉ đáng tiếc, nguyên chủ không biết Phương Cảnh còn ôm mục đích riêng khi tiếp cận cô ấy.

Phương Cảnh ngẩn người, cô ta cũng cảm thấy Giang Kiều hôm nay có gì đó kì quái nhưng trong lòng lại không biết là do đâu. Cô ta đột nhiên nhớ tới một chuyện nên chủ động mở miệng hỏi "Tôi nghe nói cậu và tổng giám đốc của tập đoàn Phong thị rất thân, đúng không?" Phương Cảnh vốn tính toán, nếu thật sự hai người họ có quan hệ, cô ta có thể nấn nĩ Giang Kiều mang cô ta đi tham dự một vài sự kiện, nhân cơ hội này móc nối quan hệ với tập đoàn nhà họ Phong. Lúc còn ở nước ngoài Giang Kiều đều làm như vậy nên cô ta cũng quen được không ít người.

Giang Kiều lạnh lùng nhìn sang "Cậu nghe được từ chỗ nào? Có một số lời không thể nói loạn."

Phương Cảnh dịu dàng đáp "Vốn đầu tư bộ phim cậu phụ trách bị rút, tập đoàn Phong thị ngay lập tức bỏ vốn đầu tư vào. Chuyện này là bố mẹ nói cho tôi biết."

Giang Kiều cong môi, cười như có như không "Tập đoàn Phong thị đầu tư vào bộ phim này là vì coi trọng tiềm lực của bộ phim. Phong tổng làm việc gì cũng tự có tính toán. Huống hồ tính tình của Phong tổng lạnh nhạt, nếu để anh ta nghe được vài lời đàm tiếu, e rằng một vài người sẽ gặp phiền toái lớn."

Người lẩn lộn trên thương trường đều biết thủ đoạn của Phong Dịch rất ngoan độc nên không ai dám đắc tội với anh. Hơn nữa không hiểu vì sao lúc nghe Phương Cảnh nhắc đến tên Phong Dịch, trong lòng Giang Kiều lại có chút buồn phiền không rõ nguyên nhân.

Phuong Cảnh rùng mình đồng ý, sau đó uyển chuyển thay đổi chủ đề "Về sau tôi sẽ không nhắc lại những thứ này nữa. Mà nghe bác gái nói cậu mới chuyển nhà. Cậu chuyển đến đâu vậy? Cho tôi địa chỉ đi, sau này tôi đến tìm cậu."

Trong lòng Giang Kiều cười lạnh, quả nhiên là Trác Man Nhân gọi cô ta đến. Cô trả lời "Nếu tôi dọn nhà đương nhiên để tránh kẻ khác đến quấy rầy. Chuyện này tôi không muốn nói cho bất kì ai."

Phuong Cảnh giật mình. Rốt cuộc cô ta cũng hiểu vì sao Trác Man Nhân nói Giang Kiều thay đổi, thậm chí giây phút này cô ta cũng nhận ra Giang Kiều thay đổi rất nhiều. Phuong Cảnh thu lại biểu cảm, cố gắng vớt vát "Giang Kiều, quả nhiên chúng ta lâu ngày không liên lạc nên có chút xa lạ rồi. Những chuyện nhỏ thế này trước đây cậu đều nói với tôi."

Giang Kiều dựa vào ghế, miễn cưỡng nâng mắt hỏi ngược lại "Vậy cậu nói thử một chút, trước đây tôi thế nào?"

"Chuyện gì cậu cũng không lừa gạt tôi."

"Vậy còn cậu, cậu có lừa gạt tôi gì không? Hay là cậu thường xuyên khẩu thị tâm phi?" Giang Kiều nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào mắt Phuong Cảnh.

Phuong Cảnh ngẩn người. Giang Kiều trước mắt cô ta quá xa lạ. Rõ ràng vẫn là gương mặt đó lại làm cô ta á khẩu không nói nên lời. Cô ta lau mồ hôi trên trán đáp "Tôi thật tâm muốn làm bạn với cậu."

Giang Kiều tươi cười "Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi, cậu khẩn trương như vậy làm gì? Ai không biết còn tưởng cậu có tật giật mình chứ."

Trong lòng Phuong Cảnh vẫn không buông lỏng cảnh giác, cô ta bắt đầu thăm dò một số chuyện trong trường học mà cả hai người đều biết. Nếu đây thật sự là Giang Kiều, vậy cô nhất định sẽ biết những chuyện này. Phuong Cảnh vừa nói chuyện vừa chăm chú quan sát thần sắc của Giang Kiều. Trong lòng Giang Kiều cười nhặt, cô có ký ức của nguyên chủ, mấy chuyện này làm sao có thể làm khó cô chứ. Mỗi khi Phuong Cảnh hỏi một vấn đề, cô đều có thể trả lời rõ ràng.

Phuong Cảnh cau mày. Tuy tính cách của Giang Kiều thay đổi rất nhiều nhưng cô ta không thể tìm được bất kì một điểm nào không đúng. Hỏi thăm một hồi, Phuong Cảnh lại đổi sang chuyện khác. Trên bàn có bày hai bình rượu sẫm màu, Phuong Cảnh niềm nở nói "Tôi rót rượu cho cậu."

Nói xong cô ta cầm chai rượu lên, rót một ly cho Giang Kiều. Đuôi này Phuong Cảnh hơi chuyển động. Tửu lượng của Giang Kiều không tốt, uống một chút sẽ say rồi làm ra chuyện mất mặt.

Nhưng Giang Kiều vẫn dựa vào ghế, không có ý định muốn nhận ly rượu kia. Cô cong môi cười "Sao? Cậu không uống à?"

Phuong Cảnh nhẹ nhàng nói "Cậu biết tửu lượng của tôi không tốt mà."

Từ trước đến nay mỗi khi Giang Kiều uống say khướt thì Phuong Cảnh luôn dùng lý do này để từ chối.

Giang Kiều cười mỉa mai "Nhưng một mình tôi uống thì không có ý nghĩa."

Trong lòng Phuong Cảnh tính toán điều gì, cô biết rất rõ. Đáng tiếc là kế hoạch đó phải bỏ đi rồi.

Phuong Cảnh còn muốn nói tiếp nhưng đã bị giọng nói trầm trầm của Giang Kiều cắt ngang "Ngay cả chút mặt mũi này cậu cũng không cho tôi?"

Tất cả những lời Phuong Cảnh muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng. Cô ta nhìn Giang Kiều, tâm trạng có chút thay đổi. Trong bóng tối, làn da Giang Kiều trắng như tuyết, vẻ mặt lạnh lùng, không hiểu sao lại tạo ra áp lực khiến người ta sợ hãi. Giang Kiều vẫn bất động nhìn Phuong Cảnh, cô hơi nhắc cầm, ý bảo Phuong Cảnh uống hết ly rượu kia.

Phuong Cảnh trầm tư. Mặc dù tửu lượng của cô ta không tốt nhưng tửu lượng của Giang Kiều còn kém hơn. Cô ta chỉ cần chú ý không để chính mình uống say là được rồi.

Phuong Cảnh tự rót một chén rượu rồi uống vài ngụm. Lúc này Giang Kiều mới cầm chén rượu lên, tao nhã đặt bên môi nhấp một ngụm.

Phuong Cảnh có lời muốn nói nhưng lại bị Giang Kiều rót rượu. Cô ta đang muốn từ chối thì Giang Kiều đã uống cạn một ly nữa. Giang Kiều cảm chiếc ly trống không, nhú mày nhìn Phuong Cảnh "Tiếp tục uống."

Nhìn ly rượu đầy, Phuong Cảnh có chút chần chờ lại bị một câu nói của Giang Kiều ép buộc "Chúng ta không phải bạn tốt sao?"

Ý của Giang Kiều rất rõ ràng. Cô đã uống rượu, tất nhiên Phuong Cảnh cũng phải uống.

Phuong Cảnh chỉ có thể cầm ly rượu lên. Uống xong một chén, Giang Kiều lại tiếp tục rót rượu. Cô uống một ly, tất nhiên Phuong Cảnh cũng phải uống một ly.

Trong lòng Phuong Cảnh cảm thấy rất kỳ quái vì sao Giang Kiều thoạt nhìn rất tinh táo, hoàn toàn không có dấu hiệu say rượu. Lúc Giang Kiều uống rượu, thần sắc cũng không thay đổi nhưng thật ra cô đã có chút chệnh choáng nhưng do đặc thù nghề nghiệp của kiếp trước, ý chí của Giang Kiều rất mạnh mẽ. Do nguyên chủ không biết uống rượu nên Giang Kiều phải nỗ lực hết sức mới có thể giữ được tỉnh táo.

Tùng ly rượu đổ vào bụng, Phương Cảnh đã sớm quên mất phải làm khó dễ Giang Kiều. Cô ta đã say khướt. Lúc này Giang Kiều mở miệng chất vấn "Ai sai cô tới?"

"Trác Man Nhân."

"Bà ta bảo cô đến làm gì?"

"Bà ta nói cậu có chút thay đổi nên sai tôi tới thăm dò một chút."

Ánh mắt Giang Kiều lạnh lùng, tất cả đều trong dự đoán của cô.

Phương Cảnh đã say khướt, lúc nhìn thấy Giang Kiều đã thốt ra lời giấu kín trong lòng, ánh mắt cô ta tràn ngập đố kỵ "Giang Kiều, cô đẹp như vậy, chỉ cần cô xuất hiện sẽ không ai chú ý đến tôi. Thật ra tôi không muốn làm bạn với cô, nhưng tập đoàn Giang thị lớn mạnh như vậy, tôi phải tiếp cận cô." Nói đến đây, Phương Cảnh cười điên cuồng "Nhưng mà không nghĩ tới, cô xinh đẹp như vậy, nhưng đầu óc lại quá ngu ngốc, hoàn toàn không phát hiện ra suy tính của tôi..." Phương Cảnh còn chưa nói xong thì đã gục đầu xuống bàn.

Giang Kiều yên lặng ngồi đó nhìn, đáy mắt cô chỉ có một khoảng tĩnh lặng không gợn sóng. Cô cầm điện thoại gọi cho bạn của Phương Cảnh đến đón cô ta. Trước khi rời khỏi quán bar, Giang Kiều còn gọi một ly nước đá. Nước đá lạnh lẽo thấm vào cổ họng làm tinh thần cô tỉnh táo thêm một chút.

...

Đầu óc Giang Kiều nặng trĩu, đêm nay cô đã uống quá nhiều rượu. Sau khi về đến nhà, cô ngã xuống giường, trong lúc nửa tỉnh nửa mê thì chiếc điện thoại đặt ở đầu giường đổ chuông. Người gọi đến là Phong Dịch. Vì quá mệt mỏi nên Giang Kiều không nhận cuộc gọi.

Ở căn hộ sát vách, Phong Dịch nhíu chặt mày. Anh đã gọi mấy cuộc điện thoại nhưng bên kia vẫn không có người nghe máy. Không nghĩ ngợi thêm một giây nào, anh mở cửa sang nhà Giang Kiều. Nhìn mặt mả trên cánh cửa, Phong Dịch nhíu mày nhớ đến lời Giang Kiều nói buổi sáng.

Mặt khẩu mở cửa nhà cô là sinh nhật anh.

Ngón tay thon dài của Phong Dịch nhấc một dây số, cánh cửa nhanh chóng được mở ra.

Trong mắt Phong Dịch hiện lên chút ngạc nhiên nhưng ngay tức khắc được kiềm chế lại. Anh bước vào bên trong, cánh cửa phía sau khép vào. Phòng khách nhà Giang Kiều trống không, dù đèn vẫn mở nhưng không có người. Phong Dịch quét mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở gian phòng trước mặt. Phong Dịch biết đó là phòng ngủ của Giang Kiều. Đắn đo mấy giây, anh vẫn quyết định đẩy cửa vào.

Đèn trong phòng không mở, Giang Kiều bộ dạng mệt mỏi nằm trên giường, mùi rượu nồng nặc trong không khí làm Phong Dịch nhíu mày. Anh bước đến bên giường, hơi cúi người kiểm tra tình hình của Giang Kiều, vừa đúng lúc cô mở mắt.

Giang Kiều là đặc công đã trải qua huấn luyện nên dù trong bất kì tình huống nào cô cũng duy trì cảnh giác. Ánh mắt cô sắc bén nhưng vừa nhìn thấy Phong Dịch, hàn ý cũng tan đi.

Phong Dịch bị giật mình, đôi môi mỏng hơi mấp máy, dùng giọng trầm thấp gọi tên cô "Giang Kiều, xem ra không chỉ một mình tôi có bí mật, cô cũng có."

Nghe câu nói đó của Phong Dịch, ý thức của Giang Kiều đã trở nên rõ ràng hơn.

Hôm nay Giang Kiều xác nhận được Tô Dịch chính là nhân vật phản diện sẽ giết cô, mà sự xuất hiện của Lâm Yên trực tiếp quấy rối kế hoạch đã được sắp đặt tỉ mỉ. Nếu để Tô Dịch biết được Lâm Yên chính là ánh trăng sáng của hân, như vậy sự tồn tại của cô sẽ trở thành mối nguy hiểm. Nhưng mục tiêu của cô là Phong Dịch. Cô muốn để anh dần dần thích cô, sau đó thông qua anh thay đổi ý nghĩ của Tô Dịch.

Giang Kiều cong môi cười, trong mắt mang theo nét lười biếng "Phong Dịch, hơn nửa đêm một mình anh vào phòng tôi... hành động này có phải quá không thích hợp không?"

Phong Dịch cúi thấp người hơn, dùng giọng lạnh lùng như muốn chèn ép Giang Kiều "Giang Kiều, không cần lãng sang chuyện khác. Ở quán bar tôi đã thử thăm dò cô, thân thủ của cô rất tốt. Đêm đó ở sân bay cô còn biết đưa xe, dễ dàng cắt đuôi những kẻ truy đuổi... Tôi muốn biết nguyên nhân."

Giang Kiều biết hôm nay là một cơ hội tốt, cơ thể đang căng thẳng của cô dần dần thả lỏng, ánh mắt của cô nhìn vào Phong Dịch, hô hấp âm áp phá vào lỗ tai anh, dịu dàng nói "Tôi thích anh... Những lời này tôi đã nói rất nhiều lần rồi. Anh còn nhớ chứ?"

Phong Dịch không trả lời, đôi mắt đen thâm trầm nặng nề nhìn Giang Kiều. Giọng nói uyển chuyển lay động lòng người của cô tiếp tục cất lên "Về chuyện anh có hai nhân cách, tôi sẽ giúp anh giữ bí mật. Người nhà của anh, đồng nghiệp của anh, bạn bè của anh... bao gồm cả bác sĩ Ngô. Nếu anh cần tôi, tôi sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh anh."

Giang Kiều chăm chú nhìn anh, giọng nói chân thành mang theo tình ý sâu nặng. Phong Dịch cũng nhìn cô, thậm chí anh còn nghĩ mình cảm nhận được tâm trạng lúc này của Giang Kiều.

"Thế nhưng, tôi không thích phải chờ đợi câu trả lời." Giang Kiều đột nhiên lên tiếng.

Phong Dịch giật mình. Đôi mắt của Giang Kiều ngấn nước, dường như kéo anh cùng sa và tâm trạng của cô. Anh phát hiện hình như tối nay Giang Kiều trở nên yếu đuối hơn mọi khi.

"Anh muốn biết bí mật của tôi phải không?" Giang Kiều nói "Nếu như tôi cho anh biết... Tôi hi vọng anh có thể cho tôi một cơ hội."

"Ừ?"

Căn phòng tối đen tràn ngập hơi thở mập mờ. Ngón tay Giang Kiều đặt ở vị trí tim Phong Dịch, cô có thể cảm nhận được nhịp đập trầm ổn mạnh mẽ của trái tim anh. Hô hấp của Giang Kiều rất gần, dường như lướt nhẹ qua môi Phong Dịch "Anh có thể để cho tôi một vị trí ở chỗ này không?"

Rõ ràng là một câu nghi vấn nhưng cô lại dùng giọng điệu khẳng định, tựa hồ như bị tình thế ép buộc phải làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tôi sẽ dụng tâm đối xử tốt với anh

Edit: Bồi Xu

Chương 30: Tôi sẽ dụng tâm đối xử tốt với anh

Bóng đêm bao trùm lên căn phòng an tĩnh, hai người họ bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của Phong Dịch nhìn thẳng vào Giang Kiều. Váy ngủ của cô mỏng manh, hơi trễ xuống, để lộ quá nửa bộ ngực và da thịt trắng như tuyết, vô cùng bắt mắt. Cô cứ giữ nguyên tư thế như vậy nhìn chăm chăm vào mắt Phong Dịch, không hề có tạp niệm, chỉ đơn thuần muốn tìm một đáp án. Nhưng một lúc lâu sau Phong Dịch vẫn không mở miệng. Từng giây từng phút chậm rãi trôi qua, ánh mắt hai người giao nhau, hô hấp cũng hòa quyện. Phong Dịch đột nhiên nắm lấy cổ thay Giang Kiều, đặt tay cô lên ngực anh. Giang Kiều hơi giật mình. Chỉ một giây sau, anh đứng lên, xoay người bước ra ngoài. Giang Kiều chăm chú nhìn theo bóng lưng anh, bỗng, Phong Dịch dừng lại ở chỗ cánh cửa.

Một giọng nói trầm thấp vang lên giữa căn phòng tĩnh mịch "Giang Kiều."

Dường như Phong Dịch đã suy nghĩ rất lâu về việc... dùng bí mật của cô để đổi lấy một vị trí trong lòng anh. Tâm trạng của Giang Kiều lại bị anh kéo căng, nhưng ngay lập tức, người đàn ông lạnh lùng kia lại mở miệng "Dường như đây là một cuộc giao dịch không tệ."

Giọng nói của Phong Dịch trầm thấp như tiếng đàn tấu bên tai Giang Kiều. Khóe môi cô cong lên, ý cười trên mặt lại càng đậm. Giang Kiều bước về phía Phong Dịch, cô không đi dép, đôi chân trần trắng nõn bước trên sàn nhà, nhẹ nhàng như một con mèo lười biếng. Cô có thể cảm nhận rõ ràng sự kiên cố và lạnh lẽo của sàn nhà, điều đó càng làm tinh thần cô thêm tỉnh táo.

Bước mấy bước, Giang Kiều dừng lại bên cạnh Phong Dịch. Cô dựa vào khung cửa, ngược mắt lên nhìn người đàn ông luôn lãnh đạm kia. Điều cô muốn xem chừng cũng không phải không thể, anh đã có chút động tâm rồi.

Giang Kiều chủ động mở miệng "Phong Dịch, thật ra bí mật của tôi cũng không có gì. Hay là tôi kể cho anh nghe một câu chuyện xưa đi."

Phong Dịch quay đầu lại, chạm phải ánh mắt điềm tĩnh ung dung của cô, dường như tất cả những gì cô sắp kể cũng chỉ là một câu chuyện cũ vô cùng bình thường. Anh trả lời "Được."

Giang Kiều không nhìn thẳng vào Phong Dịch, cô dời ánh mắt đi chỗ khác, dường như đã chìm vào dòng hồi ức dài "Trước kia có một cô bé, từ lâu đã bị mẹ vứt bỏ. Cô bé đó sống không được tốt lắm, thường xuyên bị người khác bắt nạt, ngay cả cha ruột cũng chưa từng quan tâm." Giọng của Giang Kiều nhàn nhạt "Có một người cha như vậy, cũng không khác gì người đã chết là mấy. Sau đó bọn họ vì quyền lợi đã đem cô bé đó đến một chỗ rất xa."

Cô hơi ngừng một chút, cổ nén cảm giác đau đớn lan tràn, rất nhanh, cô khôi phục lại sự điềm tĩnh, tiếp tục cất lời "Đó là một nơi rất nguy hiểm, lại bị cô lập với thế giới bên ngoài, chỉ có thể đơn phương độc mã chiến đấu để giành lấy sự sống."

Giang Kiều hơi nghiêng đầu đi, che giấu giọt nước mắt lăn dài ở khóe mắt, mãi đến khi giọt nước mắt đó biến mất, cô mới nghiêng đầu lại, ánh mắt cô lạnh băng, hoàn toàn không thể nhìn rõ được cô đang có tâm trạng gì, cô nghiêm túc nói "Thời điểm không có ai để dựa vào, trên thế giới này, chỉ có duy nhất bản thân mới có thể tự bảo vệ mình."

Giọng nói cô rất chuyên tâm, chẳng biết là cô đang nói về bản thân mình hay đang nhắc tới cô bé năm xưa nữa.

Đôi mắt đen thẫm của Phong Dịch hiện lên một tia thương xót, dường như anh có thể chạm vào nỗi thống khổ vô tận năm đó của cô. Giang Kiều trầm mặc nhìn Phong Dịch.

Đối với Giang Kiều, là kiếp trước hay là hồi ức đều đã không còn quan trọng, nhưng đây là lần đầu tiên tự cô kể cho người khác biết đoạn thời gian cô

làm đặc công. Chém giết, tàn nhẫn, thống khổ... Giang Kiều đem toàn bộ chuyện xưa kể cho Phong Dịch. Kể xong, cô bất chợt tóm lấy cà vạt của anh, hơi nhón chân, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt kia.

"Nếu anh dám đem chuyện đêm nay nói ra..." Giang Kiều học theo giọng điệu uy hiếp đêm đó của Phong Dịch, nhưng tốc độ của cô chậm rãi hơn một chút.

Giọng nói của cô vang lên trong bóng tối, từng câu từng chữ đều trêu chọc và khiêu khích đến tận cùng:

"Tôi sẽ dụng tâm đối xử tốt với anh."

Phong Dịch nhìn thẳng vào đôi mắt Giang Kiều. Giọt lệ vừa rồi biến mất không thấy một dấu vết, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời kiên định.

Không nhận được câu trả lời chắc chắn của Phong Dịch nhưng Giang Kiều vẫn thả cà vạt của anh ra. Lúc trước cô uống rượu còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, bây giờ Giang Kiều chỉ biết dùng ngón tay day thái dương để giảm cảm giác choáng váng đến mức muốn ngất. Giây tiếp theo, cô ngả người, chợt nhận ra mình lọt vào một vòng ôm ấm áp. Khóe môi bất giác cong lên, Giang Kiều không nói gì, an tĩnh dựa vào lòng Phong Dịch. Anh cẩn thận bế cô về phòng rồi đặt lên giường. Trước khi rời đi, anh đứng trước cửa phòng Giang Kiều một lúc lâu. Ngắm người đã ngủ thiếp đi, ánh mắt Phong Dịch tối đen, nhìn không ra cảm xúc. Cuối cùng, anh vẫn đóng cửa, xoay người bước đi.

Vừa nghe thấy tiếng cửa khép lại, Giang Kiều mở mắt ra. Ánh mắt cô trong trẻo, hoàn toàn minh mẫn.

Dường như trong căn phòng này vẫn còn lưu lại mùi hương của Phong Dịch.

Trời càng lúc càng khuya, ánh trăng ngoài cửa sổ tĩnh lặng rơi xuống.

Giang Kiều biết, trái tim của anh đã chậm rãi tan chảy rồi.

...

Lão phu nhân của Thượng gia tổ chức một yến tiệc, rất nhiều gia đình quyền quý đều tới dự. Trong danh sách khách mời tất nhiên cũng có tên Giang Kiều. Vì lần này Phong Dịch cũng đến nên tất nhiên cô cũng sẽ tham gia.

Bóng đêm buông xuống, cơn gió đêm hè mang đến cảm giác mát mẻ dịu dịu, không khô hanh như lúc ban ngày.

Lúc Giang Kiều bước vào, cô thờ ơ quan sát xung quanh một vòng. Trong đại sảnh có rất nhiều người túm năm tụm ba đứng nói chuyện.

Tùy tiện liếc mắt một cái, Giang Kiều đã xác định Phong Dịch còn chưa tới.

Ngay lúc đó, có một người cất tiếng gọi cô "Giang Kiều."

Nương theo tiếng gọi, Giang Kiều xoay người lại. Là Thẩm Ngôn Phóng.

Lúc trước, Giang Kiều từng hoài nghi Thẩm Ngôn Phóng là nhân vật phản diện sẽ giết cô, nhưng sau khi đến bệnh viện Minh Lập, cô đã xác định rõ ràng nhân vật phản diện kia là Tô Dịch, nên hiềm nghi đối với Thẩm Ngôn Phóng đã được giải trừ.

Thẩm Ngôn Phóng liếc xuống tay của Giang Kiều, trong lòng anh có chút lo lắng nên lên tiếng hỏi thăm cô "Vết thương của cô sao rồi?"

"Gần như đã khỏi hẳn rồi."

"Trong khoảng thời gian này tôi không thấy cô ở trong đoàn làm phim."

"Tôi xin phép ở nhà nghỉ ngơi." Giọng nói Giang Kiều không che giấu sự xa cách.

Giang Kiều không hiểu vì sao đột nhiên Thẩm Ngôn Phóng lại quan tâm đến cô, nhưng nhất định cô phải giữ một khoảng cách với anh ta. Đúng lúc đó, Giang Kiều nhìn thấy một người, đôi mắt xinh đẹp của cô hơi nheo lại.

Là Lâm Yên.

Rất có thể Lâm Yên là ánh trăng sáng của Tô Dịch, nên nhất định cô không thể để Phong Dịch nhìn thấy Lâm Yên. Giang Kiều tùy tiện tìm một cái cớ rồi đi "Hình như bạn gái anh đang tìm anh, tôi đi trước một bước."

Thẩm Ngôn Phóng im lặng gật đầu, Giang Kiều cũng nhân đó rời đi.

Không lâu sau, Đường Lam bước tới, dịu dàng hỏi thăm "Ngôn Phóng, vừa rồi anh nói chuyện với ai vậy?"

Đáy mắt của Thẩm Ngôn Phóng hiện lên sự mất kiên nhẫn như khóe miệng vẫn mang theo ý cười "Tôi làm chuyện gì, hình như không liên quan đến cô."

Đường Lam ngẩn người, sau đó thông minh nói sang chuyện khác.

Ở một chỗ khác, Lâm Yên cũng đang có mặt tại buổi tiệc này. Lần trước ở quán bar, cô ta đã đắc tội Giang Kiều, kết quả là Quý Sùng Viễn ngay lập tức đuổi việc cô ta. Rơi vào đường cùng, Lâm Yên phải nhờ cậy hết người này đến người khác, vất vả lắm mới giành được cơ hội được làm nhân viên tạp vụ ở đây. Cô ta cảm khây đồ, cẩn thận đi lẩn vào trong đám người. Vừa nhìn thấy Giang Kiều ở buổi tiệc, đáy mắt cô ta tràn ngập hận ý, nhưng Lâm Yên vẫn không làm gì hết. Trên yến tiệc có rất nhiều người, hơn nữa nhận được giáo huấn lần trước, Lâm Yên đã khôn ngoan hơn, không dám trực tiếp gây phiền phức với Giang Kiều. Cẩn thận quan sát mấy vị khách quý trong đại sảnh, bỗng nhiên ánh mắt cô ta bị thu hút, nhìn chằm chằm về một phía.

Dường như tất cả ánh đèn hào nhoáng trong đại sảnh đều tụ lại nơi người đàn ông kia, tôn lên khí chất đặc biệt của anh.

Người đàn ông đó chính là Thẩm Ngôn Phóng.

Lâm Yên kinh ngạc nhìn Thẩm Ngôn Phóng không rời mắt, tay cô ta không tự chủ siết chặt cái khay. Đã lâu không gặp, không biết liệu Thẩm Ngôn Phóng có nhớ ra cô ta không? Đáy mắt Lâm Yên có vui mừng, khẩn trương, chờ mong... vô cùng phức tạp. Liếc mắt về phía tay trái của Thẩm Ngôn Phóng, cô ta nhìn thấy một cô gái đang nói chuyện với anh. Theo dõi tỉn tức về Thẩm Ngôn Phóng, tất nhiên cô biết cô gái kia là Đường Lam, cũng là bạn gái của anh. Trong lòng Lâm Yên nảy sinh sự đố kỵ, ánh mắt nhìn Đường Lam cũng lạnh đi rất nhiều.

Xuyên qua đám người, Lâm Yên một mực nhìn Thẩm Ngôn Phóng. Cô ta không nghĩ được nhiều, bước chân cũng không tự chủ được mà bước về phía đó.

Đúng lúc đó, âm thanh trong trẻo vang lên, chén rượu rơi xuống mặt đất, ngay sau đó là giọng nói tức giận của một cô gái "Vì sao cô lại bất cẩn như vậy?"

Lâm Yên ngẩn người, thu hồi lại tâm tư. Vừa cúi đầu nhìn xuống, không biết mấy ly rượu trong tay cô ta đã đổ từ lúc nào. Hơi nâng mắt lên một chút, cô ta phát hiện váy của cô gái kia đã bị rượu làm bẩn hết. Lâm Yên lo lắng, ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt của Đường Lam.

Tất nhiên Đường Lam vô cùng tức giận. Cô vốn định đi lấy một ly rượu, nhưng ngay đúng lúc cô ta với tay ra, không ngờ rằng nhân viên phục vụ này lại đụng phải mình. Rượu hắt vào váy của Đường Lam, lần này cô ta lại mặc một bộ váy khá mỏng nên rất dễ bị lộ. Đường Lam hít sâu một hơi, cố gắng kìm chế lửa giận "Cô làm bẩn váy của tôi."

Lâm Yên vội vàng xin lỗi "Thật ngại quá, là do tôi không cẩn thận."

Vừa nói chuyện, ánh mắt khẩn trương của cô ta lại không tự chủ nhìn về phía Thẩm Ngôn Phóng. Anh ấy còn nhớ mình không? Đồng thời cô ta cũng có chút mong chờ. Nếu Thẩm Ngôn Phóng nhận ra mình là người năm đó, nhất định anh sẽ giúp mình giải vây. Nhưng đối diện với ánh mắt thờ ơ bình thường của Thẩm Ngôn Phóng, trong lòng cô ta lại nặng nề thêm một phần. Gương mặt anh quen thuộc như vậy, nhưng ánh mắt lại vô cùng xa cách, không có sự ấm áp ôn hòa năm xưa, làm người ta sợ đến run rẩy. Ánh mắt Thẩm Ngôn Phóng nhìn cô ta dường như hai người xa lạ.

Anh ta chậm rãi liếc Lâm Yên một cái, giọng nói bình thường vang lên "Cô nên chú ý một chút."

Từng chữ từng chữ rơi vào tai Lâm Yên càng làm tâm trạng của cô ta nặng nề. Nhất thời, sắc mặt của Lâm Yên tái nhợt. Dựa vào câu nói kia, dường như Thẩm Ngôn Phóng đã quên cô ta rồi. Anh thật sự không còn nhớ rõ sự việc năm đó rồi sao? So với việc bị Đường Lam trách mắng thì sự thờ ơ của Thẩm Ngôn Phóng càng làm trái tim cô ta băng giá, tâm trạng Lâm Yên dường như chìm xuống đáy vực. Nhìn ánh mắt tối tăm của anh, cô ta chỉ cảm thấy trong lòng cực kì khó chịu.

Ánh mắt của Thẩm Ngôn Phóng không dừng lại trên người Lâm Yên lâu, anh liếc sang Đường Lam, lời nói dường như đang ám chỉ gì đó "Nơi này không phải Đường gia."

Thẩm Ngôn Phóng đang cảnh cáo Đường Lam, hiện tại bọn họ đang ở buổi tiệc của Thượng gia, rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm, nên cho dù Đường Lam muốn phát giận cũng phải thu liễm một chút. Anh nhếch môi cười nhạt, hiện giờ Đường Lam đang là bạn gái của anh, nếu như Đường Lam thất lễ nhất định sẽ ảnh hưởng đến bản thân. Đáy mắt Thẩm Ngôn Phóng hiện rõ sự không kiên nhẫn. Nếu không phải vì điều đó, anh cũng lười phải quản mấy chuyện này.

Sau khi Thẩm Ngôn Phóng lên tiếng, Đường Lam cũng không nói gì nữa. Cô cũng biết hiện giờ không phải lúc có thể phát hỏa. Cô lạnh lùng liếc Lâm Yên một cái rồi mới rời đi cùng Thẩm Ngôn Phóng. Mà dù đã đi xa nhưng anh vẫn không liếc mắt nhìn Lâm Yên thêm một lần.

Lúc Giang Kiều đang nhìn ra cửa thì vừa vặn nhìn thấy Phong Dịch đang bước vào. Trong vô thức, Giang Kiều hơi nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Yên. Lúc đó Lâm Yên đứng cách đó không xa đang xoay lưng lại với Phong Dịch. Cô ta cúi đầu thu dọn lại mấy ly rượu, khuôn mặt thanh tú ẩn sau mái tóc dài. Ánh mắt Giang Kiều lại chuyển về chỗ Phong Dịch. Gương mặt anh không thể hiện nhiều cảm xúc nhưng cô vẫn biết anh không thích những buổi tiệc như thế này. Giang Kiều nhanh chóng bước về phía anh, lên tiếng gọi "Phong Dịch."

Vừa nghe thấy tiếng cô, Phong Dịch xoay đầu lại. Giang Kiều cố tình chọn vị trí này vì cô vừa có thể quan sát nhất cử nhất động của Lâm Yên, vừa đảm bảo Phong Dịch xoay lưng về phía cô ta.

"Anh cũng tới đây sao?" Giang Kiều hỏi.

Phong Dịch cúi đầu nhìn cô. Da Giang Kiều trắng như tuyết, mái tóc đen dài xõa ngang eo càng tôn thêm nét quyến rũ.

Không đợi Phong Dịch trả lời, Giang Kiều đã nói tiếp "Em cảm thấy hơi đau lòng đấy. Tối hôm qua chúng ta đã trao đổi bí mật, em còn tưởng rằng anh sẽ thẳng thắn với em."

Thần sắc của Phong Dịch vẫn lạnh nhạt nhưng khóe môi lại có nét cười như có như không "Em cũng không nói cho tôi biết tối nay em sẽ đến."

Giang Kiều không trả lời thẳng vấn đề của Phong Dịch, cô tự đùa nghịch mái tóc dài của mình, đuôi mắt hơi cong lên nói "Nếu em không biết hành tung của anh, làm sao có thể giúp anh che giấu đây?"

Ý cười trên môi Phong Dịch nhạt nhòa. Rõ ràng lời nói vừa rồi của Giang Kiều không có đạo lý, nhưng ngoài ý muốn là anh lại không cảm thấy tức giận. Đối với người khác mà nói, Phong Dịch và Giang Kiều đã đứng nói chuyện với nhau một lúc lâu. Dựa theo tác phong của anh, chắc hẳn đã mất hứng từ lâu. Nhưng hiện tại, cô gái đứng bên cạnh Phong Dịch, e rằng không giống như trước.

Ánh mắt của những vị khách quý đều dừng lại trên người Giang Kiều và Phong Dịch, trong khi đó Giang Kiều lại đang cẩn thận quan sát Lâm Yên sau lưng anh. Lâm Yên có thể kích thích một nhân cách khác của anh thức dậy. Cô hoàn toàn không muốn để Tô Dịch và Lâm Yên gặp mặt, vì như vậy toàn bộ kế hoạch của cô sẽ bị đảo lộn. Suy nghĩ như vậy nên đáy lòng Giang Kiều nảy sinh một tia phiền não.

Lâm Yên đã dọn xong mớ lộn xộn cô ta gây ra, bây giờ cô ta đang bước về phía Phong Dịch. Trong lòng Giang Kiều căng thẳng, lòng mày cô không tự giác nhíu lại. Tuy chỉ là một động tác rất nhỏ nhưng không thể thoát được ánh mắt của Phong Dịch.

Anh vừa định quay đầu nhìn lại thì đột nhiên cảm thấy có một lực không nhỏ kéo cổ áo của mình. Lần này Giang Kiều không nhìn sang hướng khác mà nhìn thẳng vào mắt anh. Cô chậm rãi sửa lại cổ áo của Phong Dịch. Khoảng cách của hai người càng ngày càng gần. Phong Dịch cúi đầu nhìn thẳng vào ánh mắt cô, hơi thở của hai người quấn quýt. Nụ cười trên môi anh thêm một phần tà khí "Ở nơi cộng cộng, em không cần nóng lòng như vậy."

Sự chú ý của Giang Kiều vẫn còn đặt trên người Lâm Yên, bỗng nghe được câu nói của Phong Dịch, cô có chút giật mình. Lâm Yên đã đi xa rồi, Giang Kiều đưa mắt nhìn anh. Cô hơi nghiêng đầu, trong giọng nói mang theo chút ghen tuông "Phong tổng tuần tú như vậy, không ít cô gái mơ ước ngài."

Hơi dừng một chút, cô lại nói tiếp "Nhưng em chỉ cho phép anh nhìn một mình em." Giang Kiều nở nụ cười, sau đó buông cổ áo Phong Dịch ra, cẩn thận vuốt thẳng nếp nhăn trên cổ áo anh.

Một màn tình tứ này cũng bị Thẩm Ngôn Phóng đứng cách đó không xa nhìn thấy. Giang Kiều và Phong Dịch dựa quá gần, thoát nhìn quan hệ của hai người đó không bình thường. Ánh mắt của anh ta không di chuyển nhưng thần sắc đã lạnh nhạt đi nhiều.

Lúc Giang Kiều đang nói chuyện với Phong Dịch, cô đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Cô nhíu mày quan sát Phong Dịch. Khí tức của Phong Dịch đã có sự thay đổi lớn, thêm vào mấy phần phóng khoáng không kìm chế được. Anh ta cúi đầu nhìn Giang Kiều, trên khóe môi lộ ra một nụ cười tùy ý.

Ánh mắt Giang Kiều lạnh đi. Tô Dịch lại xuất hiện rồi. Không đợi anh ta kịp nói câu gì, Giang Kiều đã mở miệng "Theo tôi ra ngoài."

Tô Dịch thấy thần sắc của Giang Kiều lãnh đạm liền ném cho cô một ánh mắt khiêu khích, anh ta lên tiếng chế giễu "Có phải tôi lại xuất hiện vào lúc không thích hợp rồi không?"

Giang Kiều nhíu mày không tiếp lời.

Tô Dịch lại cười "Ngay cả hoàn cảnh xung quanh tôi còn chưa quen thuộc lắm, chẳng lẽ không thể ở lại lâu hơn một chút sao?"

Vừa dứt lời, Giang Kiều đã nở nụ cười, cô không trả lời câu hỏi của anh ta mà lặp lại yêu cầu "Chúng ta ra ngoài một chút. Nhé?"

Tô Dịch hiểu tính cách của Giang Kiều, tất nhiên chỉ có thể theo cô đi ra ngoài. Vừa đi, anh ta vừa nói tiếp "Cô và cậu ta ở cùng một chỗ, tính cách cũng càng ngày càng giống." Câu tiếp theo, Tô Dịch hạ thấp giọng "Đều không thú vị gì cả."

Giang Kiều không để ý đến sự phản đối của Tô Dịch, ngay lập tức đưa anh ta đến chỗ hành lang không người. Cô dựa vào tường, lạnh nhạt nói "Chúng ta cùng nhau biến mất ở buổi tiệc, phòng chừng những kẻ ngoài kia sẽ suy đoán quan hệ của chúng ta."

"Chẳng phải...." Tô Dịch kéo dài âm cuối "Đây là mục đích chính của cô phải không?"

Giang Kiều lười biếng nở nụ cười "Nếu anh đã biết tâm tư của tôi, chi bằng ngoan ngoãn phối hợp một chút."

Tô Dịch cười kễ, tiếng nói vang lên trong hành lang vắng vẻ "Lâu như vậy tôi mới có khoảng thời gian tự do. Tất nhiên tôi sẽ không nghe lời cô."

Giang Kiều không để lời nói của Tô Dịch vào lòng, cô nhàn nhả đáp "Ồ? Vậy anh cứ thử xem"

Bây giờ trong buổi tiệc có nhiều người như vậy, Tô Dịch rất dễ để lộ sơ hở. Cô nhất định sẽ không để cho Phong Dịch phải rơi vào tình thế bất lợi. Tô Dịch xoay người muốn rời khỏi, nhưng anh ta dễ dàng bị Giang Kiều chế ngự. Anh ta muốn đánh trả, hất cô sang một bên nhưng không ngờ tới lại bị Giang Kiều bẻ ngược tay ra sau lưng. Anh ta bị Giang Kiều áp lên tường, hai tay cũng bị túm chặt. Dù cố gắng cỡ nào, Tô Dịch cũng không thể thoát ra. Anh ta đen mặt nói "Không ngờ thần thủ của cô cũng tốt giống như tên Phong Dịch kia."

Giang Kiều đang muốn đáp lời thì ở cuối hành lang có một người bước tới. Ông ta là cha ruột của Phong Dịch, Phong Đình.

Cô nhanh chóng thả lỏng tay, Tô Dịch nhân cơ hội đó xoay người lại. Anh ta cũng nhìn thấy Phong Đình đang bước đến, đáy mắt hiện lên vẻ phiền chán.

Bộ dáng này của Tô Dịch rơi vào mắt Giang Kiều, cô nhân cơ hội hạ thấp giọng uy hiếp "Anh nguy trang cẩn thận cho tôi."

Chương 31: Giang Kiều hôn lên môi Phong Dịch

Khi Giang Kiều nói tới chữ cuối cùng thì vẻ mặt Tô Dịch cũng thay đổi, anh thu lại vẻ tùy hứng trên mặt, thay vào đó là sự trầm tĩnh. Khuôn mặt bình tĩnh, ánh mắt ẩn chứa tia lạnh lẽo, cực kỳ giống Phong Dịch.

Lúc này, Phong Đình đã đến gần hai người, ông nói với Phong Dịch, “Con đến đây khi nào?” Phong Đình biết lão phu nhân của nhà họ Thượng đã mời Phong Dịch đến.

Màn đêm đen kịt vắng lặng, ánh trăng an tĩnh phủ xuống nhưng xung quanh tia sáng lại có vẻ hơi âm đạm. Khuôn mặt của Tô Dịch ẩn trong bóng tối, không rõ tâm tình.

Giọng nói của anh có chút băng lãnh, “Tôi vừa mới đến.”

Phong Đình quay đầu, ánh mắt rơi trên người Giang Kiều, kinh ngạc nói, “Đây là bạn gái của con?” Ông chưa từng thấy Phong Dịch qua lại với người phụ nữ nào.

Tô Dịch không phủ nhận nhưng Giang Kiều đã cười cười mở miệng, “Chào bác trai, cháu là Giang Kiều.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, mặc dù có chút xa lạ nhưng lại không thất lễ.

Phong Đình liếc mắt nhìn Phong Dịch, “Đây là lần đầu tiên bố thấy con đi cùng bạn gái đấy.”

Tô Dịch chậm rãi nói, “Chuyện gì cũng có ngoại lệ.” Tô Dịch vừa nói vừa nhìn về phía Giang Kiều.

Phong Đình thu toàn bộ hành động của anh vào trong đáy mắt. Tính tình Phong Dịch cực kỳ lạnh nhạt, nhưng khi anh nhìn về phía Giang Kiều thì khóe miệng lại hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Đáy mắt ông lại sâu thêm vài phần, chợt nhớ tới một chuyện, ông hỏi, “Con định đi đâu?”

Nghe được câu này, Tô Dịch trầm mặc không nói, bàn tay đặt xuôi bên người chợt siết chặt thêm vài phần, đáy mắt dần hiện lên vẻ mất kiên nhẫn. Giang Kiều vẫn luôn chú ý anh, nhạy bén nhận thấy Tô Dịch có chỗ không ổn. Ánh mắt cô trầm xuống, cô dựa vào lưng của Tô Dịch, khẽ kéo áo anh, cũng là để cảnh cáo Tô Dịch. Anh ngẩn ra, sắc mặt cũng nhanh chóng thay đổi. Phong Đình vẫn đứng đối diện Tô Dịch, ngăn cách bọn họ là tia sáng âm đạm, đương nhiên ông không thấy được một màn này.

Giang Kiều giương mắt nhìn Phong Đình, nhàn nhạt nói, “Bác trai, anh ấy sẽ đi cùng con.”

Từ cuối cùng vừa nói ra, màn đêm yên tĩnh đã bị phá vỡ. Sắc mặt cô cực kỳ bình tĩnh, không có chút biến đổi nào.

Tô Dịch ngẩng người, sau đó nhếch khóe miệng lên. Người phụ nữ này càng ngày mặt càng dày, chẳng qua đây cũng là một lời giải thích hợp lý. Ánh sáng trong mắt Tô Dịch hơi thay đổi, anh nói, “Chúng tôi đang hẹn hò.” Lời này xem như là khẳng định lời nói của Giang Kiều. Giang Kiều nhìn Tô Dịch, anh hơi nhướn mày.

Phong Đình kinh ngạc, lúc sau đã hiểu ra.

Giang Kiều lại nói tiếp, “Chuyện của con và Phong Dịch, con không muốn cho người khác biết. Con không muốn người khác biết chúng con đang hẹn hò.”

Cô hơi cúi đầu, nhìn có vẻ vô cùng an phận khác hẳn với thái độ cường ngạnh chế trụ Tô Dịch lúc nãy.

Phong Đình ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Phong Dịch, “Vậy bố không quấy rầy hai người nữa.” Ông xoay người đi vào đại sảnh

Trong bóng đêm yên lặng, dưới ánh trăng lạnh lẽo chỉ còn hai người Giang Kiều và Tô Dịch, xung quanh cực kỳ vắng vẻ.

Giọng nói tùy ý của Tô Dịch lại vang lên, khôi phục lại vẻ mặt ngang bướng, “Cô nói dối rất tốt.”

Phong Đình không nghĩ rằng Giang Kiều nói dối. Ông hoàn toàn tin lời cô, cho rằng cô đang hẹn hò cùng Phong Dịch.

Giang Kiều liếc mắt nhìn Tô Dịch, nhàn nhạt nói, “Anh đúng là không biết cách nói dối, về sau nhớ học tập tôi nhiều chút.”

“Cho dù chán ghét một ai thì cũng không cần biểu lộ ra ngoài.”

Tô Dịch cười cười không nói.

Giang Kiều nói tiếp, “Anh truyền lời với Phong Dịch giúp tôi là Phong Đình đã để tôi cùng anh ấy ở cùng nhau rồi.”

Chuyện này cô muốn để Phong Dịch biết, để anh không lộ ra điều gì ở trước mặt Phong Đình.

“Điều ấy đương nhiên tôi hiểu rõ.” Tô Dịch nói.

Anh lại nghiêng đầu nhìn cô, “Cô cứ vậy mà trở thành bạn gái của Phong Dịch, không biết sau khi anh ta biết được sẽ có cảm xúc ra sao.”

Giang Kiều cười như không cười, cắt ngang lời Tô Dịch, “Làm sao anh biết được Phong Dịch không thích tôi nói như vậy?”

Tô Dịch nhú mày, không nói.

Giang Kiều cùng Tô Dịch đi về phía trước, bây giờ Phong Dịch còn chưa tỉnh lại. Nếu như bây giờ trở lại thì sẽ dễ bị người khác phát hiện. Lúc này, có người từ trong đại sảnh đi ra, Giang Kiều nhìn về phía đó thì phát hiện ra một khuôn mặt quen thuộc. Lâm Yên! Cô ta đang bụng khay đi thẳng, cúi thấp đầu, nhìn không rõ sắc mặt.

Giang Kiều nhú mày, cô sẽ không để Tô Dịch nhìn thấy Lâm Yên.

Cô liếc mắt nhìn Tô Dịch, nói, “Đợi lát nữa người tản đi thì chúng ta rời khỏi chỗ này nhanh một chút.”

Ý cô là bảo Tô Dịch đi về phía trước, thân thể lại như vô ý chắn đằng sau anh, không để anh nhìn thấy Lâm Yên.

Ánh mắt Tô Dịch hơi trầm xuống, anh có trực giác Giang Kiều đang giấu diếm chuyện gì. Vừa đi mấy bước anh đã chậm chân lại, sau đó ngừng bước.

“Tôi không đi.” Giọng nói rõ ràng rơi vào trong tai Giang Kiều. Cô ngẩn ra, hơi nhú mày.

Tô Dịch xoay người lùi về phía sau, tùy ý liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Yên.

Nếu không thể tránh, Giang Kiều cũng sẽ không rời đi. Cô đứng một bên, hai tay khoanh trước ngực, sắc mặt lạnh nhạt lẳng lặng nhìn.

Lúc này, Lâm Yên đang quay lưng về phía họ, gò má lộ ra cực kỳ rõ ràng.

Tô Dịch nhìn Lâm Yên, ánh mắt dừng trên người cô ta thật lâu không rời đi, cho đến khi Lâm Yên xoay người, anh nói, “Đi thôi.”

Giang Kiều nhìn Tô Dịch, cô muốn biết anh đang suy nghĩ gì, nhưng lại không nhìn ra.

Giang Kiều đành hỏi dò, “Lúc này anh đang nhìn cái gì vậy?”

Tô Dịch giương mắt nhìn Giang Kiều, hỏi ngược lại một câu, “Vậy còn cô, cô đã nhìn cái gì?” Phản ứng của cô thực sự cổ quái, phảng phất như đang kiêng kỵ điều gì đó.

Giang Kiều không để ý, nói, “Có rất nhiều người ở đây, tôi lo anh bị phát hiện.”

Tô Dịch cũng không tin lời cô mà nói một cách chắc chắn, “Trong lòng cô nhất định có quỷ.”

Giang Kiều mặt không biến sắc, chậm rãi nói, “A, chúng ta giống nhau thôi.”

Hai người cùng trầm mặc, tâm tư lại khác biệt.

Giang Kiều không nhìn Tô Dịch nữa, “Cũng không còn sớm, chúng ta đi trước đi.”

Tô Dịch không phản đối, anh cũng không muốn phải ứng phó với đám người kia. Hai người lên xe, chậm rãi di chuyển.

....

Gió đêm chậm rãi thổi, bên ngoài xe là màn đêm đen tối cùng ánh trăng lạnh lẽo, bóng cây mờ nhạt phản chiếu trên lề đường. Trong xe, Giang Kiều và Tô Dịch không nói chuyện, này giờ vẫn lặng im như vậy. Giang Kiều ngồi ở ghế lái, bàn tay nắm chặt lấy vô lăng, hai mắt nhìn thẳng về phía trước. Cô đã hồi tưởng đến ánh mắt Tô Dịch nhìn Lâm Yên rất nhiều lần. Giang Kiều không hiểu trong mắt Tô Dịch ẩn giấu thứ gì, rốt cuộc là anh ta có nhận ra Lâm Yên không?

Một lát sau, xe dừng lại. Lúc này Giang Kiều đã che giấu đi tất cả tâm tình của mình, không để lộ ra nửa phần.

Cô đi cùng Tô Dịch vào thang máy.

Khi đến trước cửa nhà Tô Dịch, Giang Kiều đột nhiên mở miệng, “Tạm biệt.”

Nghe được giọng của cô, Tô Dịch nhìn lại, anh nở một nụ cười, khoát tay, “Hẹn gặp lại.”

Cửa đóng lại, Tô Dịch đã vào nhà, ánh mắt Giang Kiều chỉ dừng lại cửa phòng chốc lát liền rời đi. Sau đó, trong khoảnh khắc cô quay đầu đi ngủ, sắc mặt của cô đã trở nên lạnh lẽo hơn vài phần.

Giang Kiều về nhà, chỉ đến khi đóng chặt cửa phòng lại, đáy mắt của cô mới lộ ra một mảnh tâm tình phức tạp. Cô phải cảnh giác không để Tô Dịch gặp Lâm Yên, bọn họ càng gặp nhau nhiều thì cô càng bất lợi.

Bóng đêm kéo đến, nhà nhà đều mở đèn, đám mây đen che lấp ánh trăng sáng, bóng tối xuyên qua cửa sổ, tràn ngập cả căn phòng. Cứ như vậy đến khi trời sáng, Giang Kiều vẫn tỉnh táo, không ngủ cả một đêm.

...

Ngày tiếp theo, đến khi sắc trời tối sầm lại, Giang Kiều đi tới sân bay Mặc thành. Cô không muốn trở nên bị động, cô thầm nghĩ bản thân phải tận lực thay đổi số mệnh của mình.

Giang Kiều cải trang đi đến boxing chợ đêm ở gần sân bay.

Lần này rất giống với lần đầu tiên, cô vừa đẩy cửa ra, tiếng reo hò điếc tai truyền đến từ bên trong. Ngọn đèn le lắt chiếu vào võ đài, tất cả những người ở dưới đều chìm vào bóng đêm.

Lúc này, tuyển thủ thi đấu vừa đúng là Thập Cửu. Chỉ khác là lần này Thập Cửu đụng phải đối thủ còn mạnh hơn người lần trước. Kỹ thuật cũng mạnh hơn. Người kia có cơ bắp cực kỳ rõ ràng, hình thể có vẻ lớn hơn so với Thập Cửu, vóc người cũng cao hơn, khí thế lại càng hung bạo.

Khuôn mặt của Thập Cửu vẫn bình tĩnh, không bị ảnh hưởng bởi người xem dưới đài, chỉ chăm chú vào đối thủ của mình.

Mặc dù đối thủ của hắn rất mạnh, nhưng Giang Kiều biết Thập Cửu vẫn sẽ thắng. Lần trước gặp mặt hắn, Giang Kiều đã chỉ ra chỗ thiếu sót của hắn, chính là hắn chỉ biết công mà không biết thủ. Hiện tại trong trận đấu, Thập Cửu đã sửa lại vấn đề này, mỗi một lần tiến công của đối thủ anh đều nắm trong lòng bàn tay. Tuy Thập Cửu vẫn phải tốn thêm một ít thời gian với đối thủ này nhưng hắn vẫn chiến thắng người nọ.

Trong khoảnh khắc Thập Cửu thắng, tiếng hoan hô vang lên liên hồi. Không chỉ vì biểu hiện ưu việt của anh, mà còn vì trong mỗi trận đấu, Thập Cửu đều chưa từng thua.

Thập Cửu lui xuống đài, Giang Kiều cũng không đi tìm hắn mà xoay người rời khỏi nơi này, cô đi lên trên tầng. Cô ra khỏi căn hầm, đi lên đầu cầu thang đứng đợi Thập Cửu.

Khoảng mười phút sau, Giang Kiều thấy có động tĩnh, có người đi ra ngoài.

Giang Kiều không quay đầu lại mà tiếp tục tiến về phía trước, tiếng bước chân vang đều bên tai cô, căn cứ vào tần suất của bước chân, Giang Kiều đoán người này là Thập Cửu. Nếu như hắn phát hiện cô ở ngoài này, nhất định sẽ nảy lên nghi ngờ, cho nên cô nhất định phải làm bộ ngẫu nhiên gặp hắn.

Bởi vậy, Giang Kiều mới có được tin tức mình muốn.

Bước một bước đi ra, Giang Kiều thầm đếm, “Một, hai, ba...”

Lúc Giang Kiều đếm đến ba, quả nhiên Thập Cửu gọi cô lại, “Vị tiểu thư này, xin dừng bước.”

Giang Kiều vừa nghe liền xoay người cười cười, “Sao vậy?”

Thập Cửu chủ động đi tới trước mặt Giang Kiều, nói, “Cảm ơn.” Hắn nhận ra cô chính là người đã giúp anh hôm đó.

Giang Kiều nhú mày, “Hả?”

Thập Cửu tiếp lời, “Ý kiến lần trước của cô đã giúp tôi rất nhiều.”

Giang Kiều gật đầu, “Vừa rồi tôi có xem anh thi đấu, anh làm không tệ, nhưng lại có một vấn đề.”

Sau khi nói xong, cô đi về phía trước. Thập Cửu muốn nghe cô nói, thuận thế đi theo, “Cô có thể nói cụ thể một chút không?”

Ánh mắt Giang Kiều nhìn về phía biển quảng cáo cách đó không xa, trên đó có ảnh của Liêu Thâm, cô muốn dụ Thập Cửu đi qua, xem thử phản ứng của anh.

Giang Kiều liếc mắt nhìn Thập Cửu, “Tôi có thể nhìn thấy anh đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, thể nhưng chân của anh từng chịu chấn thương.”

Thập Cửu giật mình, bước chân hơi chậm lại. Hắn không tiếp lời, nhưng hắn biết cô nói đúng. Giang Kiều lại nói tiếp, “Cho dù bây giờ vết thương này không ảnh hưởng tới anh, nhưng qua thời gian, nó sẽ trở thành gánh nặng.”

Cô dừng chân, nhìn Thập Cửu, “Tôi đề nghị anh chú ý một chút, đến khi xảy ra chuyện ở trên võ đài thì muộn rồi.”

Thập Cửu không trả lời, nhưng cô biết hắn nghe được.

Giang Kiều xoay người, nơi cô dừng chân vừa đúng là vị trí của biển quảng cáo. Cô nghiêng đầu nhìn Thập Cửu, anh cũng nhìn thấy ảnh của Liêu Thâm trên đó.

Liêu Thâm là một thương nhân thành công, sự nghiệp từ thiện cũng rất phát triển, trong lòng dân có địa vị rất cao.

Chẳng qua, phản ứng của Thập Cửu có chút không đúng, ánh mắt hắn vẫn dừng trên biển quảng cáo, vẻ mặt hiện lên vẻ phức tạp. Giang Kiều chắc chắn, Thập Cửu và Liêu Thâm có quan hệ, mà việc đó có liên quan với Phong Dịch không?

.....

Rời khỏi sân bay, Giang Kiều lái xe trở về.

Về đến bãi đỗ xe, cô nhìn thấy một chiếc ô tô giống của cô. Giang Kiều nở nụ cười, đó là xe của Phong Dịch. Xem ra hôm nay Phong Dịch đã trở lại. Giang Kiều vào thang máy, nhìn chữ số không ngừng nhảy lên, cô gắng kìm nén tâm tư. Vừa ra khỏi thang máy, cô đã thấy một bóng lưng quen thuộc, tầm mắt cô dừng trên người Phong Dịch một lúc. Anh vén tay của chiếc áo sơ mi lên, lộ ra bắp tay rõ ràng, Giang Kiều tỉ mỉ quan sát, đáy lòng không hiểu sao lại bắt đầu gợn sóng.

Giang Kiều không nhìn được hô to, “Phong Dịch.”

Cô hô to, bởi cô biết trên tầng lầu này chỉ có hai người.

Nghe được giọng nói sau lưng, Phong Dịch dừng chân, xoay người nhìn Giang Kiều, trong mắt không có cảm xúc đặc biệt.

Giày cao gót đập trên mặt đất, tạo nên tiếng động nhỏ. Cô bước nhanh tới trước mặt Phong Dịch.

Anh nghiêng đầu nhìn Giang Kiều xòe tay, cô nói, “Em tới tranh công.”

“Tôi hôm qua Phong Đình nói chúng ta qua lại...” Phong Dịch chột cười, giễu cợt, “Không lẽ là vì chuyện này?”

“Chúng ta hẹn hò.” Giang Kiều lặp lại mỗi chữ mỗi từ, giọng nói lại có vẻ ái muội.

Giang Kiều tỉ mỉ cân nhắc một chút, đối với cô thì không có vấn đề gì.

“Ừm.” Phong Dịch nhàn nhạt nói, anh không phủ nhận.

Giang Kiều ngẩn người, cô giật mình. Nhìn khuôn mặt của Phong Dịch, Giang Kiều biết, người này là mục tiêu của mình, cô không thể để anh mê hoặc bản thân. Cô bình tĩnh lại, cô rất hài lòng với tiến triển này, nhưng thời gian không còn nhiều, cô phải thừa thắng xông lên, như cô đã nói, người đàn ông này nhất định phải ngã trên tay cô.

Giang Kiều hé môi, nửa thật nửa giả nói, “Phong Dịch, em có mang quà cho anh.”

Phong Dịch không nghĩ ngờ.

Ánh mắt câu dẫn của cô như vuốt ve trên người anh, “Vốn nghĩ mấy ngày nữa hẵng đưa anh, nhưng bây giờ lại là một cơ hội vô cùng tốt.”

Phong Dịch như cười như không, “Hửm?”

Đáy mắt Giang Kiều mang theo một chút thú vị, cô ngược mắt nhìn anh, “Nhắm mắt lại đi.”

Phong Dịch chậm rãi liếc mắt qua khuôn mặt cô, liếc qua ngũ quan tinh xảo, nhìn vào đôi môi đỏ. Anh thu hồi tầm mắt, không hỏi, không suy nghĩ gì, chỉ dựa theo lời cô mà nhắm hai mắt lại.

Giang Kiều cười.

Mùi hương quen thuộc xộc vào trong mũi, Phong Dịch biết, Giang Kiều đang đến gần anh, nhưng anh vẫn không di chuyển.

Giây kế tiếp, Phong Dịch cảm thấy đôi môi Giang Kiều sát lại, cảm xúc mềm mại ôn nhu vòng quanh.

Phong Dịch ngậy người.

Giang Kiều nhón chân nhẹ hôn lên đôi môi Phong Dịch.

Đợi đến khi anh mở mắt đã thấy xẹt qua một thân hình mị hoặc giảo hoạt.

Giang Kiều xoay người, chỉ để lại hai từ.

Ngủ ngon.

Giọng nói mềm mại phiêu tán trong không khí, cũng bay vào trong lòng Phong Dịch.

Đêm hôm ấy, Phong Dịch ngoài ý muốn mơ thấy một giấc mơ ngắn ngủi.

Trong mơ, mùi hương trên người Giang Kiều tỏa ra không khí xung quanh anh, cảm xúc ấm áp từ đôi môi mang theo sự mềm mại khó quên.

....

Ngày hôm sau.

Trong phòng họp của tập đoàn Phong thị đang cử hành một cuộc họp quan trọng. Phong Dịch luôn chú ý đến động tĩnh từ điện thoại, nhưng anh vẫn chưa được tin nhắn của Giang Kiều. Sau khi hội nghị bắt đầu, nhóm người đó tranh luận cực kỳ kịch liệt, bọn họ đều phải báo cáo tiến độ của những hạng mục quan trọng.

Phong Dịch nhìn thoáng qua điện thoại, màn hình là màu đen kịt, không có thông báo gì.

“Hạng mục mở rộng khu dân cư cao cấp của Mặc thành.” Giọng nói Phong Dịch vững chắc, “Thẩm thị, Thượng thị đều nhúng tay...”

Vừa nói, Phong Dịch bỗng dừng lại, ánh mắt phảng phất hướng tới một nơi rất xa.

“Phong tổng.” Giọng nói của thư ký Nhậm lọt vào trong tai anh, nghe có chút xa xôi.

Phong Dịch định thần, tập trung vào công việc, ánh mắt dần dần rõ ràng hơn. Ánh nắng ngoài cửa sổ rơi xuống ánh mắt anh. Trong phòng họp, ai nấy đều chờ anh mở miệng.

Không một người dám có ý kiến mặc dù họ biết đây là lần đầu tiên Phong tổng thất thần trong cuộc họp.

Phong Dịch nói, “Hạng mục này, Phong thị phải bắt lấy.”

Cuộc họp rất nhanh đã kết thúc, mọi người rời đi, chỉ còn Phong Dịch một mình đứng cạnh cửa sổ sát đất. Trong phòng họp rộng lớn, Phong Dịch đứng trong ánh sáng, ánh mặt trời chạy vòng quanh gò má anh, nhưng giữa hai lông mày lại là vẻ âm trầm. Anh không ngờ, sai lầm xuất hiện trong khi làm việc của anh lại bắt nguồn từ nụ hôn tối qua. Trước mắt anh như hiện lên gương mặt Giang Kiều với ngũ quan tinh xảo, ánh mắt mê hoặc lòng người.

Khuôn mặt xinh đẹp kia không ngừng xuất hiện, quấy nhiễu anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Giang Kiều, tôi yêu em mất rồi

Edit: Tiểu Phiến

Sau khi hội nghị kết thúc, Phong Dịch đứng trước bàn làm việc, anh cúi đầu nhìn phần văn kiện trước mặt, nhưng lại thất thần không tập trung. Lúc này, Phong Dịch cảm thấy lòng mình hỗn loạn. Anh cầm lấy điện thoại, mở danh bạ ra, ngón tay đề lên tên Giang Kiều, nhưng vẫn không gọi.

Không biết qua bao lâu, Phong Dịch nhấn nút gọi, anh đặt điện thoại ở bên tai, nghe những tiếng tút tút truyền ra từ đầu bên kia, một tiếng lại một tiếng, kéo dài không dứt. Đến khi bên kia điện thoại vang lên tiếng nhắc nhở, Phong Dịch mới biết, Giang Kiều không nghe điện thoại. Ngón tay anh gõ lên mặt bàn, mày nhăn lại, giây kế tiếp, anh lại gọi cho Giang Kiều lần nữa, mà lần này Giang Kiều tắt điện thoại.

...

Sân bay Mặc thành.

Giang Kiều đã vào phòng chờ máy bay, sắp tới lúc cô phải lên máy bay rồi.

Lúc này cô nhận được điện thoại của đoàn phim, muốn cô tới Hải Thành. Trước đó, bởi vì tay bị thương nên cô không đi theo đoàn tiếp tục quay phim nữa. Đợi tới khi vết thương ổn hơn thì lại không thích hợp trở về đoàn phim, bởi vậy nên hạng mục đó đã giao cho người khác tiếp nhận. Giang Kiều lên máy bay, khi vừa lấy điện thoại ra thì phát hiện có một cuộc gọi nhớ. Cô mở ra, là Phong Dịch gọi điện thoại đến, nhưng cô lại để chế độ rung cho nên không biết.

Cô do dự, không biết mình có nên gọi lại cho Phong Dịch hay không, cuối cùng, cô không gọi.

Lúc này, tiếp viên hàng không đi tới, “Tiểu thư, máy bay sắp cất cánh, xin hãy tắt điện thoại.”

Giang Kiều gạt mình, giương mắt cười cười, nói, “Được.”

Cô bỏ tay ra khỏi màn hình, nhấn tắt nguồn, thả điện thoại vào lại trong túi. Không lâu sau, máy bay cất cánh.

Giang Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là tầng mây trôi, khí trời rất tốt, mà Mặc Thành lại cách cô càng ngày càng xa. Cô vô thức nắm chặt bàn tay. Đột nhiên, cô lại nảy ra một chủ ý.

Ảnh thị Tây Hoàng xảy ra chuyện, cô phải đi tới Hải thành một chuyến, cô sẽ mượn chuyến đi này cắt đứt liên lạc với Phong Dịch, như vậy có thể thăm dò tâm tư của anh. Nếu như anh động lòng, nhất định sẽ biết cô đã đi rồi, chắc chắn phải làm gì đó. Phong Dịch không dễ dàng tin tưởng người khác, Giang Kiều nhất định phải làm thế, huống hồ cô còn đang gấp gáp muốn biết được tâm tư của anh.

...

Ở một nơi khác, Ngô Đại Sơn đã liên hệ quyết định ngày gặp mặt Liêu Thâm.

Ông rời nhà, trước khi đi còn nhìn xung quanh một chút, phát hiện không thấy ai mới lên xe đi.

Nhà Ngô Đại Sơn đối diện một nhà trọ, nơi đó từ đầu đóng chặt rèm cửa, lúc này lại bị nhấc lên, lộ ra một khe hở nho nhỏ.

Tia sáng hạ xuống, khuôn mặt của người đó càng ngày càng rõ ràng. Hắn nhìn bóng lưng Ngô Đại Sơn, sắc mặt lạnh nhạt, sau đó thì cầm điện thoại lên gọi đi, “Ngô Đại Sơn đã đi rồi.”

Sau khi cúp máy, người nọ buông rèm cửa xuống, rời khỏi nhà trọ.

Trên đường phố gần đó có đậu mấy chiếc xe hơi, một trong những chiếc xe ở đó là thủ hạ của Phong Dịch, người đó nhận điện thoại, nói, “Tôi biết rồi.”

Ánh mắt hắn nhìn về góc đường, nơi đó không có một bóng người, vắng vẻ không một tiếng động. Hắn lắng lắng đợi. Hèm nhỏ sâu hút, tiếng gió thổi chậm rãi bay qua. Một lát sau, một chiếc xe hơi đi ngang qua phố, ánh mắt người đó híp lại, lập tức nhận ra xe của Ngô Đại Sơn.

Đợi đến khi Ngô Đại Sơn đi qua được một đoạn, hắn cũng nỗ lực chậm rãi đuổi theo.

Ngô Đại Sơn đi ô tô trên đường phố rộng rãi, tiếng động nhất thời gây nên náo loạn. Ông vừa lái xe vừa chú ý động tĩnh, lần này đi ra, ông không thể để người khác phát hiện. Vì lý do cẩn thận mà trên đường đi, Ngô Đại Sơn đã đổi xe mấy lần, người phía sau không nhanh không chậm đuổi theo, ông cũng không phát hiện ra.

Ngô Đại Sơn dừng xe, đi vào một nhà hàng, người của Phong Dịch cũng đi theo.

Ông đi vào một phòng bao, người nọ liền ngồi ở gần đó, tập trung chú ý hành động của ông.

Vừa đóng cửa phòng lại, bên trong đã có một người ngồi sẵn, là Liêu Thâm.

Liêu Thâm nhìn ông, nói, “Lúc đến có thấy người theo dõi không?”

Mỗi lần bọn họ gặp mặt đều phải cẩn thận không cho người khác nhìn thấy.

Ngô Đại Sơn nói, “Trên đường đến đây tôi đã đổi xe nhiều lần, không có người theo dõi.” Ông tự cho rằng mình đã rất cẩn thận.

Sắc mặt Liêu Thâm trở nên nghiêm túc, trực tiếp nói vào chủ đề chính, “Mấy ngày nay Phong Dịch có liên lạc với ông không?”

Lần trước Ngô Đại Sơn nói nhân cách thứ hai của Phong Dịch lại xuất hiện, ông còn lo anh sẽ nhớ lại những chuyện cũ.

Liêu Thâm để Ngô Đại Sơn theo dõi Phong Dịch, nếu có gì không đúng thì lập tức báo lại.

Ngô Đại Sơn lắc đầu, “Lần trước tôi nói mình có việc, không ở Khánh thành nên cậu ta sẽ không đến tìm.”

“Có vẻ Phong Dịch rất tin tưởng ông.”

Ngô Đại Sơn nói một cách chắc chắn, “Tôi đã trị liệu cho cậu ta từ nhỏ, cậu ta sẽ không nghi ngờ tôi.”

Năm đó khi chuyện xảy ra, tuổi Phong Dịch còn nhỏ, Ngô Đại Sơn đã ở bên cạnh anh, từ đó đến giờ anh vẫn rất tin tưởng ông, không có chút đề phòng. Ngô Đại Sơn tin rằng bây giờ cũng vậy.

Sắc mặt Liêu Thâm lại lạnh thêm vài phần, “Năm đó chúng ta đã làm rất cẩn thận.” Nhưng không ngờ ký ức của Phong Dịch lại có dấu hiệu hồi phục.

“Tôi chắc chắn bản thân đã tẩy não cho Phong Dịch thành công, cũng chỉ có thể nói có lẽ việc đó đã khắc sâu vào tâm trí cậu ta.”

“Bởi vậy mà qua nhiều năm như vậy, nhân cách thứ hai của cậu ta lại xuất hiện.”

Liêu Thâm cười lạnh, “Việc đó là bí mật, nhất định không thể tiết lộ.” Nếu như có người biết, kế hoạch của hắn sẽ đổ bể hết.

Liêu Thâm liếc mắt nhìn Ngô Đại Sơn, “Không có chuyện gì là đầu xuôi đuôi lọt.”

Cho dù chỉ là một lỗi sai nhỏ nhỏ cũng có thể ảnh hưởng tới toàn cục. Hắn muốn nhắc nhở Ngô Đại Sơn, tuyệt đối không thể phớt lờ.

Ngô Đại Sơn chột rùng mình, nói, “Tôi sẽ cẩn thận, quyết không để ảnh hưởng tới kế hoạch của ngài.”

Liêu Thâm dừng vài giây, lại nói, “Ông hãy liên lạc với Phong Dịch, xem tình trạng hiện tại của cậu ta.”

“Được.”

Liêu Thâm giao phó công việc xong, Ngô Đại Sơn liền rời khỏi nhà hàng.

Thủ hạ của Phong Dịch không rời đi, hắn vẫn để ý trong phòng, chờ đến khi thấy được người gặp mặt Ngô Đại Sơn.

Một lát sau, một người đi ra từ trong phòng, hắn giương mắt lên nhìn, đúng là Liêu Thâm.

Đến khi Liêu Thâm rời đi, hắn cũng rời khỏi nhà hàng.

....

Tập đoàn Phong thị.

Đôi mày nhíu chặt của Phong Dịch vẫn không buông lỏng, điện thoại đặt bên cạnh vẫn im lặng như trước. Mà Phong Dịch cũng vì chuyện này mà tâm trạng thấp thòm. Anh không rõ phiền toái này từ đâu mà đến, thân thể hơi lùi về phía sau, anh nói lòng cả vạt, ngón tay dè lên thái dương.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, lọt vào trong căn phòng yên tĩnh.

“Vào đi.” Phong Dịch nói.

Người tiến vào là thư ký Nhậm, hắn thấy dáng vẻ của Phong Dịch thì lên tiếng hỏi, “Phong tổng, sắc mặt anh không tốt lắm, có cần về nghỉ ngơi không?”

Phong Dịch lắc đầu, “Không có gì, chỗ Ngô Đại Sơn có tin tức không?”

Thư ký Nhậm gật đầu, “Người của chúng ta theo dõi Ngô Đại Sơn cả một đường, nghe nói ngày hôm nay ông ta đi vào một nhà hàng gặp mặt người khác.”

Lần trước Phong Dịch đã chú ý tới Ngô Đại Sơn, sau đó anh liền phái người giám sát nhất cử nhất động của ông.

Phong Dịch nhìn thư ký Nhậm, “Tiếp tục nói đi.” Ánh mắt anh cực kỳ yên tĩnh, giống như chuyện này không ngoài dự đoán của anh.

“Ngô Đại Sơn hành động cực kỳ cẩn thận, ông ta không muốn người khác phát hiện ra nên trên đường đi đã đổi xe nhiều lần.”

Phong Dịch cười lạnh, “Nhà hàng đó mở trên danh nghĩa của ai?”

“Chủ của nhà hàng này đối địch với Liêu Thâm về phương diện làm ăn, nhưng Ngô Đại Sơn lại gặp Liêu Thâm ở đây.”

Liêu Thâm chọn địa điểm rất khéo léo, bởi vì ông chủ của nhà hàng này đối địch với hắn, nên không ai sẽ nghĩ hắn sẽ xuất hiện ở đây. Phong Dịch biết Ngô Đại Sơn muốn giấu mối quan hệ với Liêu Thâm, sợ anh nghi ngờ ông. Cho nên lúc đi gặp mặt Liêu Thâm lại càng cẩn thận.

“Bọn họ nói chuyện trong bao lâu?” Phong Dịch hỏi.

“Khoảng nửa tiếng, sau đó Ngô Đại Sơn rời đi trước.”

Đáy mắt Phong Dịch trở nên thâm trầm hơn, “Tiếp tục phái người theo dõi Ngô Đại Sơn đi.”

Thư ký Nhậm gật đầu, đáp, “Vâng.”

Phong Dịch nói tiếp, “Nhớ kỹ, không được để ông ta nhận ra.”

Sau khi báo cáo xong, thư ký Nhậm rời khỏi phòng làm việc, cửa khép lại, bên trong chỉ còn một mình Phong Dịch. Anh đứng dậy, đi tới gần cửa sổ, nhìn đoàn người qua lại không dứt bên dưới, đáy mắt là một mảnh tối đen.

....

Ở một nơi khác, Giang Kiều đã thuận lợi đáp xuống sân bay Hải thành.

Cô đi ra khỏi sân bay, sau khi mở máy mới phát hiện điện thoại có vài cuộc gọi nhờ, tất cả đều là của Phong Dịch. Giang Kiều biết tính tình anh, mặc dù anh không hay biểu lộ tâm tư, nhưng hành động này, nhìn qua lại giống như rất nóng lòng. Xem ra lúc trước không gọi lại cho anh quả là đúng đắn. Giang Kiều cười cười, trước hết nhắn tin cho công ty, báo với bọn họ là cô đã đến Hải thành. Lại ngẫm nghĩ một chút, cô mở danh bạ, gọi cho Phong Dịch.

....

Phong Dịch vẫn không liên lạc được với Giang Kiều, anh không biết hiện tại cô đang ở đâu.

Sau khi cô mở máy, Phong Dịch lập tức định vị vị trí hiện tại của cô, Hải thành. Đó là thành phố gần biển, Phong Dịch nhũn mày, sao Giang Kiều lại đến Hải thành?

Lúc này, điện thoại trên bàn chợt sáng, anh có một cuộc gọi, từ Giang Kiều.

Phong Dịch lập tức nhận điện thoại, “Giang Kiều.”

Giọng nói của cô lại cực kỳ bình tĩnh, rõ ràng biết rõ, lại cố tình hỏi, “Phong Dịch, anh gọi cho em nhiều như vậy là có chuyện gì?”

Phong Dịch không trả lời, trực tiếp hỏi ngược lại, “Em rời khỏi Mặc thành rồi?”

Đầu bên kia chợt vang lên tiếng cười khẽ, dừng một chút, cô nói, “Ừm, công ty có việc, thuận tiện giải sầu.”

Ở cả Hải thành và Mặc thành đều được mặt trời soi sáng, Phong Dịch cùng Giang Kiều không hẹn mà cùng nhớ lại tối hôm qua. Ở hành lang vắng người, Giang Kiều hôn Phong Dịch một cái.

Nhưng cuộc đối thoại của bọn họ, lại không nhắc gì đến nụ hôn tối qua.

“À, đúng rồi.” Giang Kiều nói, “Đêm nay em không về Mặc thành.”

Giọng nói của cô hơi hột, nhưng thật ra là nhắc nhở Phong Dịch. Giang Kiều cảm thấy, hôm nay là một cơ hội tốt, có thể để cô thăm dò tâm tư Phong Dịch. Đêm qua cô hôn vào má anh, mà Phong Dịch lại không nói gì, cô nghĩ, quan hệ của hai người hẳn là đã tiến thêm một bước.

Phong Dịch khẽ nhũn mày, thanh tuyến nặng nề đè ép, “Đừng tắt điện thoại, tôi sẽ gọi cho em.”

Đôi môi Giang Kiều nhếch lên, nói, “Được.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Kiều lập tức tìm gặp người phụ trách dự án. Hai người gặp nhau thuận lợi, không lâu sau, người phụ trách phái nhân viên công tác đến Mặc thành. Buổi gặp mặt kết thúc, Giang Kiều trở lại khách sạn liền gọi cho Phong Dịch. Điện thoại không có người nghe, đã tắt máy rồi.

Lần này rời khỏi Mặc thành cũng là vì công việc, cô cũng không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Giang Kiều suy nghĩ một chút, quyết định đi mua một bộ đồ bơi, cô nhìn đồng hồ, trong lòng nắm tính thời gian Phong Dịch đến Hải thành.

Cũng sắp đến lúc rồi, Giang Kiều thay đồ bơi, bên ngoài khoác thêm một chiếc khăn tắm. Nửa người trên của cô được che bởi khăn tắm, phía dưới chính là đôi chân trắng thẳng tắp. Tóc dài xõa xuống, cô đi tới gần biển.

Hoàng hôn ở bãi biển lồng thêm một tầng kính mờ hồ dưới ánh mặt trời, thân thể cô cũng bị ánh mặt trời bao phủ. Chân cô dẫm lên mặt cát, từng bước từng bước đi.

Điện thoại Giang Kiều đột ngột rung lên, cô tiếp nhận, “Phong Dịch?”

Giọng nói anh cực kỳ trầm thấp, “Em đang ở đâu?”

Giang Kiều nói tên khách sạn mình đang ở, sau đó bổ sung thêm một câu, “Em đang ở bãi biển.”

Phong Dịch không nói lời nào đã cúp điện thoại, Giang Kiều nhìn thoáng qua điện thoại, dưới nắng chiều sẫm màu, khóe môi cô nhếch lên cực kỳ kiêu diễm. Sắc trời dần tối, bờ biển không còn ai nữa, Giang Kiều cởi khăn tắm, ngâm mình vào dòng nước. Bơi một hồi, thân thể cô dần nóng lên. Đợi đến khi cô bơi về bờ, Phong Dịch đã tới.

Ánh mắt anh rơi trên người Giang Kiều, lướt một lượt từ trên xuống dưới.

Một thân đồ lặn bó chặt lấy thân thể cô, mái tóc ướt rơi trên làn da.

Đôi mắt Giang Kiều như đang mê hoặc Phong Dịch, từng bước đi tới gần anh. Gió biển thổi qua người cô, Phong Dịch nhìn thấy khăn tắm cô thả trên cát

nhưng vẫn cười tây trang ra đưa cho cô.

Giang Kiều nhận tây trang của anh, đuôi mắt hơi dịch chuyển, “Phong Dịch? Sao anh lại đến Hải thành?”

Phong Dịch không đáp, chỉ liếc qua làn da một cái liền rời ánh mắt đi.

Anh trầm giọng nói, trong giọng nói còn mang theo áp bách không cho cưỡng lại, “Mặc vào.”

Giang Kiều cười cười, nghe lời mà mặc áo của anh vào.

“Phong Dịch.” Cô ngược mắt nhìn anh, trong mắt là thương thức và ham muốn không che giấu, “Anh có thích em không?”

Giọng nói của cô uyển chuyển êm tai, lại không quá đoan chính, giống như lời treu ghẹo thường ngày.

Cô không trông cậy vào câu trả lời của Phong Dịch, ngược lại, trước nay anh đều như vậy, lãnh lãnh đạm đạm.

Gò má Phong Dịch ẩn hiện dưới ánh sáng yếu ớt, vẫn là độ cong ấy, nhưng lại mang theo mê hoặc.

“Có.” Một tiếng nói chột rai xuống.

Phong Dịch nghiêng đầu, con ngươi đen nhánh liếc tới, trong mắt không còn lãnh đạm thường ngày làm Giang Kiều giật mình. Phong Dịch thẳng tắp nhìn Giang Kiều, lúc này đây, không thăm dò, không đo sức, chỉ là đơn giản mà nhìn. Anh mở miệng, mỗi chữ mỗi từ đều rất nghiêm túc.

“Tôi yêu em.”

Đáy mắt Phong Dịch mang theo một tia ấm áp, phảng phất như một ánh sáng trong màn đêm đen. Mà ánh sáng ấy, là cô mang cho anh. Giang Kiều không nói, nhưng khuôn mặt cô đã không còn ý khiêu khích, ngược lại ánh mắt lại trở nên cực kỳ chăm chú.

Bọn họ im lặng nhìn nhau, đỉnh đầu là bầu trời đen tối. Dưới ánh sáng mờ mờ không rõ, trên mặt Giang Kiều chột có chút nóng bỏng.

Nhìn thấy phản ứng của Giang Kiều, Phong Dịch nhếch môi cười, không nói gì mà xoa người đi.

Gió thổi cát đến lòng bàn chân cô, giống như thổi bay tâm tư của cô.

Giang Kiều nhìn bóng lưng Phong Dịch, tầm mắt vẫn mãi không rời. Xong rồi, hiện tại, thế giới của anh đã triệt để mở rộng vì cô.

Trong lòng Phong Dịch, đã có một vị trí thuộc về cô.

Tôi yêu em mất rồi!!

Nhưng thật kỳ quái, câu nói này của anh, lại mãi quấn quanh lòng cô, không chịu tản đi.

Trên bờ cát trống rỗng, cô nghe được tiếng đập của trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Chương 35: Đai váy của cô tuột xuống, anh hôn

Edit: Tiểu Phiến

Trong màn đêm yên tĩnh, một chiếc xe màu đen chậm rãi lái tới nhà kho bỏ hoang.

Xung quanh yên tĩnh đến kỳ lạ, thi thoảng có vài tiếng côn trùng vang lên, ở nơi không có tiếng người lại càng làm tiếng xe chạy thêm rõ ràng. Cô gái mất tích kia bị lôi từ trên xe xuống, cô đã sớm lâm vào hôn mê rồi. Một người đàn ông tiến lên mở kho hàng, họ kéo cô gái ấy đến cửa kho hàng, tùy tiện ném vào bên trong. Cửa kho hàng mở ra, bên trong liền truyền ra những tiếng khóc nức nở, tia sáng yếu ớt xuyên qua khe cửa lọt vào bên trong, mơ hồ có thể thấy được khung cảnh xung quanh.

Gần đây Mặc Thành xảy ra nhiều vụ mất tích, mà những người mất tích ấy hiện tại đều nằm trong kho hàng này. Những cô gái này và cô gái mới tới đều được họ đối xử như nhau, tay và chân bị trói, miệng bị bịt kín bằng băng dính. Vài cô gái thấy có người tiến vào thì không che giấu nổi vẻ hoảng sợ, vài người đã sớm chết lặng nặc cho mọi chuyện diễn ra.

Trong kho hàng thoang thoảng mùi hương khó ngửi làm cho mấy tên đàn ông kia bức bối đóng sập cửa lại. Bọn họ không che giấu thân phận trước những người này là vì trong mắt họ, những cô gái này không thể chạy trốn. Xử lý xong mọi chuyện, tất cả bọn họ đều lui ra ngoài, chỉ để lại mấy người đứng trông cửa. Tên dẫn đầu nhào người ngồi lên xe, anh cần phải báo lại mọi chuyện xảy ra tối nay cho cấp trên.

....

Trời đã về khuya nhưng trong phòng vẫn sáng đèn như cũ, chiếc điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên tiếng động, phá vỡ khung cảnh yên tĩnh của màn đêm.

Có một người đàn ông đi đến bên bàn, hắn cầm điện thoại di động lên, màn hình điện thoại không đề tên người gọi mà chỉ có một dãy số.

Nhưng người đàn ông này lại biết rõ là ai gọi điện, hắn nhấn nút trả lời, "Có chuyện gì xảy ra?"

Người ở bên đầu kia điện thoại trả lời, "Kỷ tiền sinh, có người thấy bọn tôi trong quá trình bắt cóc, người đó đã tới đồn cảnh sát báo án rồi."

Người nói chuyện là một cảnh sát, anh ta là mật thám của Kỷ Nham ở đồn cảnh sát, khi Giang Kiều báo án, anh ta cũng đứng nghe ở một bên.

Sau khi Giang Kiều rời đi, anh ta lập tức đề chuyện này xuống, gấp rút báo lại cho Kỷ Nham.

Giọng nói Kỷ Nham đã bắt đầu ẩn hiện lo lắng, "Sau đó thì sao?"

Mật thám kể lại mọi chuyện một cách cặn kẽ, "Người báo án chính là đại tiểu thư Giang Kiều của tập đoàn Giang thị, cô ta miêu tả rất kỹ những đặc thù trên người bọn họ."

"Hơn nữa bọn họ còn giao thủ với cô ta, cũng không biết có để lộ điều gì không."

Khẩu cung của Giang Kiều rất chi tiết, nếu như cảnh sát tập trung điều tra thì nhất định sẽ bắt được vài người. Cũng như vậy, có rất nhiều người đã để lại manh mối ở đồn cảnh sát, nếu cứ theo đó mà điều tra thì rất dễ để lộ hành tung.

Giọng nói của Kỷ Nham chợt lạnh, "Chuyện này không cần tôi nhắc nhở các anh cũng biết làm thế nào chứ?"

Mật thám nhanh chóng trả lời, "Tất nhiên rồi, lần này chỉ là do tôi sợ tiền sinh không biết việc này nên mới cố tình gọi điện báo lại thôi."

Anh ta lấy được từ chỗ Kỷ Nham không ít chỗ tốt, hướng hồ bọn họ đã hợp tác một thời gian, nhiều khi không cần nói rõ ra, cả hai cũng tự hiểu ý lẫn nhau, những vụ án trước đây cũng đều làm như vậy cả. Tên mật thám sợ sẽ có người nghi ngờ nên không dám trò chuyện lâu, không lâu sau đã cúp điện thoại.

Đến khi đầu kia vang lên tiếng tút tút, sắc mặt Kỷ Nham lập tức trầm xuống, ánh mắt lóe lên ý lạnh thấu xương.

Bỗng chợt tiếng gõ cửa vang lên, "Kỷ tiền sinh, Trình Khởi có việc gấp muốn báo lại với ngài."

Kỷ Nham cười lạnh, tất nhiên hắn biết chuyện Trình Khởi muốn nói là gì. Anh xoay người, giọng nói kiềm chế tức giận, "Để cậu ta vào."

Cửa phòng mở ra, Trình Khởi chậm rãi bước vào, cung kính gọi một tiếng, "Kỷ tiền sinh."

Kỷ Nham thuận tay cầm ly nước trên bàn ném thẳng vào mặt Trình Khởi. Nước nóng đổ xuống đến chân cậu, nhưng cậu không dám kêu rên nửa câu, cậu biết hẳn là Kỷ Nham đã biết tin rồi.

"Các anh làm việc như thế nào mà lại để Giang Kiều biết được chuyện này?" Kỷ Nham nói.

Trình Khởi cúi đầu, không dám phản bác lại, "Bắt Giang Kiều đi sẽ rất nguy hiểm, bởi vậy bọn họ đành phải thả cô ta."

Kỷ Nham biết thân phận của Giang Kiều, bọn họ không thể bắt cô ta đi được, nếu không thì sẽ chọc vào phiền toái lớn.

"Giang Kiều chủ động theo dõi các người à?" Anh hỏi.

Trình Khởi lập tức lắc đầu, "Giang Kiều chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua, không phải cố ý điều tra việc này."

Cậu nhìn sắc mặt Kỷ Nham, lại chần chừ nói, "Tôi cảm thấy Giang Kiều có chút quen mắt."

Trình Khởi vừa dứt lời, ánh mắt Kỷ Nham lập tức dừng lại trên người cậu, "Ý anh là sao? Trước đây cậu từng tiếp xúc với Giang Kiều?"

"Hình như Giang Kiều chính là người phụ nữ đi cùng Phong Dịch ở sân bay ngày hôm đó."

Kỷ Nham cười gằn, anh ta vẫn luôn chú ý tới Phong Dịch, tất nhiên đã biết được Phong Dịch công khai tình cảm với Giang Kiều, cũng vì vậy mà anh mới điều tra Giang Kiều, nhưng lại không phát hiện có điều gì khả nghi.

"Những người đã giao thủ với Giang Kiều nói thân thủ của cô ta cực kỳ tốt, cũng may người bên ta nhiều nên mới miễn cưỡng chế trụ cô ta." Trình Khởi nói.

Kỷ Nham giật mình, trong tài liệu về Giang Kiều không nói đến việc này, xem ra người phụ nữ này quả thật không đơn giản.

"Cậu chú ý nhất cử nhất động của Giang Kiều cho tôi, một khi có hành động đáng ngờ thì lập tức báo với tôi." Kỷ Nham nói.

Trình Khởi nhanh chóng đáp lại, "Bọn tôi sẽ chú ý hơn, chắc chắn sẽ xử lý chu toàn."

Kỷ Nham không trả lời mà chỉ lạnh nhạt liếc mắt một cái, Trình Khởi cũng không dám nhiều lời nữa, lập tức xoay người rời khỏi phòng. Nhất thời, trong phòng chỉ còn âm thanh yên tĩnh chết chóc cùng bóng đêm thâm trầm.

....

Thành phố An Chu.

Sau khi Giang Kiều trở lại Mặc thành, người phụ trách hạng mục ở Hải thành cũng đã tới nơi, cô sẽ mang bọn họ đến thành phố điện ảnh chọn địa điểm quay. Giang Kiều và đoàn người vừa tới thành An Chu, Thẩm Ngôn Phóng cũng trùng hợp quay phim ở đây.

Mới đi được mấy bước, Giang Kiều liền nghe thấy giọng của Thẩm Ngôn Phóng, "Giang Kiều."

Người phụ trách hỏi cô, "Cô biết Thẩm Ngôn Phóng à?"

Giang Kiều nhận nhặt trả lời, "Tôi từng nói vài câu với anh ta."

Sắc mặt người phụ trách lập tức trở nên hưng phấn, "Nếu như có thể mời được Thẩm Ngôn Phóng đóng bộ phim này thì sau khi phim ra mắt nhất định có thể bán ra rất nhiều tiền."

Mỗi một bộ phim của anh đều có giá rất cao bởi vì lực lượng fans đông đảo của anh.

Người phụ trách lại nói tiếp, "Giang tiểu thư, cô không thể nói chuyện với anh ta một chút à? Cho dù chỉ đùa vui một chút cũng được."

Giang Kiều uyển chuyển cự tuyệt, "Tôi và anh ta chỉ là bạn bè bình thường, việc này mọi người tự nói với anh ta đi."

Giang Kiều thấy Thẩm Ngôn Phóng vẫn còn đứng tại chỗ thì nhìn người phụ trách, nói, "Thẩm Ngôn Phóng có chút chuyện muốn tìm tôi, cô bảo mọi người chờ một chút đi."

Sau đó, Giang Kiều liền đi tới gần Thẩm Ngôn Phóng, "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Thẩm Ngôn Phóng nhìn cô, thần sắc nhu hòa, "Đã lâu không gặp cô ở đoàn phim."

Bởi vậy nên vừa thấy cô, anh liền không nhịn được gọi cô lại, dù cho cô không nhớ rõ chuyện lúc trước, anh vẫn muốn nói vài câu với cô.

"Trước kia tôi bị thương nên hạng mục đó giao cho người khác rồi, giờ thì tôi cũng không cần phải chen vào nữa."

Thẩm Ngôn Phóng nhìn thoáng qua người phía sau Giang Kiều, "Bây giờ cô mới trở lại đoàn phim à?"

"Bây giờ tôi đang phụ trách một hạng mục khác, hôm nay phải dẫn bọn họ đến địa điểm quay."

Bên cạnh còn có người nên Thẩm Ngôn Phóng không tiện nói nhiều, chỉ nói thêm vài câu với cô rồi rời đi, Giang Kiều cũng dẫn người phụ trách đi xem địa điểm quay. Nhưng một màn này lại bị người khác nhìn, cô đứng ở đằng xa nhìn theo bóng lưng Thẩm Ngôn Phóng và Giang Kiều, hai bàn tay nắm chặt thành quyền.

Người này chính là Lâm Yên.

Lần trước ở bữa tiệc Lâm Yên đã gặp Thẩm Ngôn Phóng, qua một thời gian lâu như vậy cô mới có thể gặp lại anh một lần nữa, trong lòng cô tất nhiên rất vui vẻ. Thế nhưng cô lại không ngờ tới anh đã sớm quên đi cô, khi cô bị Đường Lam mắng chửi, Thẩm Ngôn Phóng cũng không giúp cô nói lại vài lời. Sau khi trở về Lâm Yên suy nghĩ rất lâu vẫn cảm thấy không cam lòng, cô quyết định bóng gió nói với Thẩm Ngôn Phóng vài câu, để xem anh có nhớ lại chuyện năm đó hay không.

Ngày hôm nay cô biết Thẩm Ngôn Phóng đang quay phim ở thành phố An Chu nên đặc biệt tới đây, muốn nói chuyện với anh. Nhưng Lâm Yên lại thấy Thẩm Ngôn Phóng chủ động nói chuyện với Giang Kiều, trong lòng lập tức bùng lên tức giận muốn cho Thẩm Ngôn Phóng biết được bộ mặt thật của cô ta.

Lâm Yên hít sâu một hơi, gọi, "Thẩm Ngôn Phóng."

Thẩm Ngôn Phóng dừng chân xoay người nhìn cô. Anh trầm tư một lát liền nói, "Cô là người phục vụ trong bữa tiệc ngày đó?"

Về mặt Lâm Yên cứng đờ, thần sắc có chút buồn bã.

"Cô tìm tôi làm gì?" Thẩm Ngôn Phóng nói.

"Lần trước tôi lỡ làm bẩn váy của Đường tiểu thư, thật lòng tôi rất băn khoăn."

"Không sao, việc này đã qua lâu rồi."

Lâm Yên nhìn anh, giọng nói bỗng trở nên nhu hòa, "Mỗi một bộ phim anh diễn tôi đều xem hết, tôi rất thích."

Thẩm Ngôn Phóng đã sớm nghe quen những lời này, trong lòng tự nhiên nghĩ rằng Lâm Yên cũng là fan của anh, anh cười cười, không đáp lời.

Lâm Yên nhớ tới cảnh Thẩm Ngôn Phóng nói chuyện với Giang Kiều, cô hỏi, "Anh rất thân với Giang Kiều à?"

Thẩm Ngôn Phóng nhún mày, "Cô không phải người của đoàn làm phim, hỏi để làm gì?"

Cô lập tức cuống quýt giải thích, "Nãy tôi có thấy anh nói chuyện với Giang Kiều nên mới tùy tiện hỏi một chút thôi."

Thẩm Ngôn Phóng từ tốn nói, "Tôi với cô ấy là bạn bè."

"Nếu như không còn chuyện gì nữa thì tôi đi đây." Thẩm Ngôn Phóng không muốn nói chuyện này với Lâm Yên nên chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên Lâm Yên nói một câu, "Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, Giang Kiều không phải loại người như anh nghĩ đâu."

Thẩm Ngôn Phóng quay đầu nhìn cô.

"Nhà họ Giang làm nhiều việc xấu, tổn thương rất nhiều người. Giang Kiều là đại tiểu thư nhà họ Giang, cô ta không tránh khỏi liên quan đâu." Lâm Yên nói.

Cô nhớ tới việc tập đoàn Giang thị làm với bố cô, đáy mắt lập tức hiện lên hận ý.

Thẩm Ngôn Phóng cười lạnh, "Coi như đó là sự thật thì việc này cũng không liên quan đến Giang Kiều."

Anh cực kỳ giận, thế nhưng e ngại thân phận nên anh không thể biểu lộ tâm tình ra được.

Giọng nói của anh lạnh lẽo, thần sắc không rõ giận vui, "Giang Kiều là loại người gì, tôi còn biết rõ hơn bất kỳ ai."

"Những lời này, tôi không muốn nghe lại nữa."

Lâm Yên ngắt ra, vội thu liễm cảm xúc của mình, không nói đến chuyện đó nữa, "Anh có nhớ năm đó chúng ta...."

Cô còn chưa dứt lời, Thẩm Ngôn Phóng đã xoay người đi mất, anh cũng không nghe được lời cô. Lâm Yên kinh ngạc đứng ngây ra tại chỗ, ngẩn người nhìn bóng lưng anh.

Bàn bạc với người phụ trách xong thì Giang Kiều đi ra ngoài, vừa đúng lúc nhìn thấy Lâm Yên đang nhìn theo Thẩm Ngôn Phóng.

Cô lập tức cảm thấy căng thẳng, sao Lâm Yên lại đi tìm anh ta?

Giang Kiều im lặng tiếp tục nhìn Lâm Yên, thần sắc cô ta có chút cô đơn, Thẩm Ngôn Phóng đã đi xa nhưng cô ta vẫn còn đứng tại chỗ. Không hiểu sao, trong lòng Giang Kiều lại có một dự cảm không lành, chẳng lẽ Lâm Yên trước kia có quen Thẩm Ngôn Phóng? Nhân vật phản diện kia là Thẩm Ngôn Phóng sao? Không lẽ Lâm Yên là "ánh trăng soi sáng" của Thẩm Ngôn Phóng?

Giang Kiều cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, trước đây cô đã từng đi đến bệnh viện Minh Lập, trong đó không có bệnh án của Thẩm Ngôn Phóng. Mà cô chắc chắn Phong Dịch cùng Lâm Yên năm đó đã từng tới bệnh viện Minh Lập, cho nên cô mới loại bỏ khả năng Thẩm Ngôn Phóng là nhân vật phản diện.

Sắc mặt Giang Kiều trầm xuống, xem ra cô phải đi điều tra lại chuyện năm đó rồi.

...

Sau khi xong việc, Giang Kiều về nhà. Cô vẫn luôn nghĩ xem không biết chỗ nào có vấn đề, nghĩ đến nỗi khiến trong lòng thấp thỏm.

Chuông cửa đột ngột vang lên, Giang Kiều khôi phục tinh thần. Cô đi đến trước cửa, tư duy dần rõ ràng hơn, cô đã biết người ngoài cửa là ai rồi.

Giang Kiều mở cửa, bên ngoài là một người đàn ông đang đứng. Ngũ quan quen thuộc, ánh mắt quen thuộc. Người tới đây chỉ có thể là Phong Dịch, thứ duy nhất không giống chính là khí chất lạnh băng của anh khi vừa nhìn thấy cô liền thêm vài phần nhu hòa.

Giọng nói trầm trầm của anh vang lên, "Sao không nhận điện thoại?"

Giang Kiều liếc mắt nhìn điện thoại đặt trên tủ ở huyện quan, hình như khi về nhà cô quên mang vào nhà. Trên màn hình hiện lên nhiều thông báo cuộc gọi lỡ, đều là của Phong Dịch gọi tới. Ánh mắt Giang Kiều liếc nhìn Phong Dịch, có lẽ cô đã sai rồi, phán đoán ban đầu cũng nên xác thực trước đã.

Phong Dịch lại hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Giang Kiều cong môi, "Chuyện công việc." Nụ cười của cô có chút gượng ép, nhìn qua có vẻ không vui lắm.

Phong Dịch đưa tay xuyên qua mái tóc cô, anh cúi đầu đặt trên môi cô một nụ hôn khe khẽ.

Giang Kiều không tự chủ được nhón chân lên, chủ động hôn anh. Anh lại cúi người xuống, dán lên đôi môi cô, làm cho nụ hôn này sâu hơn. Điều kỳ lạ là những suy nghĩ chiếm cứ đầu óc cô này giờ đột nhiên bay biến hết.

Phong Dịch hôn dần xuống, bàn tay ôm lấy eo thon của cô. Giang Kiều vô thức kêu lên một tiếng.

Động tác của anh chỉ dừng lại một chút rồi tiếp tục hôn, váy của cô rất mỏng, đai đeo trượt xuống, làm lộ ra bờ vai trắng nõn đẹp mắt. Cả phòng chợt tràn ngập hương vị ám muội. Cả hai người đều biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc này, chợt có một tiếng động phá vỡ yên tĩnh, là tiếng chuông điện thoại vang lên không đúng lúc.

Thân thể Phong Dịch cứng đờ, anh ngừng lại, hai người liếc nhìn nhau, cảm xúc trong đáy mắt Giang Kiều chưa phiêu tán làm cô không tự chủ dời mắt đi.

Bầu không khí bị phá vỡ, hứng thú cũng mất đi phần nửa.

Giang Kiều kéo dây váy lên, nhàn nhạt nói, "Phải nghe điện thoại."

Phong Dịch rút điện thoại ra, là công ty gọi đến, anh nghe điện thoại, Giang Kiều cũng chỉnh sửa lại quần áo xộc xệch. Cô tựa lưng vào tường, hai tay ôm ngực nhìn anh.

Đợi tới khi anh cúp điện thoại, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

Giang Kiều thờ ơ hỏi, "Sao vậy?"

Phong Dịch ngắm nhìn đôi mắt cô, "Anh phải đi đây."

"Nhanh vậy à?"

"Lần sau bồi thường cho em."

Giang Kiều mỉm cười tiến lên một bước, thay Phong Dịch sửa lại cổ áo, "Được, em nhớ kỹ câu này."

Phong Dịch cười khẽ, cúi người hôn lên môi cô một cái.

Cô đã sớm quen với hơi thở của anh, Phong Dịch tiến lại gần hơn một chút, lại gần hơn một chút, cho đến khi cả hai không còn khoảng cách nào. Giang Kiều chụm tay cầm lấy cả vạt của Phong Dịch, thân thể cô dán sát vào tường, anh lại ôm sát hông cô, khoảng cách giữa hai người gần kề.

Cô nhắm mắt tùy ý cho Phong Dịch hôn, cũng chủ động đáp lại nụ hôn của anh. Đến khi đôi môi của anh rời đi, Giang Kiều cũng buông lỏng tay ra. Cà vạt của Phong Dịch rơi xuống, cảm xúc trên tay không còn, nhìn lòng bàn tay trống rỗng, không hiểu sao cô lại cảm thấy chút mất mát.

Phong Dịch mở cửa rồi đi, anh không quay đầu, đương nhiên không nhìn thấy cảm xúc của cô.

Giang Kiều vẫn nhìn bóng lưng anh, đôi mắt xinh đẹp trong trẻo, bên trong lại là thâm trầm, giống như đang dò xét một bí mật to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Ôm cô vào phòng ngủ của anh

Edit: Tiểu Phiến

Ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu vào căn phòng, xua tan đi không khí lạnh giá. Giang Kiều chợt nghe thấy tiếng động ngoài cửa. Trên hành lang có tiếng động, tuy không lớn nhưng Giang Kiều vẫn nghe thấy được. Cô biết, là Phong Dịch trở về rồi. Giang Kiều hơi cau mày, tối qua sau khi Phong Dịch rời đi thì đi cả đêm không về, bây giờ còn sớm như vậy nhưng anh đã về rồi. Chẳng lẽ anh đi công tác cả một đêm?

Giang Kiều vừa nghĩ liền bước tới trước cửa nhà anh nhấn chuông.

Cửa mở ra, thân hình cao lớn của Phong Dịch xuất hiện ở cửa. Anh nhìn Giang Kiều, thần sắc lạnh băng đã tan ra chút ít, “Sao em lại tới đây?”

Giang Kiều liếc nhìn về uể oải trong mắt Phong Dịch, cô bước vào nhà, “Cả đêm không ngủ à?”

Phong Dịch cũng không có ý giấu Giang Kiều: “Gần đây công ty hơi nhiều việc.”

Sau đó, anh lại liếc mắt nhìn cô, “Anh đi pha chút cà phê.” Tuy anh nói mình rất tỉnh táo, nhưng cà phê lại là thứ giúp con người ta tỉnh táo hơn.

“Được.” Giang Kiều nói.

Phong Dịch đứng dậy, đi vào phòng khách. Anh đi tới cạnh bàn, trên mặt bàn có đặt một hộp cà phê. Anh cầm lấy một muỗng cà phê đổ vào cốc. Anh chăm chú nhìn chiếc cốc, chậm rãi rót nước nóng vào, chợt động tác của anh dừng lại, cốc nước trên tay liền rơi thẳng xuống đất, vang lên tiếng kêu chói tai.

Giang Kiều nghe được tiếng động thì lập tức đứng dậy, chạy nhanh vào phòng khách, “Phong Dịch, có chuyện gì vậy?”

Phong Dịch đứng đó, thân hình cao lớn của anh chắn trước mặt Giang Kiều. Nghe thấy tiếng của cô, anh chậm rãi quay người, nhìn thẳng vào mắt cô. Ở trước mặt Giang Kiều, anh chẳng che giấu gì cả, tới ánh mắt cũng không lạnh lẽo như thường ngày, ngược lại lại mang theo vài phần thờ ơ.

Giang Kiều nhíu mày, “Tô Dịch, là anh à?” Tô Dịch chỉ lẳng lặng nhìn cô, không trả lời.

Cô miễn cưỡng tựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi nhìn anh, “Sao vậy? Bất ngờ không?”

Tô Dịch liếc mắt nhìn Giang Kiều, cảm xúc không bộc lộ rõ, “Đã lâu không gặp, quan hệ giữa cô và Phong Dịch có vẻ lại thân thiết hơn rồi.”

Lần trước khi anh tỉnh dậy, hai người Giang Kiều và Phong Dịch hẳn là đã có tình ý rồi, nhưng lại giống như bị ngăn cách bởi một lớp kính vậy. Bây giờ thì quan hệ có lẽ lại gần thêm vài bước rồi.

Giang Kiều giật giật khóe miệng, “Tôi và anh ấy đều biết rõ tâm ý đối phương, tất nhiên sẽ đi tới bước này.”

Tô Dịch nhìn chăm chăm cô, chợt nói, “Giang Kiều, cô đang giữ bí mật gì?”

Cô lập tức ngẩn ra, Tô Dịch phát hiện gì rồi sao?

“Không biết tại sao, tôi lại có cảm giác, một ngày nào đó, cô sẽ làm Phong Dịch tổn thương.” Tô Dịch chậm rãi nói.

Anh nhìn Giang Kiều, thần sắc vẫn nhàn nhạt như trước, nhưng giọng nói lại cực kỳ chấn chấn.

Khi Giang Kiều vừa mới tiếp cận Phong Dịch anh đã có cảm giác này rồi. Bây giờ cô càng ngày càng lại gần Phong Dịch, cảm giác này lại trở dậy mãnh liệt.

Giang Kiều cố gắng kiềm chế lại tình cảm đang nảy nở trong lòng, “Sao anh lại nghĩ vậy?”

Tô Dịch híp mắt một cái, “Tôi luôn cảm thấy bản thân không nhìn thấu cô.”

Mỗi lần tiếp xúc với cô, anh đều cảm thấy cô quá thần bí, giống như trong suốt không giấu diếm, lại giống như lảng lảng giấu đi rất nhiều chuyện. Anh không dám khẳng định Giang Kiều có thật lòng với Phong Dịch không hay phần thật lòng của cô chiếm bao nhiêu phần trăm so với mục đích thực sự của cô. Nghe được lời này của Tô Dịch, tâm trạng Giang Kiều bỗng chốc chùng xuống, Tô Dịch quá nhạy cảm. Tuy vậy, sắc mặt cô không thay đổi chút nào, hỏi ngược lại một câu, “Anh chỉ mới gặp tôi vài lần, sao có thể chắc chắn được tôi là loại người như thế nào?”

“Anh nghĩ nhiều rồi.”

Tô Dịch lại không chấp nhận câu trả lời này của cô, “Thật không?”

Giang Kiều nhàn nhạt cười, “Mỗi người đều có bí mật riêng, họ đều hướng tới tương lai của bản thân.”

“Giống như anh và Phong Dịch, hai người, một lạnh băng, một tùy tiện, rõ ràng không giống nhau, lại dựa vào nhau mà sống.”

Tô Dịch trầm mặc, không tiếp lời.

“Hai người che đậy chuyện này, tôi cũng muốn giấu đi bí mật của tôi, không muốn cho người khác biết.” Cô lại nói tiếp.

“Anh như thế nào thì tôi như vậy.”

Giang Kiều nhìn anh, giọng nói liên tục vang lên, “Từ khi tôi tiếp cận Phong Dịch đến giờ, chưa từng muốn làm hại anh ấy.”

Cô tiếp cận Phong Dịch quả thật là do có mục đích riêng. Bây giờ có lẽ cô xác nhận Phong Dịch rất có thể là nhân vật phản diện sẽ giết cô. Cô chỉ làm cho anh yêu cô, tránh xa ra khỏi kết cục bi thảm cuối cùng. Cô chỉ là vì bảo vệ chính mình, không có mục đích làm người khác tổn thương. Giang Kiều nhắm chặt hai mắt, càng thêm kiên định tin tưởng vào bản thân. Cô phải làm như vậy, cũng chỉ có thể làm như vậy. Sau đó, Giang Kiều lập tức xoay người rời đi.

Tô Dịch nhìn theo bóng lưng Giang Kiều, ánh mắt là một mảnh trầm mặc. Anh nhích người đi về phía trước mấy bước, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm cô.

Anh gần từng chữ, “Phong Dịch chưa từng tin tưởng bất kỳ ai đến thế, Giang Kiều, cô chính là người đầu tiên.”

Từng chữ từng chữ rơi xuống ngăn cản bước chân Giang Kiều, cô dừng chân lại, đưa lưng về phía Tô Dịch, đáy mắt đều là vẻ bối rối.

Tô Dịch vẫn tiếp tục nói, nhưng lời này lại mang theo một chút ý nghĩa sâu xa, “Giang Kiều, hy vọng cô không làm Phong Dịch thất vọng.”

Giang Kiều không quay đầu mà trực tiếp cất bước rời đi.

....

Lúc ở thành phố An Chu thấy Lâm Yên và Thẩm Ngôn Phóng, ánh mắt Lâm Yên nhìn anh ta đã làm Giang Kiều nghi ngờ.

Cô biết, nếu như muốn biết được chân tướng thì nhất định phải thấy được hồ sơ bệnh án, xem xem Thẩm Ngôn Phóng năm đó có nhập viện không. Giang Kiều nghĩ, trong sách có nhắc đến một hacker nổi danh, anh ta có thể hack vào bất kỳ hệ thống nào, chỉ cần anh ta chịu nhận nhiệm vụ, chân tướng nhất định sẽ bị tìm ra. Hơn hết, hacker này sẽ bảo mật thông tin khách hàng, đã nhận nhiệm vụ thì sẽ không một ai biết chuyện này nữa. Nếu như cô bắt buộc phải biết được tình huống năm đó thì hacker này chính là người thích hợp nhất để giúp đỡ cô.

Giang Kiều biết cách liên lạc với anh ta, vì vậy cô lập tức gửi tin nhắn cho anh. Cô ngồi trước máy tính, đợi anh ta trả lời.

Một lát sau, Giang Kiều nhận được câu trả lời.

Cô cần tôi làm gì?

Giang Kiều đánh ra một hàng chữ.

‘Tôi cần anh tra giúp tôi xem Thẩm Ngôn Phóng có từng nhập viện ở bệnh viện Minh Lập không.’

Giang Kiều lại nhấn cho anh ta thời gian cụ thể.

Hacker tắt khung chat, đến lúc đó sẽ cho cô câu trả lời.

Đến chạng vạng, khi hacker vừa mở máy tính thì nhớ tới tin nhắn của Giang Kiều.

Hoàng hôn bên ngoài dần buông xuống, hacker mở ra một trang web, ngón tay không ngừng gõ phím, âm thanh lạch cạch vang lên trong phòng. Anh ta dễ dàng xâm nhập vào hồ sơ tư mật của bệnh viện Minh Lập, tìm kiếm một lúc, anh rất nhanh liền thấy được tin tức cần tìm. Con người của anh ta hơi có lại một chút. Anh ta chăm chú nhìn màn hình, bên trên màn hình là ảnh chụp của Thẩm Ngôn Phóng. Lúc bấy giờ, Thẩm Ngôn Phóng vẫn còn trẻ, khuôn mặt vẫn còn vẻ non nớt. Nhưng quả thực Thẩm Ngôn Phóng đã từng đến bệnh viện Minh Lập. Chẳng qua, anh ta không dùng tên thật, mà là một cái tên

giả.

Cố Thận.

...

Thẩm Ngôn Phóng ngồi một mình trong phòng thu âm, quản lý của anh đã thông báo với những người khác để họ không đi vào quấy rầy anh. Bởi vậy lúc này, trong phòng thu âm vô cùng yên tĩnh, ngay cả một chút âm thanh cũng không có, Thẩm Ngôn Phóng ngả người nằm trên sofa. Anh nhìn chằm chằm vào một chỗ, ánh mắt từ này đến giờ chưa từng dịch chuyển, thật giống như đang suy nghĩ việc gì.

Chuyện của Giang Kiều và Phong Dịch đã truyền đến tai Thẩm Ngôn Phóng, người bên cạnh anh ai ai cũng ước ao bản thân có được vận khí tốt như Giang Kiều. Mà quản lý của Thẩm Ngôn Phóng lại hiểu được tâm ý của anh.

Lần trước khi biên tập, trong lúc vô tình quản lý thấy được một đoạn bị cắt đi, hần liền hiểu rõ Thẩm Ngôn Phóng đối với Giang Kiều như thế nào. Việc của Giang Kiều và Phong Dịch lộ ra ngoài, đối với Thẩm Ngôn Phóng lại không phải chuyện vui vẻ gì. Chẳng qua, Thẩm Ngôn Phóng vẫn mãi không hiểu được một điều, anh không biết tại sao Giang Kiều lại hoàn toàn không nhớ ra anh. Giang Kiều đã ở cùng một chỗ với Phong Dịch, đây là chuyện không thể thay đổi. Anh không thể làm gì khác, nhưng thái độ của cô đối với anh rất xa lạ, hết như là lần đầu tiên hai người quen nhau.

Sau đó, anh nhiều lần tiếp cận cô, cô vẫn giữ thái độ ôn hòa như thế.

Thẩm Ngôn Phóng dựa vào sofa, anh ngửa đầu lên, chân mày nhăn lại, anh không khỏi nghĩ đến chuyện bảy năm về trước, giống như thiếu nữ mỗi ngày đều cổ vũ anh vẫn còn ở đây.

Bảy năm trước, Thẩm Ngôn Phóng vì stress mà bị mù tạm thời. Nhà họ Thẩm không muốn để lộ tin tức nên đã đặt cho Thẩm Ngôn Phóng một cái tên giả, anh dùng tên Cố Thận để đăng kí vào bệnh viện. Mỗi ngày Thẩm Ngôn Phóng đều ở trong phòng bệnh, anh không nhìn thấy được thứ gì, chỉ có thể an an tĩnh tĩnh ngồi trong phòng. Mặc dù người nhà Thẩm Ngôn Phóng rất quan tâm tới bệnh tình của anh, nhưng qua một thời gian, bọn họ đã bận bịu công việc của mình, không một ai tình nguyện đến bầu bạn với anh.

Tĩnh tĩnh Thẩm Ngôn Phóng cũng từ đó mà trở nên nóng nảy, thường xuyên vô cớ nổi giận, y tá cũng không dám tùy ý nói gì, chỉ sợ chọc anh giận. Bầu không khí trong phòng bệnh dần trở nên trầm lắng, ngoại trừ bác sĩ đến kiểm tra, rất ít người muốn nói chuyện với anh. Nhưng lúc này, một cô gái xuất hiện, thỉnh thoảng lén lén chạy vào phòng bệnh nói chuyện phiếm với Thẩm Ngôn Phóng, cho dù thái độ của anh không tốt, cô cũng sẽ không bận tâm.

Nhưng, Thẩm Ngôn Phóng không biết cô gái đó là Lâm Yên, cũng không biết mẹ của Lâm Yên là y tá ở đó.

Lâm Yên không nói cho anh biết tên mình, chỉ áp úng nói với anh, cô và anh cũng giống nhau, đều là bệnh nhân ở đó.

Qua một thời gian, quan hệ của hai người càng ngày càng gần lại, mỗi ngày cô đều đến nói chuyện với anh, chỉ đến khi y tá tới cô mới lén trốn đi. Cho đến khi Thẩm Ngôn Phóng khỏi bệnh, anh lại không tìm thấy Lâm Yên, anh không thể làm gì khác hơn là hỏi y tá xem phòng bệnh gần đó có cô gái nào cùng lứa tuổi với anh hay không.

Y tá nói với anh rằng ở phòng bệnh cách vách anh là thiên kim tập đoàn Giang thị, tên là Giang Kiều, ngày hôm đó lại vừa vận xuất viện.

Đến khi Thẩm Ngôn phóng đuổi theo ra khỏi bệnh viện thì xe của Giang Kiều đã rời đi rồi.

Thẩm Ngôn Phóng vừa ra viện đã lập tức điều tra về Giang Kiều. Anh muốn gặp được Giang Kiều, nhưng người nhà Giang Kiều đã đưa cô ra nước ngoài rồi.

Mấy năm sau cô về nước, Thẩm Ngôn Phóng mới có cơ hội được gặp lại,

Tĩnh tĩnh Giang Kiều lãnh đạm, hoàn toàn khác với cô gái thích nói thích cười bảy năm trước, giống như biến thành một người khác vậy. Điều này làm anh không khỏi nghi ngờ, bởi vì một người sao có thể thay đổi nhiều như vậy? Lẽ nào từ khi bắt đầu anh đã nhận nhầm người rồi sao?

Thẩm Ngôn Phóng căng thẳng, anh cầm lấy áo khoác đi ra khỏi phòng thu âm, anh cần phải đến bệnh viện Minh Lập một chuyến. Thẩm Ngôn Phóng không nói với ai mà tự mình nguy trang đi tới bệnh viện Minh Lập. Khi anh trở lại bệnh viện này, cảm xúc trong lòng lập tức trở nên phức tạp. Gian phòng bệnh anh từng ở hiện tại đã có người.

Bảy năm, lâu như vậy, đủ để làm mọi thứ biến chuyển, có thể là anh nghi ngờ sai, Giang Kiều chỉ là bị đã kích dẫn đến tính cách thay đổi mà thôi.

Thẩm Ngôn Phóng đi tới phòng bệnh sát vách, là phòng bệnh ở cuối hành lang. Bảy năm trước, Giang Kiều đã ở trong phòng bệnh này, sau đó anh cũng đã điều tra, mọi thứ đều ăn khớp. Giang Kiều là người anh tìm kiếm, vậy thì rốt cuộc là sai ở đâu?

Thẩm Ngôn Phóng đứng trước cửa sổ, lén ảo tưởng Giang Kiều khi đó ra khỏi phòng, đi tới phòng bệnh của mình, nói chuyện phiếm cùng anh, khích lệ anh hoàn thành giấc mơ của bản thân. Nghĩ đến một đoạn trong ký ức, khóe miệng anh bất giác mỉm cười. Bây giờ cảnh còn người mất, anh chỉ hy vọng nếu như mọi thứ có thể quay trở lại thì thật tốt. Thẩm Ngôn Phóng nhìn phòng bệnh của Giang Kiều, ánh mắt toát ra sự dục vọng. Giây kế tiếp, anh hít một cái, nụ cười bị thu lại, tầm mắt anh rơi xuống hàng chữ ở góc tường.

Anh ngồi xổm xuống, dùng ngón tay sờ lên hàng chữ.

Y và S, mãi mãi là bạn tốt.

Cô gái đó đã nói với anh, cô và anh, cả đời là bạn tốt.

Anh cũng từng nói với cô ấy, chữ đầu tên anh là S, vậy thì cái tên còn lại là của ai?

...

Châu Cảnh Ngự Uyển, trong nhà Phong Dịch.

Ngày hôm qua bởi vì có việc gấp cần phải làm nên trước khi đi, anh đã nói với cô rằng sẽ bồi thường lại cho cô.

Giang Kiều nhìn một bản rượu vang và bỏ bát tét, cũng hiểu được đại khái “bồi thường” trong ý anh. Cô nâng ly, uống một ngụm rượu vang, “Phong Dịch, không ngờ anh cũng có thể nấu ăn.”

“Đây là lần đầu tiên anh làm.” Phong Dịch quét mắt nhìn cô, chợt cười, “Không tin à?”

“Tin.” Một chữ đơn giản được Giang Kiều nói ra lại trở nên mềm mại uyển chuyển.

“Chỉ cần là anh nói thì em sẽ tin.” Giang Kiều nói. Đây là lời thật lòng, Phong Dịch sẽ không nói dối cô.

Giang Kiều nhắc dao nĩa lên, đuôi mắt nhếch lên, “Có vẻ em là người phụ nữ duy nhất có thể khiến cho Phong Dịch tự mình xuống bếp đấy.”

Phong Dịch cúi đầu không nhìn thẳng vào cô, “Cũng may là em”

Giang Kiều chợt khựng lại, thâm tâm không hiểu sao lại nổi lên căng thẳng. Cô không trả lời, cũng không biết nên trả lời thế nào nên chỉ lẳng lặng cúi đầu ăn cơm.

Có lẽ do tâm trạng khản trương nên Giang Kiều uống một mạch hết vài ly rượu. Thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, giống như vừa nói được vài câu, trời đã tối mịt. Tửu lượng Giang Kiều khá tốt(1), nhưng hiện tại đã lơ mơ say. Cô quay đầu, tầm mắt dần trở nên rõ ràng, cô thấy được rõ khuôn mặt quen thuộc kia.

(1) Trước đó có chi tiết nói tửu lượng của Giang Kiều không tốt nhưng đó là nguyên chủ.

“Có muốn ở lại không?” Phong Dịch hỏi cô, giống như một câu hỏi lơ đãng.

Giang Kiều biết rõ còn cô tỉnh hời, “Đêm nay à?”

Phong Dịch liếc nhìn về phía tường, Giang Kiều men theo tầm mắt anh mà nhìn. Nơi đó có treo đồng hồ, bây giờ cũng đã hơi khuya rồi.

Hai người cùng lúc thu hồi tầm mắt, sau đó lại bốn mắt nhìn nhau. Giang Kiều nhìn thẳng vào mắt Phong Dịch. Trong lòng cô đang căng thẳng nên không ý thức được, mọi cử động bây giờ đều là vô tình quyến rũ người khác.

Cô vẫn chưa nhận được tin tức từ hacker, mọi việc chưa rõ ràng.

Giang Kiều không nói chuyện, nhưng tầm mắt vẫn không rời đi. Khi cặp mắt của Phong Dịch nhìn vào cô, nhịp tim Giang Kiều không khỏi đập nhanh hơn. Nhưng nếu như anh không phải nhân vật phản diện đó thì cô biết phải làm sao? Rất nhanh, Giang Kiều đã quyết định, làm theo tâm ý của mình.

Hai tay Giang Kiều ôm lấy cổ Phong Dịch, dán môi lên môi anh. Quán quýt một lúc, Phong Dịch lại ngửi thấy mùi hoa nhàn nhạt trên người cô.

Đôi môi cô hôn xuống, dừng lại ở cổ anh.

Tay cô rời xuống, mò lấy cravat của Phong Dịch, kéo kéo, lại không kéo ra được, động tác có chút ngốc nghếch.

Giang Kiều nhú mày, giãy tiếp theo, Phong Dịch chợt dè tay cô xuống.

Anh cười lên một tiếng, “Chưa từng tháo cravat à?”

Phong Dịch có sức lớn, Giang Kiều vùng vẫy một lúc cũng không tránh được. Sau đó, anh liền dùng tay còn lại cởi cravat của mình ra.

“Anh giúp em được không?”

Mặc dù anh hỏi, nhưng động tác trên tay cũng không dừng lại, cravat bị kéo ra, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Giang Kiều liếc mắt nhìn anh, “Câm miệng.” Giống như vừa đánh nhau một trận, giọng nói nghe rất nhẹ nhàng.

Phong Dịch cười như không cười nhìn cô, động tác ngừng lại.

Giang Kiều hôn xuống, cởi ra cúc áo thứ nhất của anh.

Anh không nhúc nhích, tùy ý để cô thích làm gì thì làm. Tiếp theo là cái cúc thứ hai, thứ ba,... Áo sơ mi bị cởi ra, làm lộ đường nét cơ thể anh.

Giang Kiều còn chưa cởi hết nút áo, Phong Dịch đã ôm lấy hông cô, bế cô lên.

Thân thể cô rất nhẹ, hai chân quặp lấy hông anh.

Phong Dịch vừa cúi xuống hôn vừa ôm cô đi vào trong phòng ngủ.

Cửa đóng lại, trong phòng tối đen như mực, nhưng đèn đóm cũng không quan trọng, chỉ dựa vào xúc giác liền có thể cảm nhận được đôi phương.

Váy cô rơi xuống, thất lưng anh tuột ra.

Những tiếng rên nhẹ của cô trong phòng bỗng nhiên dừng lại, Phong Dịch ghì lấy tay cô, động thân đi vào. Bàn tay anh ma sát với làn da trắng của cô, mềm mại, mịn màng. Anh động người, nhiệt độ nóng rực bao quanh cô.

Phong Dịch còn nhớ, cô từng kể cho anh nghe câu chuyện về quá khứ của cô.

Anh hôn lên lỗ tai cô, đôi môi sát lại bên tai cô, nhẹ cắn vành tai.

“Sau này em có anh ở bên.”

Giang Kiều nằm trong màn đêm đen kịt, giọng nói trầm thấp quán chặt lấy cô, một lần lại một lần gọi tên cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Phong Dịch tỉnh lại thì Giang Kiều biến mất

Edit: Tiểu Phiến

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, hai người bọn họ đều nặng nề chìm vào giấc ngủ. Ý thức Giang Kiều cực kỳ mơ hồ, cô nằm trên giường, khi trở mình, ánh mắt vô tình liếc về phía chiếc điện thoại. Màn hình điện thoại trên mặt đất lóe sáng. Giang Kiều híp mắt, điện thoại bị rơi trong lúc cô cúi váy, có phải hacker đã có tin tức gì rồi không? Cô cố gắng tỉnh táo lại, nhẹ nhàng rời giường.

Đột nhiên cổ tay cô lại bị nắm chặt, thân thể giật lại theo bản năng, là Phong Dịch bắt được tay cô.

Giang Kiều quay đầu nhìn anh, Phong Dịch vẫn nhắm chặt mắt, đêm qua anh đã không ngủ cả một đêm, vừa rồi chẳng qua chỉ là vô thức nắm lấy tay cô. Cô cúi đầu nhìn anh, hơi thở ngày càng gần sát lại, Phong Dịch vẫn đang ngủ. Cô khẽ thở phào một

Giang Kiều đề tay lên tay anh, nhẹ nhàng kéo tay anh ra. Cô xuống giường mặc lại bộ váy bị ném trên đất, sau đó cầm điện thoại lên. Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy căng thẳng, là tin nhắn hacker gửi tới. Giang Kiều vừa mở tin nhắn ra thì lập tức giật

‘Người dùng tên giả Cố Thận để nhập viện ở bệnh viện Minh Lập và điều trị đôi mắt bị thương là Thẩm Ngôn Phóng.’

Trong đầu cô chợt hiện lên khuôn mặt Lâm Yên khi nhìn thấy Thẩm Ngôn Phóng, và cả dòng chữ trên tường bệnh viện nữa. Bây giờ thì cô hiểu được hàm ý của dòng chữ đó rồi. Chữ S đó không phải chỉ Tô Dịch, mà là Thẩm Ngôn Phóng. Mạch suy nghĩ của cô dần trở nên rõ ràng, ‘bạch nguyệt quang’ của Thẩm Ngôn Phóng, cừ oán của Lâm Yên với nhà họ Giang, sau khi Thẩm Ngôn Phóng biết được sự thật, cũng chỉ có thể hận chính bản thân.

Còn việc tại sao Thẩm Ngôn Phóng lại phải giết cô, có lẽ sau này nhất định sẽ xảy ra một số việc khác. Giang Kiều nhanh chóng hủy đi tin nhắn kia, cô đặt điện thoại xuống, xoay người nhìn anh. Phong Dịch vẫn chưa thức dậy, cô chăm chú nhìn anh, ánh mắt sâu thẳm, trong căn phòng đều là mùi hương quen thuộc của anh.

Kiếp trước, Giang Kiều chưa từng phạm sai lầm khi làm nhiệm vụ, nhưng vì người đàn ông này mà một thân cảnh giác trời sinh của đặc công đã voi đi phân nửa. Đây là một việc nguy hiểm, lần đầu tiên năng lực phán đoán của cô phạm sai lầm. Cô quan tâm đến anh, muốn trợ giúp anh, cũng không nhận được lo lắng cho anh. Giang Kiều đã biết loại cảm giác này có mùi vị như thế nào rồi. Nhưng cô cũng biết, cảm tình của cô đối với anh sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch, cô nhất định phải đi. Giang Kiều lê lét một thân đau mỏi đi đến trước cửa.

Kiếp trước những đau đớn này đã trở thành thói quen của cô, huống hồ thời gian cũng không còn sớm, cô phải nhanh chóng đi thôi.

Giang Kiều dừng lại trước cửa phòng một lúc, nhưng chỉ có một lúc thôi, rất ngắn, chỉ khoảng mấy giây.

Cô nhìn người trên giường, lẳng lặng thu tầm mắt lại, kiên quyết đóng cửa.

Giang Kiều về nhà sắp xếp hành lý, cô gỡ sim ra khỏi điện thoại, trong khi lái xe đi thì thuận tay ném ra giữa sông.

Cô chỉ mong Phong Dịch đừng tới tìm cô thôi.

...

Tiếng sét vang lên, mưa rơi xuống ngày càng lớn, nước mưa đập vào mặt đất làm cả Mặc thành trở nên ẩm ướt.

Trong tiếng mưa rơi, Phong Dịch khẽ mở mắt. Trời còn chưa sáng, cả phòng tối đen như mực, anh vô thức tìm kiếm người phụ nữ bên cạnh. Thân thể anh chợt cứng đờ, bên cạnh anh không có ai cả. Anh hít một hơi thật sâu, bật đèn lên, quét mắt nhìn quanh phòng. Không thấy váy của cô, điện thoại cũng bị mang đi rồi. Lòng mảy may anh chợt cau lại, anh mặc một chiếc áo sơ mi lên, chạy về phía nhà Giang Kiều.

Anh đưa tay bấm mặt mã cửa nhà cô, mặt mã không đổi, cửa cũng mở ra.

Phong Dịch bước nhanh vào, trong nhà không có gì thay đổi, nhưng anh lại chú ý tới chiếc va li vẫn đặt trong phòng đã biến mất rồi. Anh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời là màn đêm đen kịt, mưa vẫn rơi xuống, không ngừng nghỉ.

Tại sao cô lại phải đi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phong Dịch có thể nhận ra được người khác có nói dối hay không, anh hiểu rõ, tình cảm của cô, nhất định không thể là nguy trang. Vậy thì tại sao Giang Kiều lại phải rời khỏi anh?

Bên ngoài mưa rơi xối xả, tư duy Phong Dịch cực kỳ rõ ràng. Đột nhiên, đầu anh chợt nặng trĩu, đầu óc bắt ngờ khiến hai tay anh không tự chủ được run rẩy.

Phong Dịch biết, trong thời gian quan trọng như vậy, anh tuyệt đối không thể hôn mê, chỉ cần anh cố gắng giữ tỉnh táo, Tô Dịch sẽ không xuất hiện. Khi mở mắt ra lần nữa, ánh mắt Phong Dịch đã rõ ràng hơn, anh dần bình tĩnh lại.

Phong Dịch lạnh nhạt bấm một số điện thoại, giọng nói trầm thấp vang lên trong đêm khuya thanh vắng trở nên lạnh lẽo âm trầm.

“Cử người ra sân bay, phong tỏa toàn bộ đường đi chủ yếu trong thành phố.”

“Đến từng chỗ Giang Kiều có thể đi, ngăn cô ấy lại.”

...

Trình Khởi đang lái xe băng băng đi trên đường chợt cảm thấy có gì đó không đúng, hôm nay thành phố giống như đông đúc hơn mọi ngày. Lúc trước ở lối đi bộ thường không có nhiều người như vậy, bây giờ, một hàng dài xe đậu ở đây, rất kỳ lạ. Trình Khởi chợt cảm thấy căng thẳng, cậu giương mắt nhìn lên. Con đường phía trước đã xếp ra một thanh chắn, ngăn xe cộ đi qua, ở đó đều là cảnh sát, sắc mặt bọn họ cực kỳ nghiêm túc. Mỗi khi có một chiếc xe tiến đến trước mặt, cảnh sát đều sẽ bắt bọn họ dừng lại, kéo cửa xe xuống, hỏi thăm bọn họ vài câu và kiểm tra giấy tờ. Sau khi xác định không có việc gì thì cảnh sát mới cho xe đi qua, kiểm tra lại cực kỳ nghiêm ngặt.

Trình Khởi nhướn mày, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tại sao ở đây lại có nhiều cảnh sát như vậy?

Cậu làm như lơ đãng liếc nhìn xung quanh, không chỉ có con đường này mà mỗi đầu nhánh phố đều có cảnh sát, ngắm nghía từ đằng xa đã có thể thấy không khí khẩn trương trong đó. Ánh mắt cậu lạnh lẽo thêm vài phần, rồi lẳng lẽ thu hồi tầm mắt.

Phía trước Trình Khởi có một vài chiếc xe, sau khi cảnh sát kiểm tra mấy người đó thì đến lượt cậu. Qua mấy phút đồng hồ, một cảnh sát đã bước tới ý bảo Trình Khởi kéo cửa kính xuống. Trình Khởi dừng xe, kính cửa chậm rãi hạ xuống.

Cảnh sát liếc mắt một cái, nói, “Mời anh trình chứng minh nhân dân và bằng lái.” Trình Khởi lấy chứng minh thư ra đưa cho cảnh sát.

Cảnh sát cầm lấy chứng minh thư, cúi đầu xem xét. Hắn xem chứng minh thư, lại ngẩng đầu nhìn mặt Trình Khởi, ánh mắt cực kỳ cẩn thận. Nhìn mặt Trình Khởi một lát, cảnh sát trả lại chứng minh thư cho cậu. Cảnh sát nhìn bên trong xe, xác định đằng trước đằng sau đều không có người mới hỏi, “Bây giờ anh chuẩn bị đi tới đâu?”

“Tôi mới tan làm, chuẩn bị về nhà.” Trình Khởi trả lời, nhưng cảnh sát lại vẫn nhìn cậu chằm chằm.

Trình Khởi cười cười, “Nhà tôi ở phía trước, đi thêm một đoạn nữa là đến.”

Cảnh sát lại nói, “Tôi muốn kiểm tra cốp sau của anh.”

“Được.” Trình Khởi xuống xe, đi ra phía sau mở cốp, cảnh sát ở phía sau cậu cũng nhìn sang.

Cốp sau trống rỗng, chỉ để một vài đồ đạc, nhìn một cái đã thấy rõ, sắc mặt cảnh sát nhẹ nhõm hẳn.

Sau đó, cảnh sát nhìn về một phía giờ tay lên, ý bảo nâng thanh chắn lên.

“Anh có thể đi rồi.” Cảnh sát nói.

Trình Khởi lại lên xe, cậu nhìn kính chiếu hậu, phía sau cũng đen thui lụi, thanh chắn vẫn còn đang cài tiến.

Cậu lái xe đi một đoạn đường, xung quanh yên tĩnh lại, lúc này cậu mới quay đầu xe chạy đi hướng khác.

Đến nơi, Trình Khởi mở cửa, trong phòng là một người đàn ông, giọng của cậu hơi mất kiên nhẫn, “Kỷ tiên sinh, tất cả đường đi đều bị phong tỏa cả rồi, bây giờ cảnh sát di chuyển khắp nơi, phòng thủ cực kỳ nghiêm ngặt.”

Người trong phòng là Kỷ Nham, hần bắt đầu thấy lo lắng, vội cầm điện thoại, gọi đến một số.

Khi điện thoại được tiếp, hần lạnh nhạt nói, “Bây giờ cảnh sát đã tăng cường phòng thủ, các cậu nhớ cẩn thận.”

“Mấy thứ hàng hóa có thể đẩy các cậu vào tù đấy, tốt nhất đừng để cảnh sát phát hiện ra.”

Tiếng nói bên đầu kia điện thoại vang lên, “Vâng, chúng tôi sẽ cẩn thận.”

Kỷ Nham cau mày, cho đến khi cúp máy, chân mày hần vẫn nhàu chặt lại. Hần quay sang nhìn Trình Khởi, nói, “Có tra ra được là vì sao không?”

Phong tỏa trên quy mô lớn như vậy, nhất định phải có chuyện hệ trọng xảy ra.

Trình Khởi lắc đầu, “Tôi không tra ra được nguyên nhân cụ thể, cấp trên nói không được truyền ra bên ngoài, nhưng bọn họ cũng lơ mơ tiết lộ, hình như là do Phong Dịch những tay.”

Kỷ Nham ngẩn ra, “Phong Dịch? Anh ta làm việc này à?”

Hần biết Phong Dịch nổi tiếng thủ đoạn nham hiểm trong thương giới, nhưng chuyện như này, anh ta lại chưa từng làm.

Kỷ Nham vội hỏi, “Có tra được tại sao Phong Dịch lại làm việc này không?”

“Những chuyện đó thì tôi không biết.” Trình Khởi nói.

Kỷ Nham trầm tư, Phong Dịch làm như vậy, không lẽ là do đã tra ra việc gì? Anh lại chợt nhớ tới người phụ nữ từng ở bên cạnh Phong Dịch, Giang Kiều. Quan hệ của 2 người rất thân mật, Phong Dịch tính tình đậm mực, nhưng lại đối xử với cô rất ôn hòa, chuyện tình của họ bây giờ đã là công khai rồi.

“Người phụ nữ bên cạnh Phong Dịch đâu? Cô ta đâu rồi?” Kỷ Nham hỏi.

“Chúng ta không định vị được vị trí của Giang Kiều.” Trình Khởi trả lời.

Sắc mặt Kỷ Nham trầm xuống rõ rệt, nói như vậy thì Giang Kiều hẳn đã mất tích rồi.

Tính tình của Kỷ Nham rất dễ nghi kỵ, việc này làm hần không khỏi nhớ tới việc xảy ra trước kia, khi thủ hạ của hần bắt người đã gặp phải Giang Kiều. Cô đến đồn cảnh sát báo án, cũng may mà hần có thám tử ở đó nên mới đề được việc này xuống. Mà chuyện này mới chấm dứt không lâu thì Giang Kiều biến mất, không lẽ cô đang điều tra việc này? Mọi việc diễn ra quá trời chầy khiến hần không khỏi suy nghĩ nhiều thêm mấy phần.

Sắc mặt Kỷ Nham lại càng thâm trầm hơn, như vậy, Phong Dịch phong tỏa cả thành phố chính là để tìm Giang Kiều.

Kỷ Nham nhìn Trình Khởi, nói, “Anh phân phó một nhóm người đi tìm Giang Kiều đi, nhất định phải tìm cho ra cô ta.”

Mặc kệ Giang Kiều có mục đích gì, hần chắc chắn phải ngăn cản cô.

“Vâng.” Trình Khởi trả lời một tiếng, sau đó cậu liền đi ra ngoài, cửa đóng lại, trong phòng liền khôi phục về an tĩnh vốn có.

....

Sau khi Giang Kiều ra khỏi nhà liền lái xe thẳng đến sân bay Mặc thành.

Lúc này trời mới hừng sáng nhưng người đứng chờ chuyến bay của mình vẫn đông đúc như bình thường.

Nhưng không may là bởi vì Mặc thành đổ mưa lớn nên tất cả các chuyến bay đều bị hoãn giờ bay.

Giang Kiều ngồi ở một góc sân bay nhìn ra màn mưa trắng xóa bên ngoài, nước mưa rơi xuống mặt đất không ngừng nghỉ, hơi nước lan tràn trong không khí. Khuôn mặt cô vẫn bình tĩnh như trước nhưng bàn tay đã nắm chặt đến nỗi đầu ngón tay trắng bệch. Không biết là do quyết định quá vội vã hay màn mưa làm cô cảm thấy hoảng hốt, nhưng từ nãy đến giờ trong đầu cô đều là hình bóng Phong Dịch. Tất cả mọi chuyện đều là cô làm lên, Phong Dịch bắt

đắc dĩ bị kéo vào trong cuộc, bây giờ cô làm như vậy đều tốt cho cả hai người. Trong lòng Giang Kiều sớm đã loạn cào cào, cô muốn làm cho mình tỉnh táo lại, nhưng lại không làm được chuyện gì. Trong tiết trời nóng bức của mùa hè, trán Giang Kiều lại thấm một tầng mồ hôi lạnh.

Giang Kiều nhìn thời gian trên điện thoại, cửa kiểm tra an ninh đã mở rồi, cô hơi thu liễm tâm trạng, bước tới cửa kiểm tra.

Hàng có hơi dài, Giang Kiều đứng ở gần cuối hàng, chậm rãi tiến lên phía trước.

Mặc dù cô có phân tâm, nhưng cũng nhanh chóng nhận ra được có điều gì đó không đúng, bảo an dường như nhận được mệnh lệnh gì đó, cẩn thận kiểm tra từng người đi qua.

Bọn họ vừa xem hộ chiếu trên tay, vừa để cho những vị khách khác đi qua.

Giang Kiều hơi căng thẳng, cô cúi đầu, bảo an cũng vừa lúc nhìn qua. Trong lòng cô có suy đoán, nhưng cũng không ngẩng đầu, cho đến khi đội ngũ phía trên đều đi qua hết, cô cũng chỉ lặng lẽ nhìn về phía sau.

Mỗi cửa kiểm tra đều tăng thêm người, cô không nghĩ đây chỉ là trùng hợp.

Giang Kiều vẫn chưa mua vé, cô lập tức ra khỏi sân bay.

Cô ngồi trong xe, mưa rơi xuống cọ rửa kính cửa sổ, xa xa gần gần đều là một màn hơi nước mờ mờ.

Giang Kiều nắm chặt vô lăng, cô nghe tiếng cần gạt nước chuyển động, một tiếng rồi một tiếng.

Giây kế tiếp, cô lập tức di chuyển. Chiếc xe nhanh chóng lái ra khỏi sân bay Mặc thành, cô không thể đi máy bay, vậy thì chỉ có thể lái xe đi thôi. Mưa to làm cho Giang Kiều không thấy rõ đường, mặc dù cô đang rất gấp, thế nhưng cũng chỉ có thể bắt đầu thả chậm tốc độ xe. Lông mày cau chặt của Giang Kiều mãi không thả lỏng, chiếc xe vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Một lát sau, cô dừng xe lại, xe cô đã bị chặn lại bằng một thanh chắn cách đó không xa, trước thanh chắn lại có một nhóm cảnh sát đang kiểm tra từng xe đi qua.

Cảnh sát đứng ở đầu đường kiểm tra chứng minh thư của từng người. Đôi mắt cô ánh lên vẻ căng thẳng, cô lập tức đánh lái, chạy vào một con đường nhỏ, tránh sự kiểm tra của cảnh sát. Dọc theo đường đi, Giang Kiều phát hiện tất cả con đường chủ yếu của Mặc thành đều đã bị phong tỏa rồi, chỉ có kiểm tra mới có thể đi tiếp. Nếu như Giang Kiều gặp cảnh sát, Phong Dịch sẽ tìm được cô, bởi vậy cô liền quyết định lái xe trở lại sân bay. Cô muốn đến chợ đêm để tìm Thập Cửu, hẳn ta trà trộn trong chợ đêm đã lâu, ắt phải quen thuộc đường xá, có thể sẽ giúp được cô.

Mưa ngày càng lớn, Giang Kiều bước xuống xe, bật một cây dù đen lên, việc bật dù chỉ tốn vài giây, nhưng trong nháy mắt đã làm quần áo cô dính nước mưa. Giang Kiều không để ý mà đi dọc theo cầu thang xuống tầng hầm. Bên ngoài dù đổ mưa to, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nơi đây một chút nào.

Trận đấu quyền anh ở chợ đêm vẫn tiến hành, nhưng Thập Cửu không ở trên lôi đài.

Cô chỉ liếc mắt một cái liền lập tức đi đến phòng nghỉ của hắn, đi qua hành lang dài, Giang Kiều gõ cửa một phòng nghỉ.

“Vào đi.” Là giọng của Thập Cửu.

Giang Kiều đẩy cửa đi vào, có lẽ Thập Cửu mới vừa thi đấu, hắn nghe được có người tiến vào liền quay đầu nhìn cô. Hắn nhìn thấy khuôn mặt Giang Kiều thì giật mình.

Thập Cửu buông đồ trên tay xuống, “Là cô à?”

Giang Kiều không vòng vo, lập tức vào thẳng vấn đề, “Anh có quen thuộc với chợ đêm không?”

Thập Cửu hơi do dự chốc lát nhưng vẫn trả lời, “Tôi đã ở đây nhiều năm.” Ngụ ý chính là hắn cực kỳ quen thuộc với nơi này.

“Làm hộ chiếu giả ở đâu?” Giang Kiều nói.

Cô không nói với hắn mục đích thật sự, chỉ là cô biết, ở những chỗ chợ đêm này, nhất định sẽ có chỗ làm hộ chiếu giả.

Thập Cửu gật đầu, “Tôi có quen một người, có thể giúp cô làm một cái hộ chiếu và thẻ căn cước giả.”

Giang Kiều nói, “Cảm ơn.”

Dừng lại một chút, hắn nhíu mày nhìn Giang Kiều, hỏi, “Cô gặp phiền phức à?”

Thập Cửu không nghĩ nhiều, hắn cũng không thể đoán được suy nghĩ thực sự của Giang Kiều.

Giang Kiều không trả lời, chỉ mím môi nhìn ra ngoài cửa sổ. Mưa to không ngừng rơi, nước mưa lạnh lẽo hòa vào bầu trời đêm, bất kể cái gì cũng không giống thật. Có lẽ do trời mưa, cũng có thể do nguyên nhân khác, cô chợt cảm thấy đêm nay cực kỳ dài. Ngắm màn mưa trước mắt, Giang Kiều lại nghĩ

đến Phong Dịch.

Đêm hôm nay trời mưa lớn, việc này có ảnh hưởng tới anh không? Liệu Tô Dịch có xuất hiện không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Anh phải tìm được cô, đưa cô trở về

Edit: Tiểu Phiến

Thập Cửu thấy Giang Kiều không trả lời cũng không truy hỏi nữa, hần nhắc chân bước tới cửa, "Tôi sẽ không nói cho người khác biết."

Giang Kiều gật đầu, "Làm phiền anh rồi."

Thập Cửu dẫn cô tới nơi ở của bạn hần, người đó có thể làm giả chứng minh thư giúp cô rời khỏi Mặc thành. Sau khi lấy được hộ chiếu, Giang Kiều cũng không ở lại lâu, trước khi đi cô còn nói với Thập Cửu, nếu như ngày nào đó hần có việc gì phải nhờ cô, cô nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ.

Giang Kiều ngồi vào trong xe, tùy ý lấy một cái áo khoác ra khỏi hành lý, khoác tạm lên người.

Cô liếc màn mưa bên ngoài một cái, giây sau, xe lập tức khởi động.

Giang Kiều ở lại Mặc thành vài ngày, để cho cẩn thận, cô còn để lại ô tô của mình. Sau khi hóa trang xong, cô thuận lợi rời khỏi Mặc thành.

Cuối cùng, cô dùng hộ chiếu giả mua vé máy bay ở một thành phố khác, hiện tại đã bay rồi.

...

Thư ký Nhậm đi đến trước một căn phòng, gõ cửa. Tiếng nói bên trong vọng ra, "Vào đi."

Thư ký Nhậm mở cửa tiến vào. Người nọ thấy người đến là hần thì đứng dậy, "Phong tổng có việc tìm tôi sao?"

"Phong tổng cần cậu điều tra vị trí của Giang Kiều." Thư ký Nhậm nói.

"Được." Người đó ngồi trước máy tính, bàn tay đặt trên bàn phím, tiếng gõ phím vang lên không ngừng.

Một lát sau, cậu nhìn thư ký Nhậm, nói, "Tôi không tìm được vị trí của cô ấy." Thư ký Nhậm nhíu mày, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Có lẽ là do sim điện thoại của cô ấy bị hỏng hoặc là điện thoại của cô ấy bị vứt vào nơi hoang vu không bắt được tín hiệu."

"Cậu kiểm tra lại đi, trước khi điện thoại của Giang Kiều mất tín hiệu thì người cuối cùng cô ấy liên lạc là ai?"

Người đó lại nhìn vào máy tính, nói, "Là Trác Man Nhân."

Thư ký Nhậm vừa lên xe liền gọi điện cho Phong Dịch, "Phong tổng."

Bên đầu kia vang lên giọng nói của Phong Dịch, "Kết quả thế nào?"

"Không định vị được Giang Kiều ở đâu, điện thoại của cô ấy có lẽ là bị đánh rơi ở đâu đó rồi."

Phong Dịch im lặng trong chốc lát mới nói, "Nói tiếp đi."

"Người cô ấy liên lạc cuối cùng là Trác Man Nhân."

Phong Dịch ngắt ra, anh biết Giang Kiều và Trác Man Nhân vẫn luôn không thân thiết.

"Cô ấy nói gì?"

"Chỉ nói mấy câu bình thường, không có gì đặc biệt cả."

Giọng nói của anh trầm hần xuống, "Tìm người theo dõi Trác Man Nhân đi, xem bà ta đang làm gì."

Thư ký Nhậm đáp lời.

...

Phong Dịch ngồi trong phòng, ánh mắt cực kỳ nặng nề. Giang Kiều đã mất tích mấy ngày nay, anh vẫn chưa tìm ra được tung tích của cô. Anh đưa tay day day mi tâm, sương mù trong lòng mãi không tiêu tan.

Lúc này, thư ký Nhậm từ ngoài tiến vào, nói, "Phong tổng, mấy ngày nay chúng tôi đã theo dõi sát sao Trác Man Nhân."

Phong Dịch nhìn hẩn, thư ký Nhậm lại nói tiếp, "Trác Man Nhân không có gì bất thường cả."

"Bà ta không tiếp xúc với người nào đáng nghi, hơn nữa, chuyện Giang tiểu thư mất tích dường như không ảnh hưởng đến bà ta một chút nào."

Sắc mặt Phong Dịch bình tĩnh, chuyện này vẫn nằm trong tính toán của anh. Hiện tại thì anh đã biết, chuyện Giang Kiều liên lạc với Trác Man Nhân trước khi mất tích chính là thủ thuật che giấu của cô. Làm như vậy, cô có thể dời sự chú ý của người khác, để người ta cho rằng chuyện cô mất tích có liên quan đến Trác Man Nhân. Chuyện này cũng là để tranh thủ cho cô một chút thời gian. Ánh mắt Phong Dịch trầm xuống, anh đương nhiên biết rõ, Giang Kiều là một người thông minh.

Ngón tay thon dài của anh nhịp nhàng gõ xuống mặt bàn. Anh không hiểu, tại sao cô lại phải rời đi? Hoặc là, tại sao cô lại phải trốn tránh, không cho bất kỳ ai tìm thấy? Con người đen nhánh của Phong Dịch tựa như màn đêm đen, ở chung với Giang Kiều lâu như vậy, anh đã sớm biết được cô thật lòng yêu anh.

Như vậy, có lẽ Giang Kiều rời đi là vì nguyên nhân khác.

Đúng lúc này giọng nói của thư ký Nhậm vang lên, kéo Phong Dịch trở về thực tại, "Phong tổng, có việc này rất kỳ lạ."

Phong Dịch giương mắt nhìn hẩn.

"Khi chúng tôi đang tìm kiếm tung tích của Giang tiểu thư thì phát hiện ra có một nhóm người khác cũng đang tìm kiếm cô ấy."

Phong Dịch hơi hít mắt lại, có người khác truy tìm cô? Giang Kiều không phải người thích gây chuyện, vậy thì đám người đó là ai?

Anh nhìn thư ký Nhậm, hỏi, "Bọn họ là ai?"

"Tạm thời thì chưa tra ra được." Thư ký Nhậm nói.

Phong Dịch nghĩ, Giang Kiều chạy trốn có lẽ là vì những người đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết?

"Lập tức tìm hiểu, có tin tức gì thì báo lại cho tôi."

"Vâng."

Để thư ký đi ra ngoài, Phong Dịch nghiêng đầu nhìn ra phía cửa sổ. Trong màn đêm đen tối, bóng cây bị gió lạnh thổi bay tán loạn. Phong Dịch rơi vào trầm tư, anh hiểu rõ Giang Kiều, một khi cô đã hạ quyết tâm thì không thứ gì có thể ngăn được cô. Đấy mắt anh hiện lên tia kiên định, bất kể là cô đi đến đâu, anh nhất định phải tìm cho ra cô, đưa cô trở về.

...

Nơi ở nhà họ Giang.

Buổi đêm, nhà họ Giang sừng sững đứng trong màn đêm đen tối, không khí xung quanh lạnh như băng. Trong phòng khách có hai người, Trác Man Nhân và bố Giang Kiều, Giang Huy.

Ánh mắt Giang Huy trầm xuống, "Giang Kiều mất tích rồi."

Trác Man Nhân nhàn nhả uống một ngụm trà, "Tôi biết rồi."

Giang Huy nhìn bà, trên khuôn mặt của bà không có một chút lo lắng nào, hẩn là cũng không quan tâm đến chuyện này.

Thấy vậy, ông giãn tái mặt mày, "Tuy nó không phải con gái ruột của bà nhưng cũng là người mang họ Giang!"

"Đừng tưởng tôi không biết gì, nhiều năm qua, bà cố ý nuôi nó thành tính tình như vậy."

Người ngoài đều cho rằng Trác Man Nhân đối xử với Giang Kiều rất tốt, nhưng Giang Huy biết, Giang Kiều không phải con gái ruột của bà, bà sẽ chẳng bao giờ thật tình đối đãi nó.

Trác Man Nhân đặt chén trà xuống, cười lạnh một tiếng, "Bởi vậy nên hiện tại ông muốn ôn lại chuyện cũ cùng tôi à?"

Bà liếc nhìn Giang Huy một cái, "Sao ông không nói đến bản thân mình? Không phải trước giờ ông luôn xa lánh Giang Kiều là vì cái thứ mặc cảm tội lỗi

của ông à?"

Bà gần từng chữ, "Cũng bởi vì mỗi lần nhìn thấy Giang Kiều là ông lại nhớ đến mẹ nó, người vợ đã thay ông ngồi tù."

Giọng nói rõ ràng vang lên trong căn phòng im ắng giống như rạch một cái lỗ trong không khí để cho gió lạnh chui vào.

Sắc mặt Giang Huy lập tức trầm xuống. Năm đó ông phạm tội tham ô, sau khi mọi việc bại lộ thì đáng lẽ ra đã phải ngồi tù. Nhưng lúc đó ông đã có quan hệ với Trác Man Nhân, người thân của bà liền giúp ông dàn xếp, đẩy mọi tội lỗi lên đầu mẹ Giang Kiều. Sau đó, mẹ Giang Kiều vào tù, còn ông thì vô tội, thân nhiên ngồi lên vị trí tổng giám đốc của tập đoàn Giang thị. Mẹ Giang Kiều sau khi ra tù cũng biến mất.

Có Giang gia và Trác gia cùng nhau giấu diếm, người ngoài không biết sự thật, chỉ cho rằng mẹ Giang Kiều rời đi là vì đã hết tình cảm với Giang Huy. Bí mật này dường như vô cùng xa xôi, nhưng vẫn tồn tại trong lòng Giang Huy. Chẳng biết lúc nào sẽ lại tái hiện trong lòng ông.

Giọng nói của Giang Huy dường như mềm mỏng hơn, "Chuyện này đã trôi qua rất lâu rồi, bà nhắc lại làm gì?"

Trác Man Nhân cười nhạt, nói, "Ông đừng quên chuyện năm đó là do ai dè xuống."

Nhà bà năm đó đã phải tốn rất nhiều công sức mới có thể rửa sạch tội danh của Giang Huy.

Ánh mắt Giang Huy dần trở nên phức tạp, "Làm sao tôi quên được."

Bởi vậy mà mấy năm nay, Giang Huy vẫn đối xử tốt với Trác Man Nhân, cho dù có chuyện gì xảy ra, ông cũng chỉ nín nhịn cho qua.

"Ông hiểu thì tốt." Trác Man Nhân nói.

Ông vì Giang Kiều mà mắng bà, trong lòng bà cũng cảm thấy tức giận, giọng nói cực kỳ không vui.

Giọng nói của Giang Huy lại lạnh thêm một chút, ngầm có ý uy hiếp, "Chúng ta cùng đứng chung một thuyền, nếu như mọi chuyện bại lộ thì đối với cả hai đều không tốt."

Trác Man Nhân cười như không cười, "Nếu như ông không mang chuyện cũ ra nói lại thì tôi cũng sẽ không nhắc tới chuyện này."

Sau đó hai người cùng im lặng, không khí xung quanh như bị dồn nén.

Một lát sau, Giang Huy mới nói, "Cho dù bà không thích Giang Kiều, nhưng trước mặt người ngoài vẫn phải tỏ vẻ một chút."

Tình cảm của Giang Huy đối với Giang Kiều rất phức tạp. Cô là con gái của ông, ông đương nhiên muốn đối tốt với cô. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Giang Kiều, ông đều không thể không nhớ tới mẹ cô, cảm giác hổ thẹn trong lòng khiến ông không dám đối mặt với cô. Lâu ngày, cảm giác tội ác vượt qua tình thân, lúc đó thì tình cảm của ông và Giang Kiều đã không còn nữa rồi.

Trác Man Nhân nói với giọng không kiên nhẫn, "Tôi đương nhiên sẽ không để người khác nắm thóp, tôi sẽ phái người đi tìm."

Mặt ngoài thì bà hứa hẹn, chỉ là rốt cuộc là thật sự đi tìm hay không thì còn phải xem tâm tình.

"Tìm được thì tốt, không tìm được thì..." Giang Huy ngừng lại vài giây, lại không nói hết câu.

"Không tìm được thì thôi, ông không cần suy nghĩ nhiều nữa." Trác Man Nhân thay ông nói nốt.

Bà liếc mắt nhìn Giang Huy, kiên định mà nói, "Dù sao thì người kế thừa tập đoàn Giang thị cũng chỉ có thể là Giang Húc."

"Giang Kiều có về hay không cũng không quan trọng."

Giang Huy không tiếp lời, âm thầm đồng ý với chuyện này.

Trác Man Nhân trầm ngâm, trước kia khi bà thăm dò Giang Kiều đã biết cô không giống trước đây rồi.

Bà căn bản không để Giang Kiều vào mắt, bây giờ cô đột ngột thay đổi, không hiểu sao bà lại cảm thấy cô là một sự uy hiếp cực kỳ lớn. Chỉ cần cô còn ở đó thì bà vẫn còn phải nghĩ cách đối phó với cô. Bây giờ cô mất tích cũng tốt, bà không cần đau đầu suy nghĩ nữa rồi.

Hai người không ai nói chuyện, sự im lặng bao trùm lên bầu không khí.

..

Lúc này, Giang Kiều đã thuận lợi ngồi lên máy bay, rời khỏi Mặc thành.

Lần trước trong ngõ, Giang Kiều chính mắt trông thấy vụ bắt cóc diễn ra, sau đó cô liền quyết định điều tra chuyện này. Cô nghi ngờ đằng sau chuyện này là một âm mưu cực kỳ phức tạp. Mặc thành xảy ra nhiều vụ bắt cóc như vậy nhưng lại bị một thế lực nào đó dè xuống, không để lọt chút gió nào. Trước đây có người theo dõi Phong Dịch, nay lại có người đuổi theo cô. Trực giác nói với Giang Kiều rằng đây nhất định không phải ngẫu nhiên. Chỉ có

tra ra chân tướng mới có thể biết được mối liên hệ giữa Phong Dịch và cô.

Giang Kiều nghĩ người mất tích có lẽ là vượt biên, cô đã tra ra được nơi xuất khẩu hàng hóa nhiều nhất, là nước M.

Vì điều tra việc này mà cô mới phải đến nước M.

Vừa tới nơi, cô lập tức bắt tay vào điều tra. Cô vẫn chú ý tới hàng hóa nhập khẩu, sau đó còn phải tra rõ xuất xứ.

Mấy ngày trước, cô phát hiện một thứ hàng hóa mới đến, là tới từ Trung Quốc.

Cô đã tra được người quản lý hàng hóa, người đó chính là người vận chuyển hàng hóa đi, Giang Kiều nhất định phải biết rõ hành tung của người này và tìm đến nơi đóng hàng được chuyển đi.

Giang Kiều tìm được tư liệu của người đàn ông đó, người đó tên là Hà Thành, từng ở trong tù một thời gian. Sau khi được thả ra thì tới nước M. Cũng không mất thời gian quá lâu anh ta đã tìm được công việc và ở lại nơi này, công việc chủ yếu là hỗ trợ đỡ hàng và vận chuyển hàng hóa.

Giang Kiều thuê một căn phòng đối diện phòng của Hà Thành để giám sát anh ta, chỉ cần có chút hành động kỳ quái thì cô có thể kịp thời phát hiện.

Hà Thành ở trong nhà mấy ngày không ra ngoài, Giang Kiều cũng kiên nhẫn đợi anh ta. Bởi vì cô ngược lại với anh ta, chuyên tâm làm việc.

Đôi lúc cô cũng sẽ nhớ tới thời gian ở Mặc thành.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bối rối, lòng loạn như cào cào, không khống chế nổi bản thân, mọi việc giống như đều bị cô ném ra sau đầu cả.

Đêm thu, nhiệt độ trong không khí hơi mát lạnh, lại có một chút khô nóng. Giang Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát động tĩnh của Hà Thành. Không giống mọi ngày, Hà Thành đi ra ngoài, đây là lần đầu tiên ra ngoài của anh ta trong suốt mấy ngày, Giang Kiều lập tức cảnh giác, xoay người theo anh ta xuống tầng.

Trước khi ra khỏi nhà Giang Kiều đã mang theo súng, bởi vì ở đây cô rất dễ gặp nguy hiểm, ngày đầu tiên tới đây cô đã phải đi mua một khẩu súng.

Cảm giác lạnh lẽo dưới đầu ngón tay, Giang Kiều không còn xa lạ nữa, ngược lại nó làm cho cô an tâm hơn.

Sau khi Hà Thành ra khỏi nhà đã cực kỳ cẩn thận, anh ta sợ có người theo dõi. Bởi vậy nên hành động của Giang Kiều càng chú ý hơn, cô đi theo sau Hà Thành nhưng vẫn chưa bị anh ta phát hiện.

Sắc mặt Giang Kiều lạnh lẽo, ở trong bóng đêm âm u nhưng hành động của cô không bị ảnh hưởng. Tuy Hà Thành đã cảnh giác nhưng anh ta không được huấn luyện chuyên nghiệp nên không phát hiện ra. Giang Kiều theo Hà Thành tới một nơi có diện tích khá rộng, nơi đó có mấy cái nhà kho chính tề xếp hàng.

Sau khi tới đó Hà Thành liền bị gọi đi, Giang Kiều đã tìm được đến đây, tự nhiên sẽ không đi theo anh ta nữa.

Nhà kho có rất nhiều bảo vệ trông coi, theo cô quan sát, bọn họ tuần tra đúng giờ để phòng ngừa mọi bất trắc.

Giang Kiều đã đoán được thời gian tuần tra, thừa dịp hai đội đổi chỗ thay thế, cô tiến gần đến một nhà kho, dễ dàng mở khóa đi vào.

Trong kho hàng không giống như cô tưởng tượng, ở đây không có ánh sáng, mùi rất khó ngửi, có một tấm ván gỗ ngăn cách thành một gian phòng nhỏ.

Giang Kiều đi vào một gian phòng liền phát hiện trong đó có mấy người, nam có nữ có, sắc mặt bọn họ đều trắng bệch, hành động bất tiện.

Cô vô thức nhíu mày, trong lòng căng thẳng, cô đi đến mở những gian phòng khác ra, đều là cảnh tượng giống nhau.

Giang Kiều đi tới nơi sâu nhất trong nhà kho, cô đột nhiên phát hiện trong đây ngoại trừ cô còn có người khác.

Trực giác của cô cực kỳ nhạy cảm, người kia cũng phát hiện ra cô.

Người đó không cao lắm, là một người phụ nữ, khoảng cách của cả hai người không xa, chỉ tầm mấy bước chân.

Giang Kiều không biết gì về thân thủ của người đó nhưng cô cũng sẽ không phớt lờ, cả hai cùng giằng co lẫn nhau, thăm dò, nhưng không ai hành động.

Qua vài giây, hai người đồng thời xuất thủ, không ai nhường ai. Giang Kiều ngoan lệ, người kia cũng không lưu tình.

Giang Kiều nâng tay dùng sức đập lên bả vai người kia, người đó lung lay một chút, không né kịp. Thừa dịp này, động tác của cô chậm lại, mò tới súng bên hông.

Ngón tay cô đặt trên cò súng, nòng súng đen như mực đặt trên mi tâm người kia, ý uy hiếp thấy rõ.

Người nọ vẫn muốn tiếp tục đánh, lúc này khoảng cách cả hai người đã gần sát bên nhau, người đó vừa nhìn thấy ánh mắt cô liền dừng lại.

Giấy tiếp theo, người đó híp mắt một cái, kêu lên, "Giang Kiều."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Phong Dịch tìm thấy Giang Kiều

Edit: Tiểu Phiến

Chương 39: Phong Dịch tìm được Giang Kiều

Giang Kiều cảm thấy căng thẳng, cô siết chặt súng trong tay, giọng nói trầm xuống, "Cô biết tôi?"

Trong kho hàng không có cửa sổ, xung quanh bao phủ bởi màu đen làm Giang Kiều không thấy rõ được khuôn mặt cô gái kia, cô chiếu đèn pin vào khuôn mặt cô ta để nhìn rõ hơn. Giang Kiều vừa quan sát sắc mặt cô gái đó vừa chờ đợi câu trả lời của cô ta. Mặc dù bị thương nhưng sắc mặt cô ta vẫn trấn định điềm tĩnh, giống như tia do dự vừa rồi chỉ là ảo giác của Giang Kiều. Người đó không trả lời câu hỏi của cô, cứ không nói không rằng như vậy.

Giang Kiều híp mắt, ngón tay hơi đẩy nhẹ cò súng, "Nếu như cô không trả lời thì tôi sẽ nổ súng."

Qua một lát, cô gái đó nhìn về phía Giang Kiều, trong đáy mắt không có lấy một chút tình cảm, cô điềm tĩnh nói, "Không lâu nữa sẽ có người tới, sẽ rất nguy hiểm."

"Giờ cô có thể đi." Cô ta dường như biết rất rõ tình hình bên ngoài mà nhắc nhở Giang Kiều, "Yên tâm, tôi sẽ không làm cô bị thương."

Giọng nói của cô gái đó cực kỳ thành khẩn, có thể nghe ra được cô không muốn trở thành địch của Giang Kiều. Giang Kiều không rời đi, cô muốn phán đoán chính xác mọi chuyện, không thể bị người trước mắt lừa dối. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khi Giang Kiều vừa định bỏ súng xuống, cửa kho hàng đột ngột mở ra. Trước khi Giang Kiều trốn đi, hành động của người kia còn nhanh hơn cô, cô ta kéo cô đi, giấu cô vào một góc. Giang Kiều nắm chặt hai tay cô vừa chú ý tới động tĩnh bên ngoài vừa chú ý tới người bên cạnh này. Có mấy người đi vào từ bên ngoài nhà kho, nhưng không biết đã nhận ra gì mà bọn họ lại bước chậm lại. Bọn họ tới càng lúc càng gần chỗ trốn của Giang Kiều, tay cầm súng, sắc mặt cảnh giác.

Giang Kiều liếc mắt nhìn người nọ, nếu như khi đối mặt với những người này, cô gái kia có hành động gì kì lạ, cô sẽ lập tức giết chết cô ta. Giang Kiều và cô gái cùng lúc nhìn nhau, cả hai lại đồng thời động thủ. Hai người phối hợp nhau rất ăn ý, đầu tiên là đánh rơi vũ khí, sau đó lập tức đánh ngất, tiếng ngã xuống đất còn chưa phát ra, bọn chúng đã bất tỉnh. Tuy mấy tên vệ thủ này đã bị hai người bọn họ chế ngự, nhưng chẳng mấy chốc mấy người bên ngoài sẽ phát hiện ra điều bất thường, đến lúc đó họ sẽ bao quanh cả nhà kho.

Hai người không thể chống lại kẻ thù từ bốn phía, cho dù Giang Kiều và cô gái kia có thân thủ tốt đến thế nào cũng không địch lại nổi nhiều người như vậy, huống hồ bọn chúng đều được trang bị vũ khí.

Hai người bọn họ đều hiểu điều này nên không cần ai mở lời, cả hai lập tức chạy ra ngoài, rời khỏi nơi này.

Tình huống khẩn cấp, Giang Kiều và cô gái kia tách ra mỗi người một ngã, cô cũng không kịp hỏi tại sao cô gái kia lại biết tên mình.

Không thể phân biệt đối phương là bạn hay là địch, Giang Kiều tra ra được chút manh mối của chuyện này nhưng lại ngoài ý muốn làm bại lộ hành tung của mình.

Sau khi về nhà, để tránh bị phát hiện, Giang Kiều lại đổi chỗ ở một lần nữa.

Mấy ngày nay, Giang Kiều cực kỳ cẩn thận, mà cho dù nguy hiểm có thể kéo đến bất cứ lúc nào, cô sẽ vẫn không rời đi.

Giang Kiều không hiểu rõ lắm lý do Thẩm Ngôn Phóng giết mình, nhưng cô khẳng định chuyện này có liên quan đến mình.

Thời gian gần đây, chuyện có khả năng liên quan tới anh ta nhất cũng chỉ có mấy vụ bất cóc xảy ra ở Mặc thành thôi.

Cô phải ở đây để điều tra rõ ràng chuyện này.

...

Trước đây, Lâm Yên từng xin sự giúp đỡ từ văn phòng pháp luật ở Mặc thành, cô còn cung cấp cho họ một ít tài liệu. Cô không có tiền, chỉ có thể qua cách này mà giúp Lâm Văn Tân đòi lại công bằng. Ngày hôm nay Lâm Yên nhận được điện thoại của văn phòng pháp luật, thông báo rằng cô đủ điều kiện rồi, chuyện cụ thể như nào thì phải nói rõ ràng trước đã. Lâm Yên thở dài một hơi rồi ra khỏi nhà, tới văn phòng pháp luật. Sau khi tới văn phòng cô liền nhìn thấy một người đàn ông ngồi trước bàn, người đó bảo cô ngồi xuống.

Luật sư Tôn liếc mắt nhìn cô, "Cô là Lâm Yên đúng không?" Lâm Yên gật đầu.

"Cô muốn tôi giải quyết việc gì?" Anh hỏi.

"Bố tôi từng làm việc tại một công xưởng, sau đó công xưởng xảy ra tai nạn, bố tôi đã qua đời ở đó rồi."

Giọng nói Lâm Yên mang theo đau thương mất mát, nhưng trong lòng lại dâng lên hận ý.

"Công xưởng đó thuộc sở hữu của ai?" Luật sư Tôn hỏi.

Lâm Yên oán hận nói, "Là một nhánh của tập đoàn Giang thị."

Khi nghe thấy tập đoàn Giang thị, ánh mắt anh xẹt qua một chút tâm tối không dễ thấy, thế nhưng nét mặt anh lại không biểu lộ ra điều gì. Lâm Yên nói chuyện, luật sư Tôn ngồi một bên ghi chép lại.

"Sự cố này xảy ra như thế nào?" Luật sư Tôn nói.

Lâm Yên không thấy được vẻ bất thường của luật sư Tôn, cô nói tiếp, "Bởi vì máy móc xảy ra trục trặc, là do sai sót của tập đoàn Giang thị nên bố tôi mới qua đời, thế nhưng người bên ngoài đều đổ lỗi cho bố tôi."

Cô nắm chặt tay, tập đoàn Giang thị đã che giấu hoàn toàn chuyện này, những người khác đều không biết được chân tướng của vụ việc. Cho dù như thế nào thì cô cũng phải đòi lại công đạo cho bố.

Luật sư Tôn lại hỏi Lâm Yên thêm vài câu, cuối cùng anh nói, "Cô cứ về trước đã, đến lúc đó tôi sẽ cho cô câu trả lời."

Sau khi Lâm Yên rời đi, luật sư Tôn đánh một hàng chữ trên máy tính, tìm kiếm về vụ án năm đó. Anh nhìn kỹ một cái, sau đó liền gọi cho Trác Man Nhân.

Ở đầu kia, Trác Man Nhân nhận được cuộc gọi từ luật sư Tôn.

"Bà Giang, lúc này có người tới văn phòng luật sư xin khởi kiện." Luật sư Tôn nói.

"Chuyện này không cần nói với tôi."

"Mục tiêu của người đó là tập đoàn Giang thị, cô ta muốn khởi kiện tập đoàn Giang thị."

Trác Man Nhân đột nhiên thấy căng thẳng, "Ai?"

"Con gái của Lâm Văn Tân, Lâm Yên."

Trác Man Nhân cau mày, tên Lâm Văn Tân này có chút quen thuộc. Bà cố gắng nhớ lại, ánh mắt liền trầm xuống, "Lâm Văn Tân là công nhân tử vong trong sự cố đó à?"

"Đúng vậy, Lâm Yên muốn giúp Lâm Văn Tân lật lại bản án."

Trác Man Nhân trầm mặc một lúc, bà có chút ấn tượng với tai nạn đó, lúc đó bà có thể dễ dàng đề xuống chuyện này, bên ngoài chỉ biết là Giang gia nhân hậu, không biết về tình huống thật sự.

Sau đó bà lập tức ném việc này ra sau đầu, nhưng không nghĩ hôm nay lại có thể nhắc lại một lần nữa.

Bà cười lạnh một tiếng, "Lật lại bản án? Cô ta cũng phải có cái bản lĩnh này đã."

Năm đó, bà vì muốn đề chuyện này xuống mà chuẩn bị đầy đủ, từ mọi phương diện đều cho người khác thấy sai lầm của Lâm Văn Tân.

Trác Man Nhân cúp điện thoại, gọi đến số khác, "Anh còn nhớ Lâm Văn Tân không?"

Đầu kia điện thoại vang lên giọng nói của đàn ông, "Còn nhớ."

Bà lạnh lùng nói, "Giúp tôi điều tra kỹ con gái ông ta."

Một lát sau, người đàn ông đó lại gọi lại, "Sau khi Lâm Văn Tân chết, Lâm Yên vẫn luôn sống dựa vào tiền làm công, sinh hoạt cũng khó khăn."

"Mấy năm này, cô ta luôn đề dành tiền chuẩn bị khởi kiện giúp Lâm Văn Tân."

"Lúc trước, cô ta làm đơn xin viện trợ đến văn phòng pháp luật, muốn lật lại bản án cho Lâm Văn Tân."

Sắc mặt Trác Man Nhân càng lạnh thêm, "Năm đó cũng là tôi mềm lòng."

Sau khi Lâm Văn Tân gặp chuyện không may, Trác Man Nhân nghĩ gia cảnh ông nghèo khó, con gái lại còn nhỏ tuổi nên thương hại, không hạ thủ với Lâm Yên. Không nghĩ tới hôm nay lại mang đến phiền toái cho bà. Trác Man Nhân cười nhạt, Lâm Yên này, phải để cô ta ăn chút khổ, để cô ta biết, hậu quả đối nghịch với tập đoàn Giang thị là gì.

Người đàn ông kia dừng lại trong chốc lát lại nói tiếp, "Bà muốn tôi làm gì?"

Trác Man Nhân chậm rãi nói, giọng nói lạnh như băng, "Bắt cô ta tới đây." Giọng nói không chứa một chút nhiệt độ, thật giống với tảng băng.

Điện thoại vừa cúp, trong phòng chỉ còn lại không khí yên tĩnh, trầm mặc khó nói.

....

Giang Kiều đã ở lại nước M một thời gian.

Cô ở lại đây, một là phòng bị không để Phong Dịch phát hiện, hai là để điều tra chuyện ở Mặc thành. Cô không còn gặp được cô gái ngày đó nữa. Có thể cô sẽ ở đây đợi thêm một thời gian, cô cũng không thể làm cho mình bị nghi ngờ, nên đã bỏ vốn mở một tiệm cafe. Chủ tiệm là Giang Kiều, nhưng cô thuê một người quản lý thay cô. Ngoài sáng thì cô chỉ là chủ tiệm cafe, trong tối cô lại một mực điều tra nhóm người đó. Từ sau khi rời khỏi nhà kho, Giang Kiều phát hiện ra bọn họ đã làm việc cẩn thận hơn trước. Mấy ngày nay, bên kia còn chưa có động tĩnh gì. Mà cô vì muốn che giấu hành tung của mình nên cũng không lộ liễu làm điều gì.

Hiện tại, Giang Kiều đang chờ đợi một thời cơ, cô biết, bọn họ phải có hành động.

Thế nhưng, Giang Kiều không ngờ tới cô còn chưa tra rõ nhóm người ở Mặc thành kia, thì đã có khách không mời tìm đến được nước M.

...

Buổi sáng, Giang Kiều ở trong nhà.

Sắc trời dần hừng sáng, cô đứng trong phòng, có chút thần thơ. Bởi vì giấc mơ kia mà cô không tài nào ngủ được.

Đêm qua, cô lại mơ thấy Phong Dịch một lần nữa.

Một tháng qua, Giang Kiều cố ý tránh xa khỏi tất cả tin tức về Phong Dịch. Để quên đi người đàn ông kia, cô đã cố gắng rất nhiều.

Giang Kiều hiểu rõ, sau này sẽ xảy ra một việc lớn, mà cô lại không thể liên lụy tới Phong Dịch được. Hồi ức hiện lên trong đầu cô, đột nhiên cô nhận được một cuộc gọi. Quản lý nói quán cafe xảy ra một ít việc, cần cô qua đó một chuyến. Giang Kiều cúp điện thoại, lái xe tới quán cafe.

...

Một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước quán cafe.

Người đàn ông bên trong bước xuống xe, ánh mắt chậm rãi quét qua quán cafe, nhìn xuyên qua cửa kính, nhìn vào bên trong.

Có người tiến lại gần anh, "Phong tổng, tôi đã nói chuyện với quản lý rồi."

"Quán cafe sẽ tạm đóng cửa một ngày." Người đó nói, "Quản lý đã gọi cho Giang tiểu thư, cô ấy sẽ đến trong chốc lát."

Phong Dịch ừ một tiếng, khuôn mặt của anh vẫn bình tĩnh, dù nghe được cái tên kia vẫn không có cảm xúc gì.

Anh đi vào quán cafe, nhìn xung quanh, nơi đây sạch sẽ, yên tĩnh, không liên quan gì tới anh. Thu hồi tầm mắt, anh ở bên trong đợi một lát.

Chỉ qua một lúc, phía sau liền truyền đến tiếng động, có người đẩy cửa vào. Tiếng bước chân của cô khá nhẹ, nhưng tiếng giày cao gót đập lên mặt sàn lại quen thuộc như vậy. Phong Dịch bình tĩnh xoay người nhìn về phía người phụ nữ kia.

Từ trên cao đi xuống, anh nhìn khuôn mặt cô.

Xương quai xanh tinh xảo, làn da trắng hồng. Phong Dịch lại đảo mắt nhìn đến eo cô, chân cô.

Ngoại trừ tóc của cô dài ra, cô dường như không thay đổi gì quá nhiều.

Lúc này, Giang Kiều đã bị chặn lại.

Phong Dịch biết, cô muốn trốn khỏi anh.

Đáy mắt anh trầm xuống, khuôn mặt lại lạnh hơn vài phần, nhưng lần này, anh sẽ không dễ dàng thả cô đi.

Phong Dịch còn nhớ kỹ, đêm Giang Kiều rời đi, và lần cuối bọn họ gặp mặt.

Nhưng khi cô xuất hiện trước mắt anh, anh lại cực kỳ bình tĩnh.

Phong Dịch đi tới trước mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô, dường như có thể thấy được đêm hôm đó, cảm giác khủng hoảng khi cô đi mất...

Một tháng này, đáng dấp cô lại càng làm người ta đau lòng.

Phong Dịch nhìn chăm chăm vào hai mắt cô, trong mắt không có cảm xúc gì, nhưng lại không rời mắt, giống như chỉ cần anh động mắt, cô sẽ biến mất trước mắt anh.

Anh nhìn cô, môi mòng hé mở, "Giang Kiều."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Phong Dịch: Đến nhà của em.

Edit: Tiểu Phiến

Khi giọng nói quen thuộc ấy gọi tên cô lần nữa, tim Giang Kiều đập mạnh hơn. Nhưng khi cô nhìn vào khuôn mặt anh, lại vẫn giữ vẻ bình tĩnh. lạnh nhạt.

Phong Dịch tiếp tục nói, "Một tháng không gặp, chúng ta cũng nên tâm sự với nhau một chút."

Giang Kiều nói, "Nói cái gì?" Đã lâu không gặp, giọng nói của cô vẫn bình tĩnh như vậy. Đột nhiên, bầu không khí nơi đây bao trùm bởi sự căng thẳng khiến cho người ta hít thở không thông.

Sự yên tĩnh giống như con sóng ngầm, chỉ chờ thời cơ tới liền dâng trào mãnh liệt.

"Rất nhiều chuyện." Ánh mắt Phong Dịch vô cùng sâu, "Ví dụ như chuyện đêm đó."

Vừa dứt lời, không đợi Giang Kiều trả lời anh đã nắm lấy tay cô. Anh nắm rất chặt, dường như có chút tức giận. Cổ tay Giang Kiều bị nắm chặt, giống như là đang bị kim. Thân thể anh tiến về phía trước, cô cũng bị đưa đi theo. Phong Dịch không nói gì, chỉ kéo Giang Kiều đi ra ngoài. Một chiếc xe đen đỗ ở cửa quán cafe, tài xế đã xuống xe, bên trong không có người.

Phong Dịch mở cửa xe, lôi Giang Kiều ngồi vào ghế phó lái, cô cũng không phản kháng, anh lập tức ngồi vào bên ghế lái. Không khí trong xe cực kỳ nặng nề, cảm giác lúng túng ngày càng rõ. Hai người đã tỏ tình, nhưng hiện tại lại giống như hai người xa lạ.

Giang Kiều nhận nhặt hỏi, "Đi đâu nói chuyện?"

Anh quay đầu nhìn cô, phun ra hai chữ, "Nhà em."

Giang Kiều giật mình trong thoáng chốc, giây sau, Phong Dịch đã nhấn ga rời đi. Xe phóng đi, băng qua con đường bằng phẳng. Cô không nói gì, nếu Phong Dịch đã tìm được tới quán cà phê này thì anh nhất định biết được nhà cô ở đâu. Bên ngoài là ánh mặt trời khiến người ta yên lòng, trong xe là hai con người đang im lặng. Ô tô chạy ngang qua vài con phố, dừng lại trước nhà Giang Kiều.

Phong Dịch không nhìn cô, lạnh nhạt nói, "Xuống xe."

Giang Kiều xuống xe mà không có bất kỳ ý nghĩ muốn trốn chạy nào, cô biết, Phong Dịch tới đây nhất định cũng đã có chuẩn bị rồi.

Giang Kiều lấy chìa khóa mở cửa, Phong Dịch đi theo cô vào trong nhà, đóng cửa lại.

Cô chỉ nghe thấy đằng sau hai người phát ra tiếng động rầm một cái, cửa đã đóng lại, cả căn phòng yên tĩnh chỉ còn hai người bọn họ.

Giọng nói lãnh đạm của anh vang lên, "Em ở một tháng rồi à?"

Giang Kiều xoay người nhìn anh, "Mới chuyển đến nửa tháng trước." Cô không nói nguyên nhân mình chuyển nhà, chuyện này liên quan đến những vụ mất tích ở Mặc thành, anh không liên lụy vào thì tốt hơn.

Phong Dịch nhếch môi, "Đừng nói dối." Nét mặt anh không mang ý cười, khóe môi cong lên mang theo vẻ vô cùng lạnh nhạt.

Giang Kiều ngẩn người, anh chợt cúi xuống, hơi thở cách cô rất gần. Khi chỉ còn cách đôi môi cô không đến 1cm, Phong Dịch chợt ngừng lại. Anh lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Mùi hương này làm cả hai không thể không nhớ lại cái ôm triền miên kia, và cả sự biến mất giữa đêm của cô. Phong Dịch nhìn Giang Kiều, bốn mắt đối diện nhau.

"Giang Kiều, em thật độc ác."

Cô không giải thích, chỉ hỏi, "Gần đây Tô Dịch có xuất hiện không?"

Cô còn nhớ đêm cô đi trời mưa xối xả, có thể nhân cách khác của anh sẽ xuất hiện.

"Em quan tâm anh à?" Phong Dịch đứng thẳng người, không nhìn cô nữa.

"Đã một tháng Tô Dịch không xuất hiện rồi." Phong Dịch không giải thích lý do, một tháng này, để bảo vệ não bộ tỉnh táo mà anh phải dùng ý thức chế ngự Tô Dịch.

Nếu như Tô Dịch chiếm cứ thân thể anh, anh có thể sẽ quên đi một số tin tức, ví dụ như một số tin tức về Giang Kiều. Nhưng anh không nói cho cô biết, anh cũng không tiếp tục nói gì. Anh chỉ đứng đó, khí chất trên người anh càng lạnh lùng hơn. Hai người không ai nói chuyện, trong phòng cực kỳ im ắng, một lát sau, anh lại nhìn cô.

"Vì sao em bỏ đi?"

Giang Kiều không trả lời.

Ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô, khe hẹp mất một cái, anh nói, "Trùng hợp vậy à, nơi xuất khẩu hàng hóa của Mặc thành lại là bến tàu của thành phố này.

Sau khi Giang Kiều đi mất, Phong Dịch đã điều tra tất cả camera ở Mặc thành, vừa đúng lúc Giang Kiều lại xuất hiện ở một cửa hàng tiện lợi. Giang Kiều gặp một cô gái ở cửa hàng tiện lợi, khi cô gái kia rời đi, cô còn đi theo cô ta. Bởi vậy nên Phong Dịch lập tức điều tra về cô gái kia, sau đó anh biết cô gái đó đã mất tích, cảnh sát cũng đã lập hồ sơ. Phong Dịch lại điều tra những camera giám sát gần đó, một lúc sau thì Giang Kiều cũng lái xe đi mất.

Anh phái người điều tra tất cả camera giám sát ở trên đường liền thấy Giang Kiều lái xe đến đồn cảnh sát báo án.

Anh nghĩ, việc Giang Kiều bỏ trốn có lẽ cũng liên quan đến người bị mất tích này.

Phong Dịch không nghĩ nữa, tầm mắt lại lướt xuống cánh tay Giang Kiều. Anh còn nhớ, một tháng trước, tay cô còn đang bị thương. Trên làn da trắng như tuyết có một vết thương cực kỳ dễ thấy, nhưng bây giờ anh đã không còn nhìn ra chút dấu vết nào nữa rồi. Ánh mắt Phong Dịch vừa sâu thẳm vừa trầm tĩnh, anh không khỏi nhớ lại đêm hôm đó, khi Giang Kiều ở nhà anh, lúc đó cô đã bị thương rồi. Anh có hỏi chuyện này nhưng cô không trả lời mà lại đi trọng tâm câu chuyện, giờ thì xem ra hẳn là bị thương lúc điều tra về người mất tích.

Phong Dịch cố nén cảm xúc, dời mắt nhìn sang chỗ khác.

Giang Kiều vẫn luôn chú ý tới ánh mắt Phong Dịch, cô đoán anh đã biết cô bị thương là bởi vì điều tra vụ án mất tích rồi.

Nhưng cô không nói gì, chỉ ngậm thừa nhận. Hai người trầm mặc nhìn nhau.

Một lát sau, Phong Dịch mở lời trước.

Sắc mặt anh bình tĩnh như mặt hồ tĩnh lặng, giọng nói có chút tự giễu, "Nếu như tháng trước em có thể tin tưởng anh hơn một chút thì..."

Nói đến đây anh bỗng ngừng lại, không nói tiếp nữa. Sâu trong tròng mắt anh hiện lên chút lạnh lẽo giống như một cơn gió lạnh thổi qua.

Giang Kiều trầm mặc rũ mi, không rõ vui giận, hai tay buông xuôi bên người của cô bỗng nắm thành nắm đấm. Hai người lại rơi vào im lặng, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, giữa hai người dường như bị ngăn cách bởi một bức tường lạnh lẽo.

Giang Kiều mở lời, đánh tan bầu không khí im lặng này, "Làm sao anh tìm được em?"

"Em từng đến chợ đêm ở Mặc thành."

Phong Dịch đã điều tra tất cả mọi nơi cô xuất hiện mới phát hiện cô đã từng đến chợ đêm.

Anh lại nói tiếp, "Ở chợ đêm có một người cũng coi như bạn bè của em, anh ta là Thập Cửu."

"Thập Cửu có một người bạn, anh ta làm giả chứng minh thư và hộ chiếu vào đúng ngày em rời đi."

"Vài ngày sau đó em dùng nó rời khỏi Mặc thành."

Ánh mắt Phong Dịch chột tối lại, Giang Kiều lợi dụng thứ này để trốn khỏi Mặc thành, rời khỏi anh. Ánh mắt Giang Kiều sa sầm, Phong Dịch đã tra ra được tới đó rồi, cô không còn gì để nói nữa.

Anh nhìn Giang Kiều, ánh mắt dường như có thể nhìn thấu tất cả, "Lẽ nào em đã chuẩn bị rời đi từ khi đó?"

Giọng nói trầm thấp vang lên, tựa như sóng biển cuộn trào mãnh liệt, lạnh đến thấu xương.

Giang Kiều mím môi, bình tĩnh nói, "Không phải."

Khi cô biết Thập Cửu rất hận Liêu Thâm, cô sợ Phong Dịch sẽ dính líu tới chuyện này nên mới đến chợ đêm điều tra. Lúc đó cô còn chưa biết Phong Dịch không phải nhân vật phản diện sẽ giết cô, tại sao cô lại muốn rời xa anh chứ. Giang Kiều không nói tiếp, anh đã hiểu lầm đến thế, nếu như đã nhận định như vậy thì cô cũng không cần phải giải thích.

Ánh mắt Phong Dịch sâu như mặt biển không nhìn thấy đáy, anh trầm mặc nhìn cô, không rõ giận vui.

Không biết tại sao, anh có cảm giác, Giang Kiều đến chợ đêm gặp Thập Cửu cũng không phải vì muốn rời xa anh. Thứ cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, dù cho hiện tại Giang Kiều đã rời đi, nhưng anh vẫn tin tưởng tình cảm cô dành cho anh là thật. Ánh mắt Phong Dịch trở nên tối đi, tia sáng xẹt qua đáy mắt cũng biến mất. Phong Dịch hỏi cũng chỉ vì anh muốn làm cô tức giận, xem thử phản ứng của cô như thế nào.

Nhưng cô rất bình tĩnh, dường như không để ý đến chuyện này.

Hai người đều có suy nghĩ của riêng mình, căn phòng lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Một lúc sau, Phong Dịch lại mở lời nói trước, "Nếu em hứng thú với chuyện này..."

Giang Kiều giương mắt nhìn anh, cô biết anh đang ám chỉ thứ gì, là những vụ mất tích ở Mặc thành.

"Tám giờ tối nay, Kỳ Nham sẽ lên du thuyền Mặc Hải." Phong Dịch nói.

Giang Kiều chưa từng nghe ngóng được chuyện này, cô hơi nghi hoặc nói, "Kỳ Nham?"

"Đêm đó sau khi em đi, tôi đã phong tỏa mọi lối đi quan trọng. Bởi thế mới phát hiện ngoại trừ anh thì còn một nhóm người khác cũng tìm em."

"Mà những người đó lại là thuộc hạ của Kỳ Nham, có lẽ do ngày đó em báo án nên anh ta mới chú ý đến em."

"Kỳ Nham là người trong giới hắc đạo, anh ta làm việc tàn nhẫn, thường thì sẽ giải quyết những việc trong tối."

Đêm đó khi truy tìm hành tung của Giang Kiều, Phong Dịch vô tình phát hiện ra nhóm người của Kỳ Nham nên anh lập tức điều tra bọn họ, phát hiện ra bọn họ là do Kỳ Nham phái đi. Kỳ Nham đã sắp xếp gián điệp ở trong cục cảnh sát, sau khi Giang Kiều đến báo án thì anh ta lập tức đề mọi chuyện xuống, mà anh ta cũng lập tức chú ý đến Giang Kiều. Có thể Kỳ Nham nghĩ rằng Giang Kiều đã biết chuyện gì đó cho nên mới phái người theo dõi cô để nắm được mọi hành động của cô.

Nếu Phong Dịch đã nói cho Giang Kiều việc này, cô đương nhiên sẽ cùng anh đi điều tra rõ ràng. Đêm nay Kỳ Nham lên con thuyền này nhất định phải có nguyên nhân, cô nhất định phải đi.

Cô vừa định nói với anh, Phong Dịch đã chen lời nói trước, "Nếu như em không muốn đi thì coi như anh chưa từng nói gì."

Phong Dịch rõ ràng hiểu cô, cũng biết rõ cô định đi, nhưng lại mở lời ngăn cản cô trước.

Giang Kiều không trả lời câu nói của Phong Dịch, cô lập tức chuyển chủ đề, "Khi em theo dõi thuộc hạ của Kỳ Nham thì phát hiện những người mất tích đó bị giam giữ trong một nhà kho."

"Khi đang điều tra thì em đụng phải một cô gái, cô ta biết em."

Phong Dịch nhíu mày, "Trước kia em từng gặp cô ta à?"

Giang Kiều lắc đầu, "Em không có ấn tượng gì về cô ấy cả, thế nhưng thái độ của cô ấy với em rất kỳ lạ, dường như biết rất rõ về em."

Hồi tưởng lại thời gian giao thủ đêm đó, khi bắt đầu thì cô ấy không lưu tình chút nào, nhưng khi nhận ra cô lại chỉ phòng vệ mà không tấn công.

"Có thể người đó cũng đang điều tra việc này, chúng ta phải tìm được chân tướng trước bọn họ."

Dừng một lúc, Phong Dịch đột nhiên mở lời, mang theo ý vị châm chọc, "Chúng ta?"

Không khí đông cứng lại trong giây lát, Phong Dịch nặng nề nói.

"Nếu như không phải em đang điều tra việc này, em hiểu rõ hơn ai hết, anh sẽ không chọn hợp tác với em."

Giang Kiều ngẩn ra, lúc này Phong Dịch đang nhìn thẳng vào ánh mắt cô khiến cô không khỏi dời mắt đi chỗ khác, tránh đối diện với Phong Dịch. Ánh mắt Phong Dịch hơi trầm xuống, trước khi Giang Kiều rời xa anh, thái độ của cô rõ ràng là khiêu khích và mê hoặc, nhưng bây giờ cô lại bình tĩnh như vậy, đáy mắt còn không có một mảnh tình cảm.

Sắc mặt Giang Kiều không thay đổi, nói tiếp, "Tám giờ tối nay tôi đến đâu tìm anh?"

Phong Dịch nhàn nhạt nhìn cô, không trả lời mà đi ngang qua cô, ngồi xuống sofa, ngẩng đầu nhìn Giang Kiều.

Ánh mắt anh rơi trên người cô, trong cái lạnh giá lại có chút áp lực.

Chỉ trong giây lát, Phong Dịch đã thu mắt, nhìn về hướng khác.

Hồ hấp của Giang Kiều như dừng lại, cô biết, Phong Dịch không có ý định rời khỏi nhà cô.

Sắc mặt anh vẫn lãnh đạm như thường ngày, nhưng lại mơ hồ có một chút vẻ sắc bén, giọng nói rơi xuống, mang theo không cho từ chối.

"Chúng ta cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Anh biết rõ số đo của em

Edit: Tiểu Phiến

Giang Kiều mở miệng muốn nói nhưng cuối cùng lại không nói lên lời. Cô hiểu tính Phong Dịch, cho dù cô có nói anh cũng không nghe.

"Được." Cô nói rồi ngồi xuống một cái ghế khác, không ngồi chung với Phong Dịch trên ghế salon.

Phong Dịch nhìn hành động của cô, không nói gì.

Trong chốc lát, căn phòng bị không khí yên lặng bao trùm, chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc vang lên. Không biết qua bao lâu, điện thoại Phong Dịch đặt trên bàn chợt vang lên, phá vỡ sự yên lặng ấy.

Giang Kiều không nhìn được thở phào một hơi, sau khi nghe điện thoại, Phong Dịch quay đầu nhìn cô, "Quần áo được đưa tới rồi."

Quần áo của hai người không thể mặc tùy tiện được, Phong Dịch đã có sự chuẩn bị từ trước. Một lúc sau thì tiếng chuông cửa vang lên, ngoài cửa là thuộc hạ của Phong Dịch, trên tay bọn họ cầm quần áo Giang Kiều và Phong Dịch.

Giang Kiều nhận lấy quần áo, khi bước qua người Phong Dịch thì nghe thấy anh nói nhỏ một câu, "Không may sai đâu."

"Anh biết rõ số đo của em mà."

Giọng nói không to không nhỏ, vừa hay để Giang Kiều nghe được. Cô dừng chân nhìn thoáng qua Phong Dịch, lúc này anh đã khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, cứ như người vừa nói lời vô liêm sỉ lúc này không phải anh.

Giang Kiều nhướn mày, đi vào phòng. Sau khi cả hai người thay lễ phục xong thì không còn sớm nữa, xe đã đợi dưới tầng được một lúc rồi.

Chốc lát sau, xe chậm rãi đi tới du thuyền Mặc Hải. Bên trong xe, Giang Kiều và Phong Dịch không nói chuyện, không khí cực kỳ tĩnh lặng.

Màn đêm dần buông xuống, gió đêm nhẹ thổi qua đem theo hơi mát từ biển khơi phía xa.

Trước khi đi cả hai người đã ngụy trang một chút, cho dù là người quen nhìn thấy cũng không dễ nhận ra được họ là ai. Ở cửa du thuyền có không ít cặp đôi khoác tay đi vào trong, khuôn mặt ai ai cũng nở nụ cười. Nhân viên phục vụ đứng trước cửa lấy thông tin của khách mời.

Một nhân viên vừa nhìn thấy Phong Dịch liền lên tiếng hỏi, "Tiên sinh, xin hỏi anh tên là gì?"

"Tô Hành." Phong Dịch nói, sau đó quay sang nhìn Giang Kiều, "Đây là vợ tôi." Nói xong, anh đưa tay đặt lên vai cô.

Lòng bàn tay nóng ấm của anh tiếp xúc với làn da lạnh lạnh của Giang Kiều.

Cô quay sang cười với Phong Dịch, nhìn qua rất giống như một đôi vợ chồng đang ân ái.

Nhân viên cúi đầu kiểm tra danh sách hành khách trên tay. Sau khi xác nhận Tô Hành là khách mời, cậu cười cười nhìn Phong Dịch, "Tô tiên sinh và Tô phu nhân quả thật rất xứng đôi."

Lời cậu ta nói cũng không hẳn là nịnh nọt, dù sao hai người đứng cạnh nhau cũng thật xứng đôi.

Nhân viên cúi người làm dấu mời, "Mời hai vị vào bên trong."

Phong Dịch gạt đầu, ôm Giang Kiều cùng tiến vào. Bên trong du thuyền cực kỳ náo nhiệt, ánh đèn rực rỡ tỏa sáng ở muôn nơi làm xua tan đi sự lạnh lẽo. Khi tới chỗ vắng người, bàn tay Phong Dịch vẫn để trên vai Giang Kiều lập tức bỏ xuống, độ ẩm trên vai cô cũng dần tan mất, cô giương mắt nhìn anh.

Phong Dịch vẫn lạnh nhạt như thế, giọng nói bình tĩnh vang lên, "Em chỉ cần đóng Tô phu nhân cho tốt, những chuyện khác thì không cần xen vào."

Giang Kiều không nói gì, gạt đầu.

Khi cô bắt đầu đi tới nơi khác, Phong Dịch đột nhiên nhìn về phía cô, không biết đang suy nghĩ gì.

Trước khi lên thuyền, Phong Dịch đã điều tra ra được gian phòng của Kỷ Nham, anh và Giang Kiều lên thuyền cũng chính là vì muốn biết được bí mật của Kỷ Nham là gì. Phong Dịch và Giang Kiều phối hợp ăn ý, bọn họ dần thoát ra khỏi tầm nhìn của người khác, cùng đi tới phòng của Kỷ Nham. Không đợi anh nói, Giang Kiều đã chủ động tiến lên mở cửa phòng Kỷ Nham.

Nhìn thấy động tác thuần thục của Giang Kiều, anh nhủ mảy, "Xem ra lúc không có anh, bản lĩnh của em đã tiến bộ không ít."

Lời nói có ẩn ý. Từ trước tới giờ, Phong Dịch luôn biết Giang Kiều che giấu bản thân trước mặt anh.

Hai người vào phòng, cửa phòng đóng lại, lúc này Giang Kiều mới nhìn đến anh, "Cảm ơn vì lời khen." Khóe môi cong lên, nở một nụ cười quyến rũ.

Phong Dịch gạt mình, đã rất lâu rồi anh không thấy được nụ cười này.

Hai người đặt máy nghe lén ở một vị trí khó thấy, khi vừa định rời đi thì từ cửa lại truyền tới tiếng động. Bốn mắt nhìn nhau, từ vẻ lưỡng lự trong ánh mắt cũng thấy được việc này là ngoài ý muốn. Giấy tiếp theo, Phong Dịch lập tức kéo tay Giang Kiều, cả hai người trốn vào trong tủ quần áo. Lúc cửa tủ khép lại cũng là lúc Kỷ Nham bước vào.

...

Trong tủ là không gian kín, không khí chung quanh hơi nặng nề. Phong Dịch và Giang Kiều mặt đối mặt, hơi thở gần trong gang tấc. Nhịp tim đập nhanh hơn. Bọn họ không hề cử động chút nào, đúng lúc đó thì bên ngoài vang lên tiếng động.

Kỷ Nham quét mắt nhìn cả phòng, dù trong phòng không có người nào khác nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy có chút bất an không nói thành lời.

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, có vẻ như người bên ngoài đang có ý định mở tủ quần áo ra, hai người bên trong tủ nhìn nhau, nhủ mảy. Đứng trước cửa tủ, Kỷ Nham cầm tay nắm cửa, kéo ra. Trong tủ là quần áo được treo gọn gàng, nhìn có vẻ chẳng có gì có thể trốn được trong này.

Kỷ Nham thở phào. Sau khi xác định trong phòng này không có gì khả nghi cả, anh vươn tay lấy ra một cái áo sơ mi.

Cửa tủ đóng lại, trong tủ cũng yên tĩnh.

Bên dưới tầng tầng lớp lớp quần áo và đồ dùng hàng ngày, Phong Dịch và Giang Kiều cùng trốn trong một nơi chật hẹp, mái tóc dài của cô vừa vặn chạm phải môi Phong Dịch. Mùi hương cám dỗ, mê người quen thuộc từng làm anh không thể kiềm chế nổi bản thân lại một lần nữa quanh quẩn nơi sống mũi. Chỉ một hành động vô ý của Giang Kiều cũng làm cho thân thể anh nóng lên không biết bao nhiêu lần.

Hai tai Giang Kiều đỏ ửng, hai người đã từng thân mật như vậy, nhưng trong không gian chật hẹp như này, mọi thứ dường như trở nên ám muội hơn bao giờ hết. Cô nhận ra được thay đổi trên cơ thể anh, nhưng khi cô ngược mắt lên nhìn thì chỉ thấy sự bình tĩnh trong con ngươi ai đó.

Có lẽ anh chưa tha thứ cho cô đâu.

Giang Kiều cụp mắt nhìn cánh tay vòng qua người cô, rõ ràng là hành động thân mật, thế mà anh lại làm như hai người chẳng quen biết gì nhau.

Giống như hai người lạ thân thiết.

Cô có chút bối rối nho nhỏ, nhưng cô rất giỏi kiềm chế, chỉ trong tích tắc đã làm cho bản thân bình tĩnh lại được rồi.

Một lúc sau, tiếng động bên ngoài nhỏ dần, cửa mở ra rồi im lặng hẳn, có lẽ Kỷ Nham rời khỏi phòng. Giang Kiều quay đầu nhìn Phong Dịch, lại trùng hợp đúng lúc anh đang nhìn cô. Bốn mắt chạm nhau, nhưng không hiểu sao Giang Kiều lại có chút chột dạ, cô quay sang nhìn đi chỗ khác.

Cô khẽ nói, "Đi thôi."

"Ừ, đi thôi." Giọng nói của Phong Dịch rơi xuống, quanh quẩn bên tai cô.

Giang Kiều nhắm mắt, cố làm bản thân bình tĩnh lại. Cô biết rõ, đối với cô thì người đàn ông này có một sự cảm dỗ không hề nhỏ, cô không thể để anh mê hoặc bản thân được.

Phong Dịch mở cửa tủ, hai người cùng đi ra, trong phòng không có ai, tiện để bọn họ nhẹ nhàng rời đi.

Bước nhanh qua hành lang, cả hai cùng tiến vào phòng của Phong Dịch.

Ở đây có thiết bị nghe trộm kết nối với máy nghe lén ở phòng Kỷ Nham. Trong phòng, tiếng máy móc khe khẽ vang lên.

Giang Kiều và Phong Dịch ngồi trước màn hình chờ đợi Kỷ Nham xuất hiện.

Không khí ám muội trong tủ quần áo lúc này giống như đã bị lãng quên, thế nhưng lòng bàn tay đỏ hồng cùng với tiếng tim đập liên hồi vẫn đang nhắc nhở Giang Kiều. Nỗ lực quên đi Phong Dịch trong một tháng này coi như đổ bể mất rồi.

Lúc này, máy nghe lén đột ngột vang lên tiếng động, Giang Kiều không nghĩ ngợi nữa, cô quay đầu nhìn Phong Dịch. Giờ đây quan hệ giữa hai người giống như quan hệ hợp tác hơn là quan hệ nam nữ.

Giọng nói của một người đàn ông chợt vang lên trong máy nghe lén, "Kỷ tiên sinh."

"Mọi việc thế nào rồi?" Kỷ Nham nói.

"Liều tiên sinh mong rằng món hàng kia có thể đến sớm một chút."

Hai người đồng thời liếc nhìn nhau, cùng nhú mày. Bọn họ đoán không sai, Kỷ Nham và Liều Thâm có quan hệ không bình thường.

Giọng nói của Kỷ Nham trở nên lạnh lẽo, "Tôi biết rồi, anh bảo với ông ta là chuyện đó sẽ thành công nhanh thôi."

"..."

Bọn họ cực kỳ cảnh giác, nói đến chuyện quan trọng thì trong phòng cũng không hề mỗi, bởi vậy mà Giang Kiều và Phong Dịch chỉ thu được một chút tin tức coi như có ích thôi. Nhưng tin tức này cũng không vô dụng, nó liên quan tới Liều Thâm, cũng có nghĩa là những chuyện xảy ra trước kia không phải ngẫu nhiên mà có.

...

Hai người rời khỏi phòng để đi đến đại sảnh, trong đại sảnh đèn sáng như ban ngày, bên ngoài con thuyền là nước biển màu lam, bóng trắng phủ lên trên mặt nước, hiện lên tia sáng lộng lẫy lạnh lẽo. Thật ra, nó cũng có một sự im ắng tới lạ thường. Gió đêm thổi nhẹ, biển gợn sóng, xoáy nước tràn ra, giấy sau đã chẳng thấy dấu vết.

Trong đại sảnh, Giang Kiều nhìn người xung quanh, cố gắng tìm ra một ít manh mối nho nhỏ. Đột nhiên, ánh mắt cô dừng lại ở một nơi, cô nhìn thấy một người quen.

Giang Kiều nhú mày, người từng giao thủ với cô cũng ở trên chiếc thuyền này, không lẽ người đó cũng đến để tìm Kỷ Nham? Cô nhìn chăm chăm vào cô gái đó, tuy rằng cô ấy đã nguy trang rồi, nhưng không hiểu sao Giang Kiều vẫn có thể nhìn ra được.

Trong lòng cô đột nhiên nổi lên một chút cảm giác thân quen.

Cô không thể tới gần người đó, người phụ nữ đó có tính cảnh giác cực kỳ cao, cô không thể để người phụ nữ đó nhận ra mình.

Huống hồ, về thân phận của người đó, trong lòng Giang Kiều đã có đáp án rồi. Sâu trong đáy mắt Giang Kiều xẹt qua chút phức tạp.

Cô rũ mắt, bình ổn tâm trạng lại.

Phong Dịch liếc nhìn Giang Kiều, rồi sau đó lập tức nhìn đi nơi khác.

Giang Kiều xoay người, cô cúi đầu nhìn trên mặt bàn, đưa tay cầm lấy một ly rượu.

Cô giương mắt nhìn Phong Dịch, dần dần đi gần về phía anh. Đôi mắt cô nhìn chăm chú vào anh, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần. Phong Dịch nhìn cô tiến lại gần mình, chẳng thềm đôi sắc mặt.

Giang Kiều bước tới sát gần anh, ghé vào lỗ tai anh mà nói, "Hướng 45 độ sau lưng em có một người phụ nữ."

Cô vừa nói chuyện vừa đặt chén rượu lên trên môi, hòng che giấu khẩu hình.

Người lạ nhìn vào chỉ thấy hai người thân mật giống như một đôi vợ chồng hạnh phúc, nhưng chỉ có hai người mới biết, giữa bọn họ còn một khoảng cách xa lạ mà ngượng ngùng nữa.

Giang Kiều lại nói tiếp, "Người đó là người đã giao thủ với em hôm ấy."

Phong Dịch liếc mắt nhìn cô, "Em nghi ngờ cô ta đến đây có mục đích à?" Giang Kiều gật đầu.

Nơi đây không thích hợp để nói nhiều, hai người không nói thêm nữa. Phong Dịch ngẩng đầu liếc nhìn một nhân viên gần đó, anh ta là người của anh.

Một lát sau, nhân viên đó đi tới gần Phong Dịch, thấp giọng hỏi, "Tiên sinh có gì phân phó sao?"

Phong Dịch trầm giọng, "Đi điều tra người phụ nữ kia một chút."

Nhân viên gật đầu đưa cho anh một ly rượu, "Tiên sinh, đây là rượu của ngài." Giống như Phong Dịch gọi anh ta tới cũng vì ly rượu này.

Nhân viên rời đi, đi lẫn vào trong đám người mà không để xảy ra nghi ngờ.

Vì để tránh cho người phụ nữ kia phát hiện, Giang Kiều không tiện ở lại đại sảnh, cô và Phong Dịch trở về phòng.

Một lát sau, nhân viên lúc nãy đi tới, "Tô tiên sinh, tôi đã tra được thông tin của cô gái kia rồi."

Phong Dịch nhìn anh ta một cái, anh ta hiểu ý, nói tiếp, "Mọi người gọi cô ta là bà Nguyễn, gia cảnh rất tốt."

"Chồng của bà ta từng là giám đốc của công ty y dược Nguyễn thị, nhưng lại qua đời rất sớm. Sau khi chồng chết, bà ta kế thừa di sản của chồng, hiện tại bà ta quản lý công ty y dược Nguyễn thị."

"Bà ta cũng có nhân duyên khá tốt, có quan hệ không tệ với nhiều phu nhân các gia tộc lớn."

Giang Kiều và Phong Dịch liếc nhìn nhau một cái, bọn họ đều biết rõ, những việc bày ra ngoài sáng đôi khi cũng chỉ là giả tạo.

Tên của bà ta, thân phận của bà ta, đều là giả.

Bà ta lên du thuyền nhất định là để điều tra vụ án mất tích. Nếu như bọn họ muốn biết rõ chân tướng, thì nhất định phải sử dụng biện pháp khác rồi.

"Có một số việc, tôi phải đích thân hỏi bà ta cho rõ." Giang Kiều nói, thân phận thật sự của bà ta, cô nhất định phải biết.

Phong Dịch không từ chối, chỉ ừ một tiếng.

...

Trong đại sảnh, Nguyễn Hàm đang nói chuyện với mấy vị phu nhân giàu có. Trên khuôn mặt vẫn duy trì nụ cười, nói chuyện với người khác vô cùng sáng khoái.

Sau khi mấy vị phu nhân này đi ra chỗ khác, Nguyễn Hàm xoay người, nụ cười lúc nãy nhạt dần, trở nên hơi lạnh nhạt. Nguyễn Hàm đi tới trước cửa, bàn tay đặt lên nắm xoay, kéo cửa ra. Bên trong phòng là tia sáng ấm áp, xung quanh chỉ có bóng tối mù mịt.

Bà đi vào, cũng không cảm nhận được có gì không đúng. Sau khi khép cửa, ánh sáng bên ngoài đại sảnh đã không thể chiếu vào trong nữa.

Mới khép cửa lại, trong lòng bà chợt căng thẳng, trong phòng có người.

Trước giờ, bà có tính cảnh giác rất cao, thế nhưng hai người bên trong phòng có lẽ thân thủ cũng không tệ, hô hấp cũng rất nhẹ, không để bà nhận ra điều gì.

Nguyễn Hàm hít một cái, muốn cử động. Lúc này, một khẩu súng lạnh lẽo đặt ngang hông bà, sự uy hiếp thể hiện rõ.

Giọng nói lạnh lẽo hơn cả ánh trăng chợt vang lên trong tai bà.

"Bà là ai?" Giang Kiều nói.

(*)Đôi lời của Cãi Trắng: Trước đó nhân vật Nguyễn Hàm này cũng từng xuất hiện một lần rồi nhưng hình như khi đó mình đã để cách gọi nhân vật này là "cô"=)) Thôi thì để cho sự xuất hiện ban đầu thêm phần bí ẩn thì mình cứ để là cô nhé.v còn từ chương này dần dần lộ thân phận rồi thì mình sẽ chuyển cách gọi sang "bà" nha.

Tiếp theo, hôm nay là sinh nhật team nên mình đăng lên 1 chương trước để chúc mừng sinh nhật.v còn lại vẫn là chừng nào edit hoàn rồi mới đăng hết lên nha.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đau

Nguyễn Hàm ngẩn người, bà nhận ra giọng nói này, vô cùng quen thuộc, là giọng của Giang Kiều.

Nguyễn Hàm nhíu mày, vì sao Giang Kiều lại có mặt trên chuyến tàu này? Tại sao Giang Kiều lại hỏi như vậy, chẳng lẽ con bé đã phát hiện ra gì rồi?

Nguyễn Hàm lấy lại bình tĩnh, kiềm chế tâm trạng hoảng loạn trong lòng. Bà im lặng không nói gì.

Giang Kiều nhìn chằm chằm Nguyễn Hàm, súng trong tay vẫn không hạ xuống. Cảm giác cứng rắn, lạnh như băng vẫn ở bên hông Nguyễn Hàm, không giảm một chút nào.

Giang Kiều nhìn bà, chậm rãi lên tiếng "Mười mấy năm trước, vợ cả của tổng giám đốc tập đoàn Giang thị mất tích."

Trong lòng Nguyễn Hàm chợt căng thẳng.

Giang Kiều tiếp tục nói "Sau đó Trác Man Nhân gả vào nhà họ Giang, không còn ai nhắc tới vợ cả bị mất tích kia nữa. Nhiều năm như vậy, không ai biết tung tích của bà, cũng không ai biết rốt cuộc bà đã đi đến nơi nào." Cô nhìn chằm chằm Nguyễn Hàm "Bà rời khỏi ngôi nhà kia, cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người. Đứa con gái của bà được người khác nuôi nấng, từ lâu đã không còn nhớ bộ dáng mẹ mình ra sao."

Trong lòng Nguyễn Hàm chua xót, bà dùng hết sức kiềm chế sự sục sôi trong lòng.

Giang Kiều gần từng chữ, hỏi "Vị phu nhân này, bà có biết Giang đại phu nhân đi đến chỗ nào không?"

Giọng nói của cô vang lên căn phòng yên tĩnh, vô cùng rõ ràng.

Nguyễn Hàm biết bà không thể để lộ thân phận của mình, đành đáp lại một cách cứng rắn "Tôi không biết cô đang nói gì."

Đối với câu trả lời của bà, Giang Kiều cũng không cảm thấy kinh ngạc. Cô bước về trước vài bước, ánh mắt vẫn khóa chặt trên người Nguyễn Hàm, tiếp tục chất vấn "Rốt cuộc bà là ai?"

Nguyễn Hàm đáp "Tôi họ Nguyễn."

Giang Kiều cười lạnh "Bà biết điều tôi muốn nghe không phải cái này." Mẹ ruột của Giang Kiều không phải họ Nguyễn, bà ấy vẫn không chịu nói ra sự thật.

Nguyễn Hàm nhắm hai mắt "Những chuyện khác, tôi không thể trả lời." Bà liếc mắt nhìn Giang Kiều, đáy mắt còn mang theo sự lo lắng "Giang Kiều, đừng nhúng tay vào chuyện của người khác nữa."

Bà biết rõ, Giang Kiều lên du thuyền này là bởi vì Kỳ Nham. Sắc mặt Nguyễn Hàm trở nên nghiêm túc "Chuyện này quá nguy hiểm, tôi không muốn có tham gia vào."

Giang Kiều nhìn bà, dùng giọng điệu lãnh đạm hỏi ngược lại một câu "Bây giờ bà lấy tư cách gì để nói câu này?"

Ánh trắng lạnh lẽo chiếu xuống, loang lổ trên sàn nhà, có chút mờ ảo, xẹt qua mí mắt Giang Kiều, sắc mặt cô bình tĩnh đến mức dừng đọng. Giọng nói bình thản như vậy, nhưng Phong Dịch lại nghe ra được sự khản trương hơn lúc bình thường của Giang Kiều.

Nguyễn Hàm ngăn người, tuy sắc mặt của Giang Kiều rất bình tĩnh, nhưng giọng nói lại mang theo sự chắc chắn muốn bà thừa nhận thân phận.

Tâm trạng Nguyễn Hàm suy sụp, thân phận của bà quá nguy hiểm, lúc nhận nhiệm vụ luôn phải nằm vùng, bà không thể để Giang Kiều liên lụy. Nguyễn Hàm không nói, cả căn phòng chìm vào tĩnh lặng.

Nhìn thấy phản ứng của Nguyễn Hàm, lòng Giang Kiều ề ảm. Bà ấy còn không chịu thừa nhận mình là mẹ của cô. Giang Kiều vô cùng thất vọng, bàn tay cô càng lúc càng lạnh, như có trận gió lạnh thấu xương thổi bên người.

Lúc này, giọng nói lãnh đạm của Phong Dịch vang lên "Bà ta rời nhà của em nhiều năm như vậy, cho dù có nỗi khổ tâm gì, đến hôm nay, vĩnh viễn không đáng để tha thứ."

Nói xong, Phong Dịch kéo tay Giang Kiều, đưa cô rời khỏi phòng. Cánh cửa khép lại, chỉ còn Nguyễn Hàm kinh ngạc đứng ở đó.

Đi ra bên ngoài, Phong Dịch lập tức buông tay. Cảm xúc ảm áp biến mất trong giây lát, dường như chỉ còn lại lời nói ban nãy lớn vồn bên tai. Giang Kiều nhìn Phong Dịch, cô rũ mắt nhưng không mở miệng. Tâm trạng của cô không tốt nên không muốn nói chuyện. Phong Dịch cũng là dạng người kiêu ngạo. Hai người đều không lên tiếng.

Thấy Phong Dịch đi về phía trước, Giang Kiều cũng đi theo anh, đến khi cảm nhận được gió biển thổi đến, cô mới bất giác phát hiện, anh mang cô lên boong thuyền. Hai người không tiếp tục ở bên trong khoang. Trên boong thuyền chỉ có một vài vị khách đứng hóng gió. Giang Kiều bước đến bên mạn thuyền, nhìn nước biển tối đen như mực, bất giác tâm trạng cũng an tĩnh lại. Dù Phong Dịch chỉ đứng bên cạnh cô không nói lời nào nhưng Giang Kiều vẫn có cảm giác an tâm.

Ánh trăng bạc chiếu xuống, mặt biển gợn sóng, Giang Kiều hít một hơi thật sâu. Mọi chuyện đã sắp xếp khá ổn, bọn họ có thể rời đi rồi. Lúc Giang Kiều vừa định xuống thuyền, bên trong khoang đột nhiên có tiếng súng vang lên.

Ở trên con thuyền náo nhiệt này, tiếng súng đó dường như phá vỡ đi khoảnh khắc yên bình.

Thân thuyền hơi dao động, Giang Kiều nghiêng sang một bên, Phong Dịch lập tức ôm lấy cô, Giang Kiều ngẩng đầu, ánh mắt cô vừa vịn chạm phải mắt Phong Dịch.

Trong nháy mắt, hai người đã hiểu ý nhau, không đợi họ kịp có phản ứng, hành khách trong khoang thuyền bắt đầu hoảng loạn. Tiếng ồn ào, tiếng hét chói tai truyền đến, chắc chắn đã có người xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hành khách đều rời khỏi phòng, boong thuyền bỗng nhiên trở nên chật chội. Phong Dịch và Giang Kiều chậm một bước nên không kịp rời thuyền, bị vây ở trên boong.

Lúc đầu Phong Dịch còn đang ôm Giang Kiều, nhưng thấy tình huống đột ngột phát sinh, anh đổi sang nắm tay cô, Giang Kiều cũng nắm lại, hai bàn tay siết chặt.

Đoàn người chen chúc, suýt chút nữa đã tách hai người ra, Phong Dịch lại đổi sang ôm vai Giang Kiều. Mặc dù thỉnh thoảng cũng có người chen lấn, nhưng họ vẫn dựa sát vào nhau.

Rất nhanh, Phong Dịch và Giang Kiều đã phát hiện ra có người nhân lúc hỗn loạn theo dõi họ, mặc dù xung quanh rất ồn ào và hỗn loạn, nhưng là những người vô cùng nhạy cảm, tất nhiên họ đã nhận ra có gì đó không đúng.

Trước khi lên thuyền, Phong Dịch đã nắm chắc toàn bộ bố cục, anh biết rất rõ nhưng chỗ nào có thể che giấu tung tích của hai người.

Giang Kiều nhích lại gần anh, nhỏ giọng hỏi "Là Kỳ Nham phát hiện ra chúng ta sao?" Vì dựa quá gần nên hơi thở của cô phả vào tai Phong Dịch.

Anh lắc đầu, hạ giọng đáp "Chắc bọn hắn đang tìm một đám người khác."

Bước chân của Giang Kiều hơi dừng lại một chút, trong nháy mắt, Phong Dịch hiểu được sự do dự của cô, hẳn là đang suy nghĩ rằng có nên quay về tìm Nguyễn Hàm hay không.

"Nếu em muốn quay lại..." Phong Dịch mới nói nửa câu cô đã hiểu được ý của anh, nhưng Giang Kiều không muốn để anh liên lụy vào những chuyện này.

Giang Kiều vừa tính nói sẽ tự mình trở về thì đột nhiên nhìn lên boong thuyền, cười lạnh một tiếng "Xem ra người kia không cần sự trợ giúp của chúng ta rồi."

Nguyễn Hàm đã tránh thoát được gián điệp và đi lên boong thuyền, chắc không lâu nữa bà sẽ rời khỏi du thuyền Mặc Hải này. Không biết vì sao, hai người Giang Kiều lại bị người khác theo dõi.

Cô kéo tay Phong Dịch "Bây giờ chúng ta lập tức rời đi."

Đúng lúc Phong Dịch cũng nhìn thấy bóng dáng Nguyễn Hàm, ánh mắt anh trầm xuống "Được."

Hai người lập tức tìm đường xuống thuyền. Sau khi Phong Dịch và Giang Kiều thoát khỏi du thuyền, họ không lập tức trở về nơi ở của Giang Kiều.

Người phía sau không đuổi theo, nhưng cuối cùng Phong Dịch vẫn lái xe về chỗ anh ở.

Bóng đêm dần buông xuống, lối đi bộ vắng vẻ, hai người bước qua con đường tối rồi dừng lại trước cánh cửa.

Phong Dịch và Giang Kiều xuống xe, đêm tối như mực, Giang Kiều cũng không chạy trốn, cô bước theo Phong Dịch vào phòng.

Cánh cửa đóng lại nhưng đèn chưa bật, giọng nói trầm thấp của Phong Dịch vang lên trong bóng đêm yên tĩnh "Một tháng qua, em ở đây trải qua những chuyện nguy hiểm như vậy sao?"

Giang Kiều yên lặng vài giây rồi mở miệng đáp "Không, hơn nữa đây không phải là chuyện anh nên quan tâm. Quên mất không nhắc anh, một tháng trước chúng ta đã..." chia tay.

Tuy cô không nói nốt nửa câu sau nhưng anh có thể hiểu được hàm ý trong đó.

Phong Dịch chợt xoay người lại, anh thấy Giang Kiều đứng ở trong phòng. Căn phòng tối đen, không nhìn rõ. Biểu cảm của cô, cũng không thể nhìn rõ.

Anh cười lạnh một tiếng "Giang Kiều", trong giọng nói của anh mang theo sự tức giận. Tuy rằng anh gọi cả tên cô ra nhưng lần này Phong Dịch thật sự tức giận "Là em đơn phương đề cập đến chuyện chia tay với anh, phải không?"

Giang Kiều không trả lời, cô đứng trong bóng tối, hơi ngược mắt lên nhìn khuôn mặt Phong Dịch.

Anh nắm chặt cổ tay cô không buông, giọng nói đã không thể che giấu sự giận dữ, đáy mắt chỉ còn lại sự lạnh lùng.

Phong Dịch nhìn vào mắt cô, rất muốn biết người phụ nữ này có thể tuyệt tình như một tháng trước không.

Thời gian như ngừng trôi, Phong Dịch nhìn chằm chằm khuôn mặt quen thuộc, siết cổ tay Giang Kiều đặt sau lưng, dường như khổng chế được tất cả hành động của cô.

Giang Kiều giật mình, không chờ cô kịp phản ứng, Phong Dịch đã hôn xuống. Nụ hôn này của anh hoàn toàn khác so với lần trước.

Cường thế, bá đạo, dường như muốn cướp đoạt toàn bộ không khí trong miệng cô.

Gắn bó quấn quýt, Giang Kiều có thể cảm nhận được nụ hôn của Phong Dịch mang đầy tính xâm lược. Sau khi cô biến mất, anh gần như phát điên đi khắp nơi tìm kiếm, hiện giờ cô đứng trước mặt anh, thái độ lại lạnh nhạt như vậy.

Phong Dịch chiếm lấy môi Giang Kiều, tách khớp hàm của cô, anh ôm chặt cơ thể cô, không cho phép Giang Kiều rời đi.

Cùi trỏ của Giang Kiều luôn ở thể tấn công, nhưng kỳ lạ là rõ ràng cô từng trải qua huấn luyện khắc nghiệt nhất, bất cứ lúc nào cũng duy trì cảnh giác cao độ, nhưng khi ở trước mặt Phong Dịch, cô lại không thể không chế bản thân, thân thể của Giang Kiều không thể làm gì được.

Sức lực của Phong Dịch hơi lớn, Giang Kiều không nhận được nhũ mào "Đau."

"Chịu đựng đi." Vẻ mặt của Phong Dịch rất thần nhiên, nhưng sức lực cũng giảm đi một chút.

Anh đưa tay ra phía sau người Giang Kiều, lễ phục của cô tuy đẹp nhưng chỉ miễn cưỡng cố định trên người. Nhẹ nhàng khều một cái, bộ lễ phục được mở ra. Lòng bàn tay lạnh như băng của Phong Dịch vuốt ve cơ thể ấm áp của Giang Kiều.

Anh hôn dọc xuống da thịt trắng nõn, lần này sức lực lại nhẹ hơn một chút. Đôi môi anh dịu dàng vuốt ve cơ thể cô.

Sự quen thuộc đó làm anh không cách nào tự kiềm chế.

Bị Phong Dịch hôn, thân thể Giang Kiều mất không chế, dần dần thả lỏng.

Cô ngồi trong lòng Phong Dịch, anh nhấc tay một cái, hai chân của cô rời khỏi mặt đất. Bộ lễ phục trên người rơi xuống, để lộ xương quai xanh xinh đẹp.

Cô không chống trả, anh cũng giảm nhẹ lực.

Phong Dịch ôm Giang Kiều vào phòng ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đau? Em tự mình làm đi

Váy Giang Kiều rơi xuống đất, thân thể mịn màng lộ ra ngoài. Phong Dịch thì khác, tây trang trên người anh chỉ hơi xộc xệch vì lúc này hai người có hơi động chạm. Anh ôm ngang hông Giang Kiều, để hai chân cô quắp lấy thắt lưng, cô không còn cách nào khác, đành thuận thế làm theo. Cô có thể cảm nhận được môi Phong Dịch trượt xuống xương quai xanh của cô, mang theo sự mê hoặc quen thuộc. Giang Kiều ngẩng đầu để lộ ra cái cổ trắng hồng xinh xắn, giống như đang chủ động dâng hiến cơ thể mình.

Áo sơ mi của Phong Dịch đóng khuy nghiêm chỉnh, ngay cả thắt lưng cũng rất chỉnh tề. Cảm giác lạnh lạnh đột ngột ập tới khiến Giang Kiều nhũ mào lại.

Dây thắt lưng Phong Dịch đập vào hông cô, hơi đau.

"Thắt lưng." Giang Kiều nói, cô không nhận ra được giọng mình lúc này cứ như đang làm nũng.

Phong Dịch dừng lại nhìn cô, trong mắt cô sáng ánh nước, vẻ quyến rũ tỏa ra một cách tự nhiên.

Giang Kiều nhũ mào, cất giọng oán trách, "Đau."

Phong Dịch cười, trong nháy mắt, con tức giận trong lòng biến mất không còn dấu vết. Anh luồn tay qua mái tóc cô, trêu đùa, "Vậy em tự cởi ra đi."

Giang Kiều giật mình, nhưng ngay sau đó cô đã nhếch môi cười. Cô đưa tay xuống rồi dừng lại, không có bất cứ động tác nào khác, đôi mắt chăm chú nhìn anh. Không khí nơi đây như bị đóng băng lại, trong phòng tràn ngập mùi hương của người phụ nữ và hơi thở tràn đầy dục vọng của người đàn ông.

Giang Kiều cứ đưa mắt nhìn Phong Dịch, không nói lời nào, dường như đang muốn khiêu khích sự nhẫn nại của anh.

Phong Dịch đặt tay lên tay cô, ánh mắt trở nên nặng nề. Đúng lúc này, ngón tay của Giang Kiều hơi chuyển động, thắt lưng lập tức trượt xuống.

Trong cuộc chiến giữa hai người, Giang Kiều tạm thời đảo khách thành chủ. Cô nhướn mày, nhìn Phong Dịch bằng ánh mắt quyến rũ, "Tiếp tục chứ?"

Phong Dịch không nói gì. Anh ôm Giang Kiều đặt lên giường, cúi người xuống, khí chất lãnh đạm dù trải qua một tháng không gặp cũng không biến đổi. Anh nhìn cô, mang theo chút cảm giác áp bách.

Giang Kiều cười, Phong Dịch đột ngột cúi xuống, dễ dàng cạy mở hai cánh môi của cô. Anh vừa hôn cô vừa từ từ cởi từng nút áo.

Giang Kiều cũng giúp anh một tay, cùng cởi áo sơ mi của anh ra. Tay của cô vừa thả xuống đã bị Phong Dịch nắm chặt, không để cô cử động.

Phong Dịch rút thắt lưng, nằm lên trên cô. Giang Kiều nằm trên giường, tóc tai rối tung.

Một tiếng ngậm khẽ vang lên, Giang Kiều hơi mở hai cánh môi. Phong Dịch cúi đầu, hôn lên đôi môi cô.

Một tháng không gặp, anh vẫn thấy quen thuộc với thân thể của cô như vậy.

Lần này, Phong Dịch không để Giang Kiều có cơ hội chủ động. Đêm dài đằng đẵng, bọn họ còn rất nhiều thời gian để bù đắp.

...

Phòng làm việc của Thẩm Ngôn Phóng.

Thẩm Ngôn Phóng rơi vào trầm tư. Anh đã đến bệnh viện Minh Lập điều tra về cô gái kia, biết được cô gái đó căn bản không phải Giang Kiều. Khi anh tới phòng bệnh năm đó anh từng điều trị lại phát hiện được tên viết tắt của cô gái kia, cô ấy có thể là Y. Thẩm Ngôn Phóng nhủ mảy, anh nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra người đó là ai.

Lúc này, cửa phòng mở ra, có mấy nhân viên ôm mấy cái hộp tiến vào, trong hộp đều là thư fan gửi cho anh. Một người trong số đó đi tới gần Thẩm Ngôn Phóng thì thân thể đột nhiên nghiêng nghiêng ngã ngã, suýt nữa thì ngã sấp mặt xuống sàn, cái hộp cũng suýt thì rơi xuống đất. Anh ta vội lấy lại thăng bằng, cầm chắc cái hộp hơn. Dù vậy mấy phong thư đặt ở bên trên vẫn không tránh được mà rơi xuống. Thẩm Ngôn Phóng tùy ý liếc qua một cái, bỗng nhiên ánh mắt cứng đờ. Trên phong thư có viết tên người gửi, là Lâm Yên.

Thẩm Ngôn Phóng hít một cái, Lâm Yên. Anh chưa từng nghe bao giờ.

Nhưng không biết sao, anh vẫn khom lưng nhặt lá thư lên. Mở phong thư ra, anh nhìn nét chữ trên giấy.

"Thẩm Ngôn Phóng, chúng ta đã lâu không gặp nhau rồi, có vẻ như anh quên mất tôi là ai rồi."

"Năm ấy ở bệnh viện Minh Lập, do gặp phải áp lực lớn nên anh đã bị mù tạm thời. Lúc ấy, tôi thường xuyên tìm anh để nói chuyện..."

Thẩm Ngôn Phóng nắm chặt phong thư, tiếp tục đọc.

"Lúc anh rời đi có hỏi tên tôi nhưng tôi chỉ là con gái của y tá ở đó nên không nói cho anh biết..."

Nội dung trong thư không có nhiều nhưng lại làm cho anh cực kỳ kinh ngạc. Anh nhìn kỹ, càng nhìn lại càng khiếp sợ.

Thẩm Ngôn Phóng nhìn tên bên trên bức thư, Lâm Yên. Anh nhớ cái tên viết tắt là Y, hoàn toàn phù hợp.

Anh kiểm chế nỗi khiếp sợ trong lòng, lập tức nhìn về phía quản lý của mình, "Anh giúp tôi điều tra một chút, xem xem Lâm Yên là ai, còn cả tài liệu về cô ấy trong vòng mấy năm nay nữa."

Dù cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng người quản lý vẫn đồng ý.

Một lát sau, quản lý gọi điện cho Thẩm Ngôn Phóng, "Lâm Yên là con gái của Lâm Văn Tân, ông ta đã qua đời trong một tai nạn ngoài ý muốn."

"Mẹ của Lâm Yên trước kia từng là y tá ở bệnh viện Minh Lập một thời gian..."

"Lâm Yên đi làm thêm ở rất nhiều nơi, lần trước khi làm phục vụ không cẩn thận làm bẩn váy của Lam tiểu thư..."

Thẩm Ngôn Phóng im lặng. Giờ thì anh tin chắc Lâm Yên là cô gái bầu bạn với anh năm đó rồi. Từ trước tới nay, là anh tìm nhầm người, thậm chí, ngay vào thời điểm Lâm Yên chủ động tới tìm anh, anh còn tỏ ra rất lạnh nhạt với cô ấy.

Ánh mắt anh lóe lên vài phần kiên định, anh sẽ đi tìm Lâm Yên.

...

Mặc thành.

Sau khi Lâm Yên tan làm, sắc trời đã sẫm tối. Giờ là lúc cô quay trở lại căn phòng mình thuê dưới tầng hầm. Dưới tầng hầm không có cửa sổ, mang theo chút cảm giác bí bách. Ánh đèn mờ nhạt trên đỉnh đầu chiếu sáng cả gian phòng, trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, nhưng Lâm Yên đã quen với cuộc sống như vậy.

Dường như lúc này tâm trạng của Lâm Yên không tốt lắm, cô ngồi xuống cạnh bàn, suy nghĩ về thái độ của Thẩm Ngôn Phóng với cô. Cô tới tìm anh không chỉ một lần, thế nhưng lần nào thái độ của anh cũng lạnh nhạt như thế, dường như không hề biết cô là ai. Nhưng Lâm Yên hiểu, khi Thẩm Ngôn Phóng ở trong bệnh viện không nhìn thấy thứ gì, cũng không nhìn thấy khuôn mặt cô. Huống hồ khi đó anh có hỏi tên của cô, chỉ là cô sợ sẽ ảnh hưởng tới mẹ nên mới nói dối anh. Lâm Yên thở dài một hơi, có lẽ tới bây giờ Thẩm Ngôn Phóng cũng chỉ nghĩ cô bé ngày đó là một bệnh nhân giống như anh vậy.

Cô thôi nghĩ ngợi, lấy ra từ trong ngăn kéo một lá thư. Cô vẫn luôn chú ý tới anh, bình thường cũng dùng thân phận fan mà viết thư cho anh.

Mặc dù cô biết anh sẽ không đọc được, nhưng cô vẫn kiên nhẫn gửi từng lá đi.

Lâm Yên vừa mới đặt bút viết được một nửa, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ.

Cô dừng bút, đi tới cửa mà trong lòng ngập tràn nghi ngờ. Cô không có nhiều bạn bè, bình thường cũng không có ai tới tìm cô cả.

"Ai vậy?" Lâm Yên hỏi.

Người bên ngoài im lặng một lát mới trả lời, "Có người gửi đồ cho cô."

Lâm Yên không suy nghĩ nhiều, tuy cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn tiến lên mở cửa. Cửa vừa mở ra, cô lập tức cảm thấy không ổn.

Ngoài cửa không chỉ có một người mà có tới vài người đàn ông, vừa nhìn đã thấy không có ý tốt. Lâm Yên muốn đóng cửa nhưng lúc này đã muộn, những người đàn ông kia dùng sức đẩy cửa phòng mà xông vào. Lâm Yên nghĩ cách cản bọn họ, cô nhanh chóng lùi lại, trốn vào một góc phòng, vừa lùi lại vừa ném đồ đạc trong phòng xuống trước mặt.

"Cứu mạng!" Cô hô to, hy vọng bản thân có thể tranh thủ một chút thời gian.

Mấy người đàn ông đó liếc nhìn nhau một cái, lập tức cùng tiến lên, bọn họ không nên để một số người không liên quan dính phải chuyện này, quá nhiều nhiệm vụ của bọn họ.

Lâm Yên hoảng sợ, cô nhìn người đàn ông đang đi đến trước mặt, người đó giơ tay lên mạnh mẽ đập vào sau gáy của cô.

Lâm Yên chỉ cảm thấy sau gáy tê dần, sau đó lập tức bất tỉnh.

Người đàn ông đó nhấc Lâm Yên lên, kéo cô ra khỏi tầng hầm. Căn phòng vẫn sáng đèn nhưng hiện tại đã trở thành một đồng hồ lớn.

Bên ngoài đã có mấy chiếc xe đứng chờ sẵn, có thể tiếp sức bất cứ lúc nào. Tài xế thấy có người đi ra thì nhanh chóng mở cửa sau xe, bọn họ lập tức quăng Lâm Yên ra phía sau xe.

Đề phòng người Lâm Yên tỉnh lại giữa đường, bọn họ trói tay chân cô lại, miệng cũng bị dán băng dính.

Cửa xe khép lại, một lúc sau thì xe khởi động. Sau khi trói Lâm Yên lại, người đàn ông kia liền gọi đến một số điện thoại.

Nhà họ Giang.

Điện thoại trong thư phòng kêu lên, một người phụ nữ chậm chậm đi tới nhận điện thoại. Bà dựa vào cạnh bàn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh trăng bên ngoài chiếu vào thư phòng, chiếu sáng khuôn mặt người phụ nữ kia, đó là mẹ kế của Giang Kiều, Trác Man Nhân. Vụ bắt cóc Lâm Yên cũng là do Trác Man Nhân làm.

Bà nói bằng chất giọng lạnh lùng, "Xong chưa?"

Người đàn ông bên kia báo cáo với vẻ cung kính, "Đã bắt được người, nhưng không biết chúng tôi nên xử lý cô ta như thế nào?"

Khóe miệng Trác Man Nhân cong lên, cười lạnh, "Nếu cô ta không thức thời thì cho cô ta ném trái đắng, chuyện còn lại cậu thích làm gì thì làm."

"Vâng."

Hai người nhanh chóng cúp điện thoại. Trác Man Nhân tùy ý đặt điện thoại sang một bên, bà khoanh lại, đứng tựa vào cửa sổ ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài.

Sống chết của Lâm Yên không liên quan gì đến bà, cô ta dám đụng vào vảy ngược của bà, bà cũng sẽ không để cô ta sống thoải mái. Huống hồ đây không phải lần đầu tiên bà làm chuyện như vậy.

...

Ngày hôm sau.

Giang Kiều thức dậy rất sớm để làm đồ ăn sáng cho Phong Dịch. Đi vào phòng bếp, nhìn qua một lượt, cô quyết định pha cà phê trước.

Một lát sau, cafe đã pha xong, Giang Kiều đổ cafe vào chén, bung ra ngoài phòng khách.

Vừa nhìn người ngồi trên ghế, Giang Kiều cứng người lại.

Thân hình người đó cao lớn, cảm giác vô cùng quen thuộc. Từ trước tới giờ anh luôn bày ra dáng vẻ biếng nhác, ánh mắt anh nhìn cô có vài phần dịch ý mơ hồ.

Là Tô Dịch.

Giang Kiều chậm rãi đi tới cạnh anh ta, đặt cốc cafe lên trên bàn.

Tô Dịch cười nhạt, "Giang Kiều, đã lâu không gặp."

Việc giữa Phong Dịch và Giang Kiều anh đã biết rồi. Trong khoảng thời gian Giang Kiều rời xa Phong Dịch, anh ta vẫn luôn tìm kiếm tung tích của cô.

Cô đã làm Phong Dịch bị thương, Tô Dịch nhìn Giang Kiều, ánh mắt hiện rõ sự tức giận.

Giang Kiều bình tĩnh nhìn anh, không nói gì.

Tô Dịch chậm rãi nói, "Tôi đã sớm biết cô sẽ tổn thương cậu ta." Anh hờ hững liếc cô, "Và quả nhiên cô đã làm thế."

Cô rũ mắt, im lặng không nói gì.

"Phong Dịch vì tìm cô mà cố gắng không chế bản thân, không cho tôi xuất hiện, bởi vì cậu ta không muốn bỏ lỡ bất kỳ tin tức nào liên quan đến cô."

"Cô biết những ngày tháng đó Phong Dịch trải qua như thế nào không?"

Từng chữ lọt vào trong tai Giang Kiều làm cô chấn động. Cô nhắm chặt hai mắt, đột nhiên trong lòng cảm thấy chua xót.

Khi đó, quan hệ của hai người có chút phức tạp, nhưng sự việc đã qua, tình cảm cũng đã sớm gieo trồng mọc rễ trong lòng cả hai.

Ánh mắt Tô Dịch lạnh đi, "Giang Kiều, cô không yêu Phong Dịch." Khi câu nói đó vang lên, anh đã phải kiềm chế cơn tức giận của mình, không khí xung quanh tựa như quả bom nổ chậm.

Khi Tô Dịch nói, Giang Kiều duy trì sự im lặng, nhưng khi nghe được câu này, cô lại giương mắt nhìn anh. Đáy mắt cô xẹt qua tia tình cảm phức tạp, lúc sau tâm trạng cô ổn định hơn, trở nên kiên định và cố chấp.

Giang Kiều nói, từng câu từng chữ cực kỳ chắc chắn, "Tô Dịch, anh sai rồi."

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Giang Kiều đã sớm hiểu được tình cảm của anh. Tình cảm của cô đối với Phong Dịch cũng đã sớm khắc vào xương tủy, không thể lãng quên.

Tô Dịch ngẩn người, ý mà Giang Kiều muốn nói đã được thể hiện rất rõ. Nhưng, Tô Dịch chỉ lạnh lùng buông một câu, "Giang Kiều, tôi không tin cô."

"Tôi chỉ muốn cô rời xa Phong Dịch, mãi mãi không gặp lại cậu ta."

Sắc mặt Giang Kiều không đổi, chỉ nhướn mày nhẹ một cái, "Một ngày nào đó anh sẽ nghĩ khác." Nói xong, cô lập tức rời khỏi phòng.

Cafe trên bàn đã nguội ngắt, Tô Dịch ngồi cạnh bàn, nhìn không rõ sắc mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Nếu cô dám đi thì dù chân trời góc bể anh cũng tìm được cô

Thẩm Ngôn Phóng điều tra Lâm Yên, biết rằng ban ngày cô sẽ không ở nhà mà làm việc ở một quán cà phê nên anh không tìm đến nhà cô mà trực tiếp đến chỗ làm của cô. Anh chỉnh trang lại một chút, không nói với quản lý mà lái xe tới quán cà phê kia.

Khi Thẩm Ngôn Phóng tới nơi, quán cà phê không có nhiều khách, nhưng nhìn kỹ từ phía cũng không thấy Lâm Yên đâu. Lúc anh đến, phục vụ đã nhận ra thân phận của anh, bọn họ giật mình, không hiểu sao anh lại tới đây, mà trông anh giống như đang tìm người. Thẩm Ngôn Phóng đi tới trước quầy, anh

đeo kính râm, nhưng khí chất lại rất nổi bật, dễ làm người ta chú ý.

"Ở đây có một phục vụ tên là Lâm Yên, đúng không?" Anh biết có người nhận ra, thế nhưng anh cũng không có ý định sẽ che che đây đây.

Mất một lúc người phục vụ mới khôi phục tinh thần, "Mấy ngày nay Lâm Yên không tới làm, chúng tôi đều không liên lạc được với cô ấy."

Tuy là miệng nói như thế nhưng trong lòng lại nổi sóng, Thẩm Ngôn Phóng là một siêu sao, vậy mà lại hỏi chuyện của Lâm Yên.

Thẩm Ngôn Phóng nhíu mày, trông mắt đằng sau kính râm hơi híp lại, "Cảm ơn."

Anh vừa xác định Lâm Yên không ở đây thì lập tức rời khỏi quán cà phê, lái xe tới phòng Lâm Yên thuê.

Đến khi Thẩm Ngôn Phóng đi khuất rồi, trong quán cà phê mới ồn ào tiếng bàn tán.

Thẩm Ngôn Phóng không quan tâm tới những chuyện này, không lâu sau anh đã tới cửa nhà Lâm Yên.

Thấy Lâm Yên vẫn luôn sống trong hoàn cảnh này, anh không khỏi sa sầm mặt mày. Đẩy cửa nhà Lâm Yên ra, cô cũng không ở trong nhà, mà đồ đạc trong phòng còn nghiêng ngả bừa bộn. Trong phòng rất bừa bộn, giống như là dấu vết phản kháng, Thẩm Ngôn Phóng thấy kỳ quái, lập tức gọi điện cho một người bạn của anh.

Sau vài tiếng tút tút, đầu dây bên kia nhận cuộc gọi, "Ngôn Phóng, tìm tôi có việc gì không?"

Thẩm Ngôn Phóng trầm giọng, "Bạn tôi mất tích rồi, hẳn là bị bắt đi, anh giúp tôi tìm xem."

Nghe anh nói cực kỳ nghiêm túc, bên kia lập tức đồng ý, "Nói tên đi, tôi sẽ giúp đỡ hết sức."

Sau khi dập máy, Thẩm Ngôn Phóng cứ đứng yên trước gương, anh vừa mới tìm được cô gái bảy năm trước, nhưng lại chẳng thể gặp mặt. Anh không vội rời đi mà ngồi xuống ghế chờ tin, trên bàn còn có một bức thư viết dở của cô. Thẩm Ngôn Phóng chợt căng thẳng, nếu như anh nhận ra cô sớm hơn thì đã có thể bảo vệ cô an toàn, cô cũng sẽ không bị đối xử như vậy.

Không biết qua bao lâu, điện thoại trên bàn của anh chợt reo, anh lập tức nhấn nút trả lời, "Sao rồi?"

"Vị trí đại khái hẳn là ở ngoại ô." Người nọ nói tiếp, "Đúng là bị bắt cóc."

Thẩm Ngôn Phóng vừa nghe điện thoại vừa bước ra khỏi cửa, lấy chìa khóa xe trong túi ra, nhanh chóng lên xe.

Lúc này đã tối rồi, đèn đường rọi xuống mặt đường từng chấm nhỏ, đáy mắt Thẩm Ngôn Phóng lại là một màu đen. Xe khởi động, Thẩm Ngôn Phóng lái tới ngoại ô. Anh nhìn về phía trước, nói, "Anh biết người bắt cóc là ai không?"

"Là người của tập đoàn Giang thị."

Vừa dứt lời, Thẩm Ngôn Phóng chợt phanh gấp lại, xe dừng ở bên đường, giọng nói trở nên gấp gáp, "Thật?"

"Bố của Lâm Yên từng làm việc trong nhà xưởng thuộc tập đoàn Giang thị, nhưng vì máy móc gặp sự cố mà qua đời, thế nhưng Trác Man Nhân lại đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Lâm Văn Tân."

"Hiện giờ bên đó động tay động chân với Lâm Yên chủ yếu là bởi vì Lâm Yên muốn nhờ tới sự trợ giúp của pháp luật, kiện tập đoàn Giang thị."

Thẩm Ngôn Phóng chỉ thấy toàn thân rét lạnh, đến khi phía sau vang lên tiếng bấm còi mới có phản ứng, tiếp tục chạy xe đi. Lúc này đã trôi qua quá lâu, Lâm Yên càng bị bắt lâu thì càng nguy hiểm. Thẩm Ngôn Phóng đạp chân ga, tăng nhanh tốc độ, gió lạnh liên tục thổi vào, thổi nguội trái tim của anh.

Thẩm Ngôn Phóng tới nơi Lâm Yên bị bắt cóc, nơi đây toàn là container bỏ đi, mà Lâm Yên lại bị nhốt vào một trong số chúng.

Anh xuống xe đi tới chỗ cạnh container, hy vọng người bên trong có thể trả lời lại. Đi tìm một lúc, chợt bên trong một thùng hàng truyền tới chút âm thanh nhẹ nhàng khiến anh suy nghĩ nửa không nghe thấy. Thẩm Ngôn Phóng lập tức mở cửa container, xuất hiện trước mắt anh là Lâm Yên đang nằm hấp hối bên trong. Lâm Yên không thấy rõ là ai mở cửa, cô đã ở đây lâu đến nỗi không phân biệt được ngày đêm rồi. Anh vừa bước tới, cô đã lâm vào hôn mê.

Lâm Yên đã bị bắt cóc mấy ngày rồi, nếu như hôm nay Thẩm Ngôn Phóng không tới, cô nhất định sẽ chết đói ở chỗ này, rất lâu sau đó cũng chẳng có ai phát hiện ra. Thẩm Ngôn Phóng ôm ngang người Lâm Yên lên, đặt cô vào ghế ngồi phía sau xe, nhanh chóng lái tới bệnh viện.

Qua gương chiếu hậu mờ mờ, anh nhìn Lâm Yên, sự áy náy trong lòng khó có thể nguôi ngoai, nhưng điều kỳ quái là, anh cũng chỉ cảm thấy áy náy, chỉ thế thôi. Tình cảm anh nghĩ không xuất hiện, hoài ức với Lâm Yên cũng tự động biến thành sự cảm thông. Thẩm Ngôn Phóng chợt phát hiện Lâm Yên dường như chỉ còn là người bạn bảy năm trước kéo anh ra khỏi bóng đêm, nhưng anh vẫn muốn giống như năm nào, để anh bảo vệ cô.

...

Bệnh viện.

Một chiếc xe cứu thương dừng lại trước cửa, các y tá tất bật khiêng một cái cáng để dưới đất, đặt Lâm Yên lên cáng, nhanh chóng chạy tới phòng cấp cứu.

Thẩm Ngôn Phóng đội mũ che lại cả khuôn mặt, đi theo y tá vào bên trong, đáy mắt tràn ngập lo lắng.

Trên hành lang vắng bóng người, chỉ còn tiếng bước chân loạn xạ của các y tá và tiếng bánh xe ma sát với mặt đất. Y tá đưa Lâm Yên vào phòng cấp cứu, cửa lớn đóng lại. Thẩm Ngôn Phóng ngồi trên ghế, hai mắt nhắm chặt, thầm cầu nguyện cho cô có thể bình phục trở lại.

Quản lý chú ý sắc mặt của anh, nói, "Ngôn Phóng, tôi đã sắp xếp hết rồi, bên truyền thông sẽ không có thông tin gì của anh đâu."

Thân phận của anh rất đặc biệt, nếu như giới truyền thông biết anh quan tâm một cô gái như vậy sẽ gây ảnh hưởng tới cộng đồng mạng, vì vậy không thể để lọt chút tiếng gió. Thẩm Ngôn Phóng làm như không nghe thấy lời quản lý nói, anh cũng không thêm để ý việc này. Anh lẳng lặng nhìn phòng cấp cứu, sắc mặt lo lắng.

Qua một lúc lâu sau, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ đi ra ngoài, Thẩm Ngôn Phóng lập tức tới hỏi, "Bác sĩ, cô ấy sao rồi?"

Bác sĩ nhìn anh, nói, "Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch." Thẩm Ngôn Phóng yên lòng hơn, căng thẳng trong lòng cũng giảm bớt.

"Bệnh nhân hiện giờ rất yếu, vẫn cần nghỉ ngơi nhiều." Nói xong, bác sĩ đi thẳng.

Thẩm Ngôn Phóng đẩy cửa phòng bệnh, nhìn Lâm Yên nằm đó, sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt. Hai mắt Lâm Yên cứ dúi lại với nhau, cô không thể nhìn thấy người tới là ai nữa. Thẩm Ngôn Phóng tới gần cầm tay của cô lên, bàn tay cô lạnh đến nỗi làm người ta giật mình. Anh nhìn khuôn mặt của cô, trong lòng nổi lên chút hối hận. Nếu như anh có thể phát hiện ra cô sớm hơn thì cô đã không bị Trác Man Nhân bắt đi, không phải chịu khổ sở như vậy rồi. Đáy mắt anh hơi trầm xuống, Lâm Yên rơi vào hoàn cảnh này đều là do Trác Man Nhân, anh tuyệt đối sẽ không tha cho bà, phải để bà trả một cái giá thật lớn. Hận ý trong lòng dâng lên, nhưng khi anh vừa nhìn khuôn mặt cô, đáy mắt đã bớt chút lạnh giá.

...

Nước M, công ty của Phong Dịch.

Ngày ấy khi Tô Dịch xuất hiện, sau khi nhún nhún xong liền rời đi, từ đó không thấy xuất hiện nữa, nhưng Giang Kiều không nói cho Phong Dịch.

Cô hiểu lý do Tô Dịch sinh lòng cảnh giác với cô, cũng là bởi vì Mặc thành bắt đầu xảy ra nhiều vụ mất tích, cảnh sát hợp lực với Kỳ Nham đề chuyện này xuống, mà đám người đuổi theo cô cũng không phải đơn giản. Đầu tiên, cô không muốn Phong Dịch liên quan tới chuyện này. Thứ hai, chuyện "Giang Kiều" sẽ chết ở tương lai cô không thể nói cho anh biết mà phải tự mình điều tra.

Cho nên quanh quẩn một vòng, cô lại phải tới nước M.

Giang Kiều vốn không biết Phong Dịch đang muốn điều tra giống như cô, nếu anh tìm được cô thì sẽ quyết cùng cô đối phó.

Mà mới nghĩ ngờ Tô Dịch, sau này có thể từ từ hóa giải.

Cửa phòng mở ra, Phong Dịch bước vào, trên tay là một tập tài liệu. Giang Kiều nhìn rồi thôi không suy nghĩ tới chuyện khác nữa.

"Còn nhớ người phụ nữ chúng ta thấy trên thuyền đêm đó không?" Anh hỏi.

Giang Kiều nhú mày, "Anh tra được gì rồi?"

"Điều chúng ta nghi ngờ không sai." Phong Dịch ngừng lại một chút mới nói, "Người phụ nữ này là mẹ em."

Giang Kiều cứng người, cô không phải nguyên chủ, huống hồ bà ấy còn rời khỏi nhà họ Giang rất sớm, cô đối với bà ấy vốn chẳng có chút ký ức gì cả.

Phong Dịch tới gần vuốt ve bả vai cô, "Không sao, anh giúp em."

Cô không tiếp lời, đáy mắt tối sầm, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Nếu như cô nhớ không lầm thì mẹ nguyên chủ là Ôn Ngu, rời khỏi nhà họ Giang mấy năm trước, bỏ Giang Kiều ở lại, từ đó không trở về nữa. Vậy thì có thể giải thích được tại sao bà ấy lại nhận ra Giang Kiều, lại còn muốn bảo vệ cô nữa.

Giang Kiều bình tĩnh nói, "Phong Dịch, anh có đầu mối gì không?"

"Sau khi Ôn Ngu và bố em ly dị thì bà không ra nước ngoài mà bị bắt giam ở tù."

"Cái gì?" Giang Kiều giật mình.

"Năm đó Giang Huy phạm lỗi, Trác Man Nhân giúp ông giải quyết mọi chuyện. Nhưng không biết vì sao mà Ôn Ngu lại đồng ý gánh tội thay ông ta."

Chuyện này là cảm kị của nhà họ Giang, chỉ có một vài người biết. Hơn nữa sau khi tập đoàn Giang thị mua chuộc cảnh sát thì cũng phong tỏa tin tức, chỉ có Phong Dịch và Giang Kiều sau khi gặp được Ôn Ngu mới nghi ngờ mà điều tra chuyện này, phải qua bao nhiêu khó khăn mới có thể lôi được chân tướng ra.

Phong Dịch híp mắt, "Nhưng mười năm trước, ngục giam mẹ em xảy ra hỏa hoạn, tất cả mọi người đều chết cả, cũng tìm được thi thể của mẹ em rồi."

Không khí bỗng nhiên đông cứng lại, cả hai cùng nghĩ tới một khả năng.

Bọn họ nghi ngờ Ôn Ngu chưa chết, mà lợi dụng trận hỏa hoạn năm đó để trốn thoát.

Đêm đó bà ở trên thuyền để tìm Kỷ Nham, vậy thì nhất định đang làm chuyện gì đó có liên quan đến hắn. Nhưng, bà là địch hay là bạn thì vẫn chưa rõ ràng. Tiếp theo cũng chỉ có thể vừa đi vừa tính.

Giang Kiều chợt nghiêng đầu nhìn Phong Dịch, cô không thể im lặng mà đi được, vẫn nên cẩn thận một chút. Nhưng lúc này anh hẳn là không tin tưởng cô chút nào. Nhìn khuôn mặt anh, trong lòng cô xoay chuyển qua bao nhiêu ý nghĩ. Cô chợt nhớ khi đó Phong Dịch nói nếu như một tháng trước cô có thể tin tưởng anh hơn một chút thì tốt.

Phong Dịch thấy cô nhìn anh, liền hỏi, "Sao vậy?"

"Không có gì." Giang Kiều nhỏ giọng, "Em thật may mắn vì có thể gặp được anh."

Phong Dịch chợt cười, "Cái gì? Anh không nghe rõ."

Giang Kiều nhìn đi chỗ khác, "Không nghe rõ thì thôi vậy, dù sao em cũng không nói lại nữa."

"A? Vậy sao?" Phong Dịch nắm lấy cằm cô, bắt cô quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

"Giang Kiều, em thử biến mất thêm một lần xem..."

Anh còn chưa dứt lời, Giang Kiều đã dè ngón tay lên môi anh, ngăn lại câu sau của anh. Cô nhón chân nhẹ chạm đến môi Phong Dịch, giam anh vào nụ hôn của cô. Phong Dịch phối hợp cúi người, vòng tay qua eo cô, đỡ cô đứng bình thường lại. Anh hơi mở miệng, thưởng thức mùi hương của cô. Lời anh chưa nói xong, đó là nếu như cô dám biến mất, thì dù là chân trời góc biển, anh cũng phải tìm được cô.

Nụ hôn ngày càng sâu hơn, đôi bàn tay dán lấy da thịt mịn màng, luồng khí nóng rực xộc thẳng đến người cô.

Một nụ hôn sâu thật ấm áp, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, bóng hình mờ ảo của hai người in trên mặt đất.

...

Ở nơi khác, Ôn Ngu lặng lẽ ngồi trong phòng, không nhúc nhích. Bên trong phòng không bật đèn, bà cứ ngồi trong bóng tối qua một thời gian dài.

Chợt, Ôn Ngu đứng dậy đi tới trước một cái tủ, ấn vào cái công tắc, cửa tủ mở ra, bên trong là một mật thất. Bà đi sâu vào mật thất, đóng cửa lại, sau đó đi tới trước một cái tủ sắt, mở khóa ra. Bà cúi đầu, liếc nhìn vào bên trong.

Bên trong đặt hơn 10 tờ cái hộ chiếu, còn có một sổ văn kiện và một cái điện thoại.

Trên hộ chiếu đề mấy cái tên khác nhau, đây là thân phận giả Ôn Ngu chuẩn bị để làm nhiệm vụ, không để lộ ra thân phận của bản thân.

Ôn Ngu cầm điện thoại lên gọi tới một số, đây là điện thoại bí mật, dùng thứ này cũng là để bảo đảm nội dung trò chuyện không bị nghe lén.

Một lát sau điện thoại có người nhận, Ôn Ngu chậm rãi nói, "Đây là cảnh sát quốc tế, biệt hiệu Kiều."

Trong đêm đen, thần sắc Ôn Ngu cực kỳ bình tĩnh.

Bên đầu kia điện thoại vang lên âm thanh, "Mọi việc thế nào?"

"Tôi đã tra ra được gần đây nhất Kỷ Nham xuất hiện trên thuyền Mặc Hải chở khách định kỳ."

Đáy mắt Ôn Ngu hiện lên chút lạnh giá, bà nhìn thấy Kỷ Nham trong buổi họp trên du thuyền Mặc Hải sau đó đi theo anh đến địa điểm giao dịch. Nhưng lại không nghĩ tới Kỷ Nham cẩn thận như vậy, làm bà suýt nữa bị phát hiện.

"Có phát hiện gì mới không?"

"Kỷ Nham quá cẩn thận, tạm thời không có tin tức mới."

"Liêu Thâm đâu?"

Ôn Ngu dừng vài giây mới nói tiếp, "Mấy ngày này Liêu Thâm không liên hệ với Kỷ Nham."

"Cẩn thận, đừng để bại lộ hành tung."

"Vâng."

Ôn Ngu cúp điện thoại, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đêm đen như mực, ánh trăng sáng chiếu xuống mặt đất, bóng cây lay động, màn đêm cực kỳ lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Người nằm bên cạnh anh là người phụ nữ anh yêu nhất

Thẩm Ngôn Phóng im lặng. Bây giờ anh đã biết Lâm Yên chính là người nằm đó, tuy rằng anh chỉ coi cô là em gái, không tồn tại bất kỳ tình cảm nào khác, nhưng anh cũng sẽ vì cô mà đòi lại công đạo.

Hiện tại cơ thể Lâm Yên vẫn rất yếu, bác sĩ nói cô đã có thể xuất viện nhưng phải nghỉ ngơi một thời gian, Thẩm Ngôn Phóng tự mình thu xếp cho cô một căn phòng, còn tìm người đến chăm sóc cô.

Anh nhủ này, việc của Lâm Văn Tân anh đã điều tra rõ ràng, cái chết của ông hoàn toàn là do sai sót tập đoàn Giang thị, không thể để Lâm Yên gánh chịu được.

Nếu như muốn uy hiếp được Trác Man Nhân thì phải tìm cho ra được nhược điểm của tập đoàn Giang thị. Nhưng thế lực của tập đoàn Giang thị rất lớn, gia đình của Trác Man Nhân lại là một gia đình làm về luật pháp. Từ trên xuống dưới nhà họ Trác có rất nhiều luật sư, nếu như phải đối phó với Trác Man Nhân thì lựa chọn tốt nhất chính là lợi dụng công ty của bố anh. Đấy mắt Thẩm Ngôn Phóng hiện lên chút ý lạnh, trước kia anh rời khỏi nhà họ Thẩm là vì không muốn bị gia đình khống chế. Bố anh muốn anh kế thừa công ty, lại còn muốn anh cưới Đường Lam.

Thế nhưng bây giờ anh đã có mạng lưới giao thiệp của riêng mình, cho dù giờ có trở mặt với nhà họ Đường thì những người đó cũng không thể ngăn cản anh được.

Sắc mặt Thẩm Ngôn Phóng tối lại. Sau đó, anh gọi điện cho người đại diện, nghe xong, dù người đại diện cho hoảng sợ với ý kiến của anh thì cũng phải đồng ý.

Thẩm Ngôn Phóng lập tức đăng tin lên weibo, "Tôi đã chia tay với Đường Lam..."

Tin tức này được một phen bùng nổ trên mạng, rất nhiều người nói rằng có thể Đường Lam sẽ là vị hôn thê của Thẩm Ngôn Phóng, nhưng không ngờ hai người lại chia tay nhanh như này. Nó như một hòn đá được ném xuống mặt hồ yên tĩnh, dư luận được một phen náo nhiệt. Người nhà họ Thẩm và nhà họ Đường sau khi thấy tin tức này thì lập tức gọi điện hỏi thăm.

Thẩm Ngôn Phóng liếc nhìn điện thoại rung liên hồi trên bàn, không có ý định bắt máy, mặc cho điện thoại kêu cả buổi. Một lát sau, anh đứng lên đi ra khỏi phòng.

...

Ô tô chậm rãi chạy trên đường, Thẩm Ngôn Phóng đeo kính râm, đằng sau mắt kính là đôi mắt lạnh lùng. Ánh mắt anh cứ nhìn thẳng về phía trước, cả người toát lên khí thế bức người. Anh lái xe đi tới nhà họ Thẩm, dừng lại trước cửa lớn.

Thẩm Ngôn Phóng mở cửa đi thẳng vào. Bố mẹ anh đang ngồi trong phòng khách, ông Thẩm nhìn anh, chân mày nhíu lại hiện rõ vẻ tức giận.

Ông cầm lấy chén trà trên bàn, ném đúng vào dưới chân Thẩm Ngôn Phóng, chén trà vỡ tan, âm thanh vang lên chói tai.

"Mày biết mày đang làm gì không?"

Trước đó, bọn họ hoàn toàn không biết gì về chuyện Thẩm Ngôn Phóng công bố tin đã chia tay với Đường Lam ra bên ngoài. Vừa nãy người nhà họ Đường có gọi điện tới chất vấn, bọn họ chẳng biết nên trả lời thế nào.

"Sao mày không thương lượng với cha mẹ trước?" Ông Thẩm càng thêm giận dữ.

Thẩm Ngôn Phóng cười. Anh bước tới bên ghế sofa, ngồi xuống, ánh mắt không thèm nhìn bố Thẩm lấy một cái, "Tôi chưa từng thừa nhận Đường Lam là vị hôn thê của tôi, khi ông làm việc đó chắc hẳn cũng phải nghĩ tới kết quả như hôm nay rồi chứ."

"Sau này chuyện của tôi do tôi quyết định."

Ông Thắm không ngờ thái độ của anh lại kiên quyết như vậy, ông nén giận nói, "Dù sao thì con cũng phải nói cho cha mẹ biết nguyên nhân chứ. Rốt cuộc thì con không hài lòng với Đường Lam ở chỗ nào?"

Thắm Ngôn Phóng hỏi ngược lại, "Không có nhà họ Đường thì nhà họ Thắm cũng có thể đi rất xa. Nếu tôi nói tôi đồng ý kế thừa tập đoàn Thắm thì sao?"

Ông Thắm ngẩn người, "Con đồng ý rời khỏi giới giải trí?"

Thắm Ngôn Phóng thả người trên ghế, "Tôi vừa kế thừa công ty và vừa làm mình tỉnh, hai thứ này không ảnh hưởng đến nhau."

Con tức giận của ông Thắm đã vơi đi nhiều, "Con có thể nghĩ như vậy là tốt."

Với ông mà nói thì Thắm Ngôn Phóng đồng ý trở về là niềm vui bất ngờ, còn chuyện của nhà họ Đường thì ông có thể giải quyết.

Giọng của ông Thắm trở nên hòa hoãn hơn, "Việc liên quan tới nhà họ Đường, bố có thể giải thích với họ."

Thắm Ngôn Phóng đứng dậy rồi đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu, "Qua một thời gian nữa con sẽ tới tiếp quản công ty, những chuyện khác con không cần bố động vào."

Đối phó với Trác Man Nhân tất nhiên phải thật cẩn thận, anh còn phải điều tra một số việc nữa.

...

Trước kia, khi còn ở trên du thuyền Mặc Hải, Kỷ Nham đã để một số chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Giờ đây, hắn làm việc cẩn thận hơn trước, đề phòng việc có chuyện ngoài ý muốn xảy ra nên hắn tự mình tới nơi vận chuyển hàng.

Nửa đêm, thành phố M đèn đuốc vẫn sáng bừng nhưng rất yên tĩnh, một vài chiếc xe vận tải đi ra khỏi bóng đêm, đi về phía ngoại thành. Không biết chạy mất bao lâu nhưng điểm dừng cuối cùng của các xe là trước cửa kho, cửa xe mở ra trước cửa kho. Vài tên đàn ông thân thể khỏe mạnh nhảy xuống xe, bọn họ bước nhanh về phía trước, đưa người trên xe vào trong kho hàng. Trên xe đều là hàng hóa vận chuyển tới từ Mặc thành. Từ khi những vụ bắt cóc diễn ra đến giờ đã khá lâu, ở đây có người đứng giờ tới đưa cơm cho những người bị hại để bọn họ không chết đói nhưng không còn thể lực để bỏ chạy.

Kỷ Nham nhìn thuộc hạ của mình nhốt hết người vào trong kho hàng, nói, "Đủ người chưa?"

Tên thuộc hạ lập tức trả lời, "Không thiếu một người, toàn bộ đều ở đây cả."

Kỷ Nham chưa từng trực tiếp tiếp xúc với người sau màn, hắn chỉ phụ trách lừa bán người, mà những người này bị bán tới đâu, gặp phải đãi ngộ thế nào không nằm trong phạm vi quản lý của hắn.

Đối phương có người đến lấy hàng sớm, sau khi kiểm kê số người xong anh ta hứa sẽ đưa đủ tiền cho Kỷ Nham.

Một tiếng sau, khi có người tới nói "hàng" thì hai bên sẽ tiến hành giao dịch. Giao dịch sau Kỷ Nham cũng không ở lại đây, lập tức rời khỏi.

Kỷ Nham có được thứ mình muốn thì lập tức vào trong xe, chốc lát sau đã khởi động xe chạy đi, nhanh chóng rời khỏi nhà kho. Mà đoàn người Kỷ Nham cũng không chú ý tới từ này tới giờ đều có một người bám theo hắn, người nọ chỉ thỉnh thoảng mới lộ mặt ra ngoài theo dõi tình hình.

Mẹ của Giang Kiều, Ôn Ngu đang điều tra về chuyện này, trước đây bà đã nhiều lần theo dõi Kỷ Nham, nhưng bởi hắn luôn cẩn thận nên bà đã không thành công.

Đây là lần đầu tiên bà điều tra được vị trí vận chuyển.

Mà mục đích việc điều tra của Ôn Ngu không chỉ dừng ở việc này. Bà biết Phong Đình và Liêu Thâm tham dự chuyện này, trước mắt thì nhóm hàng này sẽ bị đưa đến một phòng thí nghiệm bí mật.

Ôn Ngu muốn tra ra vị trí phòng thí nghiệm thì cũng chỉ có thể tra từ đầu nguồn.

Bà rất kiên trì, luôn ẩn náu từ một nơi gần đó để quan sát chỗ này. Nếu như bà không đoán sai thì đám người Liêu Thâm sẽ nhanh chóng mang nhóm người này đi để tránh vướng vào chuyện phiền toái.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khoảng một tiếng sau, mấy chiếc xe lái vào nhà kho, đem hết người bị bắt cóc lên xe.

Ôn Ngu căn chuẩn thời gian, bà đi theo chiếc xe tải cuối, cả người dán vào sau xe, trong bóng đêm không dễ bị phát hiện. Một lát sau, xe khởi động, chạy tới phòng thí nghiệm. Ôn Ngu bị che mắt tầm mắt, không biết được phương hướng xe lái đi, chỉ có thể tập trung gấp đôi để người khác không phát hiện. Không biết bao lâu sau, khi hai tay của bà đã tê cứng, xe chậm rãi dừng lại, Ôn Ngu thở phào, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh.

Xe vận tải mở cửa, bọn họ kéo "hàng" xuống xe, sau đó lại khởi động xe.

Khi xe được lái vào nơi kín đáo, Ôn Ngu nhảy xuống xe, trốn ở một bên. Cửa xe mở ra, cách đó không xa là phòng thí nghiệm. Sau khi bà ghi lại vị trí chính xác liền rời đi, bà cần phải nhanh chóng báo cáo việc này lên cho tổ chức, tránh cho việc số người bị hại tăng lên

"Hàng hóa" vừa được đưa tới phòng thí nghiệm đã bị kéo vào bên trong. Những người này không còn sức để gầy dựa nữa, họ cũng không biết tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra.

"Hàng đến rồi." Một tên thuộc hạ nói.

Phòng thí nghiệm yên tĩnh chợt vang lên tiếng động. Liêu Thâm và Phong Đình đang đứng bên trong cùng xoay người nhìn lại.

Bọn họ dốc toàn lực tập trung thí nghiệm, loại thuốc mới sẽ nhanh chóng được nghiên cứu thành công, đưa vào thị trường. Mà nhóm người đêm nay sẽ là vật thí nghiệm đầu tiên. Kỳ Nham bắt cóc hết nhóm người này đến nhóm người khác cho bọn họ nhưng hẳn vẫn chưa biết được thân phận của Liêu Thâm và Phong Đình. Hai người họ đều có thân phận đặc biệt, họ không thể để bất kỳ việc gì uy hiếp đến họ. Mà loại thuốc mới này trong quá trình nghiên cứu vẫn còn tồn tại nhiều vấn đề, nhưng lại là thứ đem đến cho họ lợi ích lớn. Liêu Thâm và Phong Đình đã vì việc này mà bỏ ra rất nhiều công sức, không lưu tình với cả người nhà nếu như họ ngăn cản hai người, cho nên bọn họ tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này được.

...

Đã nhiều ngày trôi qua nhưng Giang Kiều vẫn nhớ rõ từng lời Tô Dịch nói.

Cô biết Tô Dịch không tin cô, nhưng tạm thời anh ta sẽ không xuất hiện, cô không có cách nào để chứng minh cho anh ta thấy cả.

Giang Kiều ngồi trước cửa sổ, ngoài trời đã là tối muộn, ánh trăng yếu ớt bao trùm lên cô. Ánh mắt cô trở nên mông lung, như trong lòng đang chất chứa nhiều tâm sự.

"Sao vậy?" Đường như Phong Dịch phát hiện ra cô có tâm sự, lên tiếng hỏi.

Cô không trả lời mà chỉ nghiêng đầu nhìn vào mắt anh, ghé sát thân thể lại, hôn lên đôi môi anh. Giang Kiều mong trốn đôi môi Phong Dịch, vừa nghiêm túc cũng vừa chân thành. Cô dùng nụ hôn để đáp lại anh, dùng nụ hôn để khiến anh không nghi ngờ. Nụ hôn của cô mềm nhẹ như lông vũ.

Phong Dịch không có đáp án, trả lời anh chỉ có nụ hôn dài.

Giang Kiều rời khỏi môi anh, hôn dọc xuống cằm, rồi đến cổ.

Phong Dịch khẽ nuốt nước bọt làm cô bật cười. Giang Kiều nghịch ngợm cắn anh một cái, không nghĩ tới anh lại trực tiếp kéo áo của cô ra.

Một chút gió lạnh thổi qua, thân thể Giang Kiều bị lộ ra.

Trong phòng không bật đèn, Giang Kiều trực tiếp lôi Phong Dịch lên giường.

Phong Dịch đảo khách thành chủ, đè lên người cô. Hai người mặt đối mặt, con ngươi đen nhánh của anh nhìn chằm chằm cô. Anh đưa tay chậm rãi thăm dò bên trong làn váy của cô. Không khí trong phòng không che giấu nổi mùi vị ám muội. Cửa sổ mở ra một khe hở, gió thổi vào làm tan đi vài phần cảm tình.

Sau khi xong việc, hai người cùng nằm xuống, Giang Kiều mơ màng ngủ nhưng Phong Dịch lại rất tỉnh táo, anh vẫn đang nghĩ về chuyện vừa nãy. Hết thấy tất cả cũng chỉ để thể hiện sự thật.

Đáp án đã có nhưng cuối cùng cũng vẫn chẳng đầy đủ, có một chút chân tướng bị giấu sau màn sương mù, anh không nhìn thấy rõ.

Đêm đã về khuya, bóng cây ngoài cửa sổ dần đậm màu, mơ màng lòng giữa ánh trăng mông lung.

Phong Dịch nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Trong giấc mơ, dường như anh thấy được chút ký ức mà mình đã lãng quên.

...

Đó là một đêm mưa như trút nước. Bầu trời có vài tia chớp lóe lên, Phong Dịch trốn trong tủ, thông qua khe hở mà nhìn ra ngoài.

Một người đàn ông thờ ơ chỉ huy người khác.

Phong Dịch nghe được tiếng hét chói tai của mẹ anh, từ người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng ấy.

Anh trốn trong tủ, trừng hai mắt nhìn mẹ bị kéo đi. Bọn họ đem mẹ anh ra ngoài, sau đó một lúc thì tiếng xe vang lên.

Lúc đó Phong Dịch vô cùng sợ hãi nhưng vẫn nhớ lời mẹ dặn, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được bước ra khỏi tủ, trốn ở đó, không được đi ra.

Ngoài trời sấm chớp đùng đùng, Phong Dịch thấy được khuôn mặt quen thuộc kia. Người đàn ông đó bình tĩnh như thể những chuyện đó chẳng liên quan gì tới ông ta. Người đó là bố anh, Phong Đình.

...

Phong Dịch mở mắt, mồ hôi lạnh tuôn không ngừng, hai tay vẫn còn run rẩy, nỗi sợ hãi như thấm vào xương tủy.

Bên cạnh anh là người anh yêu, Giang Kiều.

Hai người quấn lấy nhau, mười ngón tay đan chặt, dường như trên thế giới này không có gì có thể ngăn cản bọn họ.

Phong Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, thứ anh nhìn thấy chỉ có bóng đêm.

Anh kéo Giang Kiều lại gần mình, cúi đầu hôn lên tóc cô, mùi hương quen thuộc làm cho anh bình tĩnh hơn.

Anh nghĩ, thế gian này nguy hiểm, tương lai chẳng đáng tin, nhưng cô lại là người duy nhất anh có thể tin tưởng.

Không biết sao, Phong Dịch chợt nhếch môi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đối xử tốt với Phong Dịch, được không?

Edit: Tiểu Phiến

Phong Dịch cử động rất nhẹ nhưng Giang Kiều vốn không ngủ sâu, rất nhanh đã tỉnh giấc. Cô vừa mở mắt, vẻ buồn ngủ trên mặt còn chưa tản đi, cô mờ mịt hỏi một câu, "Sao vậy?"

Anh lắc đầu, vốn định nói không sao, nhưng nghĩ lại một chút, quyết định nói thật, "Anh vừa mới mơ một giấc mơ."

Giang Kiều tỉnh táo hơn chút, "Anh mơ thấy cái gì?"

Phong Dịch im lặng vài giây. Ánh trăng ngoài cửa sổ lọt vào trong phòng, chiếu sáng khuôn mặt anh.

"Có thể em không biết năm đó Tô Dịch xuất hiện trong một đêm mưa." Giọng của anh cực kỳ bình tĩnh, "Nhưng chuyện kỳ lạ là cả anh và Tô Dịch đều không nhớ lúc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"À đúng rồi, mẹ của anh họ Tô." Phong Dịch hiểu rằng sự xuất hiện của Tô Dịch có quan hệ mật thiết tới mẹ anh.

"Trước đây anh cũng chậm rãi nhớ lại chuyện lúc đó." Phong Dịch nói, "Nhưng thường là mơ thấy."

Anh nghiêng đầu nhìn vào mắt Giang Kiều, đáy mắt cô đều là tình cảm thân thiết sâu đậm. Cô vươn bàn tay ấm áp tới xoa tan lạnh lẽo quanh anh.

"Khi ở Mặc thành, anh có bảo em không nên tin Ngô Đại Sơn."

"Là bởi vì Ngô Đại Sơn có quan hệ gần gũi với Liêu Thâm, bọn họ có lẽ là lên lút làm việc gì đó."

Giang Kiều chớp mấy môi, nhưng lại trầm mặc không nói gì.

"Vừa rồi trong giấc mơ của anh." Phong Dịch nhắm hai mắt, cảm thấy lồng ngực hơi đau, ký ức xưa cũ như chiếu rọi trước mắt anh.

"Trong đêm mưa kia, anh chính mắt thấy mẹ bị người ta kéo đi." Giọng anh khẽ run lên, "Bố anh cứ đứng đó, thò ơ mà nhìn."

Không khí chợt nặng nề hơn, Giang Kiều và Phong Dịch cùng hiểu ra một chuyện, Tô Dịch là vì mẹ của anh chết nên mới xuất hiện.

Đêm thu tịch mịch, cảnh cây lững lờ ngoài cửa sổ trống tuếch như lòng người. Nguy hiểm trong lòng vĩnh viễn không thể bị đoán ra, chẳng biết khi nào sẽ lấp ló đứng sau lưng bạn.

"Mẹ anh chết không phải do tai nạn." Phong Dịch mở mắt, giọng nói tràn ngập giận dữ.

Anh biết chắc Phong Đình và Liêu Thâm chính là chủ mưu.

Giang Kiều dịu dàng nói, như một luồng gió nhẹ nhàng an ủi Phong Dịch, "Chỉ cần bắt tay điều tra Liêu Thâm và Kỳ Nham thì có thể tìm thấy chân tướng rồi."

Phong Dịch không nói gì, chỉ gật đầu một cái. Sau đó như nghĩ đến thứ gì, anh chợt nhìn thẳng vào cô, giọng trầm trầm gọi tên cô, "Giang Kiều."

"Sao vậy?" Giang Kiều hỏi.

"Trong chuyện này còn có một nhân vật mấu chốt nữa." Phong Dịch suy tư một chút liền quyết định nói rõ cho cô.

Giang Kiều nhú nhú mày, "Ai cơ?"

"Là người em quen." Phong Dịch dừng lại một chút, không nói tiếp.

Giang Kiều kỳ quái hỏi, "Thập Cửu?" Ở trong lòng cô, anh ta chỉ là một người bình thường mà thôi.

Phong Dịch lại nói tiếp, "Thập Cửu, tên thật là Liêu Trầm."

"Anh ta là con trai của Liêu Thâm."

...

Chợ đêm ở Mặc thành.

Giải đấu boxing ở chợ đêm đã tiến vào vòng chung kết, Thập Cửu đương nhiên phải ở lại chỗ này.

Đối thủ của anh là người có kinh nghiệm, từng thi đấu rất nhiều, đối với Thập Cửu mà nói thì đây là một đối thủ khó nhằn, anh không có cách nào để dễ dàng thắng được. Thập Cửu biết rõ năng lực của đối thủ, nên anh có thể thắng được hay không vẫn là một ẩn số. Số người đặt cược Thập Cửu thắng đã chiếm phân nửa, bọn họ rất hứng thú với trận đánh này, nhưng không một ai để ý tuyên thủ thi đấu sẽ gặp phải chuyện gì.

Trận đấu đêm đó Thập Cửu tới chợ đêm rất sớm, mà đối thủ còn tới sớm hơn, người đó vừa thấy anh liền tiến đến khiêu khích.

Người đó quan sát Thập Cửu một chút, trào phúng anh một câu, "Anh mà cũng muốn đánh thắng tôi à?"

Người đó vừa nói, đám bạn xấu bên cạnh liền a dua theo cười, châm chọc Thập Cửu bằng mọi cách.

Trước giờ Thập Cửu im lặng ít nói, anh không để ý tới khiêu khích của những người này, chỉ liếc mắt nhìn qua đám người đó một cái liền xoay người đi qua một bên.

Phía sau truyền đến tiếng cười lạnh, "Thật là không biết tự lượng sức."

Tới giờ lên đấu, Thập Cửu bước lên đài, tầm mắt đặt trên người đối thủ, trạng thái của hai người không giống nhau, Thập Cửu lại càng cẩn thận mọi đường. Trọng tài hô một tiếng, người kia lập tức động thủ, đánh tới phía Thập Cửu, anh liền tránh né sang một bên, người nọ vẫn tiếp tục tấn công, Thập Cửu không chủ động tấn công mà quan sát nhược điểm của đối thủ, chờ đợi thời cơ. Người kia rất mạnh, thân thể tráng kiện, anh ta không ngừng tấn công, muốn tiêu hao sức lực của Thập Cửu, nhưng Thập Cửu không để anh ta toại nguyện mà liên tục né.

Dưới đài truyền tới tiếng la hét, thậm chí có người còn bắt đầu chửi mắng Thập Cửu.

Thập Cửu không làm gì cả, anh nhìn vào đầu gối đối thủ. Có vẻ đầu gối của anh ta từng bị thương. Sau khi xác định được mục tiêu, anh lập tức đánh ra. Động tác anh cực kỳ nhanh gọn, tất cả sức mạnh đều dồn vào chân, mạnh mẽ đánh về phía đầu gối của người kia. Chỉ trong một giây người kia liền quỵ xuống trước mặt Thập Cửu, anh nhân cơ hội mà đánh về phía mặt của đối thủ, làm cho anh ta ngã sòng soài trên đài.

Khi tung ra một kích kia, ký ức sâu trong lòng anh cuộn trào mãnh liệt.

Anh chợt nhớ tới lý do bản thân đến chợ đêm, tham gia vào mớ đánh đấm rồi tung này, anh là vì muốn bản thân mau chóng mạnh lên, đốt cháy giai đoạn mà chọn đi đường tắt. Cho dù không muốn thừa nhận thì anh cũng là con trai của Liêu Thâm, bởi vì tên cầm thú ấy mà mẹ anh đã chết thê thảm như vậy, nhưng Liêu Thâm vẫn đứng vững như không. Tất cả mọi việc anh làm cũng là vì muốn trả thù Liêu Thâm, vì mẹ mà báo thù.

Hận ý trong đáy mắt anh biến mất, tiếng hoan hô dưới đài nhắc nhở chiến thắng của anh. Thập Cửu lạnh nhạt nhìn quần chúng dưới đài, không để ý đến họ, lập tức xuống khỏi đài.

Đêm nay Liêu Thâm sẽ trở về Mặc thành, vậy nên anh còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Ở sân bay Mặc thành, máy bay của Liêu Thâm hạ cánh. Ông không tiết lộ hành tung cho ai, tự mình lái xe trở về nhà. Xe mới chạy được nửa đường thì bầu trời chợt có mưa rơi, mưa càng lúc càng lớn, khung cảnh phía trước dần mờ hơn trong mắt ông. Liêu Thâm lái xe vào bãi đỗ, khi vừa ra khỏi bãi đỗ xe liền cảm nhận được có một khẩu súng đã đặt trên gáy ông.

Ông đứng trong mưa, nước mưa nhanh chóng làm ướt áo ông, mà thân hình người kia ẩn sau lưng ông, không để ông nhìn thấy rõ.

Nhìn màn mưa bụi phía xa, Liêu Thâm chợt cười, ông biết người kia là ai, cũng biết anh ta sẽ không thực sự nỗ lực.

Giọng nói của Thập Cửu vang lên, "Ông lại vận chuyển hàng hóa tới Mặc thành à?" Nước mưa lạnh băng như càng thêm lạnh làm lòng bàn chân ông không khỏi run lên.

Liêu Thâm gạt mình, "Sao mà biết?"

Thập Cửu hừ lạnh, "Tôi có rất nhiều cách để biết, mọi trò vặt của ông đều không qua khỏi mắt tôi đâu."

Liêu Thâm lơ đãng cười, "Coi như tao phạm pháp thật thì cảnh sát cũng không bắt được tao." Ánh mắt ông vẫn bình tĩnh như cũ, giống như không thêm đặt lời của Thập Cửu trong lòng.

Giữa mi tâm Thập Cửu hiện lên chút ý lạnh, tay anh hơi run lên, khó ức chế được lửa giận, "Ông còn nhớ bà ấy năm đó chết như nào không?"

Lưng Liêu Thâm cứng đờ, ông biết "bà ấy" trong miệng Thập Cửu chính là vợ ông.

Im lặng một lúc, Liêu Thâm lại khôi phục vẻ bình tĩnh, "Tai nạn mà thôi, không ai đoán được chuyện này sẽ xảy ra."

Thập Cửu chế nhạo một câu, "Mẹ tôi vì chuyện của ông mà bị người ta hại chết."

"Rõ ràng ông biết sai, lại liên tục lặp lại lỗi sai, đến giờ cũng chẳng muốn buông tay."

"Tất cả những gì tao làm là vì cái nhà này." Liêu Thâm nói.

Sau đó, Liêu Thâm gọi tên thật của Thập Cửu, "A Trầm." Giống như ông chính là người cha tốt không tiếc gì mà nghĩ cho Thập Cửu.

"Tập đoàn Liêu thị rõ ràng có tiền đồ sáng lạng, tương lai này cũng không cần vất vả, là mày tự chọn buông tay."

"Tôi sẽ không vì mấy thứ lợi ích thối nát đấy mà vi phạm chuẩn mực đạo đức. Ông phải chịu trách nhiệm cho cái chết của mẹ." Thập Cửu nói.

Anh không muốn nói nhảm với Liêu Thâm nữa, chuyển tay xuống cò súng. Anh giữ chặt, lạnh lẽo nói, "Nếu ông cứ u mê không tỉnh thì không ai cứu được ông nữa."

Trong lòng Liêu Thâm căng thẳng, ông nhìn cái bóng phản chiếu trên mặt đất của Thập Cửu, trên mặt anh là ý lạnh mờ ảo.

Thập Cửu không nói nữa. Liêu Thâm cảm thấy sợ hãi, ông cảm nhận được khẩu súng trên gáy ông đang được giữ chặt, dường như chẳng biết lúc nào sẽ bóp cò.

...

Nước M.

Trong thời gian này, Giang Kiều có tìm hiểu, biết được ở gần đây có một sở nghiên cứu tâm lý có tiếng, trong phòng hồ sơ có chứa rất nhiều nghiên cứu về bệnh tâm lý. Giang Kiều nghĩ, sở nghiên cứu này vô cùng nổi tiếng. Cô tin tưởng, nhất định có thể tìm được một phương pháp điều trị bệnh đa nhân cách.

Chuyện này cô không nói với Phong Dịch, mà một thân một mình tìm tới phòng hồ sơ.

Bóng đêm sâu hoắm, mây đen bao phủ bầu trời, không để lọt một tia sáng. Trên hành lang vắng vẻ, ngọn đèn nhạt màu chiếu xuống.

Giang Kiều tới cửa phòng hồ sơ, ngẩng đầu nhìn camera. Cô đã động tay động chân một chút, camera sẽ không soi được thứ gì. Cô dễ dàng mở khóa cửa, bước vào. Bên trong có rất nhiều giá, Giang Kiều đi nhanh qua, ánh mắt chỉ lướt qua một cái.

Một lát sau, Giang Kiều dừng lại trước một cái giá, cô lấy một tập hồ sơ xuống, trên đó có viết về biện pháp trị liệu đa nhân cách. Không biết sao cô lại thấy hơi bối rối, bàn tay cầm hồ sơ vô thức siết chặt. Cô hít sâu một hơi, mở hồ sơ ra. Giang Kiều cúi đầu đọc, ánh mắt cực kỳ chăm chú, nhưng càng đọc, sắc mặt cô càng thêm nghiêm trọng, chân mày cũng nhíu chặt lại.

Bệnh này, so với tưởng tượng của cô còn phức tạp hơn.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, Giang Kiều cảnh giác cất hồ sơ lại chỗ cũ, bản thân thì trốn vào một góc tối. Giang Kiều im lặng đứng đó, cửa mở ra, có một người tiến vào. Người đó là nhân viên của sở nghiên cứu, theo thông lệ đến kiểm tra phòng hồ sơ. Anh ta liếc mấy cái vào chỗ tối trong phòng hồ sơ, chợt giọng đèn pin lên trước mặt, ánh sáng kéo dài đi lại biến mất trong bóng đêm.

Không phát hiện ra thứ gì, anh ta đóng cửa rồi đi.

Sau khi người đó rời đi, Giang Kiều lại đứng đó một lát mới ra khỏi phòng hồ sơ.

...

Ngày hôm sau.

Giang Kiều và Phong Dịch ngồi trên xe, chuẩn bị đi tới một nhà hàng. Ánh mắt cô vẫn rất nặng nề, đêm qua xem qua hồ sơ, cô cũng coi như có chút hiểu biết về phương pháp trị liệu bệnh đa nhân cách. Nhưng cô lại không muốn khiến cho Tô Dịch biến mất. Cô không ghét Tô Dịch, nhìn vào góc độ khác thì Tô Dịch cũng là một mặt của Phong Dịch. Cô cũng không muốn cuộc sống của Phong Dịch bị quấy nhiễu bởi bệnh này, không muốn Phong Dịch tiếp tục sống đau khổ như vậy.

Giang Kiều im lặng suy nghĩ, nhân cách khác xuất hiện thường là do một nguyên nhân cụ thể dẫn tới, mà bệnh này lại cần một thời gian dài để chữa trị.

Cô mong có thể giải quyết ổn thỏa chuyện này, để Phong Dịch trở lại sống bình thường.

Ánh mắt cô lại sâu thêm một chút, chẳng qua là dù chuyện này thế nào thì cô vẫn sẽ ở bên cạnh anh, giúp anh vượt qua cửa ải này. Sắc mặt Giang Kiều trở nên cực kỳ kiên định, nếu đã biết lòng mình nghĩ gì cô sẽ không thay đổi nó.

Ô tô dừng lại, cắt đứt suy nghĩ của Giang Kiều. Cô sững sờ vài giây, sau đó mới nhìn Phong Dịch, "Phong Dịch, sao vậy?"

Đối diện với Phong Dịch, Giang Kiều thấy được đáy mắt anh nổi lên một chút vẻ phóng túng, cô lập tức nhận ra trước mặt cô lúc này là Tô Dịch.

Bình tĩnh lại, cô nói, "Tô Dịch, lâu rồi anh không xuất hiện."

Gần đây Giang Kiều hầu như ở cùng Phong Dịch mọi lúc, Tô Dịch lại rất lâu không thấy xuất hiện. Nhưng cô vẫn chưa quên Tô Dịch còn cảnh giác với cô.

Sắc mặt Tô Dịch nhàn nhạt, giọng nói trầm trầm, "Đúng vậy, tôi sẽ biến mất nhanh thôi." Anh rũ mắt, cảm xúc dưới đáy mắt nhìn không rõ.

Giang Kiều ngẩn người, "Tại sao?"

Tô Dịch ngược mắt nhìn cô, giọng nói có chút lạnh lạnh không rõ ràng, "Vì cô."

Giang Kiều căng thẳng, vì sao anh ta lại nói như vậy? Cô không tự chủ nắm chặt tay, lòng bàn tay chột đau đớn.

Tô Dịch nói tiếp, "Phong Dịch vì cô mà cưỡng chế không để tôi xuất hiện." Anh nhìn chăm chăm vào cô, "Hắn là anh ta lại lo cô sẽ biến mất đấy."

Sắc mặt anh hơi trầm xuống, khi anh vừa có dấu hiệu sẽ xuất hiện Phong Dịch liền vô thức khống chế anh, bởi vậy mấy năm nay anh ta ngủ cũng chẳng dám ngủ sâu. Chỉ là mấy tháng này bị kích thích nên anh mới có thể xuất hiện lần này, nhưng vì Giang Kiều, Phong Dịch lại muốn khống chế anh.

Tô Dịch nhếch mép chế giễu, anh càng ngày càng thấy nhận thức mơ hồ đi, mặc dù lần này xuất hiện được nhưng thời gian cũng không có nhiều rồi.

Giang Kiều im lặng một lúc. Cô nhìn Tô Dịch rồi nghiêm túc nói, "Tô Dịch, tôi hứa với anh sẽ không để chuyện này tái diễn nữa."

Tô Dịch cười tự giễu, "Đối với Phong Dịch cô còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì."

Ánh mắt anh rơi trên người Giang Kiều, chậm rãi nói tiếp.

"Nếu như tôi không trở về nữa, cô hãy hứa hãy mãi mãi đối xử tốt với Phong Dịch, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tôi tin những gì cô nói

Tô Dịch vừa dứt lời Giang Kiều liền run lên vài cái. Cô biết vị trí của mình trong lòng Phong Dịch, cho dù anh có xảy ra chuyện gì thì cô cũng sẽ không bao giờ rời xa anh nữa. Mặc dù hai người đã gặp phải rất nhiều gian nan, nhưng hai người sẽ cùng nhau đối mặt.

Nhưng Tô Dịch vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện trước kia cô rời xa Phong Dịch, dù cô có nói nhiều thêm nữa cũng không thể khiến anh tin tưởng cô được. Giang Kiều trầm mặc không nói, thời gian lặng lẽ trôi, xe cũng sắp lái đến gần nhà. Xe dừng lại, Giang Kiều lập tức xuống xe.

Cô dừng bước, quay lưng về phía Tô Dịch, nói, "Tô Dịch, tôi biết anh vẫn cảnh giác với tôi."

Không khí lặng im trong chốc lát, Tô Dịch không nói gì. Giang Kiều nói với giọng cực kỳ kiên định, "Sau này tôi sẽ trả lời anh bằng hành động."

Nói xong cô đi thẳng về phía trước, cô chỉ có thể chậm rãi làm cho anh tin tưởng, một ngày nào đó anh sẽ hiểu rõ thôi.

Giang Kiều vào phòng, một lát sau có tiếng bước chân tới gần, cô chậm rãi liếc qua. Lúc này anh đã trở lại khí chất lạnh nhạt ấy, không còn một chút lười biếng tùy ý nào. Nhìn vào cặp mắt đen nhánh ấy có thể thấy được chút dịu dàng. Giang Kiều biết là Phong Dịch, cô nhìn anh cười, không đề cập đến chuyện lúc nãy nữa chứ, Phong Dịch cũng không lên tiếng hỏi.

Lúc này, cô nhạy bén nhận thấy có gì đó không đúng, bên ngoài quá yên tĩnh, trong cái tĩnh lặng lại có chút quỷ dị. Cô và Phong Dịch bốn mắt nhìn nhau, hai người ăn ý cùng nghĩ, bên ngoài có người. Giang Kiều trầm tư, ở nước M, bọn họ không có kẻ địch nào ngoại trừ Kỳ Nham. Bọn họ đang điều tra hấn, hấn cũng điều tra tung tích của hai người. Nhóm người bên ngoài có thể là do Kỳ Nham phái tới. Giang Kiều sờ tới khẩu súng bên hông, cùng lúc đó Phong Dịch cũng cầm một khẩu súng trên tay. Hai người bóp cò cùng lúc, cùng bắn một phát súng ra ngoài cửa sổ. Tiếng súng vang lên, không khí nháy mắt trở nên căng thẳng. Bên ngoài có người của Phong Dịch, phát súng này là để cảnh báo, bọn họ sẽ lập tức chạy tới tập hợp với hai người.

Ngoài cửa sổ liên tiếp vang lên tiếng súng, người của Phong Dịch đã phát hiện ra kẻ khả nghi, hai nhóm người cùng đứng độ, Giang Kiều và Phong Dịch cũng lập tức ra ngoài gia nhập vào chiến trường hỗn loạn. Giang Kiều và Phong Dịch nổ súng liên hồi nhưng cũng không giết chết bọn họ ngay mà chỉ làm cho bọn chúng không còn khả năng chống trả. Hai người vừa nổ súng vừa chăm chú nhìn đối phương, lo lắng đối phương sẽ bị thương. Giang Kiều liếc nhìn Phong Dịch, hơi chau mày lại.

Cô biết kỹ năng của anh rất tốt, những người kia vốn không phải đối thủ của anh, nhưng lúc này động tác của anh lại cực kỳ chậm chạp, không giống với trước kia. Giang Kiều bắt đầu cảm thấy lo lắng, Phong Dịch không bị thương nhưng hành động bây giờ của anh rất kỳ lạ, trong lòng cô chợt có một dự cảm không tốt. Cảm xúc của anh rất không ổn định, có khả năng là Tô Dịch sắp xuất hiện, có lẽ do một số chuyện kích thích anh mới tạo nên cục diện này. Giang Kiều vẫn luôn chú ý tới động tĩnh của anh, Phong Dịch cau mày đau đớn càng khẳng định suy nghĩ của cô.

Lúc này, một tên thuộc hạ của Kỳ Nham chợt giơ súng nhắm vào Phong Dịch, mà đầu anh bây giờ cực kỳ đau làm anh không nhìn thấy động tác của tên đó.

Đáy mắt Giang Kiều trở nên lạnh lẽo, cô băng qua nơi đạn súng vô tình, tới bên cạnh Phong Dịch, đẩy anh ra, trên người cũng đã bị thương. Tiếng súng vang lên, tuy Giang Kiều hành động rất nhanh nhưng vẫn không tránh được để viên đạn trượt qua cánh tay, kéo rách áo.

Giang Kiều bình tĩnh giơ súng bắn trúng vào cổ tay người đó, người nọ kêu lên đau đớn, súng trên tay cũng rơi xuống đất.

Người của Phong Dịch nhanh chóng chế trụ mấy người đó, mang bọn họ ra ngoài.

Cô nhìn Phong Dịch, ánh mắt của anh đã thay đổi rồi, dù anh có cố tình nguy trang làm Phong Dịch thì cô cũng nhận ra được. Lúc này Phong Dịch đã ngủ say, trước mặt cô là Tô Dịch.

Tô Dịch nhìn cánh tay của Giang Kiều, vừa rồi trong lúc độ súng bị thương, máu thấm vào áo. Cô nhìn Tô Dịch, nói, "Trở về tôi tự biết băng bó."

Anh không nhiều lời, chỉ ương ngạnh nói, "Tôi đưa cô đi bệnh viện."

Giang Kiều không nói gì, hai người cùng lên xe. Xe lái đến trước bệnh viện, cô xuống xe.

Mặc dù chỉ bị trầy da nhưng Tô Dịch vẫn đưa cô đến bệnh viện.

Bác sĩ xử lý vết thương trên tay Giang Kiều sau đó nhìn Tô Dịch, nhắc nhở, "Vết thương không sâu nhưng bình thường vẫn phải chú ý, không được để dính nước."

Tô Dịch giả làm Phong Dịch, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Giang Kiều ngồi trên giường, Tô Dịch đứng bên cạnh nhìn, cô chỉ lẳng lặng cúi đầu, không nhìn thấy sắc mặt của anh.

Vừa rồi cô cứu Phong Dịch đã bị anh nhìn thấy, trong một giây đó, anh có thể thấy được sự chân thật của cô. Nếu như cô có thể đối xử tốt với Phong Dịch thì anh sẽ không ngăn cản họ, so với bất kỳ ai, anh càng muốn Phong Dịch được hạnh phúc.

Sau khi bác sĩ xử lý xong vết thương thì ra khỏi phòng, Giang Kiều vừa đứng lên chuẩn bị đi, Tô Dịch mở cửa.

"Lúc này là cô cứu Phong Dịch."

Giang Kiều nghe được tiếng của Tô Dịch liền ngừng bước, xoay người nhìn anh. Khi cô nhìn vào trong mắt anh, chợt thấy đáy mắt không còn lạnh nhạt như trước nữa.

Tô Dịch lại nói, "Tôi tin lời cô nói, cô đã hứa với tôi thì nhất định đừng thất hứa." Giang Kiều không trả lời, cô biết Tô Dịch đã thay đổi cái nhìn với cô rồi.

Giang Kiều nhếch miệng, cười nhẹ.

...

Việc Giang Kiều và Phong Dịch đến nước M đã có người biết được, vậy thì hai người cũng sẽ không che giấu nữa mà trực tiếp đối đầu với Kỳ Nham.

Bệnh đa nhân cách của Phong Dịch vẫn chưa ổn định nhưng Giang Kiều và anh đều đoán ra được chuyện này có quan hệ cực kỳ chặt chẽ với chuyện lúc trước hai người điều tra. Phong Dịch muốn tiếp tục điều tra về Kỳ Nham nên anh quyết định ở lại nước M. Giang Kiều tuy lo lắng cho anh song cô vẫn còn chuyện khác cần phải giải quyết.

Cô một thân một mình trở về nước.

Giang Kiều biết Ngô Đại Sơn đã trị liệu cho Phong Dịch rất nhiều năm, khi ở trong nước anh cũng nhiều lần nhắc với cô rằng Ngô Đại Sơn không phải người tốt. Thậm chí ông ta còn dính dáng đến Liễu Thâm. Giang Kiều tình tường đoán ra được mối quan hệ này có liên quan đến bệnh tình của Phong Dịch. Nếu như muốn làm cho bệnh trạng của anh ổn định lại thì phải biết được mấy năm nay Ngô Đại Sơn đã làm gì Phong Dịch.

Khi Giang Kiều về nước thì trời đã tối, cô cũng không chờ đợi mà lập tức đến nhà của Ngô Đại Sơn.

Cô lái loại xe thông thường hòng loại bỏ sự chú ý của người khác. Giang Kiều canh ở trước cửa nhà ông ta khoảng hai ngày mới thấy ông ta ra khỏi nhà.

Kiếp trước, bởi vì thân phận là đặc công mà Giang Kiều có kỹ năng truy lùng đặc biệt, cô có theo dõi Ngô Đại Sơn thì ông ta cũng không phát hiện ra được.

Giang Kiều nhìn xe của Ngô Đại Sơn đã dừng trước ngôi nhà ở ngoại ô này được một lúc rồi, lát sau ông mới rời đi.

Giang Kiều híu hắt, cô sẽ sử dụng một chút thủ đoạn để cắt điện toàn khu này, như thế thì cô có thể tránh khỏi việc bị camera ghi hình lại.

Ngôi nhà biến mất trong đêm tối, nhìn qua có vẻ nặng nề hơn.

Sau khi chắc chắn Ngô Đại Sơn sẽ không đột ngột trở về, trong bóng đêm tối đen như mực, cô cẩn thận đi vào trong nhà.

Trong phòng cực kỳ tối, Giang Kiều nhấn công tắc đèn, ngọn đèn trên đỉnh đầu đột ngột chiếu xuống, tỏa sáng khắp phòng làm cô giật mình.

Ngôi nhà này không giống như cô tưởng tượng.

Nơi này không có thứ gì ngoài một chiếc kết sắt. Giang Kiều nghĩ chuyện này quái lạ như vậy, tất phải có nguyên nhân.

Mà chân tướng nhất định nằm trong kết sắt kia.

Giang Kiều đi tới gần kết sắt, hơi nhú mồm lại. Cô biết kết sắt này tính bảo mật rất cao, người bình thường khó mà phá nổi. Trong những cuộc huấn luyện ở kiếp trước, cô đã có kinh nghiệm với thứ này rồi. Giang Kiều mất một lúc liền mở được kết sắt ra. Cô ngăn cả người, bên trong đều là đồ dùng để trưng bày, tất cả đều là băng đĩa. Giang Kiều căng thẳng như đã hiểu ra được gì đó. Giang Kiều dùng ngón tay lấy một cái đĩa CD, mang đến đưa vào trong máy tính, băng ghi hình bắt đầu phát. Trên màn hình là Ngô Đại Sơn khi còn trẻ và Phong Dịch.

Ngô Đại Sơn nói, "Phong Dịch, hôm nay cậu cảm thấy thế nào?"

Phong Dịch lắc đầu, "Bác sĩ Ngô, Tô Dịch lại xuất hiện rồi."

"Vậy Tô Dịch có nói chuyện gì với cậu không?"

"Tôi không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ rằng đêm đó trời mưa rất to."

Ngô Đại Sơn nhếch miệng cười, "Cậu không nhớ sai đâu, đúng là cậu ở trong nhà."

Ông lại nói tiếp, "Đêm đó mọi chuyện diễn ra rất yên ắng đúng không?"

Phong Dịch gật đầu, "Không có ai đã thương tôi cả."

"..."

Giang Kiều híu hắt, cô nhạy bén nhận ra hình như Phong Dịch bị cưỡng chế dùng thuốc, có vẻ anh không được tỉnh táo lắm. Thời thơ ấu, Liễu Thâm đã hợp tác với Ngô Đại Sơn cưỡng chế tẩy não cho Phong Dịch, thay thế vào đó một đoạn ký ức giả, làm cho anh không nghĩ tới quan hệ của đêm mưa đó và Liễu Thâm.

Thế nên, Tô Dịch đã xuất hiện.

Giang Kiều đóng cửa sổ, xóa hết dữ liệu trong máy tính và khôi phục lại kết sắt, sau đó đi khỏi nơi này.

Cô càng tức giận thì lại càng bình tĩnh.

Những người này quá mức độc ác, bọn họ sẽ vì hành động này mà phải trả giá lớn.

...

Nước M.

Sau khi điều tra được chuyện của Ngô Đại Sơn, Giang Kiều lập tức trở về nước M.

Điện thoại Phong Dịch đặt trên bàn đột ngột reo lên, anh đi tới cạnh bàn, khi vừa lướt qua màn hình, anh liền bị dòng chữ trên đó thu hút.

Người gọi tới là thuộc hạ của anh, Phong Dịch phái anh ta ra ngoài bảo vệ mẹ Giang Kiều, cũng là Ôn Ngu.

Tuy Giang Kiều không biểu lộ cảm tình gì đặc biệt với Ôn Ngu nhưng anh vẫn nhìn ra được cô có tình cảm với bà. Giang Kiều chưa từng được hưởng thụ tình thân cho nên anh càng muốn cho cô cảm nhận được tình cảm ấm áp của người thân. Nếu như Ôn Ngu xảy ra chuyện gì, Giang Kiều nhất định sẽ tìm mọi cách bảo vệ bà.

Mẹ cô hiện tại đang làm chuyện cực kỳ nguy hiểm, Phong Dịch không muốn Giang Kiều hối hận.

Phong Dịch dừng suy nghĩ, nhắc máy lên nghe, "Có chuyện gì?"

"Vừa nãy Ôn Ngu tìm đến một cứ điểm bí mật của Kỳ Nham, nhưng bị phát hiện ra, suýt nữa tôi cũng bị bắt rồi." Tên này thấy mọi chuyện không ổn nên lập tức quay về báo cáo.

Giang Kiều đã sớm chú ý thấy sắc mặt của Phong Dịch không tốt lắm, cô lập tức từ một gian phòng khác đi tới bên cạnh anh.

Sau khi nói xong, Phong Dịch biết chuyện này không thể gạt được Giang Kiều nên nói thật, "Mẹ em bị người của Kỳ Nham bắt rồi."

Sắc mặt Giang Kiều tối sầm lại, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, "Mẹ em đang ở đâu?"

Phong Dịch nói cho Giang Kiều biết địa điểm, hai người lập tức đi cứu mẹ cô.

Sau khi triệu tập được nhóm thuộc hạ, Phong Dịch cùng Giang Kiều lái xe đi trước, bọn họ không chỉ muốn cứu Ôn Ngu mà còn muốn đào tận gốc căn cứ điểm của Kỳ Nham lên.

Nơi đó không phải là nhà kho, những người này mới bị bắt, chưa bị đưa đi, Phong Dịch có thể tới trước một bước, cứu bọn họ ra.

Bóng đêm tối đen như mực, một đêm không trăng cũng không sao, ánh sáng cực kỳ nhỏ bé. Càng đến gần mục tiêu, Giang Kiều lại càng khẩn trương.

Phong Dịch một tay lái xe, một tay vươn ra nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Giang Kiều, cô chợt giật mình tỉnh lại, nhìn anh, nắm lấy tay anh, "Yên tâm"

Hai người dừng xe ở một nơi cách đó không xa, lặng lẽ tới gần hơn, thuộc hạ của Phong Dịch đã bao vây nơi này rồi.

Kỳ Nham giam giữ những người bị bắt cóc kia ở một nơi khác, so với nhà kho trước thì càng vắng vẻ hơn, diện tích cũng rộng hơn.

Hai người xuyên qua vòng vây, tới gần nhà kho, có mấy tên thuộc hạ bao vây gần đây, có lẽ đang đi tuần tra. Phong Dịch vì muốn chặt đứt cái cứ điểm này nên trực tiếp lệnh cho thuộc hạ động thủ. Khi mẹ của Giang Kiều nhận được nhiệm vụ thì lập tức một mình hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng không may nhà kho này lại nghiêm ngặt hơn so với trước kia. Ôn Ngu không kịp đề phòng, bị trúng một phát đạn, bà núp ở một chỗ, bởi vì bị thương nên không thể bỏ chạy, bên ngoài cũng gia tăng người tuần tra tìm kiếm bà.

Bên ngoài nhà kho đột ngột vang lên một tiếng súng, rồi nối tiếp một loạt tiếng súng.

Ôn Ngu cảm thấy căng thẳng, bà nhìn qua khe cửa, thấy một tên bảo vệ nhà kho đang đánh nhau với một nhóm người khác.

Mà giữa đám người đó, bà lại phát hiện ra Giang Kiều.

Giây tiếp theo, Giang Kiều nả đạn vào cổ tay của một người, súng trên tay người đó rơi xuống đất, mà cô vẫn bình tĩnh như vậy, thủ pháp cực kỳ thuần thục.

Sắc mặt Ôn Ngu lập tức tái nhợt, trong mắt hiện lên lo lắng.

Sao Giang Kiều lại xuất hiện ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Đêm nay đã được định trước sẽ không yên bình

Ôn Ngu hơi bất ngờ nhưng vừa phản ứng lại thì lập tức đẩy cửa kho hàng, bà nhìn chăm chăm về phía Giang Kiều, không ngừng công kích những người ở bên phía cô.

Bà vừa ra khỏi kho hàng không được bao lâu, Giang Kiều và Phong Dịch đã phát hiện ra bà. Bọn họ thấy cánh tay Ôn Ngu bị thương nhưng cũng may không nguy hiểm đến tính mạng, hai người liếc nhau một cái, quyết định cứ giải quyết chuyện trước mắt đã. Giang Kiều cũng để ý tới hướng Ôn Ngu đi, để đề phòng bất trắc.

Tuy Phong Dịch không mang đến nhiều người nhưng những người đặt chân tới đây đều đã được huấn luyện nghiêm khắc, lại tiến công bất ngờ, rất nhanh thì bên Phong Dịch đã giành được thế thượng phong. Giang Kiều để Phong Dịch tự đối phó, bản thân thì tiến đến gần Ôn Ngu, thay bà quét dọn vật cản. Trong bóng đêm, Giang Kiều cầm súng, sắc mặt bình thản, đối phó thuận tay, không chùn bước bảo vệ Ôn Ngu làm bà không nhận được nhìn về phía bóng lưng của Giang Kiều.

Bà đột nhiên phát hiện Giang Kiều đã trưởng thành rồi, lúc bà rời đi cô vẫn còn là một đứa nhỏ.

Lúc này bà mới nhận ra trong nhiều năm qua bản thân đã bỏ lỡ thứ gì.

Người bên Phong Dịch kết thúc cuộc chiến rất nhanh, tất cả đều bị khống chế, không có kẻ nào trốn thoát.

Giang Kiều buông súng nhìn về phía Phong Dịch, anh nhanh chóng chạy đến gần cô, chỉ gạt đầu với Ôn Ngu một cái rồi nhìn cô.

"Em không sao chứ?"

Về đêm trên mặt Giang Kiều tán ra, cô cười cười với Phong Dịch, trên mặt đều là ý cười.

Cô xoay người nhìn Ôn Ngu, "Chuyện ở đây tôi và Phong Dịch sẽ xử lý, bà đừng xen vào nữa."

Giang Kiều nhìn qua vết thương trên người bà, nói, "Trước đưa bà đi bệnh viện đi." Trước kia cô có chút mâu thuẫn với Ôn Ngu nhưng bây giờ đã không còn nữa rồi.

Ôn Ngu đồng ý, không nói gì thêm, theo Giang Kiều đến bệnh viện, Phong Dịch ở lại xử lý chuyện này.

Giang Kiều và Ôn Ngu cùng nhìn nhau một cái, tuy bà vẫn không thừa nhận quan hệ với cô nhưng cô cũng không để việc này trong lòng. Cũng bởi vì cô vốn không phải nguyên chủ, sẽ không đau lòng vì chuyện của Ôn Ngu.

...

Ở một tòa biệt thự ở nước M, Kỳ Nham đang chờ thuộc hạ quay trở về.

Không lâu sau, thủ vệ ở kho hàng bên kia gọi tới, báo là có người lên vào kho hàng, bọn họ phải tăng thêm người đi tìm.

Kỳ Nham không lo lắng chút nào, chỉ hạ lệnh tăng thêm người trông giữ kho hàng, hẳn nghĩ chỉ bằng sức của một người sao có thể chạy thoát được. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Kỳ Nham ngồi trên sofa không ngừng gõ tay vào thành ghế, sắc mặt thản nhiên.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng động, Kỳ Nham lập tức bật dậy, lấy ra một khẩu súng, ngón tay đặt trên cò súng nhắm sẵn ngay cửa. Kỳ Nham nhẹ nhàng đi tới gần cửa, sắc mặt trầm xuống, cảnh giác xung quanh. Tiếng súng vang lên, trên cổ tay Kỳ Nham đau đớn, súng rơi xuống đất, hắn lập tức muốn cúi xuống nhặt, lại bị một thứ lạnh băng đặt trên đầu.

"Kỳ Nham, anh đã bị bắt."

Người nói là cảnh sát quốc tế, bởi vì trước đó Ôn Ngu đã báo địa chỉ của Kỳ Nham nên sau khi cảnh sát quốc tế nắm giữ được chứng cứ liền phái người bao vây biệt thự của hắn. Thuộc hạ canh giữ bên ngoài của hắn cũng bị khống chế hết.

Kỳ Nham làm nhiều chuyện xấu như vậy, hẳn nhất định phải chịu sự trừng phạt của pháp luật. Hai chân Kỳ Nham mềm nhũn quỳ trên mặt đất, việc làm của hắn đã bị bại lộ, không thể phản kháng được nữa.

...

Đêm nay, dù là nước M hay Mặc thành đều đã định trước sẽ không yên.

Ở một bãi đỗ xe ở Mặc thành.

Liêu Thâm đang giằng co với Thập Cửu, hẳn dường như cực kỳ chắc chắn Thập Cửu sẽ không nhả tâm xuống tay. Đột nhiên trong đêm đen vang lên một tiếng động.

Cây súng trên tay Thập Cửu đã lên đạn.

Liêu Thâm càng căng thẳng, giọng nói hơi run run, gọi tên Thập Cửu.

"A Trạm."

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt Thập Cửu vẫn thờ ơ nhìn Liêu Thâm, nhưng lại chột lóe lên chút bi thương trong đáy mắt.

Trong lòng anh cũng đã tỏ tường, anh không giết được Liêu Thâm.

Liêu Thâm này làm việc trái đạo đức, không để ý tới pháp luật, thậm chí tính mạng của người thân cũng có thể bỏ mặc, nhất định phải nhận lấy cái giá đắt. Không biết qua bao lâu, thứ kim loại lạnh băng ấy vẫn đặt sau đầu Liêu Thâm, mồ hôi lạnh của hắn thấm ướt lưng. Bản tính sợ chết của hắn lộ rõ ràng vào lúc này. Bỗng Liêu Thâm thấy thứ sau đầu thả lỏng, trên gáy cũng không còn cảm giác gì nữa, thân thể hắn nháy mắt mềm nhũn ra.

Khi ông vừa quay đầu lại thì đằng sau đã trống không, Thập Cửu đi rồi.

Liêu Thâm trầm mặt, không khí xung quanh như đông cứng lại, giữa mi tâm hắn ần ần chút tức giận.

Để tránh nhiều chuyện không hay, Liêu Thâm về nhà. Ông vừa về đã nhận được một cuộc gọi, sắc mặt lập tức tái đi, khó ản giấu được vẻ khẩn trương. Việc buôn bán người của Kỳ Nham bị phát hiện, anh ta đã bị bắt đi, không biết có khai báo ra điều gì không. Liêu Thâm nắm chặt tay, sau đó thì bình tĩnh lại, gọi cho Phong Đình.

Giọng của Phong Đình cũng không kiềm chế nổi lo lắng, "Ông biết chuyện của Kỳ Nham rồi?"

Liêu Thâm ừ một tiếng, "Hiện tại anh ta đã bị bắt, chuyện khác thì tôi không rõ."

"Vậy ta phải làm sao?"

Liêu Thâm cười lạnh một tiếng, "Dựa vào đầu óc của Kỳ Nham, anh ta đương nhiên hiểu rõ tôi, tôi sẽ không chế người nhà của anh ta, không để anh ta phun ra cái gì đâu."

Phong Đình chột nhứ mày, "Nếu như cảnh sát đã đến tìm người nhà của anh ta trước thì sao?"

"Chỉ cần là người thì sẽ có nhược điểm. Bọn họ không thể cẩn thận chu toàn hết được."

Dừng một chút, Phong Đình lại nói, "Ông chuẩn bị đường lui rồi?"

Liêu Thâm nói một cách chắc chắn, "Mặc dù Kỳ Nham có khai ra cái gì thì trước giờ tôi và anh ta cũng chỉ đơn phương liên hệ thôi."

"Tôi chắc chắn Kỳ Nham không biết ta đang làm gì, hơn nữa anh ta cũng không có chứng cứ."

"Ông nói xem ai tin anh ta chứ?"

Phong Đình nói, "Chúng ta cần phải làm việc chậm lại đã, đợi khi cảnh sát hết hoài nghi rồi tiếp tục."

Liêu Thâm gật đầu, "Được."

Sau khi gác máy, Liêu Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời mới chớm đông, gió thổi qua mang hơi lạnh lan ra khắp phòng. Màn đêm buông xuống, trời tối như mực, giống như đêm nào đấy, họ đã từng hủy hoại một thiếu niên đơn thuần. Sắc mặt Liêu Thâm cực kỳ lạnh lẽo, giống như hòa vào cái lạnh của màn đêm bên ngoài vậy.

...

Chợ đêm Mặc thành, trong một căn phòng.

Thập Cửu chỉ có một người bạn am hiểu làm mấy thứ lừa đảo. Lúc trước anh ta đã từng làm cho Giang Kiều một cái visa giả, kỹ thuật máy móc của anh ta cũng là hàng hiếm. Điện thoại được bật lên nhiều lần, địa chỉ có thể thay đổi được, trong tình huống bình thường thì không có ai điều tra ra được cả. Thập Cửu bấm một dãy số.

Đầu kia vang lên tiếng, giọng nói cảnh giác vô cùng, "Ai đấy?"

Thập Cửu không trả lời, ánh mắt rất lạnh nhạt, giống như người mình nói ra không phải cha ruột phạm pháp.

"Nhà tù thiện trú danh Liêu Thâm và Phong Đình cấu kết làm rất nhiều việc trong bóng tối." Giọng nói của anh cực kỳ lạnh, "Chuyện bọn họ làm với Kỳ Nham đã bị bắt được."

Đó là đường dây riêng kết nối với cảnh sát quốc tế, Thập Cửu biết cảnh sát của cả Mặc thành đều bị Liêu Thâm thu mua cả rồi, chỉ còn cảnh sát quốc tế mới có thể giải quyết được chuyện này. Sau khi nói xong, Thập Cửu cúp điện thoại ngay tức khắc, không nói gì thêm nữa, nếu như không phải từ tin tức của Kỳ Nham thì anh cũng không nghĩ việc này liên quan tới Liêu Thâm và Phong Đình. Anh đã làm việc anh phải làm, chuyện còn lại thì giao cho cảnh sát thôi.

...

Sân bay nước M.

Giang Kiều ngồi ở sân bay, chuẩn bị về Mặc thành một chuyến, cô đã biết việc Ngô Đại Sơn tẩy nã Phong Dịch, những thứ ông ta nợ hiển nhiên giờ phải đòi lại rồi. Trầm tư một hồi, cô cầm điện thoại lên gọi cho Phong Dịch. Một lát sau, đầu kia vang lên tiếng anh, "Giang Kiều."

Giang Kiều giành nói trước, "Phong Dịch, em đang ở sân bay." Cô đã quyết định sẽ không giấu diếm gì anh nữa rồi.

Cô lại nói tiếp, "Lần này trở về Mặc thành là vì em muốn giúp anh xử lý chút phiền toái."

Phong Dịch trầm ngâm, tuy Giang Kiều không nói là có chuyện gì, nhưng hai người vốn tâm linh tương thông, anh đoán chuyến đi này có liên quan tới Ngô Đại Sơn.

"Em có thể liên hệ với người của anh." Phong Dịch nói, anh để lại một nhóm người ở Mặc thành cũng chỉ để giúp cô làm việc.

"Được." Giang Kiều nói.

Bên đầu kia điện thoại yên tĩnh vài giây, sau đó Phong Dịch mới nói, "Cẩn thận."

"Ừm."

Giang Kiều nhìn về phía trước, ánh mắt mang theo ý cười nhẹ nhàng. Cô và Phong Dịch không cần nói nhiều lời nữa, chỉ có tin tưởng tuyệt đối vào đối phương mà thôi. Phong Dịch biết cô muốn làm gì, anh sẽ buông tay để cô đi, cũng sẽ phái người bảo vệ cô, dù cho có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở đó chờ cô.

Giống như lần trước sau khi Giang Kiều mất tích, Phong Dịch cũng tìm ra cô.

Giang Kiều chợt hé môi cười.

Ở một nơi khác, Ngô Đại Sơn đã bàn bạc xong, ông chuẩn bị tới bãi đỗ xe, lái xe về nhà. Trên đường đi ông cũng không phát hiện ra có người đã sớm theo dõi ông.

Ngô Đại Sơn đến một cái hẻm nhỏ, lúc vừa tới khúc ngoặt liền cảm thấy một lưỡi dao sắc bén đang đặt trên cổ ông.

Phía sau vang lên giọng nói, "Đi cùng tôi đi."

Trong lòng ông không khỏi nổi lên căng thẳng, sau đó bị người kia xách lên một chiếc xe, chạy xe tới đâu chẳng biết.

Xe vừa dừng, Ngô Đại Sơn lại bị kéo vào một căn phòng.

Trong phòng là một cô gái, mặt mũi trông rất quen, nhưng khí chất quanh thân lại lạnh như băng.

Ngô Đại Sơn khiếp sợ thốt lên, "Sao lại là cô?" Ông biết quan hệ giữa Phong Dịch với Giang Kiều, nhưng hôm nay Giang Kiều tới tìm ông là có chuyện gì?

Giang Kiều nghiêng người rũ mắt, từ đầu tới cuối không liếc ông lấy một cái, trong tay là một khẩu súng đen ngòm lạnh lẽo. Cô nhìn khẩu súng, tùy ý vuốt vuốt một chút, khuôn mặt bình thản như không, giọng nói lười biếng chợt vang, "Sao vậy? Thấy tôi nên bắt ngờ à?"

Giang Kiều thân nhiên quay qua nhìn Ngô Đại Sơn, "Vi sao tôi đến tìm ông thì hẳn là ông phải biết chứ?"

Ngô Đại Sơn chột dạ, nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, "Tôi không biết cô đang muốn nói tới cái gì."

Giang Kiều châm chọc, "Ông hợp mưu với Liêu Thâm, tẩy nã cho Phong Dịch nhiều năm như vậy, lại nghĩ rằng không ai biết được chuyện này?"

Nét mặt Ngô Đại Sơn hiện lên vẻ khiếp sợ, ông chẳng bao giờ nói chuyện này với ai ngoài Liêu Thâm, ngay cả băng ghi hình cũng đặt trong két sắt, sao Giang Kiều lại biết được?

Càng nghĩ ông càng sợ, hai tay run lên nhè nhẹ.

Giang Kiều mặt không biến sắc, hồ hững nói thêm, "Những gì ông làm với Phong Dịch, tôi sẽ trả lại cho ông từng chút từng chút."

Lời vừa dứt, cô giơ súng nhắm bắn về phía Ngô Đại Sơn. Tiếng súng vang lên, viên đạn bắn trúng chân của ông.

Chỗ này hẻo lánh, đường phố không có ai qua lại, dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không bị ai phát hiện.

Sắc mặt Giang Kiều trầm xuống, cuối cùng cô sẽ giao Ngô Đại Sơn cho cảnh sát quốc tế, nhưng cô cũng muốn dạy dỗ ông ta trước đã.

Đau đớn truyền khắp toàn thân, Ngô Đại Sơn kêu lên một tiếng, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, ông vừa tức vừa hận nói, "Giang Kiều, mày...."

Giang Kiều chặt đứt lời ông, cười như không cười, "Một chút đau nhức mà cũng không chịu được à?"

Cô chậm rãi nhìn Ngô Đại Sơn, "Ông lừa gạt Phong Dịch nhiều năm như vậy, tôi cũng muốn cho ông nếm chút khổ."

Ngô Đại Sơn chính là người tầy nã Phong Dịch, cô sẽ không dễ dàng tha cho ông đâu.

Giang Kiều chợt đứng dậy đi tới gần Ngô Đại Sơn. Từng bước từng bước cô đi, động tác chậm rãi bình thản, lại làm cho lòng người chần động. Cô ngừng bước, từ trên cao nhìn xuống Ngô Đại Sơn, gầy cao gót đập lên trên người ông, cô hơi dùng sức một chút, nhấn nặng gót giày xuống. Ngô Đại Sơn vốn đã đau đớn, hiện tại lại cảm thấy đau đớn như phóng đại gấp thêm mấy lần, cảm giác như không hít thở nổi.

Giang Kiều nhìn xuống ông, ánh mắt của ông cực kỳ lạnh lẽo.

Cô chợt cười, "Ông dám tổn thương Phong Dịch thì cũng nên nghĩ đến một ngày này đi."

Ánh mắt cô chẳng có chút nhiệt độ nào, cô chậm rãi giơ tay, nóng sừng nhấm giữa chân mày Ngô Đại Sơn.

Chẳng biết lúc nào, viên đạn lạnh băng bay ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tô Dịch đi rồi, giống như anh ta chưa từng tồn tại

Trời tối dần, màu đen bao phủ cả bầu trời đêm.

Ngô Đại Sơn cảm thấy cả người như sắp nhũn ra, toàn thân run rẩy, ông nghĩ rằng Giang Kiều muốn giết mình. Ông ngược lên nhìn vào mắt Giang Kiều, trong mắt cô đều là vẻ kiên định, sẽ không vì lời cầu xin của ông mà tha thứ.

"Xin lỗi, xin lỗi..." Ngô Đại Sơn run rẩy.

Giang Kiều "a" một tiếng, Ngô Đại Sơn liền nhắm chặt hai mắt. Giây tiếp theo, Giang Kiều lập tức bóp cò, viên đạn nháy mắt bay ra, sượt qua không gian yên tĩnh. Nỗi sợ hãi của Ngô Đại Sơn đã gần như lên tới đỉnh điểm, bên tai ông đột ngột cảm thấy đau đớn. Viên đạn làm trầy lỗ tai của ông, giọt máu đỏ tươi chảy xuống, kèm theo đó là sự đau đớn khôn cùng. Ông thở hắt ra một hơi. Giang Kiều lạnh lùng nhìn vết thương của Ngô Đại Sơn, một chút đau đớn nho nhỏ này của ông không đủ để giải tỏa hận ý trong lòng cô.

Cô bấm điện thoại, liên lạc với cảnh sát quốc tế. Ngay trước mắt Ngô Đại Sơn, cô mang đi đồng băng ghi hình.

Cuối cùng, băng ghi hình của Ngô Đại Sơn giao vào trong tay cảnh sát quốc tế, ông cũng bị áp giải đi nhưng vì đồng phạm của ông còn chưa bị bắt nên việc này được bảo mật nghiêm ngặt. Không ai biết bác sĩ tâm lý Ngô Đại Sơn nổi tiếng đã biến mất, bọn họ nghĩ rằng ông đi xa nhà một chuyến thôi.

Trong quá trình điều tra băng ghi hình, cảnh sát phát hiện được một sự thật khó tin. Trong cuộc đối thoại giữa Phong Dịch và Ngô Đại Sơn có mấy lời nhắc tới Liêu Thâm. Hẳn là nhà từ thiện nổi tiếng khắp thế giới, là người có tấm lòng lương thiện đã quyên tặng ở nhiều nơi trên thế giới.

Cảnh sát quốc tế nghĩ tới cuộc điện thoại nặc danh đã từng tố cáo Liêu Thâm và Ký Nham làm chuyện phạm pháp có lẽ có liên quan tới họ. Như vậy thì Liêu Thâm nhất định phải bị giám sát chặt chẽ. Mà hẳn còn là một tên tội phạm già đời, giám sát thì cũng phải thật cẩn thận.

Ở một nơi khác, Giang Kiều đang chuẩn bị trở về.

Mặc dù Ngô Đại Sơn đã sa lưới nhưng vết thương của Phong Dịch thì không gì có thể bù đắp. Tội ác của bọn họ đã hủy hoại một đứa trẻ. Giang Kiều biết Phong Dịch vẫn một mực đợi cô ở nước M, chỉ cần cô còn ở bên cạnh anh thì sẽ không để cho anh gặp phải chuyện gì nữa.

Vết thương của anh, cô sẽ bù đắp từng chút một.

Dùng cả quãng đời còn lại để bù đắp.

...

Thư phòng nhà họ Thẩm.

Lúc này, Thẩm Ngôn Phóng đứng bên bệ cửa sổ nhìn về phía cửa lớn nhà họ Thẩm, ánh mắt sâu hun hút, con ngươi hiện lên vẻ bình tĩnh.

Một lát sau, thư ký Lưu từ cửa đi vào, anh ta vội vội vàng vàng, trực tiếp đi tới thư phòng.

Khi thư ký Lưu đi vào phòng, Thẩm Ngôn Phóng xoay người nhìn anh ta, "Mọi việc thế nào rồi?"

Thư ký Lưu đóng cửa phòng lại, cung kính nói, "Toàn bộ đều làm theo phân phó của ngài."

"Tôi nói với hắn là nói ra việc của Lâm Văn Tân trước truyền thông, cũng đến lúc TV phát tin tức này rồi."

Khi Thẩm Ngôn Phóng phát hiện ra việc Lâm Yên bị Trác Man Nhân bắt cóc, khi đó anh quyết định sẽ hạ thủ với nhà họ Giang. Giờ thì cũng coi như nhà họ Giang gặp quả báo thôi.

Khi Thẩm Ngôn Phóng vừa mới tiếp nhận tập đoàn Thẩm thị, anh vẫn chưa có được khí thế như bây giờ, thời gian qua đi, khí chất ấy càng lộ ra ngoài, khiến người ta không đoán được tâm tư của anh.

Thư ký Lưu nhìn sắc mặt của anh, nói, "Cổ phiếu của tập đoàn Giang thị chỉ trong một ngày đã sụt giảm mạnh, có lẽ bây giờ bọn họ đang liều mạng cứu vớt."

Thẩm Ngôn Phóng cười lạnh một tiếng, khoe miệng cong lên trào phúng, "Chỗ này không còn chuyện của anh nữa, anh lui xuống đi."

Thư ký Lưu "vâng" một tiếng rồi rời khỏi phòng.

Thẩm Ngôn Phóng dựa vào cạnh bàn, dùng tay dè lên thái dương, nhìn qua anh có chút mệt mỏi. Mấy ngày nay anh vẫn luôn tập trung vào việc làm nhà họ Giang sụp đổ.

Bây giờ nhà họ Giang đã xảy ra chuyện, muốn cứu vẫn cũng khó. Nhưng cũng không thể nói là chuyện này đã thật sự chấm dứt, bọn họ vẫn biết trả giá thật lớn để giữ mình.

Tập đoàn Giang thị.

Tất cả mọi người bận tới sứt đầu mẻ trán cố gắng cứu vớt sự việc, điện thoại trên bàn không ngừng vang, những cuộc điện thoại gọi đến này cũng chỉ muốn hỏi sự việc của Lâm Văn Tân. Nhân viên chỉ có thể không ngừng giải thích chuyện của Lâm Văn Tân là ngoài ý muốn, không có quan hệ gì với phó giám đốc tập đoàn Giang thị là Trác Man Nhân.

Ở tầng cao của tòa nhà, Trác Man Nhân tức giận, phòng làm việc biến thành một mảnh hỗn loạn, đồ đạc trên bàn đều bị bà đẩy hết xuống đất. Khuôn mặt Trác Man Nhân hiện lên vẻ dữ tợn, nắm đấm nặng nề đập lên bàn, "Con khốn Lâm Yên, không ngờ nó lại đẩy tao vào cảnh này."

Sau khi biết Lâm Yên đã được cứu thoát, Trác Man Nhân sinh lòng bất an, bà có tăng thêm người đi điều tra Lâm Yên và cả người cứu cô ta đi nữa. Nhưng không nghĩ tới bà còn chưa tìm được tung tích Lâm Yên thì bên phía truyền thông lại cần được miếng mồi lớn như vậy. Không ai có thể hiểu rõ Giang Huy hơn bà, ông ta có thể khiến cho vợ chưa cưới của mình thay cậu ta ngồi tù thì cũng có thể đẩy toàn bộ lỗi lầm lên người bà.

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên đánh thức Trác Man Nhân, bà cố giữ bình tĩnh, "Vào đi."

Cửa phòng bị đẩy ra, thư ký của Trác Man Nhân đi vào, cô ta khó nén được vẻ lo lắng, "Phó giám đốc Trác, dưới lầu đã bị bọn chó săn bao vây rồi."

Trác Man Nhân vội nói, "Cái gì?"

Giây kể tiếp, bà đã lấy lại bình tĩnh nhanh chóng, "Chuẩn bị xe, ngay lập tức. Sau đó tìm người hộ tống tôi đi ra từ cửa sau."

Trác Man Nhân quyết định phải đánh đòn phủ đầu, trước tiên phải liên lạc được với bố mẹ của bà đã, sau đó thì đẩy hết tội đi. Bà đi vào thang máy, quyết định sẽ trực tiếp đi ra từ bãi đỗ xe dưới đất.

Cửa thang máy mở ra, thư ký đi lên trước, "Xe đã chuẩn bị xong."

Cô ta mở cửa xe để Trác Man Nhân ngồi vào bên trong, xe khởi động lái về phía sau tập đoàn Giang thị.

Xe vừa mới lái ra đã bị đám nhà báo chặn hết lối đi, tài xế chỉ đành vội phanh gấp.

Thẩm Ngôn Phóng vừa gửi tin tức cho bọn họ, có một số người canh giữ ở cửa sau, chờ Trác Man Nhân xuất hiện.

Trác Man Nhân nghiêng người nhìn ra ngoài, với tình hình này thì phải xuống xe thôi. Bà vừa xuống xe liền bị vô số ánh đèn flash rọi vào mặt, loang loang ánh đèn khiến bà không nhìn được nhử mầy. Vô số chiếc mic đưa tới trước mặt Trác Man Nhân với hy vọng có thể moi được tin tức nóng hổi.

"Bà giải thích thế nào về sự việc của Lâm Văn Tân? Nhà họ Lâm cửa nát nhà tan cũng là vì ngài hay sao?"

"Năm đó Lâm Văn Tân qua đời ngoài ý muốn có phải là do ngài động tay động chân không?"

"Có một số nguồn tin đang tin cho rằng ngài bắt cóc con gái Lâm Yên của Lâm Văn Tân, chuyện này có thật không?"

Tuy Trác Man Nhân rất tức giận nhưng vẫn gắng gượng cười, "Việc này tôi không cần giải thích, tôi đã liên hệ với luật sư, anh ta sẽ sớm đến đây."

Tinh thần bất khuất của phóng viên trời dậy, mắt diếc tai ngơ tiếp tục đặt vấn đề.

Giữa lúc Trác Man Nhân chuẩn bị đi thi đoàn người đột nhiên nhường ra một con đường cho cảnh sát đi qua.

Sắc mặt bà cứng đờ, nhưng rất nhanh đã giấu đi cái hoảng loạn của mình, cố giả bộ bình tĩnh đối phó với cảnh sát.

Cảnh sát đi tới trước mặt Trác Man Nhân, nói mà không biểu lộ tình cảm, "Trác Man Nhân, có người báo án nghi ngờ bà trực tiếp tham dự vào hai sự cố ngoài ý muốn của Lâm Yên và Lâm Văn Tân."

"Mong bà có thể phối hợp với chúng tôi."

Thái độ của cảnh sát cực kỳ ương ngạnh, Trác Man Nhân chỉ có thể trao đổi ánh mắt với thư ký, giấy tiếp theo, công số 8 lạnh băng đã nằm trên tay bà.

Đèn flash lóe lên không ngừng, sợ rằng sẽ bỏ qua màn kịch hay, vẻ bình tĩnh của Trác Man Nhân cũng suy tụt chút không giữ được. Cuối cùng, Trác Man Nhân ngồi vào xe cảnh sát, đi tới đồn.

...

Màn đêm buông xuống, Giang Kiều về tới nước M. Sau khi giải quyết xong việc của Ngô Đại Sơn thì việc cô cần làm bây giờ chính là về với Phong Dịch.

Ô tô dừng bên ngoài sân bay, người của Phong Dịch đón Giang Kiều về nhà.

Giang Kiều mở cửa, trong phòng tối đen như mực làm cô cảm thấy kỳ lạ, lông mày nhíu lại. Quét mắt nhìn một vòng liền thấy trên sofa có người đang ngồi. Bóng hình thật quen thuộc, nhưng bên trong thì lại không phải.

Trong lòng cô đã hiểu rõ người kia không phải Phong Dịch mà là Tô Dịch.

Khí chất không giống nhau, nhưng kỳ quái ở chỗ hôm nay Tô Dịch lại cực kỳ im lặng, thậm chí còn chẳng thèm bật đèn.

Giang Kiều mở miệng dò xét, "Tô Dịch?"

Ánh sáng yếu ớt lọt vào từ khe cửa, Giang Kiều lần mò mở đèn, ánh sáng phủ lên người Tô Dịch, vẻ mặt của anh lại nhân nhật làm Giang Kiều sửng sò.

Giang Kiều nhảy bèn nhận ra có chút không ổn, "Sao vậy?"

Tô Dịch nghiêng đầu nhìn cô, "Giang Kiều." Ngữ khí của anh rất bình tĩnh, cực kỳ đường hoàng, nhưng lại giống như sắp có chuyện xảy ra.

Giang Kiều cảm thấy căng thẳng, trong mắt cô, Tô Dịch là một thiếu niên chẳng biết dối trá, cô hiểu được anh nghĩ gì mà.

Cô dừng một chút liền đi thẳng vào vấn đề, "Tô Dịch, trước đây từng nói vì quan hệ của tôi mà anh có thể sẽ biến mất, đúng không?"

Tô Dịch hơi nghiêng đầu để lộ nụ cười nhân nhật, vẫn là cái bộ dạng phóng khoáng ấy.

Nhưng lúc này, trong sự phóng khoáng không dối trá lại đem theo chút ít sự thương cảm, giấu sâu trong nụ cười bên môi. Người ngoài nhìn không ra, nhưng Giang Kiều thì thấy được.

Tô Dịch cười cười, "Giang Kiều, mong rằng hai người không quên tôi."

Lòng Giang Kiều trùng xuống, giọng rất mệt mỏi, "Tôi đã xem một ít tài liệu, nhất định có thể giải quyết thỏa đáng chuyện này."

Lần trước, sau khi nói chuyện với Tô Dịch cô đã đến sở nghiên cứu xem rất nhiều bệnh án đa nhân cách.

Chợt cô có chút nóng nảy, "Tôi và Phong Dịch sẽ tìm được biện pháp thỏa đáng, anh đừng đi, được không?"

"Làm sao được đây?" Tô Dịch hơi híp mắt, "Tôi phải nhanh chóng biến mất thôi."

"Trước giờ tôi và Phong Dịch chung sống hòa bình nhưng cả hai đều rất mơ hồ về đối phương." Tô Dịch nói, "Tôi biết anh ta thích cô, cô cũng muốn chăm sóc tốt cho anh ta."

Giang Kiều biết không có nhiều người biết đến sự tồn tại của Tô Dịch. Ngô Đại Sơn, Liêu Thâm, Quý Sùng Viễn,... Băng ghi hình đưa đến cảnh sát quốc tế cũng đã được chỉnh sửa. Bọn họ lưu lại một đoạn ngắn chứng tỏ Ngô Đại Sơn đã tiến hành tẩy não Phong Dịch, không để lại phần Tô Dịch xuất hiện. Vì vậy mà Tô Dịch là một nhân vật chỉ có Phong Dịch và Giang Kiều mới biết đến.

Tô Dịch trầm mặc một hồi, Giang Kiều cũng im lặng nhìn anh. Anh không nhìn cô, tầm mắt vẫn cứ duỗi về phương xa.

Kể từ khi cả hai biết được sự tồn tại của đối phương, Tô Dịch đã hiểu rằng anh không nên tồn tại. Bởi vì bị cưỡng chế tẩy não nên anh mới xuất hiện.

Tô Dịch chợt nói, "Đối với tôi, Phong Dịch cũng là một người rất quan trọng, cô cũng vậy."

Anh nghiêng đầu quay qua nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, thấy được trong mắt cô đều là vẻ khấn trương, anh cười.

Không đợi cô nói gì, Tô Dịch lại nói tiếp, "Đừng để tôi thất vọng."

Một đêm vắng lặng, ngoài trời tí tách mưa rơi. Mưa rơi vội vội vàng vàng, bóng tối âm trầm dần bao phủ.

Giọng nói của Tô Dịch vang lên trong màn đêm yên tĩnh, "Giang Kiều, tôi giỏi nhất là nói dối, nhưng lần này thì không."

Thân thể cô cứng đờ, tay chân lạnh dần. Cái lạnh từ đầu ngón tay tràn ra toàn thân, từng chút từng chút, lan đến cả đáy lòng, giống như buổi tối đen kịt ngoài kia. Anh nhắm hai mắt lại, mép nhếch lên cười, giống như trước đây vậy, có chút tùy ý, có chút đường hoàng, cười đến ngang ngược.

Đêm ấy mưa rất to, mưa rơi suốt đêm chẳng ngừng. Giọt mưa nhỏ xuống mặt đất, giống như gõ vào lòng người một cái lại một cái, mỗi lần rơi xuống đều cực kỳ đau đớn.

Tô Dịch đi rồi, giống như chưa từng tồn tại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Sự đen tối không muốn ai biết

Tuy Trác Man Nhân bất ngờ bị bắt tới đồn cảnh sát nhưng bà cũng biết lúc này mà tự ý mở lời thì dù là nói gì cũng sẽ trở thành bằng chứng bất lợi với bà.

Cách một cái bàn, cảnh sát ngồi đối diện Trác Man Nhân không kiên nhẫn đập bàn một cái, "Trác Man Nhân, bà có thừa nhận trách nhiệm của bà với vụ việc của Lâm Văn Tân và Lâm Yên hay không?"

Đối mặt với câu hỏi của cảnh sát, Trác Man Nhân chỉ có thể trả lời, "Chuyện tôi không làm thì tôi sẽ không thừa nhận, mọi chuyện chờ luật sư của tôi đến rồi nói sau."

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

"Vào đi." Cảnh sát nói.

Người tới là trợ lý của cảnh sát, cậu ta đưa điện thoại cho hắn, "Ngài có điện thoại."

Cảnh sát nhận lấy, bấm nghe, "Có gì không?"

Bên đầu kia điện thoại truyền tới tiếng nói, "Lâm Yên tỉnh rồi."

Cảnh sát đứng phắt dậy, ánh mắt liếc nhìn Trác Man Nhân một cái, chợt cười khế, "Tôi tới ngay đây." Vừa tắt điện thoại, cảnh sát lập tức đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Trác Man Nhân, ánh mắt người cảnh sát lúc này làm bà cảm thấy bất an. Lúc này bà lại chẳng thể làm được gì, cũng không cần phải làm gì. Người nhà bà hẳn đã biết được chuyện này, bà chỉ cần chờ luật sư tới bảo lãnh ra thôi.

Cảnh sát tới bệnh viện Lâm Yên đang điều trị rất nhanh, cô đã tỉnh lại, cũng đã đồng ý trả lời câu hỏi của cảnh sát, tận tay chỉ ra bằng chứng Trác Man Nhân là người bắt cóc mình.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cảnh sát lại tiếp tục điều tra Trác Man Nhân, để tìm ra mối liên hệ giữa bà và việc này.

Trong quá trình điều tra, cảnh sát lại bất ngờ tra ra được việc của Giang Huy, phát hiện vợ cũ của Giang Huy từng ở tù, lại chết ở trong ngục giam. Đã thế, cấp trên còn gọi điện tới nói nhận được một văn kiện bí mật, nói về việc Ôn Ngu phạm tội hẳn là còn có ẩn tình. Mà gia đình của Trác Man Nhân có tới mấy đời làm trong ngành luật, việc tạo ra chứng cứ giả cũng không có gì kỳ lạ. Cảnh sát theo hướng này mà điều tra Trác Man Nhân, hòng khiến bà trả một cái giá lớn.

Sau khi cảnh sát đi khuất, Lâm Yên lại nhìn thấy Thẩm Ngôn Phóng đứng tại một góc phòng bệnh. Trước đó cô lâm vào hôn mê, không biết được người cứu cô là ai, giờ mới biết đó đúng là Thẩm Ngôn Phóng.

Viên mắt Lâm Yên hơi đỏ, cô nói, "Cố Thận, à không phải, giờ thì anh là Thẩm Ngôn Phóng."

Trong thời gian anh nằm bệnh, Thẩm Ngôn Phóng vẫn dùng tên giả là Cố Thận với Lâm Yên, về sau Lâm Yên mới biết được tên thật của anh là gì.

Thẩm Ngôn Phóng thấy được cảm xúc của cô liền đi tới gần giường bệnh, dịu dàng nói, "Nghỉ ngơi đi, tôi sẽ giúp em giải quyết việc này."

Mặc dù ngữ khí rất dịu dàng nhưng trong mắt anh lại tràn ngập lo lắng, không có chút tình ý nào.

Thẩm Ngôn Phóng lại nói tiếp, "Về sau có gặp chuyện gì khó khăn thì cứ tới tìm tôi, tôi sẽ giúp em ổn định lại cuộc sống."

"Tôi sẽ đối xử với em giống như em gái ruột."

Lâm Yên chỉ thấy sống mũi chua xót, nước mắt rơi xuống, cô giật giật môi, nói, "Mấy năm nay, anh đối với tôi..."

Tuy nhìn ra được tình cảm của anh nhưng cô vẫn muốn chính tai nghe anh nói.

Còn chưa nói xong, Thẩm Ngôn Phóng đã cắt ngang lời cô, ngữ khí vẫn ôn hòa, nhưng lại cực kỳ kiên định, "Đừng nghĩ nhiều, chăm sóc bản thân thật tốt đi."

Ý tứ của anh rất rõ ràng, anh có thể chiều cô, nhưng sẽ không có tình cảm nào đi quá.

Lâm Yên là người ở trong lòng anh bấy năm nay, thế nhưng bấy năm nay anh nhận nhầm người, bây giờ dù có nhận ra rồi thì tình cảm trước kia cũng đã sớm thay đổi. Thẩm Ngôn Phóng vẫn luôn nghĩ rằng Giang Kiều là cô gái ấy, mặc dù đã biết được sự thật nhưng tình cảm của anh với Giang Kiều rất phức tạp. Rất nhiều chuyện khi đã lỡ mất thời điểm thì sẽ khó mà挽回. Đạo lý này, Thẩm Ngôn Phóng và Lâm Yên đều hiểu được.

Sau khi nói xong, Thẩm Ngôn Phóng liếc nhìn cô. Anh để cho cô nghỉ ngơi rồi đi ra khỏi phòng. Nhìn cánh cửa khép lại, Lâm Yên không nhận được mà ôm mặt khóc to.

Tình tình cô kỳ lạ lại rất cổ chấp cũng chỉ vì chấp niệm bao năm nay. Nhưng có một số việc, cũng nên thay đổi rồi. Thích anh nhiều năm như vậy, nhưng khi đã biết rõ suy nghĩ của anh thì cô sẽ tự nguyện buông tay. Tiếng khóc trong phòng bệnh vang lên rất lâu, nhưng qua một lúc rồi cũng dừng lại.

...

Ngô Đại Sơn làm việc cho Liêu Thâm nhiều năm qua, cứ đến đúng thời gian lại gọi điện báo tin cho hắn. Nhưng lần này, Ngô Đại Sơn lại gọi muộn mất một ngày.

Liêu Thâm cảm thấy có chút kỳ lạ, trước giờ Ngô Đại Sơn chưa từng gọi trễ lần nào. Hắn cầm điện thoại lên, gọi tới số của Ngô Đại Sơn, nhưng rõ ràng có rung chuông lại chẳng có ai bắt máy. Liêu Thâm vẫn không biết, thực ra điện thoại của Ngô Đại Sơn đã nằm trong tay cảnh sát, mỗi một cuộc gọi tới đều được cảnh sát giám sát kỹ lưỡng. Gọi điện thoại cho Ngô Đại Sơn, ông ta không nghe, trường học bên kia cũng nói bác sĩ Ngô đã đi xa rồi. Liêu Thâm vốn là người có lòng cảnh giác cao độ, từ đó đã nhạy bén nhận ra có khả năng Ngô Đại Sơn xảy ra chuyện gì rồi.

Bởi vậy, ông đánh liều lái xe tới nhà Ngô Đại Sơn.

Quanh quất nhìn qua nhìn lại thì trong nhà dường như không có ai, nhưng nếu như Ngô Đại Sơn bị bắt giữ thì xung quanh nhà nhất định sẽ được theo dõi sát sao.

May mà Liêu Thâm đã sớm nguy trang, cũng lái một chiếc xe của người khác.

Sau khi rời khỏi nhà của Ngô Đại Sơn, Liêu Thâm lái xe đến một chỗ vắng vẻ, vừa chắc chắn bản thân không bị theo dõi liền vứt ô tô lại.

Liêu Thâm đã lơ mơ cảm nhận được có gì đó kỳ lạ, hắn lập tức quyết định rời khỏi Mặc thành. Tuy hắn và Phong Đình là đối tác, nhưng chuyện này hắn không định nói cho Phong Đình một tiếng nào. Liêu Thâm chỉ nghĩ, nếu như trên đời phải có người gánh tội, vậy thì tốt nhất Phong Đình cứ an ổn hy sinh vì hắn đi.

Phong Đình vẫn còn chưa biết gì mà khi ông ta biết được thì Liêu Thâm lúc đó cũng đã sớm trốn biệt rồi.

Liêu Thâm đổi một cái xe khác, lái tới một thành phố khác, hắn sẽ sử dụng máy bay tư nhân để đi. Hắn ngồi trong máy bay nhìn bầu trời xanh thẳm ngay trước mắt, khóe miệng nhếch lên cười. Chỉ cần hắn rời khỏi đây an toàn thì vùng trời bao la ngoài kia sẽ không thiếu chỗ để cho hắn trốn đâu.

...

Mẹ của Giang Kiều, Ôn Ngu là cảnh sát quốc tế, bà hợp tác với Giang Kiều và Phong Dịch, cùng nhau ở lại nước M để tiến hành điều tra, mà hệ thống buôn người của Kỳ Nham cũng sa lưới rồi. Người giám sát Liêu Thâm bên kia đột nhiên có thông báo, họ nói Liêu Thâm có tới nhà của Ngô Đại Sơn, nhưng sau đó mất dấu rồi.

Người của tập đoàn Liêu thị lại nói Liêu Thâm đang đi công tác.

Ôn Ngu hiểu chuyện này chỉ là mụm cỏ, vậy thì Liêu Thâm cũng nhận ra rồi, nhưng trên tay họ vốn không có đủ chứng cứ để định tội danh cho Liêu Thâm cho nên trước giờ cũng chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn giám sát, nhưng cũng không ngờ hắn ta lại mụm cơ hội này mà trốn thoát.

Sắc trời bên ngoài đã sáng, ánh mặt trời rọi qua khung cửa sổ, Ôn Ngu ngồi trong phòng, đôi mày cau lại.

Lúc này, chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Ôn Ngu bắt máy, nói, "Tôi là Ôn Ngu."

Là Phong Dịch gọi tới, bà cũng chỉ giật mình một cái liền nói, "Sao vậy?"

Phong Dịch nhàn nhạt nói ra, nhưng từng câu từng chữ lại cực kỳ bén nhọn, "Tôi và Giang Kiều đã tìm được căn cứ của Liêu Thâm ở nước M, nơi đó rất có thể cất giấu bí mật của ông ta."

Nghe tới tên của Giang Kiều, tay Ôn Ngu siết chặt điện thoại tới trắng bệch, nhiều năm qua bà cũng vì chuyện này mà không quan tâm tới cô đầy thôi.

Ôn Ngu bình tĩnh lại, nói, "Vậy anh định làm như thế nào?"

Phong Dịch nói, "Không để bọn chúng có thời gian nữa, tối nay ta trực tiếp đến chỗ đó đi."

Ôn Ngu nói với Phong Dịch chuyện Liêu Thâm e là đã trốn thoát, nhưng có vẻ việc này cũng nằm trong dự liệu của anh cho nên bà cũng đồng ý với lời này.

Trong chuyện này, điều quan trọng nhất chính là thời gian, nếu như cứ tiếp tục do dự thì thứ bí mật trong căn cứ đó nhất định sẽ bị mang đi mất. Nếu vậy thì bọn họ sẽ không còn cơ hội tìm được manh mối phạm tội của Liêu Thâm và Phong Đình nữa. Đây là cơ hội duy nhất, nhất định phải thành công.

"Được." Ôn Ngu kiên định đáp.

Cúp máy, Ôn Ngu đặt điện thoại xuống, tầm mắt hướng ra ngoài, ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng như vậy, nhưng bà vẫn cảm thấy chưa đủ.

Không biết sao, bà lại thấy hơi hoảng hốt, tựa như bị ánh sáng kia vạch trần bí mật của mình, làm cho bà cảm thấy sợ hãi.

...

Đêm khuya tới, Phong Dịch và Giang Kiều lái xe cùng Ôn Ngu đi tới căn cứ, bên trong xe có chút nặng nề.

Suốt cả quãng đường, hai người không ai mở lời, bọn họ đều biết Tô Dịch đi rồi.

Tô Dịch là người biết được tất cả sự thật, sau đó anh ta lại tự mình quyết định, không ai có thể can thiệp được vào chuyện của anh ta. Ở trong mắt hai người, Tô Dịch chẳng qua chỉ là một thiếu niên không hiểu chuyện thôi, nhưng lần này thì anh đã hiểu quá nhiều rồi. Mấy ngày nay Phong Dịch và Giang Kiều đều không chủ động nhắc tới Tô Dịch, kể cả đêm nay. Giờ bọn họ phải tập trung vào nhiệm vụ chính, làm ra được bí mật của Liêu Thâm và Phong Đình.

Màn đêm không trăng không sao, thuộc hạ của Phong Dịch đã bao vây căn cứ, nhưng lưới sắt kia và đội tuần tra cũng khó mà đi qua.

Tuy vậy cảnh sát quốc tế đã được huấn luyện đặc biệt, phối hợp với thuộc hạ của Phong Dịch cực kỳ tốt.

Điện bị cắt, trong thời gian này mọi người phải tiến vào căn cứ nhanh nhất có thể, người ở bên trong cũng chỉ có thể để lại cho Phong Dịch và Giang Kiều được năm phút.

Thuộc hạ vọt vào, tiếng súng vang lên, tiếng bước chân hỗn loạn trên mặt đất, tiếng gió thổi, tiếng đánh nhau, tất cả âm thanh cùng hòa quyện, trong tối đông đảo mùa xem có vẻ lạnh thấu xương.

Mặc dù những người trong căn cứ đã được huấn luyện nhưng đối mặt với cảnh sát quốc tế và thuộc hạ của Phong Dịch thì lại bị chế trụ hoàn toàn.

Lúc này, một tên thuộc hạ bỗng chạy tới, "Phong tổng, phát hiện ra một căn phòng lạ."

Giọng anh ta có chút run rẩy, cũng không biết đã nhìn thấy gì. Giang Kiều và Phong Dịch cùng liếc nhau một cái, lập tức bước theo anh ta vào căn phòng kia.

Kèo kẹt vài tiếng, cửa phòng mở ra, trong phòng là một màu đen kịt, vừa nhân công tắc, đèn chiếu sáng, soi rõ tất cả mọi thứ trong phòng. Phong Dịch sa sầm mặt, đáy mắt Giang Kiều là một mảnh lạnh băng.

Nơi đây cũng là một nhà giam giống như nhà kho, là khu vực cấm, bên trong có một nhóm người, trông mặt mũi bọn họ rất quen mắt, đều là những người mất tích ở Mặc thành.

Lục soát một lúc, thuộc hạ của Phong Dịch còn tìm thấy phòng thí nghiệm, tất cả bọn họ đều đã bị chế trụ, dưới nòng súng phun ra hết chân tướng sự việc.

Mà trong căn cứ này vẫn còn nhiều phòng thí nghiệm giống như vậy, tức là tất cả những người mất tích ở Mặc thành đều bị vận chuyển tới nước M.

Số mệnh của họ chỉ có một, chính là làm chuột bạch thử nghiệm.

Phong Dịch và Giang Kiều cùng đứng trong căn cứ, nhìn nơi đen nhánh lạnh lẽo này. Hai người chỉ cảm thấy hơi sợ hãi, cái thứ không khí lạnh như băng này chậm chậm mà bò lên bả vai. Giờ thì họ đã thấy rõ được tội ác này, thứ mà Liêu Thâm và Phong Đình che giấu bấy lâu.

Phong Dịch, Giang Kiều, Thập Cửu, Ôn Ngu và cả cảnh sát quốc tế, bọn họ vẫn cố gắng tìm kiếm sự thật, cứu lấy mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sủng Ái Của Nữ Phụ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.